

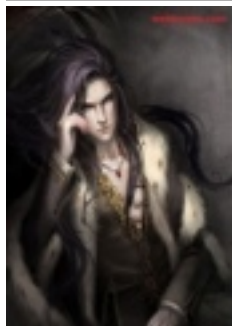
Vương Gia, Hãy Để Ta Bảo Vệ Người

Contents

Vương Gia, Hãy Để Ta Bảo Vệ Người	2
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chợ Phiên	3
3. Chương 3: Gặp Gỡ Tùy Duyên	5
4. Chương 4: Hồ Thủy Linh	8
5. Chương 5: Đồng Hành	11
6. Chương 6: Sầu Chúa Thanh Miêu	14
7. Chương 7: Tộc Thanh Miêu	16
8. Chương 8: Bách Độc	19
9. Chương 9: Giải Độc	22
10. Chương 10: Gặp Mặt	28
11. Chương 11: Bối Rối	31
12. Chương 12: Thích Khách	32
13. Chương 13: Mèo Vờn Chuột	35
14. Chương 14: Hắc Y Nhân	38
15. Chương 15: Tuyệt Mệnh	41
16. Chương 16: Hãy Để Ta Bảo Vệ Chàng	44
17. Chương 17: Quyết Tâm	47
18. Chương 18: Thân Y Hải Nguyệt	50
19. Chương 19: Phương Thức Giải Độc	54
20. Chương 20: Tìm Kiếm	58
21. Chương 21: Là Nàng, Thì Không Sao!	62
22. Chương 22: Đùa Giỡn	66
23. Chương 23: Vạch Trần	68
24. Chương 24: Gậy Ông Đập Lưng Ông	72
25. Chương 25: Xúc Cầm	75
26. Chương 26: Thú Tội	78
27. Chương 27: Tứ Hôn	82
28. Chương 28: Ngọt Ngào	85
29. Chương 29: Thái Hậu Triệu Kiến	89
30. Chương 30: Chân Tướng	91
31. Chương 31: Giải Cứu	96
32. Chương 32: Vân Để Lại Vờn “chuột”	99
33. Chương 33: Âm Mưu	103
34. Chương 34: Đại Hội Võ Lâm	106
35. Chương 35: Chiến Sự	108
36. Chương 36: Kinh Biển	112
37. Chương 37: Lật Mặt	116
38. Chương 38: Hạ Màn	119
39. Chương 39: Trở Lại Vương Phủ	123
40. Chương 40: Vương Mắc Trong Lòng	128
41. Chương 41: Mãi Mãi Về Sau	132

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Người Bạn Bí Mật	137
43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Kế Hoạch Dạy Hư Hoàng Hậu – Câu Dẫn Là Một Nghệ Thuật	140

Vương Gia, Hãy Để Ta Bảo Vệ Người

Giới thiệu

Một cuộc đời mới mở ra trước mắt, Hồ Thủy Linh, một đại sát thủ từng giết người không chớp mắt,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-hay-de-ta-bao-ve-nguoi>

1. Chương 1: Mở Đầu

Đồng cỏ Tây Tạng rộng ngút ngàn, từng đợt gió thổi khiến thảm cỏ xanh mượt cao quá thắt lưng người lớn ngã rạp về một phương, tạo thành những đợt sóng lan xa, lớp này biến mất lại xuất hiện một lớp mới. Khung cảnh hùng vĩ đến động lòng người. Cách đó không xa, hai con ngựa lực lưỡng tuyền một màu đen đang phi nước đại về phía đồng cỏ, cái bờm xinh đẹp mà uy vũ tung bay trong gió, vó ngựa mạnh mẽ khiến đất cát bốc lên mù mịt, cứ thế bị gió cuốn ra sau.

Hắc mã chạy đến giữa đồng cỏ liền dừng lại. Hai bóng dáng cao lớn mặc trang phục du mục của Tây Tạng ngay lập tức nhảy xuống, người đứng bên phải ôm trên tay một cái mền dày bọc một thứ gì đó rất lớn. Cả hai phóng mắt nhìn một lượt xung quanh đầy cảnh giác, sau đó người đứng bên phải khẽ kéo một góc mền, để lộ một khuôn mặt mặt mội tái xanh đang nhắm mắt say ngủ, người đó khe khẽ gọi.

“Tiểu Linh, dậy đi, đến rồi!”

Nam nhân gọi hai ba lần mới khiến hai hàng lông mi cong dài khẽ động đậy. Cặp mắt màu hổ phách tuy đầy vẻ yếu ớt nhưng vẫn không giấu được vẻ sắc bén ngược nhìn nam nhân trước mặt, đôi môi tái nhợt cố nhếch lên một nụ cười mệt mỏi.

“Anh Hai, đẹp không? Cho em xem.”

Nam nhân khẽ nâng tay để cô gái nhìn rõ hơn phong cảnh xung quanh, trong lòng nén một tiếng thở dài buồn bã. Phong cảnh bốn bề hùng vĩ nhưng mọi thứ lại chỉ hiện lên mờ mờ trong cặp mắt trong veo xinh đẹp kia. Cô gái tuy chỉ thấy mờ mờ nhưng vẫn giữ nụ cười mãn nguyện, than khẽ.

“Đẹp quá!”

“Anh Hai, đã đến lúc rồi!”

Nam nhân này giờ vẫn im lặng chợt lên tiếng, khuôn mặt hiện lên vẻ lo âu, căng thẳng. Cô gái dường như nhận ra giọng điệu có phần lo lắng của người anh cùng cha khác mẹ, hơi quay đầu lại nhìn, đôi mắt nhắm lại vì gió khiến đuôi mắt tạo nên một đường dài cong cong đầy duyên dáng.

“Anh Ba, mọi việc sẽ ổn cả thôi mà!”

Nam nhân quay lại, nét mặt thả lỏng đôi chút, vươn tay vỗ nhẹ lên mái tóc mềm mại của em gái, khuôn mặt lạnh lùng chợt biến dịu dàng.

“Ừ, sẽ ổn cả!”

Cô gái được đặt nằm trên lớp cỏ dày, hai nam nhân phân ra đứng ở hai bên trái phải của cô. Trời đang xanh trong chợt cuộn cuộn mây đen, gió thổi càng lúc càng dữ dội, cỏ rạp hẳn mình trên đất, hai con ngựa vì thời tiết thay đổi cũng giật mình hí lên một tràng dài sợ hãi. Hai nam nhân tay bắt ấn, mắt nhắm nghiền, lầm rầm đọc những chú ngữ kỳ lạ. Mặc cho gió ngày càng lớn, bầu trời trong chốc lát đã đen kịt, vài vệt chớp lập lờ vẽ thành những đường ngoằn ngoèo trên nền trời đen, bốn bề chìm trong thứ ánh sáng mờ mờ của lúc chạng vạng, hai nam nhân vẫn đứng vững trên mặt đất, miệng không ngừng mấp máy đọc chú ngữ.

Một luồng ánh sáng vàng yếu ớt xuất hiện quanh người cô gái. Giữa khung cảnh mờ mờ ảo ảo, thứ ánh sáng đó lại nổi bật một cách kỳ lạ. Hai nam nhân không hèn mà cùng ngừng lại, nhanh chóng đến bên cô gái. Hồ Nghiêm Minh lấy từ trong lớp áo khoác dày một cái bình bằng ngọc rất tinh xảo, cẩn thận đặt vào tay cô.

“Tiểu Linh, nhớ kỹ, phải đem tro cốt của mẹ em về với bộ tộc Thanh Miêu.”

“Anh Hai, em nhớ.”

Nàng yếu ớt đáp, bàn tay trắng xanh nắm chặt cái bình ngọc đựng tro cốt người mẹ đáng thương của cô. Hồ Duy Minh cúi xuống hôn lên trán em gái, lưu luyến không rời.

“Tiểu Linh, hãy sống thật tốt, từ bây giờ, cuộc sống đã là của em.”

“Cảm ơn, anh Ba. Tạm biệt!”

Luồng ánh sáng càng lúc càng mạnh hơn, sấm chớp rạch thành từng đường giằng dữ trên nền trời đầy mây đen. Chợt một tiếng sấm mạnh mẽ giáng xuống, đánh thẳng vào vị trí cô gái đang nằm. Hai nam nhân dường như đã biết trước, một chút hoảng sợ cũng không có, vẫn giữ nguyên tư thế quỳ ngồi trên đất, nhìn chăm chú vào vạt cỏ cháy đen lúc nãy vẫn có một bóng dáng mềm mại nằm trên đó. Cứ thế, cả hai cứ quỳ suốt một giờ liền, mặc cho trời đã dần trong xanh trở lại, gió lại thổi từng đợt mát mẻ tạo thành từng đợt sóng cỏ dập dìu. Một cuộc đời mới vừa được hình thành...

2. Chương 2: Chợ Phiên

Nam Sơn châu nằm ở cực Nam của Lạc Thiên quốc, cách đây 10 năm, Nam Sơn châu là một quốc gia nhỏ tên Viễn Thiên, sau đó quy thuận và trở thành một châu mới của Lạc Thiên quốc, lấy tên là Nam Sơn châu, kinh đô cũ đổi thành Nam Sơn thành. Viễn Thiên quốc nằm lọt thỏm trong một thung lũng rộng lớn của dãy Nam Sơn hùng vĩ, phía Nam là một vùng núi thấp, bên kia núi chính là Đại Sơn Hải, vùng biển trù phú đầy sản vật. Chỉ là Viễn Thiên quốc nhân tài hiếm có, vua tôi lại chỉ suốt ngày đắm chìm trong tửu sắc và giấc mộng quyền lực, cuối cùng đành chịu diệt vong, biến thành một phần lãnh thổ của Lạc Thiên quốc. Hoàng đế Lạc Thiên quốc - hiệu là Văn Thuận Đế - lên ngôi cũng vừa tròn 10 năm, không những dẹp yên được ngoại bang xâm lược, thu về một vùng lãnh thổ mới, còn phát triển kinh tế, giao thương khiến đời sống của con dân Lạc Thiên ngày càng sung túc, khắp nơi thái bình thịnh trị, là bậc quân vương mà người người ca ngợi.

Bên cạnh đó, Nhị Vương Gia Phụng Phi Vũ cũng là một truyền thuyết trong dân gian. Tiên hoàng cả đời độc sủng một mình hoàng hậu, dưới gối chỉ có ba người con là Thái tử Phụng Phi Thiên, Nhị Hoàng tử Phụng Phi Vũ và Tam công chúa Phụng Khuynh Thành. Có lẽ do cùng một mẹ sinh ra, nên Thái Tử và Nhị Hoàng Tử cực kỳ thân thiết, sau khi Thái Tử lên ngôi, Phụng Phi Vũ liền sát cánh bên cạnh Văn Thuận Đế vào Nam ra Bắc, diệt trừ phiến loạn, chiến công vô số, sau khi đất nước hòa bình, lại hiến rất nhiều kế giúp đất nước phát triển, thực sự là cánh tay phải vô cùng đắc lực của Hoàng Đế. Nếu khắp nơi ca ngợi về vị quân vương yêu dân như con, thì Phụng Phi Vũ được nhắc đến như một truyền thuyết đầy huyền ảo. Sở

đi như thế là vì Nhị Vương Gia Phụng Phi Vũ thuở nhỏ sinh ra đã ốm yếu, tiên hoàng vì thương con đành dứt ruột đưa Nhị Vương Gia lên núi Hoàng Sơn, gửi ột vị cao tăng đắc đạo nuôi dạy. Mãi đến năm Nhị Vương Gia 6 tuổi mới quay về cung, nhưng từ đó rất ít khi xuất hiện, lúc ở cạnh Vân Thuận Đế trên chiến trường luôn mang nửa cái mặt nạ vàng. Một nửa mặt lộ ra cũng đủ khiến các vị tiểu thư sinh lòng hâm mộ. Khác với Vân Thuận Đế thanh cao, có chút thư sinh hiền hậu, Nhị Vương Gia Phụng Phi Vũ cao lớn, dáng người rắn chắc khỏe mạnh, nước da hơi ngăm, khuôn mặt góc cạnh nam tính, mày kiếm, mắt phượng sắc bén lại thêm tia nhìn lạnh lẽo như hàn băng, mũi cao thẳng, rõ ràng là dáng dấp của một vị tướng sa trường đầy bản lĩnh. Chính vì cái vẻ thần bí lại ít khi chịu lộ diện, nên hắn liền trở thành một truyền thuyết vô cùng hấp dẫn, rất nhiều câu chuyện về hắn được thêu dệt không ngừng, hắn trở thành đích ngắm của vô số vị tiểu thư gia đình quyền quý, nhưng đến lúc này, hắn vẫn mãi chỉ là một ẩn số.

Nam Sơn thành tuy nằm trong lòng núi, nhưng là nơi tập trung rất nhiều thương gia đến giao dịch, buôn bán, không khí lúc nào cũng tấp nập, ồn ào. Nhất là vào thời điểm cuối tháng 8, tiết trời đang dần dịu lại cũng là khi chợ đấu giá diễn ra. Đây là lúc thành nhộn nhịp, sôi động nhất. Thương nhân từ khắp nơi trên Lạc Thiên quốc cũng như các nước khác đều kéo về Nam Sơn thành, tham gia các buổi đấu giá sản vật hoặc các đồ quý hiếm, đồng thời cũng là dịp để giao lưu, kết bạn, tìm thêm mối làm ăn mới. Người ngựa qua lại tấp nập, tiếng xe, tiếng hô gọi đấu giá, tiếng xì xầm bàn tán không ngừng khiến Nam Sơn thành sôi động hơn hẳn, không khí cũng vì thế mà nóng nực đến khó chịu.

Ở một khu vực chuyên đấu giá động vật, các vị thương nhân cùng các quan lại, công tử, tiểu thư ngồi chen chúc trên một khán đài dựng bằng gỗ rắn chắc, lũ người hầu phe phẩy quạt không ngừng, cố xua đi cái nóng do hơi người ào đến. Bên dưới, hai tráng đinh cao lớn lực lưỡng đang ra sức kéo một con hắc mã ra giữa sân. Con ngựa vừa xuất hiện, đám đông cùng ồ lên đầy kinh hỉ.

Hắc mã cao lớn, bốn chân thon thả săn chắc, bộ lông đen tuyền ánh lên dưới cái nắng ban trưa, cái bờm ngắn dựng thẳng đứng có màu đỏ đặc trưng của loài hắc tử mã quý hiếm trên sa mạc Thanh Miêu. Hàng trăm ánh mắt thèm muốn nhìn chằm chằm về phía con ngựa đang giận dữ hết ghì cương rồi lại lồng lên, cố sức vùng thoát khỏi tay của hai tráng đinh khỏe mạnh kia. Loài hắc tử mã sống trên sa mạc Thanh Miêu là một loài ngựa chiến cực khỏe mạnh, có thiên tính và rất thông minh. Ở Lạc Thiên quốc, chỉ có hai người duy nhất cưỡi được giống ngựa này, một người là Vân Thuận Đế, người kia chính là Nhị Vương Gia Phụng Phi Vũ. Nhưng hai con hắc tử mã kia là giống bờm dài, nổi tiếng dẻo dai lại phi nhanh như gió. Còn con hắc tử mã này là loại bờm ngắn cực hiếm, một ngàn con mới xuất hiện một con bờm ngắn, nổi tiếng nhất chính là việc nó là người chọn chủ, chứ không phải chủ chọn nó. Chỉ cần đúng là người hữu duyên, nó sẽ tự động quy thuận, còn nếu không phải, chuyện bị giống ngựa bờm ngắn này đâm chết đã trở thành chuyện thường tình.

Hai tráng đinh cao lớn, khỏe mạnh là thế, vậy mà phải mất hơn hai khắc mới kéo được con ngựa ra giữa sân, cột vào một cái cọc sắt rồi nhanh chóng rút lui, mồ hôi dính bết trên lớp áo vải thô sẫm màu.

Vị chủ quản đấu giá đập cây gỗ lớn trên bàn, cao giọng xướng.

“Các quý vị quan khách, không cần nói mọi người cũng hiểu đây là giống ngựa quý hiếm thế nào. Con ngựa này có tên là Tùy Phong, cách đây 2 năm được Trương lão đầu của tiêu cục Trương gia đem về từ sa mạc Thanh Miêu. Lúc đó nó vẫn còn nhỏ, được Nhị Thiếu gia của Trương gia chăm sóc, nhưng càng lớn, con ngựa này lại càng tỏ vẻ bất kham, gần đây nhất đã hất Nhị thiếu gia của Trương gia xuống đất, suýt nữa là mất mạng. Nhị thiếu gia tuy giận dữ nhưng vốn rất yêu quý nó, cũng tự biết bản thân không phải là chủ nhân chân chính nên đã đem nó đến buổi đấu giá hôm nay, hy vọng có thể tìm được người chủ đích thực của nó. Chỉ cần nó quy phục trước ai, Nhị thiếu gia sẽ tặng không cho người đó, không lấy một xu.”

Cả khán đài nghe xong liền nháo nhào lên 1 trận, rất nhiều thanh niên hứng chí bưng bưng, xung phong bước ra sân khấu, lòng thầm hy vọng có thể đem về được con ngựa quý hiếm kia. Số người bước ra nhiều đến nỗi phải xếp thành ba hàng dài. Vì loài hắc tử mã bờm ngắn nếu chưa nhận chủ mà người không phải chủ nhân chân chính đứng trước mặt nó, chắc chắn sẽ bị đâm chết, nên hai tráng đinh lúc này lại xuất hiện. Sợi dây cương được cột chắc chắn trên thanh sắc để tránh cho con ngựa nổi điên lồng lên đâm chết người.

Từng người một theo sự chỉ dẫn của chủ tọa cẩn trọng bước ra trước mặt Tùy Phong. Ở một góc trên cao của khán đài, hai nam tử tuấn tú mặc trường bào màu xanh nhạt nhàn nhàn ngồi xem kịch hay, chiếc quạt giấy tinh xảo phe phẩy, một người chợt lên tiếng:

“Nhị... à không, Phượng huynh, huynh nghĩ xem, Tùy Phong kia liệu có tìm được chủ nhân của nó hay không?”

Nam tử vừa lên tiếng ôn nhuận như ngọc, dáng vẻ thư sinh, nụ cười có chút ranh mãnh khẽ nhếch. Nam tử còn lại mắt phượng, mày kiếm, cử chỉ nho nhã nhưng khí chất lại có chút lạnh lùng xa cách, mắt vẫn nhìn về phía sân khấu bên dưới, giọng nói lạnh nhạt:

“Nếu nó nhận chủ trong cái đám ô hợp kia thì nó không phải hắc tử mã bươm ngấn.”

Nói xong, hắn liền dời tầm mắt, nhìn một lượt từ sân khấu lên đến khán đài, vẻ nôn nóng thiếu kiên nhẫn, dường như đang tìm kiếm ai đó. Mạc Kỳ Phong ngồi bên cạnh thấy thế, liền hơi nghiêng mình nói khẽ:

“Phượng huynh, sư phụ đã nói có duyên ắt sẽ gặp. Nếu sư phụ bảo chúng ta sẽ gặp được, thì chắc chắn sẽ gặp được.”

Phụng Phi Vũ liếc mắt nhìn hắn một chút, ra vẻ không hài lòng rồi lại phóng mắt nhìn khắp nơi dù thật lòng chẳng biết mình đang tìm kiếm cái gì. Đúng, vị nam nhân tuấn mỹ ấy chính là Nhị Vương Gia Phụng Phi Vũ. Hôm nay hắn đến đây là để gặp một người, người sẽ đi cùng hắn đến bộ tộc Thanh Miêu.

Vốn dĩ hắn cùng Hầu Gia Mạc Kỳ Phong không hề xa lạ gì bộ tộc Thanh Miêu, thậm chí có thể nói là giao tình cực tốt. Lần này đến gặp trưởng tộc là có việc cần nhờ vả, hắn nghĩ với mối quan hệ giữa mình với tộc trưởng, có lẽ cũng không khó lắm. Thật không ngờ, đêm trước ngày khởi hành, sư phụ hắn vẫn luôn ẩn cư trên Hoàng Sơn đã thân chinh xuống núi, dặn dò hắn lúc đến Nam Sơn thành phải ghé qua chợ đấu giá thường niên. Tại đó hắn sẽ gặp được người có thể giúp ích rất nhiều cho chuyện nhờ vả của hắn. Sư phụ hắn nắm chắc liền biết chuyện này hắn đi lành ít dữ nhiều, nhưng nếu có người đó đi cùng, chính là việc dữ hóa lành, còn giúp đỡ rất lớn cho vận mệnh hắn sau này, vì thế đã vội xuống núi gặp mặt. Dù hắn hết lời dò hỏi, sư phụ cũng chỉ chấp tay niệm Phật, từ tốn nói:

“Mọi sự tùy duyên, cái gì đến ắt sẽ đến. Chỉ cần con có mặt ở chợ đấu giá động vật ở Nam Sơn thành, người đó sẽ xuất hiện.”

3. Chương 3: Gặp Gỡ Tùy Duyên

Mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu, vài cơn gió mát thổi qua cũng không làm dịu được không khí đang nóng hừng hực trong khu chợ đấu giá. Tiếng ngựa hí đầy giận dữ vang xa, Tùy Phong đã chồm lên không biết bao nhiêu lần mà khí lực vẫn đang rất dồi dào, bất cứ ai cả gan thử sức cũng bị nó hù sợ chết đứng dù con ngựa đã bị cột chặt lại còn thêm hai trảng đinh ra sức ghì lại.

Vị chủ quản rút khăn lụa trong tay áo ra, lau lớp mồ hôi dính nhớp trên mặt và cổ, thấy hàng người đã sắp hết mà con ngựa vẫn một mực phản kháng. Cho đến khi không còn ai đứng trên sân khấu nữa, hắn đành tiếc nuối thở dài, gõ ba tiếng lên bục gỗ cao cấp, hắng giọng nói:

“Thật tiếc, ở đây không có ai là chủ...”

Lời còn chưa nói xong, Tùy Phong đã lại hung hăng lồng lên, hai trảng đinh này giờ ghì con ngựa cũng đã thấm mệt, sức lực yếu đi rất nhiều. Cứ thế, chỉ thêm vài lần chồm lên, dây cương liền đứt rời. Được tự do, nó đứng trên hai chân sau hí một tràng dài sảng khoái rồi quay mình chạy thẳng ra ngoài.

Nói thì dài chứ mọi chuyện chỉ diễn ra trong tích tắc, vị chủ quản bị dọa sợ đến hóa đá, đến khi thấy con ngựa đã biến mất mới vội hồi tỉnh, chân tay chỉ loạn xạ, miệng hô hoán:

“Mau, còn không mau đi bắt nó lại, nó mà chạy mất thì biết ăn nói sao với Nhị thiếu gia.”

Mạc Kỳ Phong vốn muốn tham gia thử vận may lại bị Phụng Phi Vũ ngăn cản. Nay thấy Tùy Phong bỏ chạy, không nói một lời, ngay lập tức thi triển khinh công đuổi theo, lòng khắp khởi hy vọng mình có thể may mắn trở thành chủ nhân của một con ngựa tốt như thế. Phụng Phi Vũ tính ở lại nhưng chớp mắt đã thấy bốn bề vắng lặng, buổi đấu giá sáng đã chấm dứt. Những người khác vì con ngựa bỏ chạy liền cụt

hứng, lực đục kéo nhau qua các gian đầu giá khácm, chỉ còn mình Phụng Phi Vũ ngồi chờ vợ trên cao, sau lưng là tùy tùng Phi Hồ vẫn một mực đứng im chờ lệnh chủ. Hắn chán nản, nghĩ thời gian gấp rút, còn chờ đến khi nào mới gặp được người, không bằng hắn đi gọi Mạc Kỳ Phong về rồi ngay lập tức lên đường.

Nghĩ là làm, Phụng Phi Vũ khẽ huýt sáo, trên nền trời xanh trong, một cánh chim này giờ vẫn chao lượn một cách tự tại trên cao chợt sà xuống đậu trên vai. Đó là một con ưng lớn có bộ lông màu đen ánh xanh, dài yếm trước ngực là lớp lông tơ màu xám mềm mại, đôi mắt sáng quắc đầy uy dũng, trên đầu đội một cái mũ trùm dát vàng được chế tạo tinh xảo, nhìn cũng biết chủ nhân của nó có địa vị không tầm thường. Phụng Phi Vũ khẽ gọi tên Mạc Kỳ Phong, con ưng dường như hiểu ý, kêu lên một tiếng dài rồi vỗ cánh bay đi. Hắn không chút chần chừ, chân điểm nhẹ, ung dung khinh công theo hướng bay của vật cưng, rời khỏi gian đầu giá.

Chợ đầu giá được tổ chức ở khu đất lớn nằm ở phía Tây Nam Sơn thành, lúc này vì con ngựa xổng chuồng mà náo loạn thành một đoàn. Tùy Phong phi nước đại, đập đổ không biết bao nhiêu gian hàng ở hai bên đường, người chạy nháo nhào, la hét inh ỏi càng như đổ dầu vào lửa. Mạc Kỳ Phong xuất hết 8 phần công lực mới rượt kịp con ngựa bất kham, đang tính nhảy lên lưng thì nó chợt đứng lại, nhanh như chớp đá mạnh hai chân sau về phía hắn, nếu không phải nhờ võ công cao cường, hắn đã thịt nát xương tan vì cú hồi mã thương uy dũng kia.

Mạc Kỳ Phong lùi lại hơn chục bước, không vì một cú đòn đó là khiếp sợ, ngược lại càng thêm hứng chí bồng bồng, ngựa tốt, quả thật là ngựa tốt. Tùy Phong biết kẻ kia cũng thuộc dạng có bản lĩnh, liền nhanh như chớp vọt đi, đến ngã tư đường, chợt rẽ sang phải, chạy thẳng về phía một gian hàng nhỏ bán đồ trang sức ở gần cuối đường.

Tiếng la hét vang lên khắp nơi, ai thấy con ngựa to lớn đen tuyền chẳng khác nào quái vật đều sợ đến hồn phi phách tán, nhanh chóng dạt ra hai bên đường. Tùy Phong cứ thế chạy một mạch về hướng đã định, Mạc Kỳ Phong đuổi gấp theo sau, cách đó không xa, Phụng Phi Vũ cũng đã xuất hiện, vừa lúc chứng kiến một màn ngoạn mục.

“Ngựa điên, mau tránh!”

Mạc Kỳ Phong hét lên, trong lòng lại thầm nghĩ không xong, khoảng cách giữa hắn và con ngựa quá xa, không cách nào đến gần được. Mặt khác, đứng trước gian hàng trang sức bằng gỗ là một thiếu niên cao gầy, vóc dáng thư sinh yếu ớt, tóc cắt ngắn kỳ dị, trên mặt có một vết sẹo dài chạy từ thái dương xuống đến cằm, đôi mắt màu hổ phách ngơ ngác nhìn con ngựa lực lưỡng đang vung vẩy hai chân trước trong không trung một cách giận dữ. Mọi người không hèn mà cùng nín thở, chờ đợi cảnh thiếu niên chết thảm dưới vó ngựa.

Thiếu niên như sợ đến mức hóa đá, trơ mắt nhìn thân chết đang vung lưỡi hái tử thần, nhưng chẳng ai may mắn phát hiện một tia nhìn sắc lạnh ẩn hiện trong đôi mắt có vẻ ngây thơ yếu đuối kia. Một bóng áo xanh nhanh như chớp xoẹt tới, Phụng Phi Vũ nhanh tay kéo thiếu niên lùi lại 1 bước, vừa kịp lúc vó ngựa đâm xuống, chỉ cách vị trí ban nãy của hắn chưa đến một gang tay.

Thiếu niên kia vì bị kéo bất ngờ liền ngã chổng vó trên nền đất đầy bụi, tư thế thập phần khó coi, mặt cắm xuống đất, miệng chổng lên trời, khiến mọi người đang căng thẳng cũng vì hắn mà cười đến nghiêng ngả.

Phụng Phi Vũ định kéo hắn dậy nhưng Tùy Phong đã chồm tới, ngăn cách giữa hắn và thiếu niên kia, đôi mắt con ngựa thoắt nhìn qua hắn có như có phần cảnh giác lại có phần cảnh cáo. Tiếng cười vừa vang lên lại ngay lập tức im bật, bốn bề lại nín thở chờ xem.

Thiếu niên nằm rên rĩ trên mặt đất, chập vạt bò dậy, không hay biết con ngựa đã đi quanh mình 1 vòng, đôi mắt hắc mã chưa một giây rời khỏi hắn. Mạc Kỳ Phong định tiến tới đã lại bị Phụng Phi Vũ ngăn cản.

“Đừng lên, có vẻ sắp có trò hay rồi!”

Trò hay gì dĩ nhiên Mạc Kỳ Phong ngay lập tức hiểu ra. Trong lòng vừa mong ngóng lại có chút bực bội, tại sao không phải là hắn mà lại là tiểu thiếu niên yếu ớt trời gà không chặt kia?

“Ôi mẹ ơi, mặt đã xấu rồi còn muốn cho ta xấu thêm sao, ai ác hơn ác đức thế hả?”

Tiểu thiếu niên chột vật đứng dậy, hai tay phủ khuôn mặt dính đầy đất cát vừa ai oán mắng chửi vừa phun phì phì chỗ cát trong miệng ra, hình tượng vô cùng xấu xí. Đường như thấy có chút bất thường, hắn liền hạ tay xuống, hé mắt nhìn quanh, chỉ thấy khắp nơi yên lặng, hàng trăm con mắt đổ dồn về phía mình đầy vẻ mong đợi lẫn ghen tị, lại nghe thấy tiếng vó ngựa lộp cộp sau lưng thì liền nhớ lại tình cảnh ban nãy. Hắn thoáng run rẩy quay người lại, bị cái mặt to lớn của Tùy Phong dọa sợ đến thét lên một tiếng, chân bủn rủn vô lực té ngồi trên đất, chỗ quần áo chưa kịp giữ sạch lại lấm bẩn đầy bụi.

“Ôi trời ơi... con... con gì thế này?”

Một tràng cười vang lên trước tình cảnh dở khóc dở cười này. Hắc tử mã nổi tiếng chọn chủ rất giỏi, nay chọn trúng một gã thư sinh trói gà không chặt còn nhút nhát đến thảm thương, khiến ai ai cũng lắc đầu cảm thán, vừa ghen tị vừa không cam lòng.

Mạc Kỳ Phong thấy tiểu thiếu niên quá yếu ớt thì có chút bất mãn, vội lên tiếng nói:

“Tiểu huynh đệ, đây là loài hắc tử mã nổi tiếng, nó đứng trước mặt người cúi đầu chính là nhận người làm chủ, người lại sợ đến chết khiếp thế kia, thật tiếc ột con ngựa tốt chọn lầm chủ.”

Hắn bực bội lên tiếng liền nhận được hàng trăm cái gật đầu đồng ý, cả đám không ai nhận ra tiểu thiếu niên đang ngơ ngác nhìn lên kia hơi bĩu môi đầy vẻ mỉa mai trong thoáng chốc, trừ Phụng Phi Vũ. Hắn hơi nhúu mày nhìn kỹ lại tiểu thiếu niên đang sợ hãi kia, rõ ràng cả cơ thể đang run rẩy không ngừng, nhưng hắn có cảm giác người kia là đang ung dung ngồi trên mặt đất, ánh mắt tuy sợ hãi như một con thỏ đứng trước sói nhưng thực ra là đang bình tĩnh quan sát, thậm chí còn có vẻ thưởng thức phản ứng của những người xung quanh.

Tiểu thiếu niên chớp mắt mấy cái, hết nhìn Mạc Kỳ Phong lại nhìn con ngựa to lớn đang dí sát mặt về phía mình, sau đó rụt rè đưa tay chạm vào sống mũi của nó. Tùy Phong không một chút phản ứng, để yên cho tiểu thiếu niên vuốt ve, đôi mắt vẫn đỏ tứa máu nay lại đầy thuần phục. Tiểu thiếu niên dần lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đứng dậy, thích thú luồn tay vào lớp bờm đỏ mềm mại, vẻ mặt hồn nhiên như đứa trẻ được quà.

“Tiểu mã, chủ nhân người đâu, sao lại chạy loạn như thế?”

“Chủ nhân của nó bây giờ chính là người đấy, tiểu huynh đệ!”

Mạc Kỳ Phong vội lên tiếng, vẻ mặt vẫn có chút bực bội vì cái gã chẳng hiểu biết gì về ngựa kia, thật đúng là phí của trời. Tiểu thiếu niên nghe thế liền quay đầu lại, ánh mắt muôn phần ngạc nhiên, chỉ chỉ tay vào mặt mình.

“Của... của ta? Làm sao có thể?”

“Đây là giống ngựa hắc tử mã nổi tiếng, chỉ chọn chủ chứ không phải chủ chọn nó. Người đã được nó chọn làm chủ rồi, cả đời sẽ chỉ trung thành với một mình người.”

“WOW, lợi hại nha~”

Tiểu thiếu niên mừng rỡ kêu lên, quay lại vuốt ve con ngựa một cách âu yếm.

“Tiểu mã à, người chọn ta làm chủ sao? Được, vậy thì cứ theo ta, nhất định không để người chết đói. Ha ha...”

Tùy Phong có vẻ hơi bất mãn vì tiểu thiếu niên cứ một điều tiểu mã, hai điều tiểu mã, dậm dậm chân trước vài cái, phun luôn một bãi nước bọt đầy mùi vị vào mặt chủ nhân mới một cách không hề kiêng nể. Đám đông lại một phen cười nghiêng ngả nhìn vị tiểu thiếu niên đứng trơ như đá nhìn không chớp mắt con ngựa hỗn láo kia, tay chân lúng túng chẳng biết nên làm gì cho phải. Sau đó, thấy trò vui đã hết, đám đông cũng dần tản ra, chỉ còn tiểu thiếu niên đứng hóa đá cùng hai vị nam nhân tuấn mỹ mặc trường bào xanh kia.

Mạc Kỳ Phong thở dài một hơi, rút ra chiếc khăn lụa thượng phẩm, giúi vào tay tiểu thiếu niên ngốc nghếch.

“Lau mặt đi, nó tên là Tùy Phong, người cứ gọi Tiểu Mã nên khiến nó bực đấy!”

“Ra thế. Cảm ơn huynh đài!”

Mạc Kỳ Phong đứng yên nhìn tiểu thiếu niên lau mặt, có chút ngứa ngáy liền hỏi.

“Ta tên là Mạc Văn, đây là sư huynh của ta, Phương Vũ. Người tên gì? Từ đâu tới? Sao đầu tóc kỳ dị thế kia?”

Tiểu thiếu niên lau mặt sạch sẽ có hơi lúng túng không biết nên trả lại khăn hay giặt sạch rồi trả, thấy Mạc Kỳ Phong có vẻ chán ghét phẩy tay ra hiệu, liền nhanh như chớp nhét khăn vào tay áo, cười cười cúi người hành lễ.

“Tiểu đệ là Hồ Hiểu Minh, từ nhỏ mồ côi, được sư phụ dẫn theo lang thang khắp nơi. Đầu tóc này là do sư phụ cắt, người không thích tiểu đệ để tóc dài vì tốn thời gian chăm sóc. Cảm ơn hai vị huynh đài đã chỉ giáo, không ngờ lại có một con ngựa tốt thế này, thật thuận tiện tiểu đệ đang muốn mua ngựa đi xa một chuyến.”

“Người định đi đâu?” Mạc Kỳ Phong hỏi một cách lơ đãng, trong lòng vẫn tiếc hùi hụi con ngựa quý, vốn muốn nán lại nhìn thêm một chút. Hồ Hiểu Minh lễ phép đáp:

“Sư phụ tiểu đệ vốn là người của tộc Thanh Miêu, có di nguyện được rải tro cốt trên sa mạc Thanh Miêu nên tiểu đệ đang trên đường đến đó.”

Lời Hồ Hiểu Minh vừa dứt, Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong không hẹn mà cùng quay lại nhìn nhau. Chẳng lẽ đây chính là người mà sư phụ nhắc đến. Lại thấy Hồ Hiểu Minh cao gầy, tay chân mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú hiền lành chỉ tiếc chịu vết sẹo xấu xí, không thì hẳn không hề thua kém Mạc Kỳ Phong, người thế này có thể giúp ích gì cho chuyến đi này?

Tuy trong lòng có chút nghi vấn nhưng gặp nhau cũng xem như có duyên, chỉ cần một cái nhìn thoáng qua, Mạc Kỳ Phong liền hiểu ý, thái độ có chút dịu lại, xới lời nói.

“Thật trùng hợp, huynh đệ ta cũng đang trên đường đến gặp tộc trưởng Thanh Miêu, nếu tiểu đệ không ngại, có thể đi cùng.”

4. Chương 4: Hồ Thủy Linh

Phía Đông dãy Nam Sơn là biển Đại La Hải, phía Tây chính là sa mạc Thanh Miêu nổi tiếng. Muốn đến biển hay đến sa mạc tất nhiên đều phải vượt qua đỉnh Nam Sơn hùng vĩ. Lúc này, sắc trời đã tối, bốn bề một vẻ âm u, lại thêm tiếng chim đêm từ xa vọng lại khiến người yếu bóng vía có thể sợ đến chết đứng. Tuy nhiên, dưới chân núi, tiếng vó ngựa nện đều đều trên nền đất cứng vang đến, một con ngựa lông đen tuyền tuyệt đẹp đang thong thả tiến vào rừng, trên lưng là một tiểu thiếu niên mặc trang phục màu xám nhạt, tóc cắt ngắn kỳ dị, vẻ mặt nhu hòa bình tĩnh.

Hồ Hiểu Minh cũng không phải con nít 6 tuổi, ai bảo theo liền theo, hơn nữa nàng vốn đã quen độc hành từ nhỏ, đồng hành cùng người khác khiến nàng rất khó chịu. Hồ Hiểu Minh tên thật là Hồ Thủy Linh, là một người xuyên thời không mà đến, nói một cách chính xác, nàng là xuyên ngược thời không mà quay lại cố hương. Mẹ nàng vốn là con gái tộc trưởng tộc Thanh Miêu, bị kẻ thù hãm hại đẩy đến thời hiện đại ở Trái đất, không cách nào quay về đành chấp nhận làm vợ hai của tộc trưởng tộc Hồ rồi sinh ra một cặp song sinh nữ. Tộc Hồ không chỉ nổi tiếng giàu có mà còn có tin đồn trưởng tộc biết phép thuật, có thể hô mưa gọi gió. Tộc quy có quy định, phạm là song thai nữ, giữ một giết một. Đứa bé còn sống trở thành thần hộ mệnh của tộc, cả đời sống trong bóng tối, trở thành sát thủ dưới sự chỉ huy của tộc trưởng, không những thế còn bị bắt uống một loại thuốc cực độc khiến cơ thể mất đi cảm giác đau đớn.

Hồ Thủy Linh từ nhỏ đã sống xa mẹ, được dạy dỗ như một sát thủ, bản thân không chút cảm giác đau đớn nên càng lớn lại càng lạnh lùng vô cảm. Mười tuổi nàng đã xuống tay giết người, phương thức lúc nào nhanh, tuyệt, nên trong giới đặt cho nàng biệt danh là Vô Tình. Cho đến một ngày, một đứa bé đã thức tỉnh phần người trong tâm thức của nàng, nàng chợt nhận ra mình chỉ là một con búp bê vô cảm, máu lạnh. Nàng cũng có suy nghĩ, có khát vọng sống bình thường, được biết đau đớn, biết yêu, biết khóc, biết cười.

Cùng lúc đó, nàng biết được thân phận thật sự của mình và gặp hai người anh trai cùng cha khác mẹ cũng mang mối hận không đội trời chung cùng gia tộc họ Hồ. Ba anh em liên thủ, một tay diệt hết hội đồng trưởng lão già cả cổ hủ, lập nên một gia tộc Hồ khác có tình người hơn.

Nhưng nàng mãi mãi không lấy lại được cảm xúc, thêm vào đó mỗi hai tháng nàng phải uống thuốc không chế độc chất do chính các vị trưởng lão trong tộc đặc chế, nay tộc Hồ diệt vong, mạng nàng cũng tận. Hai người anh trai tuy mới gặp em gái chưa lâu nhưng tình cảm sâu đậm, quyết tìm mọi cách cứu mạng nàng, cuối cùng tìm được mẹ nàng bị cha của bọn họ biệt giam đến điên loạn.

Cũng may, lúc gặp lại con gái, thấy đứa con mình mong nhớ suốt 16 năm qua nằm chờ chết, bà liền tỉnh cơn mê, một mạch kể hết mọi chuyện về lai lịch của bản thân cũng như cách giải độc cho con gái. Bà nói xong, hai mắt nhòa lệ, ôm đứa con gái gầy yếu xanh xao vào lòng, âu yếm hôn lên khắp mặt con, dặn dò hai đứa con riêng của chồng di nguyện cuối cùng rồi lao mình vào tường tự sát. Trái tim của bà là thuốc giải cho Hồ Thủy Linh, bà mong muốn sau khi qua đời, con gái sẽ được đưa về cố hương, mang tro cốt của mình rải trên đất của bộ tộc Thanh Miêu, để bà mãi mãi được nằm lại trên quê hương.

Tộc Hồ biết phép thuật không phải là lời đồn vô cớ. Chồng bà biết cách đưa bà quay về nhưng vì lòng ích kỷ nên luôn từ chối, nay hai đứa con riêng của chồng kế thừa sức mạnh của cha. Không nói hai lời, họ quyết định dùng phép thuật của mình thực hiện di nguyện của bà, đồng thời hy vọng đứa em gái bất hạnh sau khi hồi cố hương sẽ có một cuộc sống yên bình, tiêu điều tự tại.

Hồ Thủy Linh cưỡi ngựa đến một con suối nhỏ thì cho ngựa dừng lại. Nàng nhanh chóng nhảy xuống, thả cương cho Tuyền Phong tự do đi lại, riêng mình thì trèo lên một tảng đá lớn tương đối bằng phẳng gần đó, tùy tiện ngồi xuống, giở lương khô ra chậm rãi hoàn thành bữa tối đạm bạc.

Đêm nay không trăng, những vì sao như những viên kim cương được nạm lên nền trời nhưng đen, lấp lánh một thứ ánh sáng dịu dàng âm ảm, Hồ Thủy Linh ngẩng đầu nhìn trời, tay vô tình chạm vào chiếc bình ngọc đeo trước ngực rồi khẽ thở dài một tiếng. Nàng đến đây đã hơn một tháng, cũng đã dần quen với cuộc sống cổ đại, không những thế còn rất thưởng thức nơi này, có lẽ cũng vì một nửa trong nàng đang chảy dòng máu của những người nơi đây nên cái gì với nàng cũng thân quen đến lạ.

Điều duy nhất nàng tiếc chính là không thể nhìn mặt mẹ mình lần cuối. Khi bà được đưa đến, nàng đang bị độc hành hạ, nửa mê nửa tỉnh, hình ảnh rất mờ nhạt, chỉ có bàn tay dịu dàng của bà là ghi lại chút ấn tượng trong lòng nàng. Hồ Thủy Linh nhớ lại lúc ấy, bất giác đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình, lòng thấy đắng ngắt vì bi kịch của số phận. Một mạng của mẹ đổi lấy một mạng của nàng, cuộc sống này nàng phải sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc thay cho cả phần của mẹ nàng, để bà có thể vì nàng mà mỉm cười nơi chín suối.

Hồ Thủy Linh ngồi bất động trong bóng tối, đang nhập tâm nhớ lại chuyện quá khứ thì bị tiếng thở phì phì của Tuyền Phong làm cho tỉnh. Nàng cúi xuống nhìn con ngựa đang gặm vạt áo của mình lôi lôi kéo kéo thì có chút buồn cười.

“Chuyện gì?”

Tuyền Phong ngược mắt nhìn nàng như muốn diễn đạt điều gì đó, một mực lôi kéo nàng đi về phía trước. Hồ Thủy Linh tuy mới làm quen với nó một ngày nhưng cũng đủ hiểu con ngựa này có linh tính đến cỡ nào. Nó hành động như vậy ắt là có nguyên do, liền không nói gì thêm, lặng lẽ nhảy khỏi tảng đá đi theo nó về phía rừng cây.

Vào sâu trong rừng cây, nàng gặp được miếu thổ địa bị bỏ hoang, vách tường đổ nát xiêu vẹo, mái ngói thủng lỗ chỗ, tượng thổ địa bong tróc đầy mạng nhện cùng bụi bẩn. Hồ Thủy Linh quét sơ cái tượng, chấp tay rì rầm khấn vài câu rồi dắt hân Tuyền Phong vào bên trong, cột nó vào một góc tối, bản thân cũng tự lột một cái giường bằng cỏ dại lấy từ ngoài vào.

Nàng độc hành đã quen, từng nhiều lần phải ngủ lại trong rừng thiêng nước độc, nên thao tác nhanh gọn dứt khoát, cũng chẳng cần đốt củi lửa, cứ thế nhắm mắt ngủ. Đang mơ màng thì một tiếng động rất khẽ vang lên khiến nàng ngay lập tức mở mắt. Vẫn tư thế khoanh tay trước ngực, đôi mắt sắc bén của một sát thủ máu lạnh chợt lóe, có mùi máu rất nhẹ thoảng qua khiến bản năng trong nàng như trỗi dậy. Tuyền Phong

cũng khẽ động dậy nhưng không hề phát ra bất kỳ một tiếng động nào, đôi tai nhọn như vểnh lên, nghe ngóng.

Lại thêm một tiếng động khe khẽ khác vang lên, sau đó là tiếng thầm thì đầy thận trọng rơi vào đôi tai thính như mèo của nàng.

“Vương Gia, ngài không sao chứ? Phi Hồ đã dẫn thích khách đi xa rồi, ngài ráng một chút, phía trước hình như có một cái miếu hoang.”

Tiếng nói rất khẽ nhưng cũng vô cùng quen thuộc, Hồ Thủy Linh nhú mày nhớ lại nam tử ôn nhu như ngọc từng đề nghị nàng đi cùng lúc trưa. Cũng không cần trùng hợp đến thế chứ?

Mạc Kỳ Phong đỡ Phụng Phi Vũ tiến về phía miếu hoang, đang đi nửa đường cả hai liền dừng lại, đồng tai nghe ngóng. Có tiếng thở đều đều của ai đó từ trong miếu vang ra, lại còn tiếng ngựa thở phì phì. Rõ ràng là đã có người bên trong, Mạc Kỳ Phong đưa mắt nhìn Phụng Phi Vũ giây lát, không nói một lời đỡ hấn ngồi xuống một góc cây khuất rồi nhẹ nhàng bước vào miếu.

Bóng tối bên trong dày đặc nhưng Mạc Kỳ Phong võ công cao cường, thị lực cũng khác người, chỉ nhìn thoáng qua đã suýt cười lẫn cười bò. Trong một góc miếu, Tùy Phong đang thành thoi đứng găm chỗ cỏ tươi đặt dưới đất, cái đuôi dài xinh đẹp phe phẩy, cách đó một cánh tay chủ nhân của nó đang nằm ngủ say sưa, chân tay giang ra hết cỡ, tự nhiên như đang nằm ở nhà, thậm chí còn có một dải nước miếng chậm rãi chảy ra từ bên trong miệng. Cảnh tượng chính là thập phần khó coi.

Mạc Kỳ Phong cũng buông bỏ cảnh giác, vội quay ra đỡ Phụng Phi Vũ vào trong. Hồ Thủy Linh biết hai người vừa vào cũng không có ác ý, cũng chẳng quản họ vào miếu làm gì, cứ thế giữ nguyên tư thế khó nhìn mà ngủ thẳng một giấc đến sáng.

Hồ Thủy Linh vốn quen dậy sớm, mặt trời còn chưa ló dạng, nàng đã giật mình tỉnh giấc. Tùy Phong vẫn đứng ở chỗ cũ, thấy chủ dậy liền cúi đầu xuống dụi dụi vào mặt nàng làm nũng. Nàng nhú mày đẩy cái đầu to lớn kia ra, cái con ngựa này thông minh thì có thông minh nhưng cũng rất tai quái, thích nhất là trảy trét nước miếng lên mặt chủ, nàng cũng chẳng lạ gì.

Hồ Thủy Linh ngáp dài một cái, lưỡi biếng vươn vai rồi vắn người vài cái cho tỉnh ngủ. Vừa vắn được một cái nàng liền tỉnh như sáo. Cách đó vài mét, hai nam nhân kia đang ngồi một cách thong dong, hai ánh mắt một đầy ý cười, một lạnh nhạt khó tả đều đồng loạt chiếu vào người nàng.

Mạc Kỳ Phong cười phì một tiếng, cái tư thế gơ tay, người vắn xoắn qua một bên, miệng còn đang ngáp dở của Hồ Hiểu Minh thật sự vừa buồn cười vừa có chút gì đó tự nhiên phóng khoáng. Hấn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt hấp háy.

“Hồ tiểu đệ, ngươi ngủ say đến nỗi cả đêm qua sư huynh đệ ta ở đây ngươi cũng không biết. Nếu là người xấu, chẳng phải ngươi đã chết không toàn thây rồi sao?”

Hồ Thủy Linh sau khi phô diễn một động tác khó coi chứng mắt thì rút tay về, vờ vuốt vuốt lại đầu tóc rối bù của mình, cười ngốc nghếch chào.

“Hai vị đại ca! Ô, huynh bị thương sao?”

Nàng tròn mắt chỉ vào vết thương đã được băng bó cẩn thận trên vai Phụng Phi Vũ. Tối hôm qua nàng đã nghe được đoạn đối thoại của hai người, rõ ràng vị Phụng Vũ kia chắc chắn thân phận cao quý vô cùng. Nếu nói đến danh xưng Vương gia, cả Lạc Thiên quốc này chỉ có một người duy nhất, chẳng phải cái vị Định Vương nổi tiếng luôn che nửa mặt thần thần bí bí kia sao? Tự ngẫm lại cũng thấy bản thân mình may mắn vô cùng, biết bao tiểu thư sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để được chiêm ngưỡng dung nhan của hấn, riêng nàng còn được sư đệ của hấn mời đi cùng. Mà muốn mở miệng ra mời nàng, chẳng phải cần sự đồng ý của vị Định Vương kia sao? Ý nghĩ muốn từ chối đi cùng cũng vì hai chữ Vương gia bất ngờ nghe được kia mà biến mất không một chút vết tích.

Phụng Phi Vũ kéo áo choàng, che đi vết thương trên vai, mày kiếm khẽ nhú lại có chút khó chịu. Hồ Thủy Linh vừa nhìn đã biết ngay hấn không ưa tiếp xúc người lạ giống y như nàng, cũng chẳng thèm quan tâm thêm, hơi giận dỗi quay đi, lặng lẽ phủi chỗ cỏ dính trên quần áo, dọn đồ một cách gọn gàng rồi quay sang chấp tay thi lễ với hai nam nhân cao quý kia.

“Hai vị đại ca, tiểu đệ xin phép đi trước!”

“Chậm đã!”

Mạc Kỳ Phong lén đánh mắt thể hiện sự bất bình với Phụng Phi Vũ, rồi quay sang giả lả nói.

“Hồ tiểu đệ, đồng hành cùng với chúng ta đi. Chúng ta ít nhất cũng có chút võ công, đường đi hiểm trở lại nhiều đạo tặc, Hồ tiểu đệ đi một mình e là lành ít dữ nhiều.”

Hồ Thủy Linh vờ bối rối, vẻ như nửa muốn nửa không, lại lén lén đánh mắt nhìn về phía Phụng Phi Vũ đầy ẩn ý. Mạc Kỳ Phong nhìn điệu bộ rụt rè lại sợ sệt của tiểu thiếu niên liền hiểu ngay, lên tiếng trấn an.

“Sư huynh của ta tính cách hơi ít nói, vẻ mặt lại có chút dọa người nhưng thật ra rất tốt tính. Hồ tiểu đệ đừng ngại, chuyện cùng tiểu đệ đi chung sư huynh ta cũng đồng ý. Có đúng không, sư huynh?”

Mạc Kỳ Phong quay lại, dùng một ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Phụng Phi Vũ có chút van nài, cầu khẩn khiến hần tuy hơi khó chịu nhưng vì lời dặn của sư phụ mà hơi gật đầu một cái, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài có chút nôn nóng rồi rất nhanh hồi phục sự lãnh đạm khó hiểu. Hồ Thủy Linh chớp chớp mắt, nửa tin nửa ngờ, sau một giây lưỡng lự liền nhoẻn miệng cười hồn nhiên.

“Vậy tiểu đệ xin làm phiền!”

5. Chương 5: Đồng Hành

Mất hơn một ngày, cuối cùng cả ba người cũng vượt qua được đỉnh Nam Sơn. Mặt trời vừa buông xuống, họ cũng vừa tới chân núi. Cả ba quyết định dừng chân nghỉ lại trong một cái hang đá nhỏ, lấy sức để ngày mai bắt đầu vượt qua sa mạc Thanh Miêu, cũng đồng thời chờ hộ vệ Phi Hổ của Phụng Phi Vũ kịp đuổi đến.

Phụng Phi Vũ lúc đầu còn ngại Hồ Hiểu Minh vướng chân vướng tay, thật không ngờ hần tuy gầy yếu nhưng sức khỏe dẻo dai phi thường, trèo leo lội suốt một ngày dài không nghỉ mà lúc này hần vẫn rất ung dung, một nhịp thở rối loạn cũng không hề có. Phụng Phi Vũ dù thân phận cao quý nhưng chinh chiến suốt mấy năm dài nên đã quen với những điều kiện thiếu thốn, khắc nghiệt.

Cả ba cùng chia việc ra làm, dĩ nhiên Mạc Kỳ Phong cũng không dám sai khiến cái vị cao quý kia làm chuyện gì nặng nhọc, chỉ viện cớ Phụng Phi Vũ đang bị thương, tạm thời ngồi lại dọn sạch hang đá trong khi hần cùng Hồ Hiểu Minh ra ngoài tìm củ đốt và thức ăn.

Phụng Phi Vũ dọn sơ một chút, nơi này đã tương đối sạch sẽ gọn gàng, vừa đặt mông ngồi xuống thì đã thấy Hồ Hiểu Minh quay về, trên vai là một đồng cảnh cây nhỏ đầy lá. Hần bực dọc lên tiếng.

“Cái đồng đó làm sao mà nhóm lửa được?”

Hồ Hiểu Minh giương đôi mắt màu hổ phách nhìn hần, thấp thoáng một nét cười giễu cợt nhưng rất nhanh quay về nét hồn nhiên, ngây ngốc vốn có.

“Phượng đại ca, cái này để trải ngủ, không phải để đốt.”

Trước con mắt ngạc nhiên của Phụng Phi Vũ, Hồ Hiểu Minh nhanh nhẹn bỏ đám cành lá kia xuống, trải trên mặt đất thành ba cái ổ nằm, vừa trải vừa bóp nát lớp lá còn tươi xanh kia. Chỉ thoáng chốc, hang đá đã tràn ngập một mùi hương rất kỳ lạ mà Phụng Phi Vũ chưa bao giờ ngửi thấy. Hồ Hiểu Minh nhìn hần lại nhú mày khó chịu thì trong lòng thầm thắc mắc, cái gã vương gia này suốt ngày nhú mày như thế không biết sau này mặt có bị hằn vết nhăn hay không. Tuy nhiên, ngoài miệng nàng vẫn vui vẻ cười.

“Cây này chỉ có ở chân núi Nam Sơn, nhựa từ lá cây có tác dụng chống các loại côn trùng và cả rắn nữa.”

“Thật sao? Tại sao ta không biết?”

Hồ Hiểu Minh đang ngồi quay lưng lại với Phụng Phi Vũ, chỉ tưởng tượng cũng tự biết hắt lại nhú mày, nằng lén làm mặt xấu một cái rồi lên tiếng.

“Cái này là do sư phụ dạy đệ. Không có ai biết đâu.”

Sự thật chính là nàng đã quá quen lẫn lộn ở những vùng có địa hình khắc nghiệt nên kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã của nàng đã luyện thành tính từ rất lâu rồi.

Khi bốn bề đều một mảng tối đen, lửa cũng vừa được nhóm lên, Mạc Kỳ Phong bắt được hai con rắn sa mạc khá to, thế là cả ba được một bữa thịt rắn nướng ngon miệng. Hồ Hiểu Minh đem về rất nhiều cành lá, nàng liền dùng một nửa che ở cửa hang đá vừa để chặn gió đêm từ sa mạc thổi đến vừa chống được các loại côn trùng và rắn xâm nhập.

Một đêm yên bình trôi qua, mặt trời vừa ló dạng, Phi Hổ cũng vừa đuổi đến nơi.

“Thiếu gia!”

Hắn vừa đến liền quỳ xuống thi lễ, Phụng Phi Vũ lãnh đạm hỏi.

“Sao rồi?”

“Đã xử lý sạch sẽ, thưa thiếu gia.”

“Tốt. Lần này là ai?”

Phi Hổ nghe chủ nhân hỏi, cơ thể hơi đơ ra giây lát, còn đang lúng túng không biết nên nói thế nào thì đã nghe thấy một tiếng thở dài rất nhẹ trên đầu, sau đó là giọng nói sắc lạnh của chủ nhân.

“Được rồi, chuẩn bị lên đường thôi!”

Sa mạc Thanh Miêu khá rộng lớn, nếu không phải người thông thuộc địa hình thì chỉ có kẻ liều chết mới dám chạy vào đây. Cũng như các sa mạc khác, nhiệt độ buổi sáng và tối cực kỳ chênh lệch, nhưng sa mạc Thanh Miêu có số lượng ốc đảo rất nhiều. Nếu rành địa hình, trung bình một ngày đường sẽ lại gặp một ốc đảo nhỏ, chuyện thiếu nước hay chỗ dừng chân tạm thời không đáng lo ngại.

Tùy Phong vốn là ngựa Thanh Miêu, về đây chẳng khác nào cá gặp nước, suốt cả chặng đường liên tiếp dẫn đầu, đến nỗi Hồ Hiểu Minh phải ghì cương đến rã cả tay mới dập được cơn hưng phấn thái quá của nó. Nàng cũng có nghe nói Định Vương sở hữu một con ngựa Thanh Miêu như nàng, nhưng lần này đi hẳn không mang theo ngựa cũng nên trước khi vào sa mạc đã ghé qua một trấn nhỏ trên đường đi đổi sang lạc đà để tiện hoạt động. Cả bọn quần kín mít từ đầu xuống chân chỉ chừa một khoảng nhỏ ở mắt để nhìn đường. Hồ Hiểu Minh cẩn thận hơn còn mua thêm mấy mảnh tơ lụa phủ ở khoảng hở đó nhằm ngăn bụi cát bay vào mắt. Chuẩn bị xong xuôi cũng gần trưa, đoàn người liền vội vã lên đường.

Sa mạc Thanh Miêu rộng lớn vô cùng, cũng may Phụng Phi Vũ đã mấy lần vào ra gặp bộ tộc Thanh Miêu nên khá thông thuộc đường đi nước bước. Lũ lạc đà không nhanh bằng ngựa, cũng may Phi Hổ đã chọn những con lạc đà khỏe nhất nên hành trình cũng tương đối thông thuận hơn bình thường. Lại một ngày trôi qua, khi bóng tối phủ kín trên vùng đất cát nóng bỏng cũng là lúc đoàn người thấy một ốc đảo nhỏ trước mắt.

Hồ Hiểu Minh tuy mang tiếng là đi cùng nhưng nói chuyện cũng chưa quá mười câu, chủ yếu là với Mạc Kỳ Phong, còn cái vị Vương Gia thần bí kia lại hoàn toàn im lặng, Phi Hổ cũng giống tính chủ nhân, miệng ngậm còn chặt hơn vỏ trai. Bản thân nàng cũng tự hiểu những người này mời nàng đi cùng là có ý gì đó, dù là xấu hay tốt nàng cũng chẳng mấy để tâm, cứ xem như khách qua đường, việc ai nấy lo.

Hồ Hiểu Minh cẩn thận quan sát khắp ốc đảo một lát, trừ một hồ nước ngọt, toàn bộ chỉ là cây cỏ thấp xanh tươi, xa xa là một dãy núi đá cao lớn mờ hồ nổi lên giữa bóng đêm dày đặc. Nàng chưa bao giờ đặt chân đến đây, nhưng sau một tháng nghe ngóng dò hỏi cũng biết khá nhiều thứ hay ho về sa mạc này. Bộ tộc Thanh Miêu sống ở phía Tây Bắc của sa mạc, rất hạn chế tiếp xúc với người ngoài, nổi tiếng dùng độc và pháp thuật. Ít ai biết được đường đến nơi ở của bộ tộc này, người ta đồn nhau rằng chỉ cần nhìn một dãy núi đá khá dài, nhìn xa như một con rồng đang cuộn mình nằm ngủ thì bộ tộc Thanh Miêu chắc chắn ở gần khu vực đó. Nàng suy tính cẩn thận mới quyết định lên đường, trong đầu thực chất chính là đem mạng ra đánh cược, hy vọng vong hồn mẹ nàng có linh thiêng sẽ đưa nàng về được cố hương.

Hồ Hiểu Minh nhìn dãy núi mờ ảo xa xa, bóng đêm quá dày đặc khiến nàng không thấy rõ được hình dạng, nhưng trong lòng lại thầm mong đó chính là dãy núi nàng đang tìm kiếm. Mạc Kỳ Phong thấy Hồ Hiểu Minh đứng nhìn ngây ngốc phía xa, tay vô thức vuốt ve cái bình ngọc đeo trước ngực thì nhẹ nhàng đến gần, đặt tay lên vai nàng, thấp giọng nói.

“Tiểu tử, đang nhớ sư phụ sao?”

“À... vâng, tiểu đệ là nhớ sư phụ.”

“Thôi, vào đây đi, sa mạc này buổi tối không an toàn đâu.”

Phi Hồ đã nhóm lửa lên từ lúc nào, lúc này đang lui cui rải một thứ bột gì đó quanh ốc đảo. Hồ Hiểu Minh nhìn thấy liền thắc mắc.

“Phi Hồ huynh đang làm gì vậy?”

“Tiểu tử nhà ngươi, nếu không đi với chúng ta có lẽ đã làm mồi cho sâu sa mạc rồi.”

Mạc Kỳ Phong cười khê, đập nhẹ một cái lên đầu Hồ Hiểu Minh rồi bước đến ngồi xuống cạnh Phụng Phi Vũ đang ngồi xếp bằng dưỡng thần cạnh hồ nước. Hồ Hiểu Minh ồ khê một tiếng trong miệng, cũng đi đến ngồi gần hắn, trong đầu chợt nhớ đến truyền thuyết về lũ sâu sa mạc hung dữ nổi tiếng ở Thanh Miêu.

“Mạc đại ca, sâu Thanh Miêu có thật sao? Không phải là truyền thuyết à?”

Phụng Phi Vũ nghe câu hỏi của Hồ tiểu tử thì chợt hé mắt nhìn, ánh mắt đầy vẻ khinh thường. Mạc Kỳ Phong nhìn thấy ánh nhìn đó của hắn thì khê cười, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu chiêu về phía Hồ Hiểu Minh đang tròn mắt bên cạnh, không giấu được chút coi thường.

“Ai nói nó là truyền thuyết. Tiểu tử nhà ngươi, cái gì cũng không biết mà lại bướng bỉnh đi vào đây một mình, thật ngốc không thể tả.”

Hồ Hiểu Minh bình thần đón nhận câu nói của Mạc Kỳ Phong, làm một vẻ mặt tội nghiệp đáng thương, hai tay lồng vào nhau, xoắn vặn.

“Sư phụ cũng bảo tiểu đệ hậu đậu, ngốc nghếch, nhưng di nguyện của sư phụ lại không thể không làm. Hơn nữa... đệ... là không biết các huynh tốt hay xấu, nào dám nhận lời ngay.”

“Thế sao lại đổi ý?” Mạc Kỳ Phong bẻ một miếng bánh bao đưa cho Hồ Hiểu Minh.

“Vì... các huynh vào miếu mà cũng không làm hại gì đệ, nên... cũng an tâm.”

Nàng vờ lí nhí nói, tay rút rờ đón lấy miếng bánh bao đã khô cứng, lòng tự cảm thán cái bản lĩnh diễn vai ngốc của mình tuy mới làm vài lần nhưng đã tốt lắm. Phi Hồ đã rải xong chỗ bột, lặng lẽ ngồi xuống gần chỗ lũ lạc đà nghỉ ngơi, không nói tiếng nói, đem lương khô ra nhấm nháp.

Tùy Phong được cột chung với lũ lạc đà thì dường như có chút bất mãn. Một con ngựa cao quý như nó lại đứng chung với lũ lạc đà hôi rình, ngu xuẩn á, không có cửa đâu. Nó bực bội dậm dậm hai chân trước xuống nền cát mịn, liên tục giật dây cương dù Phi Hồ đã mấy lần ghì lại. Hồ Hiểu Minh thấy con ngựa của mình trái tính trái nết lại khó chiều còn hơn cả đại thiếu gia thì cũng hơi khó chịu, vội chạy đến cầm cương ghì thật mạnh xuống, sẵn giọng.

“Cái con ngựa ngốc này, yên lặng đi!”

Tùy Phong liếc mắt nhìn nàng một cách khinh khỉnh, không phải trước mặt người khác cô hay giả ngốc sao, tôi giúp cô giả ngốc thật giống vào. Vừa xong, nó phì một tiếng, lại đem toàn bộ nước miếng quăng vào mặt nàng, nhưng Hồ Hiểu Minh khê lách mình một cách tránh được chỗ nước tanh rình kia, lờ mắt.

“Đồ ngốc...”

Còn chưa mắng hết câu đã lại dính bãi nước miếng thứ hai của Tùy Phong khiến nàng tức đến cứng cả người. Đối lại là một tràng hí dài đầy khoái trá của Tùy Phong cùng tiếng cười vang dội của Mạc Kỳ Phong, cả Phụng Phi Vũ và Phi Hồ cũng là một vẻ nhăn nhó, nín cười. Hồ Hiểu Minh lờ mắt liếc con ngựa quái chiều kia một cái, nếu không phải ta đang giả ngốc người tưởng người làm được những trò đó sao, con ngựa chết tiệt.

Sa mạc yên tĩnh vì tiếng cười sảng khoái của Mạc Kỳ Phong mà có chút náo động, mà cũng không phải là một chút, mà chính là cực kỳ náo động. Ốc đảo chợt run chuyển như có động đất, lũ lạc đà hoảng sợ nhòe dậy muốn bỏ chạy nhưng đã bị Phi Hồ kéo lại. Mạc Kỳ Phong cùng Phụng Phi Vũ đứng phắt dậy, phóng mắt ra bốn phía đầy cảnh giác, Tùy Phong không hoảng sợ nhưng hai tai dựng thẳng đứng nghe ngóng, Hồ Hiểu Minh đang lui cui rửa mặt cũng ngẩng đầu lên nhìn đông nhìn tây.

“Mạc huynh, gì vậy?” Nàng hạ thấp giọng hỏi. Mạc Kỳ Phong vẫn dõi mắt ra bốn phía, đáp khẽ.

“Sâu Thanh Miêu.”

6. Chương 6: Sâu Chúa Thanh Miêu

Sâu Thanh Miêu kỳ thực là một loài rắn lớn chỉ sinh sống ở sa mạc Thanh Miêu. Con nhỏ nhất đã dài hơn 3m, bề ngang còn lớn hơn cả một sải tay của người trưởng thành. Loài rắn này có màu vàng như cát sa mạc, cả ngày vùi mình dưới lớp cát tránh nóng, đến tối mới mò lên kiếm thức ăn. Sâu Thanh Miêu không có mắt, toàn bộ dựa vào khứu giác cực nhạy để tìm con mồi, nó có bộ hàm cực khỏe, một cú đớp cũng đủ nghiền nát một người lực lưỡng. Loài rắn này di chuyển rất nhanh, mắt thường khó mà nhìn thấy được nó, cho nên nó mới trở thành truyền thuyết vì chưa ai thực sự thấy được bộ dạng của nó. Lại thêm sâu Thanh Miêu là do bộ tộc Thanh Miêu nuôi dưỡng, là thánh thú bảo vệ vành đai của tộc Thanh Miêu, gặp chúng nghĩa là đã cách bộ tộc không xa. Cũng vì vành đai bảo vệ của lũ sâu này mà việc tìm đến được chỗ ở của bộ tộc Thanh Miêu vô cùng khó khăn. Chỉ những người thực sự hữu duyên mới kết giao được với họ, mà Phụng Phi Vũ chính là một trong số những người hiếm hoi đó. Hồ Hiểu Minh vừa nghe nói đến cái tên sâu Thanh Miêu liền khắp khởi mừng trong lòng, nhủ thầm.

“Mẹ, chúng ta sắp về nhà rồi!”

Nhưng nàng cũng để ý đến vẻ mặt căng thẳng của mọi người ở đây, không phải đã rải thuốc chống sâu Thanh Miêu rồi sao.

“Mạc huynh, đã rải thuốc rồi, chẳng lẽ có gì không đúng?”

“Tiểu tử ngốc nhà ngươi, thật tức chết ta mà. Thuốc là để xua sâu Thanh Miêu, là thuốc do chính tộc trưởng tộc Thanh Miêu tặng. Có thuốc mà chúng vẫn đến, ngươi nghĩ xem là có gì đó không đúng?”

Ra là thế, nàng đâu có biết cái loại thuốc bọn hấn xài là gì, hỏi chút không được sao? Hồ Hiểu Minh lên làm một cái mặt quỷ với hai gã nam nhân kia rồi cũng nhanh chóng đứng dậy nhìn quanh.

Nhờ vào ánh sáng mờ mờ của đồng lửa, nàng có thể thấy rõ một số đụn cát lúc nổi lúc chìm trong bóng tối, không cần nói cũng biết, chẳng phải loài vật trong truyền thuyết kia sao? Có điều, có rất nhiều đụn cát chìm nổi biến dạng, nghĩa là có rất nhiều sâu Thanh Miêu đang tiến về phía ốc đảo, nàng chợt thấy lạnh cả sống lưng, nhiều như thế, bốn người bọn họ liệu có chống đỡ nổi hay không?

“Ồ ồ.” Phụng Phi Vũ chợt mở miệng vàng ngọc, ánh mắt rọi thẳng vào nàng đầy kiên định. Nàng quay đầu lại nhìn hấn, chờ đợi. Chỉ thấy hấn cười một cách khó hiểu, bạc môi quyến rũ như cười như không, phun ra ba chữ nặng ngàn cân. “Tự bảo trọng!”

Ặc, cái đồ không biết thương hương tiếc ngọc, nàng thâm mắng, nhưng nghĩ lại mình một thân nam trang, thương với tiếc cái gì, hơn nữa tình huống trước mặt cho thấy đến bản thân hấn tự đối phó cũng không xong, hơi đâu lo cho cái tiểu tử vương bận như nàng. Nàng thở dài một cái, làm một vẻ mặt run rẩy sợ hãi, nhưng ánh mắt lại kiên định không ngờ, đến Phụng Phi Vũ cũng vì ánh mắt ngời sáng của nàng mà sững người.

“Huynh cũng bảo trọng!”

Lời nàng vừa dứt, mặt đất càng run lên dữ dội, lũ lạc đà càng thêm phần hoảng sợ, giật mạnh dây cương, bỏ chạy vào bóng tối. Phi Hổ chật vật lắm mới giữ lại được một con, riêng Tùy Phong vẫn một mực bình tĩnh, tự động bước đến đứng cạnh Hồ Hiểu Minh như che chở.

“Bên kia!”

Phi Hổ hô lớn. Một tiếng động lớn vang lên giữa không gian yên tĩnh, ngay cạnh chỗ Mạc Kỳ Phong đứng, một cái bóng khổng lồ chui lên từ lớp cát mịn, nhanh như chớp tấn công về phía hắn. Hắn ra tay cũng lẹ không kém, vung tay một cái, một lớp bột trắng tung ra, đánh chuẩn xác vào giữa đầu con vật kia.

Một tiếng rống đinh tai vang lên, con sâu bị dính thuốc, đau đớn ngã ngược ra sau rồi lẩn nhanh xuống cát, để lại vài vệt máu dính nhớp màu đỏ đen. Lúc này, phía Phụng Phi Vũ cùng Phi Hổ cũng đã xuất hiện vài con, cả hai đều bình tĩnh đối phó. Vài tiếng rống lại vang lên, lũ sâu bị thương không ít, máu phun ra ướt đầm cả chỗ cát xung quanh ốc đảo. Kỳ lạ là lượng sâu Thanh Miêu lần này đông đến dị thường, Phụng Phi Vũ vừa chống đỡ vừa suy nghĩ cách trốn thoát. Lượng thuốc họ mang theo không nhiều, cũng không nghĩ lại gặp phải tình cảnh bất thường thế này, nếu không tính đường rút lui, chưa qua một canh giờ, dù có là cao thủ võ lâm chỉ sợ cũng sẽ thành mồi ngon của lũ sâu khát máu lại khá tinh ranh kia.

Hồ Hiểu Minh lúc đầu nghĩ bản thân phải tự thân vận động, cũng đã chuẩn bị tâm lý, không ngờ cuối cùng lại thấy Mạc Kỳ Phong, Phụng Phi Vũ và Phi Hổ đều dồn nàng vào giữa, cũng không đến nỗi đẩy nàng ra nơi nguy hiểm thì lòng chợt thấy ấm áp. Hừ, cái gã vương gia thối, khẩu xà tâm phật. Nàng bĩu môi liếc hắn một cái, thấy ánh mắt luôn một mực tĩnh lặng của hắn nhăn nhu lại, liền biết tình hình nguy hiểm hơn vẻ ngoài, tay càng cầm chặt hơn thứ vũ khí nàng vẫn giấu bên dưới lớp áo ngoài.

“Thiếu gia, tại hạ sẽ dẫn dụ chúng đi khỏi đây, ngài hãy tự bảo trọng!”

Phi Hổ hét lên một tiếng, không đợi đáp lại đã khinh công ra khỏi ốc đảo, chạy thẳng vào bóng tối. Mấy đụn cát đang tấn công về phía ốc đảo liền chuyển hướng theo hắn, rất nhanh bốn bề lại im lặng như chưa từng có chuyện gì. Hồ Hiểu Minh lòng thầm cảm phục sự dũng cảm cùng lòng trung thành của Phi Hổ nhưng nàng vẫn một mực giữ chặt vũ khí, cảnh giác không ngừng. Mạc Kỳ Phong biết nơi này không thể ở lại liền nhảy lên lưng lạc đà, ra lệnh.

“Hồ tiểu đệ, người đi cùng ta, Phụng huynh cưỡi ngựa của người.”

Nàng dĩ nhiên không ý kiến, dù sao tính mạng của hắn vẫn quan trọng vô cùng. Chỉ có điều Tùy Phong lại không đồng ý, nó một mực không cho Phụng Phi Vũ nhảy lên lưng, liên tục đá hậu một cách khó chịu. Hồ Hiểu Minh vội chạy lại, vuốt ve trấn an.

“Tùy Phong ngoan, để cho Phụng huynh lên đi, gấp lắm rồi!”

Tùy Phong giận dữ hí lên một tràng dài, nhất mực tránh Phụng Phi Vũ. Hắn cũng biết loài hắc tử mã này chỉ cho chủ nhân cưỡi, không dẫn co thêm, quay sang Mạc Kỳ Phong nói.

“Ta đi với người.”

“Không nên.” Hồ Hiểu Minh nhanh như cắt nhảy lên ngựa, thúc Tùy Phong chặn trước mặt hắn, vẻ mặt đầy nghiêm túc. “Lạc đà chở nhiều chạy không nhanh, chỉ làm chậm trễ. Huynh đi chung với ta, Tùy Phong khỏe hơn.”

Phụng Phi Vũ không chút chần chừ, nhanh như chớp nhảy lên ngồi sau lưng nàng. Tùy Phong hí một tràng dài rồi cắm đầu chạy vào bóng đêm, Mạc Kỳ Phong đuổi theo sát phía sau.

Gió sa mạc gào rít bên tai, nhiệt độ càng lúc càng giảm thấp hơn. Bóng tối dày đặc nhưng cả ba đều là người luyện võ, thị lực hơn người, Tùy Phong cũng không phải ngựa thường, cứ thế một đường phi hết tốc lực về phía trước. Phụng Phi Vũ ngồi sau lưng Hồ Hiểu Minh, không thể chạm vào cương vì Tùy Phong sẽ lại lồng lên, đành bắt đắc dĩ ôm lấy tiểu thiếu niên kia. Tình cảnh quả thật nhìn có chút khó coi, hắn cao lớn hơn Hồ Hiểu Minh nhưng giờ lại phải dùng cả hai tay ôm lấy eo của tiểu tử yếu đuối kia. Vì đang đi với tốc độ cao lại xóc nảy liên tục, cả hai dán sát người vào nhau, hình ảnh thập phần mờ ám. Phụng Phi Vũ cũng chẳng buồn để tâm nhưng lúc ôm chặt Hồ Hiểu Minh chợt phát hiện tiểu tử này gây guộc hơn so với vẻ ngoài, ở khoảng cách gần như thế, hắn lại đang áp mặt ở một bên tai Hồ Hiểu Minh liền ngửi được một mùi hương rất nhẹ, thứ mùi hương mà phải ở thật gần như thế này mới có thể cảm nhận được. Bất

giác tâm hần có chút bối rối, tiểu tử này là nam nhân, tại sao trên người lại có mùi hương ngọt ngào của nữ nhân, chẳng lẽ...

“Chúng đuổi đến rồi!”

Mạc Kỳ Phong gấp gáp kêu lên, cảm nhận rất rõ sát khí cùng mùi máu tanh đang đuổi gấp sau lưng. Vài con sâu Thanh Miêu đã tấn công đến, dường như chúng đều hướng về phía Phụng Phi Vũ, hần nhanh như chớp chuyển người ngồi áp lưng với Hồ Hiểu Minh, bận rộn ném thuốc về phía lũ sâu hung tợn kia.

Mạc Kỳ Phong theo sát bên cạnh lại có chút chật vật vì con lạc đà hần cười đã sợ đến tán loạn, chỉ chực rẽ qua một hướng khác. Thế là hần một tay ghi con vật chạy đúng hướng, một tay liên tiếp đánh trả.

“Nguy, hết thuốc rồi!”

Phụng Phi Vũ nghiêng răng thốt lên, vung tay rút kiếm, chống đỡ những đợt tấn công đang ngày càng dữ dội hơn của lũ sâu kia. Mạc Kỳ Phong cũng rơi vào tình huống tương tự, vừa đánh trả vừa hét lên.

“Lũ sâu này quá bất thường, dường như có người ra lệnh cho chúng tấn công.”

Chợt một tiếng kêu đầy giận dữ vang lên, át cả những tiếng rên của lũ sâu bị thương. Mạc Kỳ Phong cùng Phụng Phi Vũ không hẹn mà xanh mặt, quay lại nhìn về phía trước. Hồ Hiểu Minh cũng nhận ra có điều kỳ lạ, ra sức ghì cương Tùy Phong.

Trước mặt họ không xa, cát bụi mịn mù như sắp có bão, kèm theo đó là tiếng rống giận dữ của loài sâu Thanh Miêu. Sau lưng họ, lũ sâu kia đã rút lui từ lúc nào. Lần này, Tùy Phong đã hoảng loạn thật sự. Nó lồng lên đứng trên hai chân, ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ vô cùng, tiếng hí nghe nào nề và tuyệt vọng kéo dài giữa lớp bụi cát mù trời. Con lạc đà của Mạc Kỳ Phong sợ đến không đứng vững, quỳ sụp xuống cát run rẩy khiến hần không kịp phòng bị văng về phía trước, lộn hơn chục vòng trên cát mới đứng dậy được.

Phụng Phi Vũ bị hất té xuống cát, riêng Hồ Hiểu Minh do vẫn cầm chắc cương ngựa nên vẫn vững vàng ngồi trên Tùy Phong. Luồng sát khí nồng đậm trước mặt cũng đủ khiến nàng hiểu có một thứ gì đó rất kinh khủng đang đến gần, ngay cả lũ sâu Thanh Miêu cũng đã bỏ chạy thì thứ này không biết còn đáng sợ đến chừng nào.

“Vương Gia.”

Mạc Kỳ Phong lúc này đã quên cả phải che giấu thân phận, phi thân đến bảo vệ trước mặt Phụng Phi Vũ, tay cầm kiếm run lên khe khẽ. Phụng Phi Vũ cũng cầm chặt ngân kiếm, kinh hãi thốt lên.

“Sâu chúa, vì sao nó lại xuất hiện?”

Thấp thoáng giữa đám bụi cát mờ mịt, một bóng rắn khổng lồ to gấp mười lần một con sâu Thanh Miêu dần hiện rõ. Khác với sâu Thanh Miêu có màu vàng của cát, con vật này có màu xanh lá cây tỏa sáng trong bóng tối, trên đầu là lớp sừng nhọn đầy chất độc, còn được đội mũ giáp bạc sáng bóng, sâu chúa Thanh Miêu là vật cưng của tộc trưởng tộc Thanh Miêu, rất hiếm khi xuất hiện. Nghe đồn con vật này đã mấy trăm tuổi, lớp da dày không có đao kiếm nào đâm thủng, suốt đời ẩn mình dưới một cái động trong dãy Long Sơn. Từ mấy trăm năm trước đã được tộc trưởng tộc Thanh Miêu thuần hóa cho nên tộc Thanh Miêu mới điều khiển được lũ sâu Thanh Miêu kia. Nay nó xuất hiện tại đây, rõ ràng là quá bất thường.

7. Chương 7: Tộc Thanh Miêu

Tùy Phong tuy hoảng sợ nhưng không bỏ chạy, chỉ thở từng tiếng nặng nề, dùng dằng dẫm vó tại chỗ, Hồ Hiểu Minh ngồi trên lưng cũng đã nhìn thấy con quái vật kia, tay càng cầm chặt dây cương, ngây ngốc nhìn trừng trừng thân hình rắn to lớn sừng sững trước mặt.

Phụng Phi Vũ nghiêng răng hét lên.

“Mau chạy, đồ ngốc!”

Hắn cùng Mạc Kỳ Phong vừa định nhảy về phía Hồ Hiểu Minh thì con sâu chúa liền kêu một tiếng vang trời, nhanh như chớp tấn công về phía Hồ Hiểu Minh. Cả hai cùng tái mặt, thâm nhủ không xong, tiểu tử kia chỉ có thể cầm chắc cái chết. Thật không ngờ, cả hai ra vào sa mạc Thanh Miêu mấy lần đều bình an, nay lại gặp phải biến cố kinh khủng đến thế này.

Hồ Hiểu Minh thấy con quái vật tấn công về phía mình liền nhanh như chớp nhảy sang một bên tránh né, cũng không quên quát một cái thật đau để Tùy Phong chạy đi. Bụi cát tung lên mù trời, Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong vội thối lui hơn chục bước, đưa tay che ngang mặt, cũng không biết số phận của Hồ tiểu tử kia như thế nào.

Mặt đất rung chuyển lợi hại, con sâu chúa tấn công huyệt liền chui hẳn vào cát, thân hình cao lớn uyển chuyển nhìn xa như một con rồng đang lẩn mình vào mây. Hồ Hiểu Minh lộn mấy vòng trên cát, lúc đứng lên bốn bề đã lại yên tĩnh chìm vào bóng tối, chỉ có lớp bụi cát là vẫn còn lượn lờ trong không khí.

“Hồ tiểu tử!”

Tiếng Mạc Kỳ Phong vang vang, nàng vội lên tiếng đáp, lòng càng thêm cảnh giác.

“Đệ không sao.”

Nàng vừa dứt lời, ngay dưới chân liền rung chuyển liên hồi báo hiệu một đợt tấn công khác của con quái vật kia. Nàng rửa thầm một tiếng trong lòng, lấy tốc độ như sấm sét của nó, đại sát thủ như nàng cũng không phải là đối thủ, chỉ đành cẩn thận bật người lên, tránh được đến đâu hay đến đấy.

Dưới lớp cát dội lên những luồng sáng mờ nhạt, càng lúc càng rõ ràng hơn khiến Mạc Kỳ Phong cùng Phụng Phi Vũ nhận ra tình thế ngàn cân treo sợi tóc của Hồ Hiểu Minh. Hắn đã tung người cố sức bật ra sau, không biết từ lúc nào trên tay đã cầm một ngọn roi bằng kim loại màu bạc mềm dẻo một cách kỳ lạ. Từ dưới lớp cát, cái đầu to lớn dữ tợn đầy gai của con sâu chúa cũng đồng thời vọt lên.

Một cảnh tượng đứng tim diễn ra khiến hai kẻ từng vào sinh ra tử như Mạc Kỳ Phong và Phụng Phi Vũ nhìn cũng phải hóa đá. Hồ Hiểu Minh tung hết sức bật người ra sau nhưng vẫn không bằng được với sức của con quái vật kia. Chỉ thấy nó tung người đánh về phía nàng, kỳ lạ là khi nó đến gần, con vật lại bất ngờ đổi hướng, vòng qua một bên người nàng, toàn bộ thân thể to lớn theo sức bật phóng ra khỏi lớp cát nóng, nhanh như chớp cuộn lấy Hồ Hiểu Minh. Cả người và vật nặng nề rớt xuống khiến bốn phía lại thêm một phen chấn động.

Hồ Hiểu Minh nghĩ bản thân đã bước xuống địa ngục, không ngờ phút cuối lại thấy một thân thể mềm mại trơn nhẵn cuốn lấy nàng cùng rơi xuống đất. Mạc Kỳ Phong cùng Phụng Phi Vũ cũng không nghĩ con sâu hành động như thế, ngạc nhiên đến quên cả nghĩ cách tấn công, trừng mắt nhìn một màn kỳ lạ kia. Sâu chúa Thanh Miêu lại không ăn thịt tiểu tử kia, thật đúng là chuyện càng lúc càng quái lạ.

Con sâu chúa đáp xuống đất liền buông lỏng nàng ra, chuyển sang bò một vòng vây quanh Hồ Hiểu Minh đang ngồi ngầy người trên lớp cát sa mạc hãy còn hơi nóng ban ngày. Cái đầu khổng lồ hướng về nàng một cách khó hiểu, tiếng gầm gừ dường như không còn vẻ giận dữ lúc ban đầu. Có vẻ như nó đang dò xét nàng. Hồ Hiểu Minh nhíu mày khó hiểu, dường như nghĩ ra điều gì đó liền đưa tay nắm chặt lấy bình ngọc đựng tro của mẹ trước ngực mình.

Nàng thận trọng đứng lên, vừa xoay theo con quái vật phát sáng, mắt nhìn nó cảnh giác không rời, vừa gào lên hỏi vọng về phía Mạc Kỳ Phong.

“Mạc huynh, huynh biết gì về loài sâu chúa này?”

Mạc Kỳ Phong nghe tiếng nàng liền như được đánh thức, vội lấp bấp lên tiếng.

“Nó là sủng vật của tộc trưởng tộc Thanh Miêu, trừ tộc trưởng và những người mang huyết thống của tộc trưởng, không ai tiếp cận được nó.”

Huyết thống của tộc trưởng??? Mẹ nàng là con gái tộc trưởng, nàng chính là mang một phần huyết thống, có phải vì lẽ đó mà con vật này mới xuất hiện.

“Còn gì nữa không?” Nàng gọi giật giọng, con sâu vẫn di chuyển quanh nàng, không có chút ý định tấn công hay gì cả. Mạc Kỳ Phong hơi nhíu mày giây lát, đang định nói Không thì Phụng Phi Vũ lúc này lại mang

một vẻ mặt đầy ngờ vực, giọng nói có chút lạnh băng.

“Nghe đồn, mỗi khi tộc trưởng Thanh Miêu có một đứa con, đều đem máu của người con đó cho sâu chúa uống để nó nhận dạng chủ nhân tương lai.”

Hồ Hiểu Minh càng lúc càng thêm hiểu, trong người nàng có dòng máu của mẹ, thuốc giải của nàng là dùng tim của mẹ nàng bào chế thành, cho nên con sâu kia mới có vẻ lưỡng lự như thế kia. Cả ba còn đang lẩn chần chưa biết làm gì thì một tiếng tù và vang lên trong đêm tối, ngay sau đó một đội quân Thanh Miêu thành linh xuất hiện bao vây xung quanh. Phụng Phi Vũ vừa liếc mắt liền nhận ra tộc trưởng tộc Thanh Miêu, liền cung tay thi lễ.

“Tộc trưởng, đã lâu không gặp!”

Tộc trưởng từ phía sau đoàn lạc đà chậm rãi cười một con hắc tử mã bồm dài xuất hiện. Tộc trưởng Thanh Miêu tuổi đã hơn bảy mươi nhưng cơ thể vẫn cường tráng khỏe mạnh, không có chút dấu hiệu tuổi già, đôi mắt tinh ánh sáng quắc trong đêm tối nhìn Phụng Phi Vũ giây lát, hơi gật đầu chào rồi thúc ngựa đi về phía con sâu chúa, trên mặt là một vẻ mong đợi lẫn căng thẳng.

Hồ Hiểu Minh vẫn bị con sâu chúa vây kín nhưng đã bình tĩnh hơn lúc đầu, trên tay vẫn nắm chặt bình ngọc đựng tro của mẹ, mắt thấy một lão nhân có vẻ mặt nghiêm nghị đang cưỡi ngựa đến gần thì lòng chợt nảy lên một cái. Nàng nhìn ông ta không chớp mắt, dựa vào cách ăn mặc trịnh trọng lại thêm chỗ trang sức cao quý trên lớp quần áo bằng lụa thượng hạng, nàng liền hiểu người này chắc hẳn là tộc trưởng tộc Thanh Miêu.

Tộc trưởng tộc Thanh Miêu dừng ngựa cách nàng khoảng vài mét, thăm đánh giá tiểu tử gầy guộc kia. Tối nay không hiểu vì sao con sâu chúa lại có phản ứng nóng nảy bất an, nhất mực đòi ra khỏi hang. Lão liền biết có chuyện gì đó bất thường, ngay lập tức thả nó ra, không ngờ nó liền mang theo cả một đám sâu Thanh Miêu biến mất vào bóng tối. Lòng của lão cũng bất ổn không yên một cách kỳ lạ, có thứ gì đó thúc giục khiến lão sau một giây chần chừ liền lệnh ột đội quân theo lão đuổi theo sủng vật.

Điều lão không ngờ chính là thấy sủng vật không tấn công thiếu niên kia mà lại vòng quanh người gã, trong thanh âm găm gù có chút vui mừng như gặp lại chủ cũ. Lão nghĩ ngợi giây lát liền chợt tỉnh, trong lòng chợt nhớ đến một người đã mất tích hai mươi năm qua, tìm liền như thất lạc. Thiếu niên kia khoảng chừng 17, 18 tuổi, khuôn mặt có một vết sẹo chảy dài từ thái dương xuống một bên cằm, nhưng nhìn ở phía mặt không bị thương kia, rõ ràng giống người đó vô cùng. Lão còn đang nhìn thì vừa lúc cái đầu to lớn của sâu chúa vụt ngang mặt hắn, ánh sáng càng thêm rực rỡ khiến đôi mắt màu hổ phách hiện ra càng rõ ràng, dưới sắc xanh chói mắt, chỉ trong một thoáng rất nhanh, đôi mắt chuyển sang màu đỏ ngầu rồi biến lại như cũ. Lão là người đứng gần nhất cũng là người duy nhất nhận ra sự biến đổi đó, lòng liền cả kinh, run rẩy nói.

“Người... là ai?”

Hồ Hiểu Minh ngồi im lặng nhìn nơi ở của tộc trưởng tộc Thanh Miêu - Hồ Du Tử. Hóa ra bộ tộc Thanh Miêu không phải sống trên sa mạc như mọi người thường nghĩ, nơi ở chân chính của họ nằm trong lòng núi Long Sơn mà ai cũng nghĩ là căn cứ chỉ toàn đất với đá. Nhóm người Thanh Miêu sống trên sa mạc thực ra chính là đội quân bảo vệ vòng ngoài nguy trang thành dân thường nhằm đánh lạc hướng những ai tìm đến bộ tộc. Kể cả Phụng Phi Vũ và Mạc Kỳ Phong cũng không hề hay biết. Khi Hồ Hiểu Minh được tộc trưởng gặp riêng, cả hai vẫn một mực định ninh tiểu tử kia ở trong trướng cùng tộc trưởng. Thật không ngờ, nàng chính là đi vào một cái địa đạo ngầm bên dưới trướng, cuối cùng đến phòng nghị sự bí mật nằm sâu trong lòng dãy Long Sơn, lúc nàng đến đã có rất nhiều người chờ sẵn.

Hàng trăm con mắt đổ dồn về phía thiếu niên kia, tò mò có, nghi hoặc có. Nhưng dường như ai sau khi nhìn rõ dung mạo của nàng, ánh mắt liền ôn nhu hẳn, lại mang một chút thương tiếc bên trong.

Hang đá được đục đẽo khá kỳ công, màn buông trướng rủ chẳng khác gì một thư phòng thường thấy ở các nhà quyền quý của Lạc Thiên. Nàng ngồi xuống một cái ghế đặt ở ngay vị trí trung tâm của phòng, ngồi mặt đối mặt với trưởng tộc Thanh Miêu, khung cảnh chẳng khác một phiên tòa là mấy, chỉ khác một điều “bị cáo” là nàng được ngồi chứ không bắt đứng, cũng chẳng có ai áp tải.

Nàng là ai? Từ đâu đến? Câu chuyện kéo dài đến gần sáng. Khi những tia nắng đầu tiên rọi xuyên qua giếng trời trên cao chiếu xuống nền đá được trải thảm dày mềm mại cũng là lúc tộc trưởng Thanh Miêu ôm

chầm lấy đứa cháu gái tội nghiệp vào lòng khóc nghẹn ngào. Toàn thể xung quanh cũng rơm rớm nước mắt nhìn thiếu niên trẻ tuổi đang đứng trong vòng ôm của tộc trưởng, lòng ngậm ngùi thương tiếc nhớ về một thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu của hai mươi năm trước. Cuộc đời của nàng thật bi kịch, chỉ vì một phút lỡ chân mà hủy cả một đời, xa người thân, xa quê hương, còn bị đối xử như một con rối, đến cả đứa con gái do nàng mang nặng đẻ đau cũng chịu chung số phận, đứa chết thảm ngay khi chào đời, đứa còn lại suýt biến thành cổ máy giết người máu lạnh. Nếu không phải ông trời còn thương tiếc, có lẽ giờ khắc này cũng mãi mãi không tồn tại.

Một màn khóc lóc nhận ruột thịt qua đi, Hồ Hiểu Minh đề nghị được thay quần áo, chân chính ra mắt họ hàng bên ngoại. Chỉ chưa đầy một khắc, khi nàng quay lại chính là khiến những ai còn mang tâm ngờ hoặc về xuất thân của nàng đều ngay lập tức bị dập tắt.

Vết sẹo trên mặt Hồ Hiểu Minh là do chính nàng tự tạo, nhằm ngăn chặn nguy cơ bị chọc ghẹo hoặc để ý bởi những kẻ ác tâm. Dưới ánh nắng rực rỡ của buổi bình minh, Hồ Hiểu Minh lúc này đã quay về làm một Hồ Thủy Linh chân chính. Vết sẹo được nàng gỡ bỏ, lớp da hơi ngăm đen cũng bị tẩy đi để lộ làn da trắng trẻo mịn màng. Nàng chính là bản sao hoàn chỉnh của mẹ nàng - Hồ Tử Oanh - thậm chí còn có phần xinh đẹp, sắc sảo hơn hẳn. Nàng mặc trên người bộ quần áo cũ của mẹ càng khiến người khác dễ nhầm lẫn, vài người khóe mắt hoen đỏ, không khỏi đau lòng cho người con gái thánh thiện bạc mệnh kia.

Tộc trưởng Thanh Miêu run rẩy cầm tay cháu gái, có cảm giác như đứa con gái bảo bối duy nhất đã quay về, nước mắt vừa lau khô đã vội lẫn dài, vui mừng kéo nàng ngồi xuống ghế chủ thượng, vội vàng gọi các bá bá, thúc thúc của nàng lại để nàng nhận mặt.

Loay hoay mừng vui một hồi, một ngày đã qua đi, Hồ Thủy Linh cuối cùng trao lại chiếc bình ngọc đựng tro vào tay gia gia của mình, trái tim cứ nghĩ lạnh giá của nàng chợt có chút thốn thốn, hai ông cháu không hẹn mà lại cùng nghẹn ngào. Tộc trưởng Thanh Miêu xiết chặt bình ngọc trong tay, nhìn đứa cháu gái của mình giây lát rồi quyết đoán lên tiếng.

“Ngoại tôn của ta, mừng cháu đã quay về. Ngày mai chúng ta sẽ mang tro cốt của mẹ con lên đỉnh Long Sơn.”

8. Chương 8: Bách Độc

Lễ rải tro được tổ chức long trọng ở đỉnh cao nhất của dãy Long Sơn. Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong được xem như khách quý, cũng được mời đến tham dự, nhưng không ai cho họ biết kỳ thực người đã khuất kia là con gái của tộc trưởng. Cả hai vẫn nghĩ đó là sự phụ của Hồ Hiểu Minh và hẳn hẳn có một địa vị khá quan trọng trong tộc.

Hồ Hiểu Minh vận một thân nam trang, khuôn mặt hơi ngăm đen cùng vết sẹo xấu xí đã được phục hồi như cũ, đứng im lặng cạnh tộc trưởng Thanh Miêu. Một thầy tế trịnh trọng đứng trên đài cao làm phép, miệng đọc to một loại cổ chú trong tộc, bầu trời trong xanh nơi đỉnh núi cao không một gợn gió, không khí trầm mặc bị thương lan rộng khắp nơi. Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong cũng là lần đầu tiên chứng kiến lễ rải tro hiếm gặp của tộc Thanh Miêu, trong lòng cũng tự cảm thấy may mắn vô cùng.

Trời đang yên ả chợt nổi gió, từng đợt gió nhẹ thổi đến, như có như không. Vị thầy tế ngừng đọc, nhanh chóng lui xuống đài. Tộc trưởng Thanh Miêu cùng Hồ Hiểu Minh bước lên, tay nâng cao bình ngọc ra trước gió. Nàng nhìn quang cảnh hùng vĩ bên dưới, lòng thầm nhủ: “Mẹ, chúng ta đã về nhà, người hãy yên nghỉ!”

Hồ Hiểu Minh dứt khoát nghiêng tay, từ bên trong bình ngọc, từng lớp tro xám rơi xuống, theo gió phân tán khắp nơi. Tộc trưởng Thanh Miêu nhìn chỗ bụi li ti theo gió thổi về chân núi, bất giác hát vang một bài ca dao cổ của tộc Thanh Miêu mà ngày xưa con gái mình rất thích hát.

Giọng ngâm khàn khàn cất lên, sau đó là rất nhiều người khác cũng hát theo, tạo nên một bản hùng ca vang dội cả bốn bề. Xa xa là tiếng gầm đầy mê lương của sâu chúa Thanh Miêu, lũ sâu Thanh Miêu nghe thể cũng đồng loạt cất tiếng kêu sâu thảm. Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong lần đầu chứng kiến cảnh lũ sâu

Thanh Miêu xuất hiện giữa ban ngày liền cảm thấy bản thân đúng là thập phần may mắn, hy vọng bọn hắn cũng may mắn đạt được mục đích của chuyến đi này.

Lễ tiễn đưa chấm dứt, mọi thứ lại quay về với quỹ đạo vốn có của nó. Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong cuối cùng cũng được diện kiến tộc trưởng sau một ngày chờ đợi đầy sốt ruột. Phụng Phi Vũ thân là Định Vương cao quý, nhưng hắn vẫn một mực giữ lễ với tộc trưởng Thanh Miêu. Vùng biên giới Thanh Miêu này cũng nhờ có họ trấn giữ mà Lạc Thiên quốc mới dẹp được mối lo ngoại xâm. Thanh Miêu tộc rất thiện chiến nhưng lại không hiếu chiến, cái họ muốn chính là được sống yên ổn, cho nên Lạc Thiên quốc từ rất lâu đã có quan hệ giao hảo rất thân tình với Thanh Miêu tộc. Cho dù là hoàng đế Lạc Thiên quốc đến đây cũng phải nể mặt vài phần với vị tộc trưởng này.

“Định Vương gia, mời ngồi, độc trong người ngài không nên phí sức quá nhiều.”

Tộc trưởng Hồ Tử Du không để Phụng Phi Vũ hành lễ, đưa tay đỡ lấy hắn ngồi xuống đệm vải được trải sẵn cạnh chỗ ngồi của mình. Phụng Phi Vũ hơi giật mình ngẩng lên nhìn Hồ tộc trưởng, nhưng cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, mỉm cười thản nhiên.

“Hồ tộc trưởng, đa tạ!”

Lúc đỡ tay Định vương, Hồ tộc trưởng cũng tiện tay bắt mạch của hắn, sắc mặt chợt thâm trầm hẳn đi. Phụng Phi Vũ thấy sự biến đổi đó cũng tự hiểu, nén một tiếng thở dài, bình tĩnh lên tiếng.

“Hồ tộc trưởng, có phải mạng của ta...”

“Vẫn còn cứu được.”

Mạc Kỳ Phong nghe một câu khẳng định chắc nịch của Hồ tộc trưởng thì bao nhiêu căng thẳng dường như đều rũ bỏ, tránh không được thở dài một tiếng nhẹ nhõm. Phụng Phi Vũ thì trái lại, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt có chút căng thẳng của lão nhân gia, mỉm cười yếu ớt.

“Tộc trưởng, xin cứ nói, ta chịu đựng được.”

“Định Vương gia, ngài bị trúng Bách Độc lẽ ra không nên vận công quá sức... Mạng của ngài ta cứu được, nhưng chỉ là kéo dài mạng sống thêm vài năm.”

“Tộc trưởng, chẳng lẽ không còn cách nào cứu mạng Vương Gia?”

Mạc Kỳ Phong vừa thở phào một cái lại hít ngay một luồng khí lạnh, tay xiết chặt thành quyền dưới tay áo, lòng thầm nguyện rửa ả tiện nhân kia hàng ngàn lần. Tộc trưởng lặng lẽ quan sát vẻ mặt của Phụng Phi Vũ, thấy hắn vẫn bình thản như không, đến một cái nhíu mày cũng không. Bị trúng Bách Độc, cơ thể hắn phải chịu bao nhiêu đau đớn, vậy mà hắn vẫn có thể trụ được đến bây giờ, vẫn giữ được một vẻ ung dung thản nhiên như không khiến lão có chút cảm phục. Nghĩ ngợi giây lát, tộc trưởng Thanh Miêu mới lên tiếng.

“Cách giải độc thì có. Nhưng sẽ vô cùng đau đớn lại kéo dài hơn suốt 3 tháng trời, ngày sau sẽ lại đau đớn hơn ngày trước, liệu Vương Gia có dám thử? Hơn nữa trong quá trình giải độc, cơ thể có thể bị di chứng, cũng có lúc sẽ rơi vào trạng thái chết giả nên Vương Gia phải tuyệt đối tin tưởng vào người giải độc ỉnh. Nếu đang thực hiện mà dừng lại giữa chừng sẽ chết ngay lập tức, Vương Gia, ngài cứ đủ lòng tin hay không?”

“Người giải độc không phải là tộc trưởng?”

Phụng Phi Vũ mắt nhìn thẳng, cương nghị hỏi, một chút nao núng cũng không hề may mắn xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn. Tộc trưởng Thanh Miêu mỉm cười ôn nhu.

“Đúng, không phải ta. Ta biết Vương Gia ngài công sự bận rộn, ở lại đây ba tháng quả thực là bất khả thi, Định Quốc Vương gia biến mất hoặc tin tức ngài bị trúng độc lan ra, chẳng phải sẽ khiến một hồi binh biến nổi lên hay sao? Cho nên người giải độc cho Vương Gia sẽ theo ngài về lại kinh thành, ta chỉ muốn hỏi liệu Vương Gia có đủ dũng cảm mà tin tưởng hắn hay không?”

“Là... Hồ tiểu tử?”

Mạc Kỳ Phong vừa nghe Phụng Phi Vũ nói liền ngậy người, mặt một vẻ không thể tin được nhìn về phía tộc trưởng. Cái thằng nhóc hậu đậu đó mà giải độc được sao?

“Đúng, ngoài ra, sau khi ngài đã giải độc xong, ta còn có một điều kiện nữa...”

Hồ Hiểu Minh chỉ mang một nửa dòng máu Thanh Miêu, theo tộc quy, không thể ở lại cùng bộ tộc. Nàng cũng biết quy định đó, rất bình thản quyết định hành tẩu giang hồ, sống một cuộc sống tiêu điều tự tại. Nhưng thân là gia gia, Hồ Tử Du không thể để cháu gái yêu quý lưu lạc bên ngoài, nay vừa lúc Định Vương trúng độc, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện, gửi gắm cháu gái mình cho hắn vẫn là một ý hay.

Hồ Hiểu Minh thân trúng kịch độc, so với Định Vương còn nặng hơn, 18 năm ròng liên tục dùng độc khiến độc đã xâm nhập toàn bộ cơ thể, giải được chính là khắc chế không cho độc tiếp tục tác động giúp nàng hồi phục lại cảm giác bình thường. Cho nên, cơ thể nàng chính là một loại kịch độc có một không hai. Độc không chỉ là độc được, mà cũng chính là giải được, chẳng phải có câu lấy độc trị độc đó sao? Bách Độc là dùng đúng 100 loại độc tạo thành, máu của Hồ Hiểu Minh chứa đến hơn một ngàn vị độc, tương sinh tương khắc, chính là giải được hoàn hảo nhất cho Định Vương. Lão đã nói qua về việc này với Hồ Hiểu Minh, lại không nghĩ nàng gật đầu đồng ý. Trong tâm lại có chút hy vọng, nếu có thể hợp duyên cho cả hai, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện. Nghĩ xong liền cảm thấy đó cũng là một ý vô cùng hay.

Dĩ nhiên lão không nói rõ Hồ Hiểu Minh dùng thuốc gì giải độc cho Phụng Phi Vũ, chỉ nói sự phụ của nàng vốn là một bậc thầy độc được trong tộc, nàng chính là đệ tử đắc ý nhất nên tộc trưởng là lão cũng có chút nể trọng, không nỡ để thiếu niên ngây thơ kia lưu lạc giang hồ, đành gửi gắm cho Định Vương, trước là để giải độc cho hắn, sau là nhờ Định Vương chăm sóc cho hắn cả đời. Phụng Phi Vũ nghe xong, không chút đắn đo liền gật đầu đồng ý. Giao tình giữa hắn với tộc trưởng tộc Thanh Miêu không hề nhỏ, hắn nào dám nghi ngờ dù chỉ là đôi chút, lại thêm lời của sư phụ hắn dặn dò trước lúc lên đường khiến hắn càng thêm tin tưởng Hồ tiểu tử kia chính là kẻ giúp hắn gặp dữ hóa lành, mọi chuyện chính là tùy duyên, sống chết có số. Hắn chấp nhận đem số mệnh của mình đặt vào tay tiểu tử ngốc kia.

Đường về lại Lạc Thiên quốc tương đối thuận lợi. Tộc trưởng Thanh Miêu cho Phụng Phi Vũ uống một loại thuốc giúp khắc chế Bách Độc, cả bọn đã quyết định khi hắn về đến Lạc Thiên quốc an ổn rồi mới bắt đầu quy trình giải độc. Ngày nghỉ, đêm đi, một ngày sau đó gặp lại Phi Hổ trên ốc đảo lúc trước. Phi Hổ bộ dạng có chút chật vật, quần áo chỗ rách chỗ dính máu, nhưng vẫn toát lên vẻ hùng dũng đầy hào khí. Vừa thấy Phụng Phi Vũ từ xa đã vội quỳ xuống hành lễ, nghe tin chủ nhân sẽ được giải độc thì ánh mắt lạnh băng liền lóe lên tia mừng rỡ khó tả, hắn nhìn về phía Hồ Hiểu Minh đầy cảm kích, hơi cúi đầu như muốn cảm ơn. Nàng nhẹ nhàng cười với hắn, phẩy phẩy tay ra bộ không có gì. Đoàn người nghỉ lại tại ốc đảo cho đến khi trời tắt nắng lại lên đường.

Lúc này nhờ có Hồ Hiểu Minh đi cùng nên lũ sâu Thanh Miêu không hề làm khó dễ, thậm chí còn đi theo hộ tống khiến hành trình muôn vạn thuận lợi. Phụng Phi Vũ cùng Mạc Kỳ Phong cũng không hề nghi thần phận của nàng, trong lòng vẫn đinh ninh nhờ bình tro kia mà sâu chúa mới có thái độ kỳ lạ như thế với thiếu niên hậu đậu.

Cứ thế, bốn ngày sau, đoàn người đã đặt chân về lại Nam Sơn thành của Lạc Thiên quốc. Người của Phụng Phi Vũ đã chờ sẵn trong thành, nhận được tin báo của Phi Hổ đã chuẩn bị xong tất cả, đoàn người vào thành nghỉ ngơi một đêm, hôm sau đã thấy hai cỗ xe ngựa cùng hạ nhân đợi sẵn trước cổng khách điếm. Phụng Phi Vũ lần này bị trúng độc, tin tức đã được phong bế toàn bộ, trừ hoàng đế Lạc Thiên Quốc, Mạc Kỳ Phong và hộ vệ thân tín, không ai biết được vị Định Vương đã rời khỏi kinh thành hơn một tuần. Cho nên, Phụng Phi Vũ chính là vội đi cũng vội về. Trên đường đi, Hồ Hiểu Minh được cải trang thành hộ vệ của Định Vương, nhưng thực chất chính là được các hộ vệ khác đặc biệt chú trọng an nguy. Mạng của nàng giờ đây cũng chính là mạng của chủ tử, hộ vệ của hắn nào dám lơ là mà không bảo hộ nàng đến tận răng. Nàng từ nhỏ đã được rèn luyện làm đại sát thủ, cuộc sống chính là chết hoặc sống, không ai bảo vệ mãi cho đến cuối đời, cho nên khoảng thời gian này nàng sống cũng vô cùng hưởng thụ.

Đoàn người cải trang thành đoàn thương buôn, ngày đi đêm nghỉ, cố sức muốn về đến kinh thành càng sớm càng tốt. Hồ Hiểu Minh không thích, cũng không đủ tư cách ngồi xe ngựa như hai vị Vương Gia và Hầu Gia, nàng cười Tùy Phong nhập chung cùng các hạ nhân khác. Hộ vệ của Định Vương chủ chốt gồm có 4

người, đều có tên chung một chữ Hồ nên được gọi là Tứ Hồ, lần này đi chỉ có Phi Hồ theo bảo hộ, ba người khác đều có nhiệm vụ riêng. Dưới Tứ Hồ là Thập Lang, tên đều có chung chữ Lang, cũng chính là mười người đi theo hộ tống lần này. Những người này thân thủ cực kỳ tốt nhưng bề ngoài lại chẳng khác gì hạ nhân, dáng vẻ tầm thường, các đi đứng nói năng ai nhìn qua cũng chỉ tưởng là một đám người thấp kém, quàng vào giữa một đám đông chính là chìm ngấm không thương tiếc, quả thật rất thuận tiện cho việc che dấu tai mắt.

Những chuyện này đều là Hồ Hiểu Minh quan sát mà biết. Danh tiếng của Tứ Hồ và Thập Lang trên giang hồ không hề nhỏ, nàng đã biết Phi Hồ, 10 người kia tuy ngoại hình có chút tầm thường nhưng thân thủ quá tốt đôi khi cũng bất lợi, chân đi không tiếng động, thấy nguy không chút nao núng hay hoảng sợ, có chút biến cả mười người đều nhất loạt giương cảnh giác, một đại sát thủ từng sống giữa làn ranh sinh tử như nàng làm sao lại không nhận biết được những thay đổi nhỏ nhặt như thế.

Đoàn người rời khỏi thành Nam Sơn, thẳng hướng Bắc đi về kinh thành. Đi được một ngày đường thì đến một trấn nhỏ có tên là Bạch Liên trấn, Phụng Phi Vũ quyết định dừng chân nghỉ lại qua đêm. Bạch Liên trấn không nhỏ cũng không lớn, đi một vòng trấn mất khoảng một canh giờ, nổi tiếng nhất là loại hoa sen màu trắng nở vào buổi tối, hương thơm dịu mát, đêm sáng trăng, hoa nở hướng về mặt trăng lại phát ra thứ ánh sáng trắng mờ mờ rất kỳ lạ thu hút khá nhiều khách đến thưởng cảnh. Loại hoa này dùng ướp trà rất ngon nên trấn này cũng nổi tiếng về loại trà Bạch Liên, riêng trà Bạch Liên thượng phẩm dâng cho triều đình chính là loại mỹ trà trong thiên hạ. Hồ Hiểu Minh nghe Mạc Kỳ Phong giới thiệu sơ lược, lòng hứng trí bừng bừng, lại ngấm đêm nay vừa đúng ngày rằm, thật là quá may mắn, được ngấm bạch liên tỏa sáng.

Tâm tình Phụng Phi Vũ từ sau khi biết có thể giải được độc đường như cũng tốt hơn đôi chút. Nhìn Hồ Hiểu Minh giương đôi mắt cổ trợn thật to, chớp chớp mấy cái như lấy lòng, vẻ mặt mong đợi không hề che giấu, hẳn đề nên chút nhộn nhạo khó tả trong lòng, mặt lạnh tanh lên tiếng.

“Được, tối nay ra ngoài ngấm hoa một chút.”

Mạc Kỳ Phong há hốc mồm nhìn hấn. Định Vương ghét náo nhiệt, ưa lẩn trong biệt phủ độc ẩm là đây sao? Lại nói, gần đây hấn gặp chuyện không vui, tính tình càng thêm lạnh lùng, thật không ngờ lại chấp nhận lời cầu xin của Hồ tiểu tử kia. Nghĩ nghĩ, Mạc Kỳ Phong hơi liếc mắt nhìn Hồ Hiểu Minh đang cười toe toét nhảy đùng đùng giữa phòng như sắp phát điên đến nơi, lòng thầm nhủ, có lẽ tiểu tử này ngộ kia đã ảnh hưởng không nhỏ đến Vương Gia, lời của sư phụ chính là ý tại ngôn ngoại, gặp dữ hóa lành, không phải chỉ là cái dữ trước mắt, có phải chăng chính là cái dữ về sau?

9. Chương 9: Giải Độc

Hồ Hiểu Minh vốn là đang diễn kịch, nhưng thực chất cũng đã thể hiện một phần bản chất ngây thơ luôn ẩn sâu trong người nàng. Từ nhỏ đã vô cảm khiến nàng đối với những thứ cảm xúc rất con người lại có phần xa lạ. Đến Lạc Thiên quốc chính là một khởi đầu mới, nàng cũng xem như là được đầu thai một lần nữa, sự tò mò muốn khám phá mọi thứ về cuộc sống khiến hành động cùng thái độ của nàng diễn là thật mà thật cũng chính là diễn.

Đêm rằm tháng chín ở Bạch Liên trấn không náo nhiệt như nàng tưởng. Hối ra mới biết ở Tùng thành cách đó khoảng hơn trăm dặm đang có lễ hội hoa đăng, nên du khách đa phần kéo về Tùng thành vui chơi, tháng chín trong năm chính là lúc vắng vẻ nhất của trấn. Nàng nghe xong lại thấy cực may mắn, bản thân nàng cũng chẳng ưa náo nhiệt, chen chúc này nọ cho lắm.

Nơi ngấm hoa là một tiểu lâu ven hồ Bạch Liên. Phi Hồ thuê trọn tầng hai dù khách khứa cũng không đông đúc là mấy. Phụng Phi Vũ vừa bước chân vào phòng, còn chưa kịp ngồi xuống đã thấy Hồ Hiểu Minh mặt mày hưng phấn, vội vội vàng vàng bước về phía lan can phía sau lưng hấn, nhìn đông ngó tây xuống vùng hồ rộng lớn bên dưới. Phi Hồ thấy hành động vô phép của hấn thì xám mặt, định lên tiếng mắng thì đã bị chủ tử ngăn lại.

“Cứ để hần tự nhiên đi. Chúng ta đang ở bên ngoài, cũng không cần quá khuôn phép.”

Phụng Phi Vũ vừa nói vừa nhắc chén ngọc đưa lên mũi, một mùi thơm đặc trưng của trà Bạch Liên thượng phẩm thoảng hoặc khiến lòng hần thư thái đôi chút. Mạc Kỳ Phong nhìn Hồ Hiểu Minh đang quỳ cạnh hành lang, cả người nhoài hẳn ra ngoài nhìn ngắm chằm chằm khác gì một tiểu hài tử thì cười khẽ.

“Tiểu tử này sống ở giang hồ từ nhỏ, cử chỉ cũng thật phóng khoáng.”

Lúc này cửa phòng chợt hé, một tiểu nha hoàn phủ phục người dưới đất, kính cẩn lên tiếng.

“Khách quan, Hằng Nga tỷ đã tới.”

Mạc Kỳ Phong thấy tay ra hiệu, tiểu nha hoàn liền nhẹ nhàng mở cửa. Cánh cửa vừa rộng mở đã thấy một mỹ nhân mặc hồng y ôm đàn chờ sẵn. Đôi mắt trong veo như nước hồ thu e lệ khẽ chớp, tiếng nói êm êm như một làn gió mùa thu dịu mát.

“Hai vị công tử, Hằng Nga xin được ra mắt.”

Tiểu nha hoàn bước đến đặt một cái giá giữa phòng, Hằng Nga yếu điệu bước vào đưa đàn cho nha hoàn đặt lên giá, cúi người thi lễ một cái rồi chậm rãi ngồi xuống. Đôi tay ngọc thon dài khẽ lướt, tiếng đàn thanh thoát vang lên. Tiếng hát của mỹ nhân thu hút sự chú ý của Hồ Hiểu Minh, nàng tròn mắt quay lại nhìn. Mạc Kỳ Phong thấy vậy liền vẫy tay gọi nàng vào, chỉ vào chỗ ngồi cạnh mình.

Hồ Hiểu Minh mắt sáng rực, nơi này chẳng lẽ chính là nữ tử thanh lâu mà nàng từng nghe nói. Mỹ nhân kia có lẽ là kỹ nữ bán nghệ được mời đến giúp vui rồi. Đến nơi này hơn một tháng, nàng chỉ lo tìm đường đến Thanh Miêu, giờ đại sự coi như đã xong, cũng đã đến lúc để nàng khám phá mọi lạc thú nơi đây rồi. Hồ Hiểu Minh nhanh như gió nhảy đến ngồi cạnh Mạc Kỳ Phong, chớp chớp mắt nhìn về phía Hằng Nga, chính là vì quá háo hức mà vẻ mặt lại biến thành như sói thấy mồi khiến Phụng Phi Vũ thấy vậy thì có chút buồn cười. Ngẫm lại chợt nhớ tiểu thiếu niên kia mới 17 tuổi, cũng đã đến tuổi cập kê, vẻ mặt đó cũng xem như là bình thường.

Nhưng Hồ Hiểu Minh vốn không hiểu mấy ca từ cổ đại gì đó, âm nhạc lại quá sức thê lương, nàng nghe chưa đến một chén trà thì tâm liền ngứa ngáy, vẻ háo hức dần chuyển sang chán nản, lòng thầm rửa cái mỹ nhân kia hát gì mà dài hơi dữ, muốn giết người sao. Nàng cố nén một cái ngáp dài, hơi bĩu môi đánh mắt nhìn về phía mặt hồ.

“Nở rồi!”

Hằng Nga đang thả lòng mình vào từng câu hát thì bị tiếng hét đầy hứng khởi của Hồ Hiểu Minh dọa đến ngây ngẩn. Nàng còn tưởng có sát thủ hay thiên lôi gì đó đánh tới, Á lên một tiếng hoảng sợ rồi nằm rạp luôn xuống đất, quả thật vô cùng mất hình tượng.

Một màn trước mắt hài hước đến độ Mạc Kỳ Phong phải khó khăn lắm mới nhịn được cười, mặt mày nhăn nhúm vì cố nín cười, ho khẽ lên tiếng.

“Cô nương, tiểu đệ của ta đơn thuần lại có chút ngốc nghếch, thật thất lễ!”

Hần quay sang Phụng Phi Vũ định nói gì đó thì chợt giật mình hóa đá. Vị Định Vương cao cao tại thượng, sắc mặt lúc nào cũng trầm ngâm khó đoán kia đã rời khỏi chỗ từ khi nào, hiện đang đứng sau lưng Hồ Hiểu Minh ngoài lan can, ánh mắt thâm trầm nhìn tiểu tử kia đầy vẻ thưởng thức.

Mặt trăng tỏa thứ ánh sáng bàng bạc xuống vạn vật, những bông Bạch Liên nở rộ trắng hoặc một mùi hương dịu nhẹ đầy sáng khoái, từng cánh hoa trắng như tuyết dưới ánh trăng phát ra thứ ánh sáng yếu ớt rọi xuống mặt nước phẳng lặng. Cảnh vật hữu tình nên thơ không thể tả. Trên lan can, một tiểu thiếu niên mặc võ phục giản dị khuôn mặt hơi chút dọa người đang chống tay lên lan can gỗ liền thoảng chỉ trở xuống lòng hồ Bạch Liên, sau lưng hần, một nam nhân tuấn mỹ mặc bạch y, tay cầm chiết phiến khẽ phe phẩy, ánh mắt dõi theo tay của tiểu thiếu niên kia một cách lơ đãng, vẻ mặt lại đầy chăm chú nghe tiểu thiếu niên riu rít nói. Dưới ánh trăng bạc, cảnh tượng trên lan can quả thật thu hút cái nhìn của người khác, giá mà thay thế tiểu thiếu niên kia bằng một vị mỹ nhân khuynh thành thì bức tranh kia sẽ càng thuận mắt hơn.

Chỉ có điều, người ngoài làm sao hiểu, một mỹ nhân khuynh thành chưa chắc đổi được một nụ cười ôn nhu hiem hiem trên khuôn mặt có phần lạnh lùng của nam nhân kia. Một cái nhếch mép thần nhiên đổi lại hai

tiếng hít sâu của hai nam nhân khác trong phòng. Cả hai không hẹn mà cùng thăm nhủ “Chẳng lẽ Vương Gia bị đả kích quá lớn mà chuyển sang thích nam nhân?”

Một đêm ở Bạch Liên trần trôi qua, ngày hôm sau mọi chuyện lại về đúng quỹ đạo vốn có của nó. Mạc Kỳ Phong cùng Phi Hồ thấy Định Vương lại một vẻ xa cách như xưa thì lòng có chút nhẹ nhõm, tự cho là tối hôm qua cả hai mắt bị quá sáng gà nên nhìn nhầm. Đoàn người lại tiếp tục đi, chưa hết ngày đã về đến Tùng thành.

Tùng thành sở dĩ có tên gọi như thế là vì phía Đông của thành là một rừng tùng cổ thụ rất đẹp, thân cây nhỏ nhất cũng phải bằng hai vòng ôm của người trưởng thành mới đủ. Nơi này có một biệt viện bí mật của Định Vương, Phụng Phi Vũ quyết định về đây sẽ bắt đầu quá trình giải độc.

Biệt viện của Định Vương nằm rất gần rừng tùng cổ thụ, trên cổng chính là một cái bảng bằng gỗ đề hai chữ gì đó mà Hồ Hiểu Minh vốn mù tịt dĩ nhiên không đọc được. Nàng đứng trước cánh cổng cao lớn, ngẩng đầu, nheo mắt, khê cần môi suy nghĩ. Phụng Phi Vũ đã đứng sau nàng từ lúc nào, hơi cúi đầu che đi tầm nhìn của nàng, từ tốn hỏi.

“Sao vậy?”

Hồ Hiểu Minh nhìn khuôn mặt hấn đang gần kề trước mắt, chẳng chút e ngại tránh né, cười cười.

“Vương... à quên... Phượng huynh, tiểu đệ không biết đọc.”

Phụng Phi Vũ hừ khê trong miệng, có chút ngạc nhiên vì Hồ tiểu tử kia lại mù chữ, ánh mắt bất giác ôn nhu đến mấy phần.

“Trên bảng là chữ Phượng phủ đệ. Người không biết chữ sao? Vậy sau này theo ta học chữ đi.”

“Được.”

Hồ Hiểu Minh vỗ tay một cái thật kêu, gật đầu một cái thật mạnh, được Vương Gia dạy chữ, vinh hạnh khó có nha.

Sau lưng, Mạc Kỳ Phong cùng Phi Hồ lại xanh xám mặt mày, cứ nghĩ mắt quá sáng gà nhìn nhầm, nay thấy thái độ ôn nhu của Vương Gia lại càng thêm khẳng định, lòng bất giác có chút bức tức, cảm giác khó chịu với Hồ Hiểu Minh cũng vì thế mà xuất hiện, lại đồng lòng nghĩ “Ba tháng sau tiểu tử kia chắc chắn phải đuổi đi.”

Hồ Hiểu Minh không hiểu lắm về độc dược, nghe cái tên Bách Độc lại thấy vẻ ngoài thần nhiên của Phụng Phi Vũ liền nghĩ có lẽ là một thứ độc gì đó nhẹ. Đến Phượng phủ đệ rồi mới hiểu mình ngu ngốc đến cỡ nào, lòng khâm phục dành cho Phụng Phi Vũ cũng tăng lên không ít. Hóa ra Bách Độc có tác dụng từ từ, gặm nhấm cơ thể từ chút một, mà bắt đầu chính là từ phần bụng đi ra.

Khi Phụng Phi Vũ vào trong một mật thất cõi lớp áo bên ngoài xuống, nàng nhìn thân thể gầy nhom của hấn mà lòng chợt nhói đau như có ai hung hăng cắn xé. Bỏ lớp áo ngoài dày cui, Phụng Phi Vũ hóa ra lại gầy hơn so với nàng nghĩ, có lẽ chỉ xem như mập hơn nàng một chút mà thôi. Vết lở loét từ phần rốn đã lan ra to gần bằng một cái bát, sưng tấy từng mảng, da thịt đã chuyển sang màu xanh đen rất đáng sợ. Nhìn cũng đủ biết đau đớn đến cỡ nào, vậy mà hấn một tiếng rên cũng chưa từng có, chưa nói đến suốt thời gian từ lúc nàng gặp gỡ hấn đến tận bây giờ, hấn chính là một vẻ ung dung, tiêu sái, có đánh chết nàng cũng không nghĩ hấn đang trúng độc.

Phụng Phi Vũ thấy vẻ mặt xanh xao ngây ngốc của Hồ Hiểu Minh thì hơi nheo mắt hỏi.

“Sợ?”

Hồ Hiểu Minh giật mình nhìn hấn, đôi mắt hồ phách khê chớp rồi về mặt nàng chợt trở nên quyết liệt, giọng ngay một ngón cái ra trước mắt hấn, nói như chém đinh chặt sắt.

“Phượng huynh, đệ thật sự rất hâm mộ huynh!”

Phụng Phi Vũ không hiểu hành động kia có nghĩa là gì, hơi ngạc nhiên đôi chút rồi bực môi vốn ít khi cười lại khê nhếch, vẫy hấn lại.

“Bắt đầu đi.”

Phụng Phi Vũ vốn nghĩ giải Bách Độc phải thực hiện nhiều bước cẩn thận lắm nên bên trong mặt thất đã cho người chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết, cả Mạc Kỳ Phong cùng hộ vệ thân cận cũng đuổi ra ngoài. Không ngờ chính là Hồ Hiểu Minh đem một cái bát nước sạch để lên bàn, tay cầm chủy thủ chần chờ đặt lên ngón tay cái của mình.

Hồ Hiểu Minh lúc trước không biết đau là gì, nay đã được giải độc nên cảm nhận đau đớn của nàng chẳng khác gì một đứa bé, chính là người ta đau một, nàng đau mười. Phụng Phi Vũ thấy Hồ tiểu tử giữ nguyên tư thế đó, vẻ mặt nghiêm túc vô cùng thì vừa ngạc nhiên lại có chút buồn cười. Quả thật từ lúc gặp tiểu tử này đến giờ, hắn đã bị chọc cho dở khóc dở cười đến mấy lần.

“Hồ tiểu đệ, ngươi làm gì thế?” Hắn hạ giọng hỏi, chỉ thấy Hồ Hiểu Minh vẫn nhìn chăm chú vào ngón tay cái, khe khẽ môi một cái rồi quyết tuyệt hạ chủy thủ xuống.

Thanh chủy thủ kia là mượn của Mạc Kỳ Phong, vô cùng sắc bén, vừa tiếp xúc da nàng đã vẽ một đường mảnh mai, phút chốc máu đỏ cũng theo đường cắt ấy mà trào ra. Cũng vì chủy thủ sắc bén mà vết cắt tạm thời chưa gây đau đớn, nàng cắn răng bóp mạnh ngón tay dí xuống cái chén, ép máu chảy ra đúng ba giọt lớn liền dừng lại nâng tay lên. Hồ Hiểu Minh nước mắt lưng tròng, run run ôm ngón tay bị thương, nhìn cái bát máu được hòa cùng với nước rồi lại nhìn Phụng Phi Vũ đang ngậy ngốc nhìn mình, quệt miệng liú riu.

“Phượng huynh, mau uống. Máu của đệ chính là thuốc giải.”

Phụng Phi Vũ à khe một tiếng, nhanh nhẹn bưng chén nước lên định đưa lên miệng uống thì Hồ Hiểu Minh đã vội lên tiếng ngăn lại.

“Vương Gia, xin hãy suy nghĩ kỹ, một khi đã uống vào sẽ không thể dừng lại. Tiểu dân cũng không biết sau khi ngải uống sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn sẽ rất đau đớn thống khổ...”

Phụng Phi Vũ tựa tiểu phi tiểu ngăn nàng lại, ánh mắt nhìn nàng giãy lắt một cách hàm súc, không nói một lời ngửa cổ uống sạch. Hồ Hiểu Minh cũng nhanh chóng băng vết thương, mở to mắt nhìn phản ứng của Phụng Phi Vũ, nàng cũng không biết máu của mình là độc đến cỡ nào nên quả thật khi làm chuyện này, lòng cũng vô cùng hồi hộp.

Chỉ vài giây sau, sắc mặt Phụng Phi Vũ khẽ biến, mày kiếm hơi nhíu lại, ánh mắt cũng dữ dằn hơn, mồ hôi lạnh dần túa ra trên trán. Hắn ôm vết thương trước bụng, hộc lên một tiếng phun ra một ngụm máu đen ngòm đặc sệt, loạng choạng ngã sấp về phía trước. Hồ Hiểu Minh sợ đến tái mặt, trúng Bách Độc hắn vẫn ung dung bình tĩnh, nhưng ba giọt máu của nàng đã khiến hắn đau đến nhắm mắt, đủ hiểu hắn đau đến cỡ nào. Nàng vươn tay đỡ lấy thân thể cao lớn của hắn nghĩ muốn đem hắn đặt lại trên ghế. Không ngờ Phụng Phi Vũ đau đến tê tâm liệt phế, hai tay gắt gao nắm chặt lấy cánh tay nàng, nhất quyết không buông. Ở khoảng cách gần như thế, nàng có thể nghe rất rõ tiếng rên rỉ khe khẽ thoát ra từ cổ họng của hắn, hai tay nàng đã bị hắn bóp đau điếng nhưng so với nỗi đau hắn đang chịu đựng thật chẳng là gì.

Nàng gồng người, nghiêng răng giữ vững tư thế, hai tay cũng gắt gao giữ chặt lấy hắn, cố động viên.

“Vương Gia, xin ngài hãy ráng chịu đựng, rất nhanh sẽ hết đau.”

Cái “rất nhanh sẽ hết đau” mà nàng nói chính là một canh giờ. Hồ Hiểu Minh cứ thế đứng đó ôm ghì lấy Phụng Phi Vũ, đến lúc cảm nhận được tay hắn dần buông lỏng thì tay nàng cũng đã tê rần từ lâu rồi. Cả hai đều mồ hôi ướt đầm áo, bộ dạng mệt mỏi chật vật người đứng kẻ ngồi dựa vào nhau, trong phòng lại chỉ có hai người, cần bao nhiêu ám muội liền có bấy nhiêu.

Phụng Phi Vũ cảm thấy cơn đau dần thuyên giảm, đang định buông tay thì một cảm giác đau nhói đánh thẳng lên não khiến hắn không kịp kêu liền hôn mê bất tỉnh. Hồ Hiểu Minh cũng mất cảnh giác giảm bớt lực, trong giây lát nàng bị thân hình mềm rũ của Phụng Phi Vũ kéo ngã xuống đất, cũng may là có trải thảm dày, không thì nàng đã đau chết rồi. Hồ Hiểu Minh lật người Phụng Phi Vũ lại, vội vã bắt mạch, dò hơi thở, thấy hắn thở đều đều an ổn liền nhẹ cả người, lúc này mới mệt mỏi gọi với ra bên ngoài.

“Mạc huynh, mau vào...”

Lúc Phụng Phi Vũ tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Hắn nhớ lại một màn đau đớn tối hôm qua, tay bắt tri bất giác gỡ mạnh lớp chăn dày, nhìn nhìn vết thương trên bụng, lại bất đắc dĩ cười mỉa mai. Tộc trưởng Thanh Miêu đã nói phải ba tháng mới hết độc, hắn cũng là quá nôn nóng, cứ nghĩ uống một chút máu đó vết thương sẽ lành, thật là quá hàm hồ. Nhưng trong giây lát, hắn liền cảm thấy đúng là có chút tác dụng, vết thương trên bụng hắn mỗi ngày sẽ lan ra một chút, đau nhức không sao chịu nổi, nhưng hôm nay vẫn giữ nguyên kích cỡ cũ, một chút đau cũng không có. Càng nghĩ hắn lại càng khắp khởi vui mừng, thật không ngờ máu của tiểu tử ngốc kia lại có thể giải được độc.

Buổi sáng hôm ấy là một buổi sáng vui vẻ đối với Mạc Kỳ Phong cùng các hộ vệ của Định Vương. Phụng Phi Vũ từ khi trúng độc ăn bao nhiêu liền ói ra bấy nhiêu cho nên thân thể mới gầy đi như thế, không ngờ chỉ mới giải độc một đêm, hôm sau Vương Gia đã gọi trù phòng làm thức ăn, lúc ăn cũng rất ngon miệng khiến ai cũng vui mừng khôn xiết. Phụng Phi Vũ đang ăn đường như nhớ ra gì đó, hơi ngẩng đầu lên hỏi.

“Hồ Hiểu Minh đâu rồi?”

Phi Hổ vừa nghe liền cung kính đáp.

“Bẩm Vương Gia, hắn dậy từ sớm, đã mang Tùy Phong vào rừng tùng chơi rồi.”

Phụng Phi Vũ nghe thế có hơi giật mình, thần sắc có chút lo âu.

“Ai đi cùng hắn?”

“Bẩm Vương Gia, đã cho Bạch Hổ cùng Nhị Lang, Tam Lang theo hộ tống.”

Phụng Phi Vũ mày kiếm khẽ nhíu, suy nghĩ đôi chút liền lãnh đạm lên tiếng.

“Lần sau hắn muốn ra ngoài thì báo với ta một tiếng.”

“Thuộc hạ nghe rõ.”

Tiểu đình đang không khí vui vẻ chợt chuyển sang im lìm, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, cứ thế buổi sáng nhanh chóng trôi qua. Mãi đến gần giờ trưa, Hồ Hiểu Minh mới cười Tùy Phong quay về, chân vừa bước vào tiểu viện đã thấy Phụng Phi Vũ ngồi chờ trước sân từ lúc nào. Nàng thấy khí sắc của hắn có phần tốt lên, tâm tư liền thêm vui vẻ hẳn, mỉm cười đến híp mắt.

“Phượng huynh.”

Phụng Phi Vũ đã miễn cho nàng phải hành lễ, ở nơi này có thể thoải mái xưng huynh gọi đệ, nàng cũng không có lý do gì từ chối. Phụng Phi Vũ biết nàng bước vào nhưng vẫn dõi mắt nhìn mấy khóm hải đường đang nở rộ, lãnh đạm lên tiếng.

“Đi chơi vui không?”

“Dĩ nhiên là vui rồi. Rừng tùng thật là đẹp, đệ còn tìm thấy một hồ nước rất đẹp...”

Hồ Hiểu Minh vừa sải bước đến gần vừa huyền thuyên nói, bất giác Phụng Phi Vũ đưa tay về phía nàng, lòng bàn tay ngửa ra như chờ đợi gì đó. Nàng cũng là vô thức, một bước đến gần sát hắn, bất giác đưa tay đặt vào tay hắn, đến khi nhận ra hành động của mình định rút tay lại thì đã bị hắn giữ lấy. Phụng Phi Vũ không ngẩng đầu lên, ra hiệu cho hạ nhân lui xuống hết, tay mân mê ngón tay cái bị thương của nàng, mơ hồ hỏi.

“Còn đau không?”

“À...” Hồ Hiểu Minh tiếp xúc với nam nhân không phải ít, là một sát thủ, chuyện chung đụng này họ vốn không tránh khỏi, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự tiếp xúc da thịt giữa hai người khác phái, tâm tình có chút ngứa ngáy, nhộn nhạo, giọng nói lại thêm ngắc ngứ. “Đã... hết đau rồi.”

“Hôm qua ta nắm hơi chặt.”

Phụng Phi Vũ vừa nói vừa kéo tay áo của nàng lên, giật mình nhìn mấy dấu ngón tay đỏ bầm in trên cánh tay của Hồ tiểu tử, chính hắn cũng không ngờ hôm qua mình dùng sức mạnh đến thế. Hắn vội nắm lấy tay kia, mạnh mẽ kéo tay áo lên quá khuỷu tay, có chút đau lòng khi thấy cánh tay kia cũng bị bầm dập không kém, giọng nói lãnh đạm chợt có chút chua xót.

“Đã bôi thuốc chưa?”

“Vương Gia, có...”

Từ bên ngoài tiểu viện, Mạc Kỳ Phong hấp tấp bước vào, miệng còn chưa kịp nói xong câu đã liền há hốc, cảnh tượng trước mắt khiến hắn bất giác hoảng sợ, lắp ba lắp bắp.

“Hồ Hiểu Minh, người... không thể...”

Câu lại chưa nói xong vì một cái liếc mắt đầy hàn khí liền ủy khuất nuốt vào bụng, lúc này mới chợt chú ý đến hai vết bầm lớn in rõ ràng trên hai cánh tay mảnh khảnh của Hồ Hiểu Minh, rất nhanh liền hiểu đôi chút.

“Hồ đệ, vết thương này...”

“Là ta vì đau quá mà gây ra.”

Phụng Phi Vũ chậm rãi lên tiếng, nhanh tay kéo lại tay áo che cánh tay mảnh khảnh của Hồ Hiểu Minh đi, trong lòng có chút khó chịu không muốn để Mạc Kỳ Phong thấy hai cánh tay thon thon mềm mại của tiểu tử kia dù tất cả đều là nam nhân.

Mạc Kỳ Phong nghe Phụng Phi Vũ liền hiểu quá trình khử độc biết bao đau đớn, mới là ngày đầu tiên đã đến mức này những ngày sau không biết còn đến thể nào, vẻ mặt vốn luôn ôn hòa của hắn có chút nhăn nhú lại.

“Vương Gia, sau này ngài khử độc nên có vài hộ vệ ở cạnh, mới bắt đầu đã thế này, chỉ sợ...”

Phụng Phi Vũ vốn cũng không muốn chỉ giữ mỗi Hồ Hiểu Minh ở lại khi khử độc nhưng đã hứa với tộc trưởng tộc Thanh Miêu từ trước, sau khi biết thể chất kỳ lạ của Hồ Hiểu Minh cũng hiểu rõ, nếu chuyện máu của Hồ Hiểu Minh có thể giải độc vô tình bị truyền ra, chẳng phải chính là mang họa sát thân. Dù hắn tin tưởng Mạc Kỳ Phong cùng các hộ vệ thân cận, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vẫn nên là hắn giữ bí mật này vẫn an toàn hơn.

Hồ Hiểu Minh dường như hiểu chỗ khó xử của Phụng Phi Vũ, chau mày nói.

“Sau khi uống giải dược cũng phải một lúc sau mới bắt đầu đau đớn, Phượng huynh, uống giải dược xong liền cho gọi các hộ vệ vào, đệ nghĩ cũng là cách tốt.”

Phụng Phi Vũ gật gù tán thành cách nghĩ của Hồ Hiểu Minh, lại nhớ bộ dáng hấp tấp của Mạc Kỳ Phong lúc tới đây liền hỏi.

“Kỳ Phong, lúc này đệ định nói gì?”

“À...”

Mạc Kỳ Phong hơi liếc mắt một cái, Hồ Hiểu Minh liền mỉm cười cáo lui. Khi trong sân còn lại hai người hắn mới chậm rãi lên tiếng.

“Vương Gia, nữ nhân kia tự sát.”

Một câu đơn giản khiến vẻ mặt bình thản của Phụng Phi Vũ khẽ biến động, mắt phượng ánh lên sát khí mãnh liệt, giọng nói của hắn cũng băng lãnh tàn khốc.

“Đã chết?”

“Đã được Nguyệt công tử cứu kịp thời, hiện đã cử thêm người canh phòng cẩn mật. Hoàng thượng nghe tin đang rất tức giận, nếu không phải vì muốn tra ra hung thủ có lẽ đã đem phanh thây từ lâu.”

“Bên kia có động tĩnh gì không?”

“Hiện tại vẫn đang án binh bất động.”

“Bảo Nguyệt canh giữ ả ta cho kỹ, muốn chết... bổn vương còn chưa cho phép.”

Nữ nhân được nhắc tới dường như chạm đến tử huyệt của Phụng Phi Vũ, hắn nghiêng rằng giận dữ, phẩy mạnh tay áo bước về thư phòng, bộ dáng chẳng khác gì tu la địa ngục, các hộ vệ thấy thế đều biết điều

tránh xa ra một chút. Tâm tình của Phụng Phi Vũ đang xuống đến âm độ chợt một bóng dáng cao gầy lướt qua khiến vẻ mặt u ám có chút hòa hoãn, hần dừng cước bộ, ngoái đầu nhìn Hồ Hiểu Minh đang hướng về phía cổng chính, mày kiếm vừa giãn ra đôi chút lại cau lại.

“Phi Hổ, Hiểu Minh lại định đi đâu?”

Phi Hổ liền giật mình nhớ lại lời dặn của Vương Gia lúc sáng, vội đáp.

“Hồ công tử định ra chợ dạo chơi. Thuộc hạ định bẩm báo nhưng thấy...”

Phụng Phi Vũ hừ lạnh một tiếng, xoay lưng bước nhanh về hướng cổng chính, chỉ vài bước đã bắt kịp Hồ Hiểu Minh.

“Hồ đệ, định đi đâu sao?”

“Đệ định ra chợ dạo chơi một lát.”

Hồ Hiểu Minh vô tư trả lời, nàng cũng thoáng thấy sắc mặt thâm trầm kỳ lạ của Phụng Phi Vũ nhưng nàng là đến trị bệnh, không phải đến làm bảo mẫu, hần vui buồn cũng thật không liên quan đến nàng. Phụng Phi Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của tiểu thiếu niên, trầm giọng nói.

“Ta đi cùng người.”

10. Chương 10: Gặp Mặt

Tùng thành ngoài nổi tiếng bởi rừng tùng cổ thụ còn nổi tiếng nhờ khu chợ nằm hai bên bờ con sông Thụy Khuê chảy qua thành. Thực ra đây chỉ là một nhánh khá nhỏ của sông Thụy Khuê, hai bên bờ được nổi lên bởi những cây cầu gỗ, thân cầu được trạm trổ hình mây gió cách điệu, đây cũng là nơi diễn ra lễ hội hoa đăng thường niên của Tùng thành.

Tuy lễ hội đã chấm dứt vài ngày trước, nhưng hai bên bờ sông vẫn treo đầy những chiếc lồng đèn đủ màu sắc, những dải tơ lụa mỏng manh buông rủ trên những cành xoan đang nở hoa trắng xóa. Khu chợ thành Tùng được chia ra thành từng gian hàng được dựng bằng gỗ, tất cả đều rất sạch sẽ, gọn gàng và đều nhất loạt quay mặt về phía sông.

Hồ Hiểu Minh đầu đội một cái mũ rộng vành có lớp lụa mỏng che mặt vừa đi vừa nhìn ngấm bốn phía, hết xuýt xoa bên này lại chạy đến bên kia cảm thán. Phụng Phi Vũ cũng đội một cái mũ có khăn che mặt, chậm rãi đi phía sau Hồ Hiểu Minh. Từ lúc bước chân ra khỏi biệt viện hần chưa một lần lên tiếng, lớp lụa mỏng cũng che đi thần sắc khiến Phi Hổ đi sau cũng không nắm rõ được tâm trạng hiện tại của chủ nhân. Hần chỉ biết chủ nhân có vẻ rất quan tâm đến Hồ Hiểu Minh kia, không phải kiểu quan tâm đối với một người có thể cứu sống mình, mà là một loại quan tâm khác mà chính hần cũng không dám nghĩ đến, chỉ thầm cầu mong cảm giác của mình hoàn toàn sai.

Hồ Hiểu Minh đi một vòng chợ, mua thêm một ít đồ đặc cá nhân, còn đang ngấm ngía mấy lồng đèn treo câu đối thì chợt từ xa vang lên tiếng kèn trống nhộn nhịp, trong các tửu quán, rất nhiều người theo đó mà đổ ra nhìn ngó bình phẩm. Hồ Hiểu Minh bị dôn ra sau, còn đang lúng túng không hiểu chuyện gì thì Phụng Phi Vũ đã đứng cạnh nàng từ lúc nào, trầm giọng nói nhỏ.

“Là hôn lễ của một thiếu gia trong thành.”

Hồ Hiểu Minh nghe thế tâm trạng liền hào hứng bừng bừng, ngẩng cổ nhìn về phía phát ra thứ âm thanh vui nhộn kia. Từ bên kia cầu, một đoàn rước dâu đang chậm rãi đi đến, dẫn đầu là chú rể mặc hỷ phục đỏ rực cưỡi trên một con ngựa trắng phau. Tân lang có khuôn mặt ưa nhìn, làn da trắng trẻo thư sinh, ngồi chênh chếch trên lưng ngựa, đầu ngẩng cao đầy vẻ kiêu ngạo và tự hào. Sau lưng hần là đội ngũ kèn trống, bưng mâm quả, tiếp theo là tân nương cũng cưỡi trên một con ngựa trắng, hỷ phục phủ dài gần chấm đất, đầu đội khăn đỏ che mặt, dáng ngồi hơi có vẻ ngượng ngùng nhưng cũng không giấu được niềm tự hào vào được gả vào gia đình giàu có. Hồ Hiểu Minh còn đang vui vẻ tò mò nhìn đông ngó tây đoàn người náo nhiệt

đang đi qua trước mắt, chợt một hình ảnh khiến đôi mắt vốn trong trẻo của nàng hơi nheo lại, bất giác nàng chạm khẽ vào tay Phụng Phi Vũ này giờ vẫn đứng im bên cạnh, hỏi.

“Phượng huynh, sao lại có đến hai tân nương?”

Phụng Phi Vũ cúi đầu nhìn nàng, chưa kịp trả lời thì một người bán hàng đứng xem gần đó đã mau miệng giải thích.

“Các người chắc từ xa đến nên không biết. Nhà thiếu gia hôm nay là song hỷ lâm môn. Vừa cưới chính thê vừa nạp thiếp. Cái người cưới ngựa là thiếp, còn đi sau cùng nữ mẫu là chính thê. Haizzz, cô nương đó quả thật may mắn, Nhà gia với Trần gia có hôn ước từ trước, không ngờ Trần gia gặp nạn, phút chốc mất hết, Trần tiểu thư còn bị kẻ gian cưỡng bức. Nhà gia phải nhân từ lắm mới chấp nhận cưới người con dâu này về, cho cô ta đi theo đoàn rước dâu như thế đã là may mắn lắm rồi.”

Hồ Hiểu Minh nghe xong lời kể của người bán hàng thì đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, nghĩ ngợi giây lát liền quay sang Phụng Phi Vũ hỏi khẽ.

“Phượng huynh, nữ tử ở Lạc Thiên quốc nếu ở giá cả đời có bị đánh thuế không vậy?”

Phụng Phi Vũ cứ ngỡ Hồ Hiểu Minh hỏi vấn đề gì quan trọng lắm nên mới ghé tai lại gần, nghe xong thì có chút ngơ ngẩn, lại nhìn thấy ánh mắt đầy nghiêm túc của hắn qua lớp sa mỏng thì lòng lại mềm đi đôi chút.

“Không. Người hỏi làm gì?”

“Ha ha, đệ chỉ hỏi vậy thôi.”

Nàng nhe răng cười trừ rồi lại đánh mắt nhìn về bóng dáng màu đỏ đang chậm rãi đi sau đoàn rước dâu. Từ lúc quay về thời đại này, nàng cũng có chút hy vọng mình tìm được một người yêu thương, bảo bọc nàng cả đời. Nhưng thời đại này tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, dù tiên đế một đời chỉ lấy một vợ thì trong quy định vẫn không hề cấm đàn ông đa thê. Phận nữ tử ở nhà dựa bố mẹ, về nhà chồng coi mặt nhà chồng mà sống, người hiện đại như nàng làm sao mà chấp nhận được. Đi nhiều gặp nhiều thì cái hy vọng tìm được người yêu thương mình càng tắt ngấm, Hồ Hiểu Minh lúc này đã tự nhủ thôi thì cả đời làm gái ế vậy.

Phụng Phi Vũ im lặng đứng cạnh nhìn những biểu cảm vụt lóe lên trong đôi mắt tinh anh của Hồ Hiểu Minh, càng nghĩ lại càng thấy mù mờ, không hiểu chuyện nữ tử ở giá thì liên quan gì đến hắn. Hồ Hiểu Minh ngược lên liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Phụng Phi Vũ đang chiếu về phía mình, tự biết nói gì cũng không giải thích nổi, đành cười cười đổi đề tài.

“Phượng huynh, chúng ta đi thuyền ngắm cảnh đi.”

Chuyến du ngoạn bằng thuyền trên sông Thụy Khuê cuối cùng đành gác lại, đương lúc Hồ Hiểu Minh cùng Phụng Phi Vũ chuẩn bị bước xuống thuyền, một thuộc hạ của hắn liền xuất hiện bấm báo gì đó. Khuôn mặt lạnh nhạt của Phụng Phi Vũ có chút bất ngờ lại xen lẫn một nét vui mừng hiếm thấy. Hồ Hiểu Minh đứng gần đó, chỉ vì một chút biến hóa nho nhỏ trên khuôn mặt luôn phủ sương mù kia mà khiến tim nàng nảy lên một cái.

Thì ra Phụng Phi Vũ cũng có một mặt nhu hòa, ôn nhuận như thế, ánh mắt không lạnh lẽo khó đoán mà trong veo như nước hồ thu, bên trong là muôn vàn ám áp cùng nhu tình. Dù chỉ một thoáng biến hóa rất nhanh nhưng nàng vẫn kịp nhận ra. Chỉ biết bản thân mình đứng hóa đá nhìn hắn, nghe hắn nói mơ hồ gì đó rồi bất tri bất giác mà theo hắn hồi phủ. Nàng chậm rãi theo sau nhìn dáng đi có chút hấp tấp của hắn thì càng ngây ngẩn. Là chuyện gì, hay nói chính xác hơn là ai khiến hắn biến đổi như thế? Chắc chắn là một người nào đó vô cùng quan trọng.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu nàng liền hiện lên hình ảnh một nữ tử yếu điệu, khuôn mặt xinh đẹp ẩn hiện sau chiếc quạt lông vũ mềm mại, ánh mắt tràn ngập nụ cười. Hồ Hiểu Minh bất giác khẽ “À” lên một tiếng, nàng quên mất một việc, Định Vương vốn có một vị chính phi, nghe đồn rất được sủng ái, có lẽ chính là người đó.

“Hồ đệ, sao vậy?”

Phụng Phi Vũ đang sải từng bước dài hướng về phía phủ đệ thì chợt thấy không ổn, hần liền dừng bước quay đầu lại nhìn, liền thấy Hồ Hiểu Minh đứng lơ ngơ ở mãi đằng sau, khuôn mặt có chút buồn bã khó hiểu. Hồ Hiểu Minh nghe gọi liền giật mình nhìn lên mới biết mình đã vô thức đứng lại, nàng chớp mắt định thần, thầm trách bản thân sao bỗng dưng lơ ngơ ngác ngác một cách khó hiểu như thế, sau đó liền cười giả lả, sải từng bước dài đến cạnh Phụng Phi Vũ, le lưỡi rụt đầu.

“Đệ... ha ha... vừa này có cô nương rất xinh đẹp đi ngang nên...”

Phụng Phi Vũ nhướn mày nhìn khuôn mặt hơi đỏ hồng ở gần mình, bất giác đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Hồ Hiểu Minh, đôi mắt phượng hơi nheo lại như cười như không trách khế.

“Tiểu tử này... Đi thôi.”

Về đến phủ đệ, Hồ Hiểu Minh định quay về tiểu viện của mình tự kiểm điểm bản thân thì đã bị Phụng Phi Vũ ngăn lại, ra lệnh cho nàng phải đi theo hần gặp một người. Lòng nàng liền đánh thót lên một cái, rầu rĩ cúi đầu đi theo. Thực sự nàng đang không hiểu cảm giác của mình vào giờ phút này. Tại sao nàng lại thấy khó chịu không vui trong lòng? Chỉ là đi gặp một nữ nhân nào đó, chào hỏi xã giao vài câu thôi mà. Hơn nữa, bản tính nàng rất yêu cái đẹp, thấy gái đẹp nhiều khi còn thương thức hơn cả nam nhân nhìn mỹ nữ, nếu là nàng trước kia, chỉ cần nghe nói được gặp đệ nhất mỹ nhân Lạc Thiên quốc thì đã vui mừng hơn hử không thôi. Tại sao giờ phút này lại một mực buồn bã, đắn đo, chân bước mà như đeo chì, càng đến gần cửa thư phòng, tâm trạng lại càng tệ hại vô cùng.

Hồ Hiểu Minh cúi đầu bước đi, mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ vẫn vơ nên không để ý đến người đang đi qua đi lại một cách sốt ruột trong thư phòng. Người đó vừa thấy Phụng Phi Vũ bước vào, khuôn mặt căng thẳng có chút hồi hộp liền giãn ra, vui mừng hơn hử thốt lên.

“Vũ Nhi!”

“Hoàng huynh!”

Hồ Hiểu Minh đi chậm, bước vào sau, đầu cúi thấp, tai vọng lại rất rõ ràng tiếng gọi trầm thấp của một nam nhân nào đó, bản thân lại mãi suy nghĩ nên không để ý, trong đầu vẫn một mực nghĩ về một vị mỹ nhân khuynh thành yếu diệu thướt tha. Ôi cái tâm trạng chết tiệt từ trên trời rơi xuống này, nếu không phải có rất nhiều người ở quanh đây, có lẽ nàng đã giãy nảy lên mà la hét thật to, chỉ tay lên trời, hung hăng hỏi “Tại sao?”

“Hồ Hiểu Minh, này, người bị sao thế?”

Tiếng nói quen thuộc của Mạc Kỳ Phong chẳng khác nào bom dội bên tai khiến nàng đang mãi gào thét giãy giụa trong lòng liền giật mình tỉnh mộng. Hồ Hiểu Minh chớp mắt nhìn bàn tay Mạc Kỳ Phong đang quơ loạn xạ trước mặt, len lén nuốt một ngụm nước miếng rồi ngẩng đầu nhìn hần, cười ngược.

“Ha ha... tiểu đệ mãi nghĩ...”

“Mãi nghĩ cái đầu người, còn không mau quỳ xuống tham kiến hoàng thượng.”

Hai chữ Hoàng thượng như sét đánh ngang tai, ầm một tiếng khiến cái đầu đang mờ mịt của nàng như thanh tỉnh hẳn. Nàng ngậy ngốc trợn mắt nhìn Mạc Kỳ Phong, lắp bắp.

“Hoàng... hoàng... hoàng thượng?”

Đôi mắt nhanh như chớp quét một lượt xung quanh, trong thư phòng rộng rãi trang nhã không có bất kỳ một mỹ nhân yếu diệu nào, chỉ có hai nam nhân lạ mặt đang đứng cạnh Phụng Phi Vũ. Một người có khuôn mặt nghiêm nghị lạnh như băng, đôi mắt sáng quắc đầy cảnh giác bắn về phía nàng dò xét. Một người mặc trường bào sa đen thêu hoa văn đơn giản bằng chỉ bạc, dáng vẻ hao hao giống Phụng Phi Vũ nhưng khuôn mặt không góc cạnh nam tính mà là thư sinh nho nhã, ánh mắt âm áp như làn gió mùa xuân, đôi môi vẽ một đường cong duyên dáng tạo thành một nụ cười ôn nhu đầy thu hút. Nam nhân kia ôn nhuận như ngọc, đứng cạnh một Phụng Phi Vũ lạnh lùng khí khái lại không hề bị lấn át, mà ngược lại, phong thái đỉnh đặc hiên ngang, mỗi cử chỉ đều mang theo khí phách của bậc đế vương. Chính là Vân Thuận Đế Phụng Phi Thiên – đệ nhất mỹ nam trong mộng của hàng ngàn thiếu nữ tại Lạc Thiên quốc.

“Thảo dân tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Hồ Hiểu Minh nhanh như chớp hiểu ra tình hình, vội vàng quỳ xuống hành lễ, lòng hung hăng mắng nhiếc bản thân nghĩ ngợi vớ vẩn. Một bàn tay thon dài chợt đưa ra đỡ nàng đứng dậy, Phụng Phi Thiên cười hiền lành.

“Ở đây không cần đa lễ. Người chính là người trị độc cho Vũ Nhi?”

Cách xưng hô thân mật khi nói về huynh đệ của mình của Vân Thuận Đế đủ để người khác hiểu mối quan hệ mật thiết giữa họ như thế nào. Hồ Hiểu Minh cũng hiểu Vân Thuận Đế chính là muốn nhấn mạnh cho nàng rõ về tầm trọng của Phụng Phi Vũ đối với hắn, lặng lẽ đặt một gánh nặng lên vai nàng, buộc nàng phải toàn tâm toàn ý chữa trị cho hoàng đệ yêu quý của hắn.

“Muôn tâu Hoàng thượng, chính là thảo dân.”

“Vũ Nhi của ta đành nhờ vào người.”

“Thảo dân nguyện dốc hết sức lực.”

11. Chương 11: Bối Rối

Mật thất hôm nay không chỉ có Phụng Phi Vũ cùng Hồ Hiểu Minh mà còn có thêm một vị cao quý, Phụng Phi Thiên nhận được mật báo hoàng đệ đã tìm được người giải độc thì vui mừng khôn xiết, không nói hai lời đã vội mặc thường phục vi hành đến Tùng thành muốn nhìn tận mắt mới chịu yên tâm. Khi Phụng Phi Vũ cởi bỏ lớp áo dày xuống, Phụng Phi Thiên nhìn thân hình có chút gầy mòn của hoàng đệ mà đau lòng.

Vân Thuận Đế yêu thương nhất chính là vị hoàng đệ bất hạnh này của mình. Không hiểu vì sao từ nhỏ sinh ra đã không được mẫu hậu yêu thương, lúc nhỏ ốm yếu cứ nghĩ không qua khỏi, đến khi hoàng đệ ẩn cư quay lại kinh thành, nhìn hoàng đệ yếu ớt ngày xưa hay leo đèo bám lấy hắn nay đã trở thành một thiếu niên khỏe mạnh, văn võ song toàn thì lòng vui mừng khôn xiết. Sau khi tiên đế băng hà, hai huynh đệ cùng song hành chinh chiến, tình cảm càng thêm khăng khít. Mẫu hậu vẫn một mực không yêu thương cũng không màng để tâm đến hoàng đệ khiến hắn càng muốn dùng thật nhiều tình cảm bù đắp cho hoàng đệ của mình. Trong mắt hắn, dù Phụng Phi Vũ đã lớn từ lâu thì vẫn chỉ là một nam hài nhỏ bé yếu đuối luôn núp sau lưng hắn, tay xiết chặt áo bào của hắn, mắt rưng rưng buồn bã khao khát được mẫu hậu một lần ôm hắn vào lòng.

Phụng Phi Vũ nhìn thấy ánh mắt đau đớn của hoàng huynh thì khẽ cười nhẹ, vỗ vỗ lên tay hắn trấn an. Hồ Hiểu Minh kiểm tra kỹ dấu hiệu độc lan trên bụng của Phụng Phi Vũ, có chút yên tâm khi thấy vòng tròn thâm đen hôm qua đã nhỏ đi một chút. Nàng ngừng đầu nhìn Phụng Phi Vũ, nói.

“Vương Gia, hôm nay sẽ đau hơn một chút đấy.”

“Ta biết. Bắt đầu đi.”

“Hoàng Thượng, Vương Gia sau khi uống thuốc sẽ rất đau đớn, thỉnh...”

“Không sao, ta muốn ở cùng Vũ Nhi.”

Hồ Hiểu Minh nhìn Phụng Phi Thiên quan tâm đến hoàng đệ mà chợt nhớ đến hai người anh cùng cha khác mẹ của mình. Họ cũng quan tâm nàng như thế, chỉ có điều cả ba vốn được nuôi dạy trong môi trường khắc nghiệt, cái gì cũng giới trừ chuyện biểu lộ cảm xúc. Cho nên khi thấy anh em Phụng Phi Vũ yêu thương nhau mà chợt nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Quá trình trị liệu vẫn như cũ, ba giọt máu của nàng chậm rãi rơi xuống bát nước trong cái nhìn ngạc nhiên của Vân Thuận Đế. Phụng Phi Vũ bình thản nhận lấy, không chút chần chừ uống cạn sạch. Hồ Hiểu Minh đứng đối diện, chăm chú quan sát phản ứng của hắn, trong căn phòng này, nàng không hề hay biết nàng chính là người căng thẳng nhất trong cả ba. Phụng Phi Vũ thấy nét mặt cứng nhắc của nàng thì hơi nhếch mép cười trấn an.

“Ta không sao.”

Lời vừa dứt, hần liền học lên một tiếng, phun ra mấy ngụm máu đen đặc, hơi thở không chịu nổi. Vân Thuận Đế vừa nhồm dấy định bước đến đã bị Phụng Phi Vũ đưa tay ngăn lại, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ hai bên hiểu đối phương muốn nói gì, hần lại chậm rãi ngồi xuống, hai tay xiết chặt thành quyền, lòng nóng như lửa đốt, trong đầu chỉ hận không thể phanh thây xé thịt kẻ đã đẩy hoàng đế của mình đến thảm cảnh này.

Lúc này mọi giác quan của Hồ Hiểu Minh đều tập trung hết về phía nam nhân đang rạp người trên mặt đất, bên cạnh còn có ai hay không cơ bản nàng đã không để ý nữa. Nàng quỳ xuống, đưa cho hần một chiếc khăn sạch rồi nửa đỡ nửa ôm hần ngồi lại trên ghế. Phụng Phi Vũ xiết chặt khăn trong tay, đau đến nỗi không đủ sức lau đi vết máu dính trên miệng mình, tay còn lại bất tri bất giác lại tóm lại cánh tay của Hồ Hiểu Minh đang ở cạnh, mồ hôi bắt đầu túa ra từng giọt to như hạt đậu hai bên thái dương.

Hồ Hiểu Minh bị chạm vào vết bầm cũ cũng không kêu lên một tiếng, sợ Phụng Phi Vũ buông tay, gồng hết sức mình đứng vững, mắt nàng chăm chú nhìn hần đang cắn chặt răng phát ra những tiếng ư ư khe khẽ. Hơi thở nặng nề đứt quãng, hần khẽ ngước mắt nhìn nàng, khó nhọc thốt lên mấy từ.

“Trời ta lại.”

Nàng còn đang lúng túng thì đã thấy Vân Thuận Đế đứng cạnh, trên tay là một dải lụa xé ra từ lớp màn trướng trong mật thất. Hần không nói một lời, nhanh như chớp trời chặt Phụng Phi Vũ trên ghế, hành động dứt khoát quyết liệt, không chút chần chừ. Phụng Phi Vũ dần bị cơn đau hành hạ đến mơ hồ, gân xanh nổi đầy hai bên thái dương, tiếng hét đầy kìm nén cuối cùng cũng bật ra khỏi cuống họng, nghe thê lương, não nề đến nỗi mấy thuộc hạ đang đứng chờ bên ngoài không chịu được đành quay mặt đi, ai cũng xiết chặt tay thành quyền vì phần hận.

Phụng Phi Vũ sức khỏe dù bị suy giảm nhưng vẫn hơn hẳn người thường, mấy dải lụa bình thường kia không trụ được lâu trong cơn giãy giụa của hần, cũng may Mạc Kỳ Phong đã cầm đến một cuộn dây thừng chắc chắn rồi cùng với Hồ Hiểu Minh trời chặt hần lại trên ghế. Mỗi cơn đau đều kéo dài đúng một canh giờ thì cũng là một canh giờ đau đớn, sống không bằng chết của cả kẻ trong cuộc lẫn người ngoài. Trừ Hồ Hiểu Minh không hiểu nguyên nhân đằng sau, ai cũng lửa hận phừng phừng mà chỉ biết nén lòng chịu đựng.

12. Chương 12: Thích Khách

Nước sông Thụy Khuê trong vắt soi rõ màu xanh tràn đầy sức sống của rừng cổ thụ hai bên bờ. Khí lạnh từ mặt nước bốc lên tạo thành một lớp sương mỏng mờ ảo phảng phất khiến phong cảnh càng thêm huyền ảo mê hoặc lòng người. Hồ Hiểu Minh cũng chẳng màng hình tượng bản thân, ngồi khoanh chân trên mũi thuyền, ngửa đầu để làn gió mát lạnh mơn trớn khắp da thịt, tham lam hít thật sâu như muốn ghi nhớ từng mùi vị thiên nhiên tự do phóng khoáng vào tâm trí.

Phụng Phi Vũ nhìn khuôn mặt say mê ngắm cảnh của Hồ Hiểu Minh, thấy vẻ hạnh phúc không hề che dấu của nàng thì tâm có chút ngứa ngáy, liền lên tiếng hỏi.

“Cảnh đẹp đến vậy sao?”

Hồ Hiểu Minh hé mắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cứng cõi lạnh lùng trên cao, đôi mắt hần ẩn hiện những tia sáng loang loáng đầy cảm xúc khó tả, tim nàng vì thế lại lộp bộp nhảy nhót, khuôn mặt lại có chút nóng.

“Cảnh... dĩ nhiên là đẹp rồi.” Nàng ngắt ngữ đáp, vội vội vàng vàng quay mặt về phía dòng nước trong vắt, cố ổn định lại nhịp tim thất thường, đưa tay chỉ loạn về phía trước.

“Huynh không thấy sao, núi non trùng điệp, sông nước hữu tình, thật là một chốn bồng lai tiên...”

Chữ “cảnh” còn nằm trong miệng chưa kịp thốt ra thì liền ngưng bật. Ngay phía tay nàng đang chỉ, một mũi tên như xé gió lao đến, tiếng không khí bị rạch nát như rõ ràng bên tai. Phụng Phi Vũ cũng đã nhận

ra chuyện khác thường, nhanh như cắt kéo Hồ Hiểu Minh ra sau, vừa lúc mũi tên cắm phập một phát, lút sâu xuống ván thuyền hoa, phần đuôi còn rung lên bần bật đủ thấy sức phóng của nó mạnh mẽ đến cỡ nào.

Phi Hồ cùng Doãn Trực thấy biến đã liền cảnh giác lui vào trong khoang thuyền hộ giá. Đám ca kỹ chậm chạp vẫn mãi mê múa hát, Vân Thuận Đế biết rõ tình huống vẫn một mực vui vẻ chống cằm ngắm mỹ nữ, chẳng xem mấy vụ hành thích là cái móng tay gì.

Phụng Phi Vũ nhanh chóng đứng lên che chở trước mặt Hồ Hiểu Minh, ánh mắt sắc lẹm như điều hâu chiếu thẳng về nơi phát ra mũi tên kia, đúng lúc đó hơn chục đốm sáng dần hiện rõ giữa sắc trời thu trong vắt. Hồ Hiểu Minh ngóng cổ nhìn, ngay lập tức nhận ra đó là mũi tên lửa, còn chưa kịp nghĩ đã thấy Phụng Phi Vũ đẩy nạng vào gần khoang thuyền, không quay đầu lại, thản nhiên dặn dò.

“Đứng yên ở đây. Ta sẽ bảo vệ người.”

Lời vừa dứt, một chưởng từ tay hắc mịch mẽ phóng xuống mặt nước, bùm một tiếng, một làn nước mỏng dựng thẳng lên tạo thành một bức tường chắn lửa kiên cố. Lửa bị dập tắt, mấy mũi tên bị nước chặn cũng giảm dần lực, rụng lả tả xuống mặt nước sóng sánh. Bên trong khoang bắt đầu vang lên tiếng la thẳng thốt của các ca kỹ, giọng Vân Thuận Đế uy quyền vang lên đầy đe dọa.

“Múa tiếp cho ta!”

Tiếng đàn lại trúc trắc vang lên, âm thanh run rẩy sợ hãi, Vân Thuận Đế vẫn một mực thản nhiên như không, ánh mắt nhu hòa nhìn chẳng khác gì một kẻ háo sắc, khí thế quả thực hoàn toàn khác với khi hắc mịch ra lệnh cho nhóm ca kỹ. Phi Hồ cũng nhanh chóng bước ra ngoài hỗ trợ, không cần ai nhắc nhở cũng tự giác đứng chắn trước mặt Hồ Hiểu Minh che chở.

Sát thủ lần này đến không biết là vì Vương Gia hay vì vị đế vương bên trong, nhưng quy mô tấn công không hề nhỏ. Vài chục mũi tên chỉ là màn khởi động ban đầu. Tiếp theo sau là ba bễ tấn công, trước mặt là những mũi tên xé gió, hai bên mạn trái phải là ám khí bắn ra từ những tán lá cổ thụ dày rộng.

Phụng Phi Vũ chỉ một cái liếc mắt, Phi Hồ đã liền hiểu ý chủ tử. Hắc vận lực, hét lên một tiếng đánh thép, chưởng lực như vũ bão đánh về hai bên, đem chỗ ám khí kia vút hết xuống nước. Hồ Hiểu Minh đứng gần đó cũng bị chưởng lực của hắc làm lung lay suýt ngã, trong lòng thần phục không ngớt, suýt nữa đã gơ luôn ngón cái lên khen ngợi hắc. Phụng Phi Vũ lại vận kinh đánh bay đám tên bắn kia, phối hợp vô cùng nhịp nhàng ăn ý.

Con thuyền hoa lúc này đã dừng lại giữa dòng Thụy Khuê, bập bênh giữa sóng nước vì chưởng lực mà dây sóng. Phụng Phi Vũ quét mắt một hồi, nhanh chóng nhận ra số lượng sát thủ phải hơn 50 người đang ẩn mình trong rừng cổ thụ hai bên bờ. Mắt phượng khê híp lại, hắc chợt cười vang, lớn tiếng nói.

“Sát thủ Hồng Xà môn khi nào lại muốn giấu mặt như thế? Đã đến sao không có gan ra đây mặt đối mặt, số lượng người đông như thế mà các người lại sợ hãi vài người chúng ta sao. Thật nực cười!”

Tiếng nói mỉa mai cùng khiêu khích khiến luồng sát khí từ khắp nơi dần tăng lên nồng đượm. Hồng Xà môn, nghe tên có vẻ tà ác, nhưng thực ra là một trong các danh môn chính phái đứng đầu võ lâm, đem chính nghĩa trở thành phương châm hàng đầu trong hành động. Thật không ngờ hôm nay lại chơi trò đánh lén hèn hạ này, quả thật khiến kẻ khác chê cười. Sát thủ Hồng Xà cũng chỉ là nhận mệnh đi thực hiện, quan sát từ xa dù không biết thân phận nhưng cũng đủ nhận ra những người trên thuyền là cao thủ nên đâu dám lộ liễu tấn công dù người đông thể mạnh.

Bốn bề tĩnh lặng trong giây lát, cảnh sắc vẫn tươi đẹp như cũ, chỉ có điều những luồng sát khí từ khắp nơi phát ra khiến không khí như ngưng đọng lạnh lẽo vạn phần. Chợt nghe một tiếng huýt sao khe khẽ, từ hai bên bờ sông, trong những tán lá dày rậm rạp, những hắc y nhân đồng loạt xuất hiện, phóng qua mặt nước vừa tĩnh lặng, nhẹ nhàng đáp xuống thuyền hoa khoan thai như chốn không người.

Phụng Phi Vũ ung dung chấp tay sau lưng, quét mắt nhìn hơn chục hắc y nhân đứng trên mũi thuyền, chậm rãi lên tiếng.

“Danh môn chính phái từ khi nào lại thành tay sai cho kẻ khác, giết người vô cớ?”

“Hừ, lũ tham quan các người, còn không mau đền tội.”

Mây kiếm nhứ chặt, ánh mắt Phụng Phi Vũ sắc bén bắn về gã vừa lên tiếng.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, từ khi nào mệnh quan triều đình lại do môn phái các người tự tiện định đoạt?”

“Hoàng đế ở cao làm sao nhìn hết cái khổ của muôn dân, lũ quan tham các người dắm một tay che trời, chỉ sợ còn ỉnh là tiểu hoàng đế, lộng quyền hà hiếp dân lành, nay ta thể thiên hành đạo, thay mặt hoàng thượng tiểu trừ hậu họa.”

Hắc y nhân khi nhắc đến hoàng thượng thì chấp tay hướng lên trời, rõ ràng rất mực tôn kính, Phụng Phi Vũ nghĩ ngợi giây lát, biết có chút hiểu lầm nào đó trong chuyện này, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng bước chân chậm rãi bước đến gần kèm theo tiếng nói ôn hòa đầy thu hút của một nam nhân.

“Thật nhàm chán, nói nhiều làm gì, còn không mau đánh cho ta xem, chán muốn chết.”

Hồ Hiểu Minh đứng gần suýt nữa té xỉu, này vị hoàng đế kia, rõ ràng hai bên đang có hiểu lầm, giải thích chút chút thì liền xong chuyện, ai lại đi đổ dầu vào lửa như thế, thật là hết nói. Phụng Phi Vũ dường như hiểu tính hoàng huynh, mặt không chút ngạc nhiên, thậm chí còn có chút hưởng ứng.

“Được, cũng đã lâu không vui đùa, đại ca, xem như ta mua vui cho huynh đi.”

Hồ Hiểu Minh còn chưa hiểu nổi ông anh đã bị thêm ông em đả kích, há hốc mồm không nói nổi một lời, chỉ thấy bóng dáng Phụng Phi Vũ cùng Phi Hồ lóe lên loang loáng trước mắt, động tác uyển chuyển nhẹ nhàng vô cùng đẹp mắt, thật chẳng khác gì một điệu vũ mê hồn. Lũ hắc y nhân cũng không nghĩ đối thủ lại quá mạnh mẽ đến vậy, vừa hạ người thủ thế đã thấy thân thể bay bổng trên không tạo thành một vòng cung đẹp mắt, rồi ầm ầm hơn chục tiếng, cả một đám đen thui bỏ lớp bớp trên mặt nước, khí thế hung hổ ban nãy không những bị dập tắt mà còn rơi vào tình trạng thê thảm.

Vân Thuận Đế vòng tay trước ngực, ung dung dựa lưng vào mạn thuyền xem trò vui, vẻ mặt hồ hững hiết về hai bên bờ sông, nhàm chán nói lớn.

“Còn bao nhiêu thì ra đây cho bổn thiếu gia mua vui. Thiệt tình, chả vui gì cả. Vũ Nhi a, người hơi bị nhẹ tay đấy.”

“Đại ca, chỉ là vui chơi chút thôi, không nên quá đáng.”

Phụng Phi Vũ tao nhã phát ổng tay áo, nhìn lũ người lớp ngóp dưới nước một cách mỉa mai, hẳn đúng là đang đùa vui, chứ nếu ra tay thật e là lũ người kia không còn nổi cái mạng mà quay về.

Lũ hắc y nhân bị nhục mạ thì vô cùng oán hận, gã cầm đầu rống lên một tiếng, phi thân từ dưới nước lên lại thuyền hoa, hai bên bờ sông, lũ hắc y nhân còn lại cũng phóng ra nhiều hơn cả ruồi, quân số phải hơn năm mươi người, sắc kiếm sáng loáng lóe lên, nhất tề tấn công về phía Vân Thuận Đế.

Vân Thuận Đế thấy bản thân bị biến thành mục tiêu cũng không chút sợ hãi, thậm chí còn vỗ tay hai cái, mặt mày hứng phấn bừng bừng.

“Đúng, đúng, khí thế phải như thế chứ.”

Nói một chút về hai anh em nhà hoàng gia này, thực ra Vân Thuận Đế bề ngoài ôn nhuận đáng yêu tạo cảm giác yếu đuối cần che chở nhưng bản chất hoàn toàn ngược lại. Một vị vua dấn dấn quân đi chinh Nam phạt Bắc suốt năm năm trời, đánh đâu thắng đó không thể chỉ có hư danh. Vân Thuận Đế là một người vô cùng ham vui, thích náo nhiệt, vô cùng say mê lĩnh vực quân sự lại có tham vọng thống nhất các nước nhỏ quanh năm nội chiến, gộp chung vào lãnh thổ Lạc Thiên quốc, vừa mang lại cuộc sống ấm no cho nhân dân lại mở rộng được bờ cõi, lợi ích từ việc khai thác tài nguyên từ các nước đó là không thể kể hết. Hắn quen chinh chiến sa trường, sau quay về chui rúc trong hoàng cung bí bức, quả thực vô cùng khó chịu. Cũng còn may tiên hoàng giáo dục con cái vô cùng nghiêm khắc nên Vân Thuận Đế cũng giống phụ hoàng ở chỗ thương dân như con nên Lạc Thiên quốc mới có được cuộc sống ấm no như hôm nay.

Về phần Phụng Phi Vũ, bề ngoài cao lớn đầy tính uy hiếp, khuôn mặt rắn rỏi nam tính nếu so với thời hiện đại chính đứng đầu trong danh sách người đàn ông của năm, nhưng thời cổ đại chuộng ôn nhu lại chỉ được tính là một mỹ nam tầm trung, các tiểu thư thấy hẳn chính là sợ đến chết khiếp vì cái khí thế lạnh lẽo sẵn sàng đông cứng người khác của hắn. Nhưng Phụng Phi Vũ tuổi thơ vô cùng bất hạnh, không hiểu vì lý do

gì mà không được thái hậu yêu thương dù hần đã cố hết sức, cũng may còn có tình thương của phụ hoàng cùng hoàng huynh bù đắp lại. Cho nên nếu hiểu rõ con người Phụng Phi Vũ sẽ nhận ra bên trong hần là một tâm hồn nhạy cảm đã bị tổn thương sâu sắc, một tâm hồn cô đơn, thèm khát một vòng tay âu yếm, một cái nhìn yêu thương từ chính người đã thân sinh ra mình. Bị tổn thương mà không rõ vì sao bị tổn thương khiến hần thu mình vào một cái vỏ ốc, đem khí thế lạnh lùng bức người kia ra để dọa nạt kẻ yếu tim, che dấu sự yếu ớt của bản thân, cũng là che dấu con người thật của chính mình để sinh tồn, để không bị thương tổn.

Có thể nói hai huynh đệ hoàng gia này chính là phủ định của cái gọi là “Trông mặt bắt hình dong.”

Lại nói về chuyến du thuyền hôm đó, gần năm mươi hắc y nhân cùng đồng loạt tấn công, vậy mà những kẻ trên thuyền không một ai tỏ chút nao núng, hai huynh đệ Phụng gia còn thấp thoáng một nét cười giảo hoạt.

Phụng Phi Vũ vừa vận khí đã liền bị Vân Thuận Đế tóm lấy, cười khế.

“Vũ Nhi, vẫn là giữ gìn sức khỏe, cứ để đại ca người vui chơi một chút đi.”

“Đại ca, vậy đệ không làm phiền đại ca. Nhưng đại ca nhớ gờ cao đánh khế, dù sao chỉ là chút hiểu lầm.”

Phụng Phi Vũ nhẹ nhàng nhắc nhở vị hoàng đế đang hưng trí bừng bừng như trẻ nhỏ được quà xong liền lui về đứng cạnh Hồ Hiểu Minh đang ngây ngốc đứng nhìn một màn tung hứng qua lại giữa rừng sát khí của hai huynh đệ Phụng gia.

13. Chương 13: Mèo Vờn Chuột

Phụng Phi Vũ nhìn nét mặt ngơ ngác của Hồ Hiểu Minh thì đôi mắt vốn băng lãnh hơi nhu hòa đôi chút, khẽ vuốt mái tóc ngắn ngắn kỳ lạ của nàng, trấn an.

“Đừng lo, hoàng... đại ca của ta mấy năm chưa vận động nên hơi phấn khích. Cứ đứng yên đây xem kịch đi, mấy khi được nhìn thấy... vị kia diễn cho xem.”

Hồ Hiểu Minh hơi nghiêng đầu nhìn hần, ánh mắt càng thêm kỳ quái, này, đại gia ơi, cái khuôn mặt lạnh lùng của ngài ghép với cái câu ngài nói có phải hơi bị chối nhau hay không. Từ khi vị hoàng huynh kia xuất hiện, lời nói của Phụng Phi Vũ liền thay đổi, có chút sinh khí cùng tình nghịch, vậy cũng đủ thấy tình cảm huynh đệ giữa cả hai khăng khít đến thế nào.

Trước mũi thuyền, Vân Thuận Đế sinh long hoạt hổ đánh liên tiếp mấy chưởng vào đám hắc y nhân, khí thế mạnh mẽ cường hãm khác hẳn với cách đánh nương nhẹ của Phụng Phi Vũ. Lần này máu đỏ đã nhuộm trên mặt nước vốn không còn phẳng lặng của sông Thụy Khuê. Phi Hổ cùng Doãn Trực chỉ yên lặng đứng một bên quan sát, chỉ cần có chút bất trắc gì phát sinh sẽ liền ra tay, mặc cho người có địa vị cao quý kia vui chơi thỏa thích.

Hơn năm mươi hắc y nhân sát khí ngất trời cuối cùng lại được tắm một trận thỏa thuê dưới làn nước lạnh cóng, kẻ bị thương nhẹ lóp ngóp đỡ kẻ bị thương nặng bơi vào bờ. Hồ Hiểu Minh nhìn thương thế của chúng cũng hiểu Vân Thuận Đế đã nương tay rất nhiều rồi, cứ nhìn hần đứng ngạo nghễ trên thuyền, khí sắc hồng nhuận, hơi thở điều hòa thì biết lúc này hần chỉ xuất 3 phần công lực là cùng. Càng nghĩ lại càng thấy sợ, nếu hai vị huynh đệ này xuất hết 10 phần, không biết còn kinh hồn lạc phách đến mức nào.

“Quá yếu, quá yếu, ta vẫn chưa đánh đã tay, còn ai không thì ra luôn đi.” (Cat: Chậc ngài chỉ sợ thiên hạ quá yên ổn sao -.-!, VTĐ: Lườm....., Cat: hahaha, Trời hôm nay thật đẹp, dzọt....)

Vân Thuận Đế mặt nhăn mày nhíu chỉ tay vào đám hắc y đang chật vật bò lên bờ kia, la hét một cách vô cùng khoa trương, phong phạm đế vương một chút cũng không có khiến Hồ Hiểu Minh kìm không được bật cười một tiếng rồi vội im bật. Tiếng cười rất khế nhưng đủ để những kẻ võ công cao cường đứng trên thuyền

nghe rất rõ. Vân Thuận Đế sắc mặt xám xịt vì mắt hứng nhìn tiểu tử xấu xí coi trời bằng vung đang cố tình núp sau lưng vị bào đệ yêu quý của mình cười trộm, chỉ tay giận dữ.

“Người... dám cười ta? Doãn Trực, đánh hắn cho ta.”

Doãn Trực vô cố bị lôi vào thì mặt nhăn mày nhíu hết nhìn chủ tử rồi lại nhìn sang vị Định Vương sắc mặt vô biến đứng đằng xa kia, lưỡng lự không biết nên tiến hay lùi. Hồ Hiểu Minh cũng không nỡ để Doãn Trực khó xử, chậm rãi bước ra từ sau lưng Phụng Phi Vũ, nén cười nói.

“Đại lão gia, tiểu nhân tự bước ra là được. Không cần làm khó Doãn đại ca.”

Vân Thuận Đế cố tình làm khó Doãn Trực chứ thật ra không có ý đụng chạm đến người có ảnh hưởng quan trọng đến hoàng đệ của mình, thấy Hồ Hiểu Minh bước ra thì vẻ mặt vừa có chút bối rối vừa có chút ngượng ngùng, bất quá ngượng quá hóa rõ, nhanh như chớp ngũ trảo vương ra định chinh tiểu tử vô pháp vô thiên kia một chút.

Vân Thuận Đế tấn công chớp nhoáng và bất ngờ đến nỗi Phụng Phi Vũ đứng gần đó cũng không kịp trở tay, sắc mặt đại biến, vừa tung chưởng định cản đòn của hoàng huynh vừa gần giọng.

“Đại ca, hạ thủ lưu tình.”

Chỉ là bàn tay của Vân Thuận Đế vẫn nhanh hơn, chớp mắt đã đánh thẳng vào mặt Hồ Hiểu Minh nhưng thực ra chỉ định đánh nhẹ một cái thị uy. Điều không ai ngờ đến chính là bàn tay của hắn thay vì trúng đích lại lơ lửng giữa không trung, Hồ Hiểu Minh lúc này còn đứng đó nén cười đã biến mất nhanh như chớp. Phụng Phi Vũ cũng hoàn hồn thu tay lại, quét mắt nhìn quanh liền thấy Hồ Hiểu Minh từ lúc nào đã vòng ra sau lưng Vân Thuận Đế nhe răng cười cười.

“Người...”

Vân Thuận Đế cũng không nghĩ tiểu tử kia lại nhanh đến thế, quay lưng lùi lại một bước, trợn mắt nhìn nàng đầy nghi hoặc. Hồ Hiểu Minh lắc lắc cái đầu một cách tinh nghịch, bộ dạng vô cùng đáng yêu.

“Đại lão gia, tiểu nhân hành tẩu giang hồ lâu nay, giỏi nhất chính là chạy trốn a~”

“Ta không tin không bắt được người.”

“Đại ca...”

Phụng Phi Vũ sốt ruột lên tiếng, định bước lên ngăn cản thì đã bị hoàng huynh trừng mắt đe dọa, quãng ột cái nhìn đầy ngụ ý, ta biết hắn quan trọng với người, rồi nhanh như chớp đánh về phía Hồ Hiểu Minh.

Một màn rượt đuổi hài hước diễn ra trên thuyền khiến chẳng ai còn nhớ đến lũ hắc y nhân vừa bò lên bờ đã bị một rừng gươm kề ngay cổ, nhanh chóng bị đám người cũng mặc hắc y vẫn im lặng mai phục trong rừng từ này đến giờ lôi đi mất tích. Những hắc y nhân này thân thể cao lớn khác thường, trên thắt lưng một người lủng lẳng một cái thẻ bài nam vàng khắc nổi hình hai đám mây, chỉ cần liếc qua một cái đã khiến khối người sợ đến vỡ tim mà chết. Thẻ bài khắc hình hai đám mây này chỉ có đội ám quan nổi tiếng của Vân Thuận Đế mới dám mang bên mình. Lũ hắc y nhân của Hồng Xà môn vừa nhìn thấy đã tái xanh mặt mày, liếc nhìn bóng dáng cao ngất ngưỡng đang bay qua bay lại một cách thiếu kiên nhẫn trên chiếc thuyền đằng xa kia, tự hiểu bản thân đã nhằm lẫn một cách tai hại đến thế nào.

Vân Thuận Đế vốn chỉ định đến Tùng thành hai ba ngày thăm hoàng đệ rồi hồi cung. Thật không ngờ đụng phải một tiểu tử có bản lĩnh khác thường, lòng hiếu thắng bốc lên ngàn ngút, quyết chưa bắt được tiểu tử kia thì không hồi cung. Hồ Hiểu Minh vì một phút nhất thời vuốt râu hùm mà ăn khổ ăn sở một thời gian dài. Sau chuyến du thuyền kia, Vân Thuận Đế cao cao tại thượng vốn không để nàng vào mắt liền biến thành một tiểu hài tử, lúc nào cũng rình mò nàng như mèo rình chuột, đến ăn cũng chẳng an ổn. Cái cảnh một nam tử tuấn mỹ ôn nhuận như ngọc, quần là áo lụa suốt ngày rượt đuổi một tiểu thiếu niên xấu xí diễn ra từ đầu ngày đến cuối ngày khiến Phụng Phi Vũ phẫn nộ nhiệt hân. Lũ hạ nhân nhìn cảnh tượng kỳ quặc đó muốn cười cũng chẳng dám hé răng, trừ cái tiểu tử gan to bằng trời lại là người quan trọng của Định Vương thì còn ai đem đầu mình ra đùa như thế.

Phụng Phi Vũ vốn ưa yên tĩnh cũng bị vị hoàng đế ham vui kia chọc cho bực bội. Một buổi sáng âm u, trời mưa rả rã suốt từ đêm qua đến giờ khiến không khí càng thêm lạnh lẽo. Phụng Phi Vũ đang ngồi duyệt

tấu chương thay cái vị ham chơi kia thì đã nghe thấy tiếng chuông leng keng vang lên từ bên ngoài hành lang. Kể từ buổi du thuyền đó, Vân Thuận Đế xem Hồ Hiểu Minh như vật tiêu khiển mới, còn dùng hoàng quyền mà ép nàng đeo một cái chuông nhỏ bằng bạc ở chân, mục đích là gì thì chỉ mình hắn biết. Khổ nỗi Hồ Hiểu Minh này bề ngoài ngây ngốc nhưng lại tinh ranh khác thường, ngày thường đi lại không hề phát ra bất cứ tiếng chuông nào, nhưng chỉ cần bị hắn rượt đuổi thì quả chuông bạc lại kêu vang một cách cố ý như đang cầu cứu khiến Vân Thuận Đế tuy bực nhưng lại thấy hưng trí bừng bừng, càng quyết tâm tóm cho bằng được nàng.

Phụng Phi Vũ nhìn ra hành lang rộng rãi bên ngoài, rất nhanh một bóng dáng cao gầy quen thuộc đã xuất hiện, tránh trái tránh phải một cách ung dung, thoát khỏi ngũ trảo của gã nam nhân khí thế bừng bừng lại cao lớn hơn hẳn đang không ngừng vươn về phía một thiếu niên. Tình hình này diễn ra đã hơn một tuần nay, ban đầu Phụng Phi Vũ nghĩ hoàng huynh chơi một lúc sẽ chán, thật không ngờ càng chơi càng hăng, tấu chương được bí mật đem về Tùng thành chất cao ngất ngưỡng đều nhanh chóng bị quăng vào thư phòng Phụng Phi Vũ để mặc hắn giải quyết, còn vị hoàng đế kia thì rảnh rỗi đi chơi trò mèo vờn chuột với tiểu tử kia. Phụng Phi Vũ khẽ ần ần hai bên thái dương có chút ần ần đau, cuối cùng chịu không được nữa, phi thân ra khỏi thư phòng ầm ập, chỉ bằng một tay đã nhẹ nhàng túm được gáy của Hồ Hiểu Minh kéo ra sau.

“Hoàng thượng, người chơi đã đủ rồi. Mau mau hồi cung!”

Vân Thuận Đế há hốc mồm đưa tay chỉ Hồ Hiểu Minh đang bị túm cổ đứng yên một chỗ, rồi lại nhìn hoàng đệ của mình đầy thán phục.

“Này, sao ngươi bắt được hắn. Ta lao tâm khổ tứ suốt một tuần nay, chẳng bằng ngươi ra tay một lần. Không công bằng!”

“Hoàng thượng, mau hồi cung!”

Phụng Phi Vũ lạnh lùng nói, sắc mặt nghiêm túc đến đáng sợ. Vân Thuận Đế đang làm bộ ăn vạ như tiểu hài tử cũng bị hoàng đệ hù dọa không ít, húng hắng khô phục lại bộ dạng ôn nhu trầm tĩnh thường ngày, phỉ phỉ lớp nước mưa bắn lên tay áo, lơ đãng liếc đồng tấu chương cao ngất bên trong.

“Vũ Nhi, ta sẽ về... nhưng phải bắt được tiểu tử kia đã.”

Phụng Phi Vũ không nói gì, buông tay ra khỏi cổ áo của Hồ Hiểu Minh, trừng mắt nhìn nàng một cái khiến nàng rùng mình vì lạnh. Rõ ràng cái nhìn kia ngụ ý, ngươi có gan thì chạy trốn thử xem. Hồ Hiểu Minh như nuốt phải trái đắng, mặt mày bí xị bước về trước một bước, đứng yên tại chỗ mặc Vân Thuận Đế muốn chém muốn giết thì tùy.

Nàng cũng là thừa dịp Vân Thuận Đế hăng hái vui chơi mà hòa theo hắn nhằm tránh tiếp xúc quá thường xuyên với Phụng Phi Vũ, chỉ hại nàng mau chóng bị suy tim mà thôi. Đạo này càng ở gần Phụng Phi Vũ nàng lại thấy tim đập chân rung không ít, chỉ một cái nhìn vô tình của hắn cũng đủ khiến nàng đỏ cả mặt, thật sự vô cùng khó hiểu. Đã vô số lần nàng tự hỏi có phải bản thân đã nảy sinh tình cảm với hắn hay không, càng nghĩ lại càng thấy vô lý, nàng với hắn bèo nước gặp nhau, số lần trò chuyện vô cùng ít, tâm sự lại càng không, nàng không hiểu gì về hắn, cũng không biết tính cách thực sự của hắn là như thế nào, làm sao mà nảy sinh tình cảm cho được. Nàng chưa từng yêu người khác phái, nhưng cũng từng đọc qua chút chút về thứ gọi là tình yêu nam nữ. Ít nhất nếu yêu người khác cũng phải vì một lý do nào đó dù là ngắn nhất, nhưng nàng không tìm ra nổi một lý do nào, vậy thì điều gì khiến tim nàng loạn nhịp đến như thế. Đúng thật là vô cùng khó hiểu.

Vân Thuận Đế nhìn Hồ Hiểu Minh đứng cúi gằm mặt, vươn tay chỉ định thử phản ứng của hắn, thấy hắn vẫn nhất mực đứng yên không nhúc nhích thì biết trò chơi đã chính thức bị hoàng đệ yêu quý nghiêm cấm, không chút cam tâm, nhượng nhượng mắt phượng nhìn gã tiểu tử xem lời hoàng thượng không to bằng lời vương gia một lúc lâu, sau đó phất tay áo, nhún nhó bỏ đi.

“Hừ, hồi cung thì hồi cung. Thật là mất cả hứng!”

Hồ Hiểu Minh cũng vừa định cất bước bỏ chạy thì đã bị Phụng Phi Vũ túm lấy cổ áo lôi vào thư phòng. Nàng than thầm trong bụng, cổ giãy giụa thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của hắn.

“Vương gia, thuộc hạ biết tội rồi.”

“Người từ khi nào thành thuộc hạ của ta?” Giọng nói trầm thấp có chút bức dọc vang lên kèm theo một cái hừ khe khẽ.

“Vương gia, tiểu nhân biết tội rồi!”

“Dám chọc giận hoàng thượng, ngươi còn nhận mình tiểu nhân sao?”

Hồ Hiểu Minh mặt mày vắn vẹo bị lôi tuột vào thư phòng, trong bụng thầm mắng cái lão vương gia khó chiều kia, nói đằng nào cũng bẽ được, lại chợt nhớ lời nói của hần trước đây liền vội vàng hô.

“Phượng huynh, đệ biết tội rồi!”

Phụng Phi Vũ lúc này mới nhẹ nhàng buông tay khỏi cổ áo cùng nàng, đẩy nàng ngồi xuống một cái bàn nhỏ đã được chuẩn bị sẵn trong thư phòng từ lúc nào. Nàng chớp mắt nhìn đồng giấy được xếp ngay ngắn cùng cây bút lông vẫn còn mới tinh trên bàn một lát, rồi dùng ánh mắt có hình dấu hỏi ngẩng đầu nhìn hần. Phụng Phi Vũ trừng mắt quát khẽ.

“Mau cầm bút. Ta dạy ngươi học chữ.”

14. Chương 14: Hắc Y Nhân

Học chữ, học chữ a~ thôi giết người luôn đi cho nhanh. Đường đường một đại sát thủ nói rành mạch năm, sáu thứ tiếng quốc tế như nàng lúc này lại cong lưng ngồi học từng chữ một cách khó nhọc. Học chữ cũng không đến nỗi khó, chữ của Lạc Thiên quốc hơi giống kiểu chữ Phạn cổ, lúc trước nàng từng giả làm một nhà khảo cổ nên từng học qua, nhưng giờ đã quên gần hết. Hơn nữa trước kia là học để nhận mặt chữ chứ không bao giờ viết, đến khi cầm bút lông lên mới biết là khó thế nào.

Hồ Hiểu Minh bị Phụng Phi Vũ bắt luyện chữ từ đầu ngày cho đến tận khi hần phê duyệt xong đồng tấu chương bị tồn động kia mới được nghỉ tay, bên ngoài sắc trời đã nhuộm một màu đỏ của hoàng hôn từ lâu. Nàng được tha bổng, nhanh chóng quăng bút lông xuống một bên, biếng nhác dựa lưng vào ghế, le lưỡi thở phì phì.

“Trời à, giết người!”

Phụng Phi Vũ đang nhắc chân bước ra khỏi thư phòng, nghe một tiếng hô nho nhỏ của nàng sau lưng thì chợt quay ngược lại vào trong, sững sờ đứng trước kẻ đang ngồi ngả ngón trên ghế. Hồ Hiểu Minh thấy thế liền ngồi bật dậy, nhe răng cười lấy lòng.

“Phượng huynh, còn gì dạy bảo?”

Hần không thèm nói, đưa mắt nhìn về phía cây bút bị quăng lăn lóc một góc rồi lại nhìn nàng. Nàng giật mình đánh thót một cái, vội vội vàng vàng nhặt nó lên, cẩn thận gác lên khối ngọc dùng để kê bút trên bàn. Lại thấy hần nhìn đồng giấy lộn xộn bị vấy mực cùng đám chữ ngoằn ngoèo không ra hình dạng, nàng liền hấp tấp xếp lại gọn gàng. Xong xuôi đầu đẩy nàng lại ngẩng lên cẩn thận quan sát biểu tình của hần.

“Phượng huynh, còn gì dạy bảo?”

Phụng Phi Vũ không nói tiếng nào, mặt một vẻ hài lòng cất bước ra ngoài. Nàng cố tình đợi hần đi thật xa mới bĩu môi oán thán, trời à, còn hơn hai tháng nữa, trôi qua nhanh giùm cái, ở với cái gã này có ngày nàng bị đau tim nặng chứ không chơi a

Vân Thuận Đế đến bất ngờ, đi cũng rất nhanh chóng. Ngay tối hôm đó, Mạc Kỳ Phong cùng Doãn Trực đã hộ tống hần hồi cung. Trước khi đi, hần cũng không quên kéo Hồ Hiểu Minh ra một góc, dùng uy quyền của một vị hoàng đế, nghiêm túc yêu cầu nàng phải dốc sức trị độc cho bào đệ, đệ hần mất một cọng tóc thì cứ đem đầu nàng chặt xuống cho hần gác chân, khí thế đầy uy hiếp chẳng khác nào quỷ dữ đòi mạng.

Hồ Hiểu Minh cũng vô cùng nghiêm túc, đem mạng mình ra thề sống thề chết, mãi một lúc sau Vân Thuận Đế mới hài lòng rời đi.

Thoát cái đã một tháng trôi qua, độc trong người của Phụng Phi Vũ đã giải được 1/3, khí sắc của hắn ngày một hồng hào khỏe mạnh, tinh thần cũng sáng khoái dễ chịu hơn lúc trước dù mỗi đêm hắn phải chịu đựng những cơn đau như ngàn kiếm xuyên tim, nhiều khi còn chưa kịp hô lên đã hôn mê bất tỉnh. Vết độc trên bụng đã thu lại, chỉ còn nhỏ bằng đầu ngón tay cái, màu sắc cũng chuyển sang xám nhạt.

Bù lại, bàn tay cùng cổ tay của Hồ Hiểu Minh lúc nào cũng băng kín mít. Nàng dùng lần lượt từng đầu ngón tay chích lấy máu, sau đó lại dùng đến cổ tay, đợi vết thương cũ lành lại vạch chồng lên một đường, cho nên hai tay nàng lúc nào cũng đầy thương thế, chưa kể vùng cánh tay cùng vùng hông lúc nào cũng bầm tím vì mỗi lần đau đớn Phụng Phi Vũ cũng ôm ghì lấy nàng. Vì thế, càng về sau, dáng đi của Hồ Hiểu Minh càng kỳ quái, lúc trước là linh hoạt nhanh nhẹn, bây giờ lại cẩn thận, rón rén, chỉ cần một chút không cẩn thận động đến vết bầm trên người là nàng lại giật thót mình rên rỉ. Mấy lần chứng kiến cảnh đó đều khiến Phụng Phi Vũ cảm thấy có lỗi cùng đau lòng. Các thuộc hạ thân tín của hắn cũng dần cung kính với nàng hơn so với ban đầu.

Một buổi tối nọ, sau khi đã trị độc cho Phụng Phi Vũ xong xuôi, chờ hắn an ổn chìm vào giấc ngủ, Hồ Hiểu Minh mới yên tâm đứng dậy bước về phòng nghỉ ngơi. Vừa bước vào phòng, nàng liền cảm nhận được một luồng sát khí rất nhẹ lẫn khuất đâu đây. Nàng đảo đôi đồng tử màu nâu nhạt trong bóng tối, chân vẫn chậm rãi lê từng bước đầy vẻ mệt mỏi về giường. Tất cả có khoảng 5 tên đang phục mình trong phòng cũng như ngoài hoa viên. Nàng vừa thầm đếm vừa kéo chăn, che miệng ngáp một cái rồi nhắm mắt ngủ.

Bóng đêm dày đặc trong cái lạnh mùa thu lại càng thêm cô động, nặng nề đến khó thở. Lũ hắc y im lặng phục trong bóng tối quan sát gã tiểu tử đang nằm trên giường, chờ đến khi hơi thở của hắn dần đều đều, biết hắn đã ngủ say thì liền nhanh như chớp ra tay hạ sát.

Bóng kiếm loang loáng bổ xuống nhanh như sấm vang chớp giật, chỉ là đột nhiên giữa căn phòng vắng lặng lại xuất hiện hai bóng dáng mặc đồ võ màu xanh lam đứng chắn ngay trước giường của Hồ Hiểu Minh. Năm thanh trường kiếm ngay tức thì bị đánh bật ra ngoài, tiếng kiếm va chạm dội lên đỉnh tai nhức óc giữa không gian yên tĩnh.

Lũ hắc y nhân hơi hoảng sợ không hiểu hai người kia từ đâu xuất hiện, võ công cực kỳ thâm sâu khó dò, rõ ràng đã có mặt trong phòng từ trước nhưng lại chẳng ai hay biết.

Đám hắc y bị đánh bật ra ngoài sân, nhờ ánh trăng non yếu ớt cũng loáng thoáng thấy được mặt của hai cao thủ kia đang chậm rãi bước ra ngoài. Hai người kia dáng người thấp đậm, mặt mày dữ dằn chẳng khác gì hổ phỉ lại còn giống nhau như trạc, kể cả vết sẹo cắt ngang trán, tay cầm một thanh trường kiếm to lớn khác thường, lừng lững bước ra sân, một người ồm ồm lên tiếng, giọng nói đầy uy hiếp.

“Người đến là ai? Mau hô danh tánh, bốn đại gia sẽ cho người chết được toàn thân.”

“Hừ, sát thủ Tuyệt Mệnh môn, đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Ngũ Kiếm.”

“Ra là Ngũ Kiếm nổi danh thiên hạ. Được, còn không mau nhào vào để Song Hổ bọn ta vận động một chút.”

Hóa ra người đến là hai thuộc hạ thân tín khác trong đội Tứ Hổ của Phụng Phi Vũ, có tên là Song Hổ. Cả hai vốn là anh em song sinh được Phụng Phi Vũ cứu mang từ nhỏ, vì bộ dáng dữ dằn rất dọa người nên ít khi xuất đầu lộ diện. Sau khi Mạc Kỳ Phong hộ tống Vân Thuận Đế hồi cung, cặp Song Hổ này liền nhanh chóng đến Tùng thành, đảm nhiệm trọng trách bí mật bảo vệ sự an nguy cho Hồ Hiểu Minh.

Ngũ Kiếm là một nhóm năm cao thủ chuyên sử dụng kiếm của Tuyệt Mệnh môn nổi tiếng giang hồ. Tuyệt Mệnh môn này cực kỳ bí ẩn, không ai biết người đứng sau tổ chức này là ai, chỉ biết Tuyệt Mệnh môn đã tồn tại trên giang hồ hơn trăm năm qua, nửa chính nửa tà, nhận tiền giết người, cách thức vô cùng tàn khốc. Cách đây một năm, giang hồ đồn thổi Tuyệt Mệnh môn xảy ra tranh chấp nội bộ, đã tự sinh tự diệt từ lâu, không ngờ hôm nay lại xuất hiện tại Tùng thành.

Song Hổ vừa nghe đối thủ xưng tên họ, bán tín bán nghi, có cảm giác lũ này là mượn danh kẻ khác dọa dẫm hai huynh đệ, liền tức giận bừng bừng, hét lên một tiếng thị uy rồi cùng xông vào đánh.

Ngũ Kiếm cũng vùng cao trường kiếm, định triển khai thế trận, đánh cho hai huynh đệ kia một trận thua thê thảm thì chợt thấy trong căn phòng tối đen như mực kia lóe lên một ánh sáng đỏ nhàn nhạt sau đó một khối ánh sáng hơi dài màu xanh lóa mắt chợt bùng lên trong giây lát rồi vụt tắt. Cả năm người vừa thấy cảnh tượng đó, sắc mặt đại biến, không nói một lời nhanh như chớp phi thân biến mất vào màn đêm.

Song Hồ đang bùng bùng khí thế lại bị tạt một gàu nước lạnh, tức giận nhìn mấy cái bóng đen khuất vào đêm tối, gầm gừ chửi đổng trong cổ họng. Cả hai quay lưng lại nên không thấy trong phòng, một đôi mắt đỏ hơi lóe sáng rồi vụt tắt, bóng tối lại nhanh chóng ngự trị, tiểu viện lại im ắng như chưa từng có việc gì xảy ra.

Sáng hôm sau, lúc Hồ Hiểu Minh tỉnh giấc liền được hạ nhân báo lại, Vương Gia đã ra ngoài có việc từ sớm, hôm nay nàng không cần đến thư phòng. Một lời như cởi tất lòng, nàng hưng trí bừng bừng, thay một bộ nam trang còn mới cồng, rửa mặt ăn sáng rồi vui vẻ ra ngoài dạo chơi. Nàng đi đông đi tây, nhìn này ngó nọ gần một canh giờ, đến khi thấy trời có chút dấu hiệu chuyển mưa thì liền tạt vào một tửu lâu gần đó.

Mỹ Nhân lâu ban ngày là tửu lâu, buổi tối là thanh lâu, là nơi nổi tiếng nhất ở Tùng thành. Các cô nương xinh đẹp lại ca hay múa giỏi, còn rất biết chiều lòng khách khiến dù sáng hay tối thì Mỹ Nhân lâu cũng luôn nườm nượp khách ra vào. Hồ Hiểu Minh làm một vẻ mặt vừa tò mò vừa thích thú, ung dung bước vào quán. Tiểu nhị nhìn bộ trang phục gấm hoa quý giá thì liền bước ra mời chào, thần thái trầm tĩnh không chút xu nịnh hay hách dịch.

“Khách quan, ngài đã đặt trước chưa hay đi cùng bằng hữu?”

“Đã đặt từ hơn tháng trước. Phòng thượng hạng số năm.”

Tiểu nhị vừa nghe nói đến, sắc mặt hơi biến đổi rồi rất nhanh đã chuyển sang đon đả, cúi người đưa tay.

“Khách quan, xin mời ngài ngồi đợi giây lát. Tiểu nhân cho người đi dọn dẹp chuẩn bị ngay. Trong lúc chờ đợi, xin mời ngài dùng chút điểm tâm. Ở đây có món bánh ngọt tên là Ô Thước và Phụng Hoàng rất nổi tiếng. Ngài muốn dùng món gì?”

“Phụng Hoàng cao quý không đến tay thường dân như ta. Ô Thước là được rồi.”

Sắc mặt tiểu nhị vừa nghe xong liền tái xanh tái xám, hắn cố nặn một nụ cười hòa nhã rồi ba chân bốn cẳng chạy vào bếp. Chưa đầy một khắc sau, một nam tử trung niên dáng người quắc thước có vẻ là ông chủ của Mỹ Nhân lâu hấp tấp bước ra, vừa thấy tiểu thiếu niên ung dung ngồi uống trà trước mắt thì suýt nữa đứng không vững, cũng may có tiểu nhị đứng sau chống đỡ, hắn mới đứng vững mà bước lại gần tiểu thiếu niên kia, hai tay chấp trước ngực run run cáo lỗi.

“Khách quan, thất lễ rồi, xin mời.”

“Ông chủ, hôm nay bốn đại gia rất vui, có cô nương nào xinh đẹp cứ gọi ra đây, bốn đại gia sẽ trọng thưởng.”

Hồ Hiểu Minh há miệng cười lớn, hào phóng nói thật to như cố tình để mọi người nghe thấy, mặc kệ luôn những ánh mắt khinh thường từ tứ phía quăng về phía nàng. Cái thứ tiểu tử thối lại đi tìm vui giữa ban ngày ban mặt, thật sự đáng khinh, Song Hồ vẫn im lặng theo sau bảo vệ liếc mắt nhìn nhau rồi lại liếc nhìn về phía Hồ Hiểu Minh đang ung dung bước lên lầu, bộ dạng cứ như sắp chịu không nổi đến nơi, trong mắt cả hai vừa có chút ngạc nhiên lại vừa khó chịu. Thật không ngờ, tiểu tử kia lại háo sắc đến thế, cũng nhờ hôm nay Vương gia đi vắng hắn mới lòi đuôi chuột, bao nhiêu ngưỡng mộ cùng khâm phục cứ thế trôi tuột tuột. Cả hai chán nản cũng không ham theo đuôi rình coi, chọn một góc khuất nhất ngồi uống trà chờ đợi.

15. Chương 15: Tuyệt Mệnh

Mỹ Nhân lâu không hề có phòng thượng hạng số 5. Trên tầng cao nhất chỉ có đúng 4 phòng thượng hạng dành cho khách quý, chỉ những người trong nội bộ mới hiểu phòng thượng hạng số 5 là gì. Lại còn bánh Ô Thước cùng Phượng Hoàng cũng là mật ngữ, ai bước chân vào cũng chỉ thích ăn bánh Phượng Hoàng vừa ngon lại vừa có cảm giác như mình được hóa thành cao sang quý phái. Cho nên người ăn bánh Ô Thước cũng chỉ những người trong nội bộ mới hiểu.

Hồ Hiểu Minh im lặng đứng trong một căn phòng rộng lớn được trang trí xa hoa tráng lệ chẳng khác gì cung điện nguy nga. Rèm trường được làm từ những hạt trân châu lỏng lánh khẽ đung đưa va chạm vào nhau tạo nên những tiếng vang thanh thúy. Nàng đứng giữa phòng, chậm rãi nhìn quanh, một bức bích họa cũ kỹ treo khuất sau chiếc ghế thái sư bằng ngọc nguyên khối xanh biếc đã thu hút ánh mắt của nàng. Hồ Hiểu Minh bước vội đến, nhìn chằm chằm vào hình nữ tử mặc đồ Thanh Miêu được vẽ trên tranh. Chẳng phải đó là mẹ nàng hay sao?

Hồ Hiểu Minh đưa tay vuốt ve khuôn mặt trong tranh, nữ tử trong tranh hay còn trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt long lanh đầy sức sống, đôi tay vung cao như đang múa giữa đồng cỏ xanh mướt một màu. Càng nhìn nàng lại càng thêm đau lòng, cũng vì cái gia tộc chết tiệt kia, mà nữ tử đáng yêu đó đã vĩnh viễn biến mất, ngày nàng gặp lại mẹ, chỉ thấy một mảnh đau thương đến quặn lòng trong mắt bà, khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt vì bị nhốt trong bóng tối quá lâu, đến cả cánh tay cũng gầy ốm trơ xương. Nếu những người thân yêu của bà ở đây thấy được cảnh đó, không biết họ còn đau lòng đến dường nào.

“Thuộc hạ tham kiến môn chủ.”

Từ lúc nào, trong phòng đã chật kín toàn người là người. Tất cả cùng đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu cung kính, hướng nàng thi lễ. Hồ Hiểu Minh chậm rãi quay lại, vẻ mặt không còn ngầy thơ đơn thuần nữa, ánh mắt nghiêm nghị cùng băng lãnh chẳng khác gì Phụng Phi Vũ chậm rãi nhìn đám người đang phủ phục bên dưới. Nàng ngồi xuống ghế ngọc, nghiêng người dựa vào lưng ghế, một tay gác, một tay chống cằm, hai chân bắt chéo, bộ dáng uy quyền tột bậc, đợi một lúc lâu mới từ tốn nói.

“Đứng dậy đi.”

Một nam nhân khoảng ba mươi mấy có vẻ là lão bản của Mỹ Nhân lâu cầm đầu đứng dậy trước, ánh mắt nhìn nàng vừa tôn sùng lại có chút bi thương, chấp tay cung kính nói.

“Môn chủ, chúng thuộc hạ đã nhận được tin về ngài cách đây hơn một tháng, thật không ngờ ngài lại ở trong Phượng phủ, tối qua suýt nữa đã phạm phải tội lỗi tày trời, xin ngài cứ trách phạt.”

Hắn vừa nói vừa quỳ sụp xuống nền đá hoa cương lạnh lẽo, sau lưng còn có bốn người khác quỳ theo, vẻ mặt ăn năn hối hận vô cùng. Hồ Hiểu Minh mân mê chiếc gai nhọn được lấy từ trên thân của sâu chúa Thanh Miêu vốn luôn giấu trong lớp áo dày trên tay, rèm mi buông rủ nhìn băng quơ lớp hoa văn xinh đẹp trên lớp đá dưới chân, lạnh đậm lên tiếng.

“Không biết không có tội. Đứng dậy đi!”

“Tạ ơn môn chủ!”

Ngũ Kiếm lén thở phào một hơi, nhanh chóng đứng dậy, còn chưa yên ổn đã lại nghe thấy tiếng nói lãnh đạm của nàng vang lên.

“Lệnh hạ sát ta, là ai yêu cầu?”

“Bẩm môn chủ... mọi thứ đều ghi rõ trong này.”

Nhạc Vô Thường, người đứng đầu Ngũ Kiếm cũng là quân sư của Tuyệt Mệnh môn, cung kính nâng một quyển tập dày cuilên ngang mày đưa cho nàng. Hồ Hiểu Minh nhìn cũng không thèm nhìn, tay khẽ động một cái, một ngọn roi bạc nhanh như chớp phóng ra cuốn lấy quyển tập dày cui kia, vút sang một bên, giọng nói muồn phần âm lãnh.

“Nói.”

Nhạc Vô Thường bị khí thế của nàng hù đến sợ cứng người, so với vị ngoại tổ của nàng chính là hơn đến mười phần, vội vàng quỳ xuống nói.

“Bẩm môn chủ, là thuộc hạ của Thái hậu yêu cầu.”

“Cái gì? Thái hậu? Là mẫu thân của Phụng Phi Thiên cùng Phụng Phi Vũ.”

Nhạc Vô Thường nghe Hồ Hiểu Minh thần nhiên nhắc đến tên của đương kim thánh thượng cùng vị Định Vương cao quý kia thì mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, cả một đám cũng bị nàng dọa đến run rẩy, không ngờ tân môn chủ lại to gan đến thế.

“Bẩm môn chủ, đúng... đúng là vậy.”

Hồ Hiểu Minh cũng không buồn để ý sắc mặt đại biến của những người đang có mặt trong phòng, hơi nhíu mày suy nghĩ. Hoàng cung đúng là nơi giết chết tình thân, đến cả mẹ mà còn muốn tuyệt đường sống của con, thật đúng là lòng người khó dò. Không biết cả vị hoàng đế có vẻ yêu thương bào đệ kia còn có tâm cơ gì không?

Hồ Hiểu Minh chỉ suy nghĩ đôi chút liền bắt đầu hỏi rõ ràng tình hình của Tuyệt Mệnh môn. Lúc gặp lại ngoại tổ, nàng đã được giao trọng trách coi quản Tuyệt Mệnh môn này. Tuyệt Mệnh môn thực ra là một cơ quan tình báo ngầm của tộc Thanh Miêu, ngoài mặt là một tổ chức sát thủ bí ẩn, bên trong lại thu thập tin tình báo từ các nước lân cận nhằm loại trừ nguy cơ có kẻ âm hiểm muốn thôn tính bộ tộc. Đứng đầu Tuyệt Mệnh môn thường là tộc trưởng tộc Thanh Miêu, hoặc con của tộc trưởng. Hai mươi năm trước, trước khi mẹ của Hồ Thủy Linh biến mất, Tuyệt Mệnh môn do cự phụ của nàng là Hồ Ngụy cai quản. Cự Phụ Hồ Ngụy này cực kỳ yêu thương mẹ của nàng, khi nghe mẹ nàng mất tích đã rất đau buồn, lúc đó ông lại đang bị thương nặng, cứ thế lay lắt được vài năm thì qua đời. Con trai trưởng của Hồ Ngụy lên nắm quyền nhưng lại không có thực lực nên đã gây ra một trận nội da nấu thịt trong nội bộ Tuyệt Mệnh môn. Cuối cùng, ngoại tổ của nàng phải ra tay trấn áp mới yên chuyện, các cự phụ khác của nàng tính tình khá hiền lành, cũng không ham quyền lực nên chẳng ai chịu tiếp nhận Tuyệt Mệnh môn, cứ thế Tuyệt Mệnh môn lay lắt suốt hơn một năm qua. Cuối cùng thì nàng xuất hiện, việc nàng không thể ở lại Thanh Miêu tộc khiến ngoại tổ của nàng vô cùng lo lắng, lúc đó ngài liền nhớ đến Tuyệt Mệnh môn kia, vừa có thể là chỗ dựa cho cháu gái lại vừa đúng lúc cần một người lãnh đạo tài giỏi để vực dậy, thật là nhất cử lưỡng tiện. Cho nên trước khi nàng rời đi đã kể cho nàng nghe về Tuyệt Mệnh môn, trao cho nàng chiếc gai độc của sâu chúa Thanh Miêu, đồng thời truyền tin đến vị quân sư Nhạc Vô Thường vẫn đang mòn mỏi đợi chờ trên Lạc Thiên quốc khiến hắn vui mừng đến khóc rống lên. Chỉ có điều cả bọn chờ đến dài cả cổ, cuối cùng môn chủ kia mới chịu xuất hiện, lại còn suýt nữa giết chết môn chủ, cái tội tày trời đó quả thật chỉ cần nghĩ đến hậu quả cũng đủ khiến một đám người rét run.

Hồ Hiểu Minh còn đang cảm cúi nghiên cứu những phi vụ làm ăn gần đây của Tuyệt Mệnh môn thì tên tiểu nhị Lưu Khang đã vội vàng chạy vào, vẻ mặt xanh xám hoảng sợ.

“Môn... môn chủ, Vương... vương gia đến tìm ngài.”

“Tìm môn chủ hay tìm Hồ công tử?”

Nàng lúc này đang mặc một thân hồng y hoa lệ bằng sa mỏng mềm mại, khuôn mặt cũng đã hồi phục lại như cũ, không còn vết sẹo gớm ghiếc, làn da trắng nõn mịn màng càng thêm sáng trong như bạch ngọc dưới lớp tơ lụa màu đỏ. Nhạc Vô Thường đứng hầu bên cạnh hơi nhíu mày, cất tiếng hỏi giùm suy nghĩ vừa bật lên trong đầu nàng. Lưu Khang nuốt vội một ngụm nước bọt, khó khăn đáp.

“Là... là Hồ công tử.”

Hồ Hiểu Minh buông sổ sách trên tay xuống, buồn cười nhìn hắn.

“Làm cái gì mà người sợ đến thế? Hắn ăn thịt người sao?”

“Môn chủ, Vương gia không tìm được Hồ công tử, đang muốn phá tung cả Mỹ Nhân lâu rồi.”

Lưu Khang nói như muốn khóc, nhớ lại sắc mặt âm lãnh đến dọa người của vị vương gia kia thì càng rét run. Tiếng đồn không sai a~ đúng là chẳng khác nào Diêm vương đòi mạng.

Hồ Hiểu Minh nhường mảy, một chút chủ ý nghịch ngợm chột lóe, nàng kéo Nhạc Vô Thường lại nói nhỏ với hắn vài câu rồi lại bình tĩnh cầm sổ sách lên đọc. Lưu Khang thấy môn chủ nhàn nhạt như không, lại nghe Nhạc quân sư nói nhỏ, hồn vía suýt lên mây, nhưng thấy ánh mắt dọa người của Nhạc quân sư thì liền cúi đầu nhanh chóng biến mất.

Phụng Phi Vũ vừa về đến Phượng phủ liền nhận ra không có bóng dáng của Hồ Hiểu Minh. Hỏi hạ nhân mới biết hắn đã xuất phủ từ sớm, đi mãi đến giờ chưa về. Phụng Phi Vũ nghĩ đã có Song Hồ theo bảo vệ cũng yên tâm đôi phần, liền về thư phòng nghỉ ngơi. Ai ngờ đến lúc trời đã gần tối mà người thì vẫn chưa thấy bóng dáng. Hắn liền sai Bạch Hồ đi tìm Song Hồ, đến khi nghe Bạch Hồ bẩm báo lại vị trí của Hồ Hiểu Minh, hắn liền xanh xám hết mặt mảy, không nói hai lời dùng đòn kéo đến Mỹ Nhân lâu để đòi người.

Thực ra trong lòng Phụng Phi Vũ, Hồ Hiểu Minh từ lúc nào đã có một vị trí rất quan trọng. Không hiểu vì sao những khi hắn bất an, chỉ cần có Hồ Hiểu Minh ở cạnh hắn đã thấy bản thân rất thoải mái, nhất là mùi hương kỳ lạ thoang thoảng phát ra từ người của tiểu tử kia. Cho nên hắn luôn để ý nhất cử nhất động của tiểu tử kia, thậm chí còn muốn giữ tiểu tử đó bên mình cả đời dù biết ý nghĩ của mình vô cùng kỳ quái.

Trong mắt hắn, Hồ Hiểu Minh vẫn là một tiểu tử chưa hiểu chuyện đời, chuyện mà Hồ Hiểu Minh thích gái đẹp hoặc đi tìm vui chốn thanh lâu, hắn không để ý là mấy. Nhưng đường hoàng đi vào giữa ban ngày, lại oang oang thông báo cho thiên hạ biết như hắn thì thật hết biết. Dù ở Tùng thành không ai biết Định Vương gia đang có mặt nhưng cũng biết một ông chủ Phượng Vũ giàu có nhất thành lại quen nhiều biết rộng, thế lực đằng sau không hề nhỏ, cũng biết luôn cái gã tiểu tử mặt mảy xấu xí, tóc ngắn kỳ lạ kia là gia quyến của hắn. Nếu đã như thế, ít nhất Hồ Hiểu Minh cũng nên giữ chút mặt mũi, đằng này lại là một thái độ rất ngông cuồng ngu ngốc khiến Phụng Phi Vũ càng nghĩ càng giận, suýt chút nữa đã đem Mỹ Nhân lâu phá cho tan tành.

Cũng may Nhạc Vô Thường xuất hiện rất đúng lúc, cung cung kính kính mời Phượng lão gia đến phòng thượng hạng, mời trà ngon cực phẩm trong lúc chờ Hồ công tử chỉnh trang áo sớ ra gặp mặt. Phụng Phi Vũ ngồi trong căn phòng sang trọng được đốt một loại nến thơm rất dễ chịu, cơn giận vẫn còn đang ngùn ngụt thì cửa phòng được một bàn tay trắng nõn mở ra, một mỹ nhân như hoa như ngọc mặc hồng y chậm rãi bưng một khay điểm tâm thơm ngon bước vào. Nàng cung kính cúi người hành lễ, sau đó uyển chuyển đi từng bước nhỏ đến trước mặt Phụng Phi Vũ, đôi mắt trong veo đầy vẻ nhu thuận, da thịt trong mịn màng càng thêm bắt mắt dưới lớp y trang màu đỏ.

Từ khi mỹ nhân bước vào phòng, mặt của Phụng Phi Vũ đã đen hơn chút nôi, Phi Hồ đứng hầu phía sau cũng rất nhanh hiểu được suy nghĩ của chủ nhân, liếc nhìn mỹ nhân xinh đẹp mềm mại như nước kia, lòng thầm thương tiếc người ngọc, chỉ mong chủ nhân hạ thủ lưu tình mà thôi.

Mỹ nhân quỳ phục trước mặt Phụng Phi Vũ, cười một tiếng thanh thúy đến mê hoặc.

“Lão gia, để nô tỳ hầu hạ ngài.”

Nàng vừa nói vừa đặt khay điểm tâm lên chiếc bàn nhỏ tinh xảo bên cạnh, sau đó không chờ Phụng Phi Vũ cho phép, hơi nhích người đến gần định dùng chiếc khăn lụa mềm mại lau tay cho hắn. Thật không ngờ Phụng Phi Vũ vung tay, một thanh chủy thủ sắc lạnh ngay tức khắc kề sát chiếc cổ thanh mảnh của nàng, giọng hắn âm lãnh đến rét run.

“Muốn sống thì biến.”

Mỹ nhân bị dọa sợ đến ngồi bệt xuống lớp thảm dày, tay chân run đến lợi hại, đôi mắt nhu tình như nước thoáng chốc tràn ngập vẻ kinh hoàng. Thấy nàng ta vẫn còn chân chừ, Phụng Phi Vũ không chút thương hương tiếc ngọc, ấn mạnh chủy thủ một cái, một đường tơ máu xuất hiện, nổi bật trên lớp da trắng nõn mê người. Mỹ nhân bị cơn đau thức tỉnh, nhìn nam nhân tuấn mỹ kia chẳng khác gì ác quỷ, dùng hai chân hai tay mà lui ra khỏi phòng, nước mắt rơi lã chã mà miệng đông cứng không hô nổi một tiếng.

Căn phòng rộng lớn vì tâm trạng không vui của Phụng Phi Vũ mà trở nên lạnh lẽo phi thường. Phi Hồ đứng sau nhìn một màn trước mặt chỉ đành nén tiếng thở dài vào lòng, chưa bao giờ hy vọng Hồ Hiểu Minh mau mau xuất hiện đến thế.

“Phượng huynh, cô nương vừa rồi...”

Tiếng nói quen thuộc vang lên ngoài cửa, Hồ Hiểu Minh, mặt biến sắc bước vào, nàng không nghĩ mỹ nhân kia lại bị Phụng Phi Vũ đối xử thô bạo đến thế, lại nghĩ hẳn yêu thương đệ nhất mỹ nhân của mình nhiều như thế nên không muốn phản bội nàng ấy. Càng nghĩ tâm lại càng trầm sâu, một nỗi buồn cùng chút thất vọng vô cớ dấy lại trên tâm khảm.

Phụng Phi Vũ nhìn Hồ Hiểu Minh trầm tư đi vào, sắc mặt có chút hòa hoãn nhưng vẫn âm lãnh khác thường.

“Người, vui chơi đủ chưa?”

“À... cũng tạm.”

Hồ Hiểu Minh mãi suy nghĩ nên không để ý hẳn hỏi, băng quơ mở miệng, chợt thấy không khí như chìm xuống, áp lực nặng nề đến khó thở mới vội ngẩng đầu nhìn hẳn. Vừa nhìn khuôn mặt đen thui đầy sạm sét kia, tâm nàng liền rơi lộp bộp vài cái, cái kiểu nhìn như đâm xuyên thế này báo hiệu một cơn bão dữ đang trước, đôi đồng tử màu hổ phách thoáng xoay chuyển, nàng nhếch môi cười ha ha một cách ngượng ngùng.

“Phượng huynh, về... về phủ thôi. Cũng sắp đến giờ rồi.”

16. Chương 16: Hãy Để Ta Bảo Vệ Chàng

Buổi tối hôm đó là buổi trị độc nặng nề nhất trong suốt 1 tháng qua. Phụng Phi Vũ sau khi ở Mỹ Nhân lâu lời cổ nàng hồi phủ liền nhất mực yên lặng, dù thường ngày hẳn vốn ít nói nhưng cũng hồi hạn nàng hai ba câu, giờ thì chính là ngậm chặt răng không thốt ra một chữ, không khí giữa hai người càng lúc càng căng thẳng đến quỷ dị.

Hồ Hiểu Minh cũng không thể hiểu nổi vì sao hẳn lại nổi giận như thế. Nàng đang là nam nhân, đi vào thanh lâu vui chơi, xét về mặt tâm lý của nam nhân là hết sức bình thường, tại sao hẳn lại giận. Mà người ngoài nhìn vào thật chẳng khác gì vợ đang giận lão chồng già đi mèo mả bên ngoài, quả thật quỷ dị đến khó tin. (Cat: Anh mà biết chị so sánh thế thì... T.T)

Trong mật thất quen thuộc, Phụng Phi Vũ sau khi uống máu của nàng xong thì quay mặt đi chỗ khác, cả người bị trói, hai tay nắm chặt lấy thành ghế, nhe răng nhíu mày chịu đựng cơn đau đang dần phát tác. Khác với mọi khi, hẳn còn không thèm đưa mắt nhìn nàng, gằn giọng.

“Đi ra!”

“Phượng huynh...”

“Đi ra cho ta!”

Hắn giận dữ hét lên nhưng vẫn một mực quay đầu không muốn nhìn thấy mặt nàng. Cơn giận công tâm khiến hẳn đau đớn phun ra một ngụm máu tươi, dính lên cả lớp sa trướng gần đó. Sau ngày thứ 15 thì hẳn đã không còn phun ra máu nữa, Hồ Hiểu Minh tự giác hiểu hẳn vì giận mới làm khí không thuận, sợ ảnh hưởng đến tâm mạch của hẳn liền vội vàng nói.

“Được, được, đệ đi.”

Nàng chạy ra, vội vã hối thúc Phi Hổ vào trông chừng vương gia. Phi Hổ ném cho nàng một cái nhìn khó hiểu rồi nhanh chóng chạy vào trong. Nàng đứng bên ngoài nghe ngóng, hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại đứng, đứng mãi đi qua đi lại một cách sốt ruột, càng lúc tiếng kêu vì đau đớn của hẳn càng to hơn, có lúc im lặng thật lâu, nàng vừa thở phào tưởng hẳn ngắt xịu, ai ngờ lại nghe thấy tiếng rên rỉ mơ hồ của hẳn, hẳn lại tỉnh, lại đau đớn quằn quại, giãy giụa trong cơn đau đang hoành hành trong thân thể. Mấy lần nàng định cất bước vào, nhưng hẳn dường như biết, âm thanh đã lại rít gào.

“Đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người.”

Nàng lại lần chân chờ đợi bên ngoài, lòng nóng như lửa đốt. Nhắm đi nhắm lại thấy hấn đã khổ sở hơn 1 canh giờ mà cơn đau vẫn chưa hề thuyên giảm khiến nàng càng thêm lo lắng. Một lát sau, tiếng động bên trong giảm dần, thêm một lúc, cửa phòng mở ra, Phi Hồ chậm rãi ôm Phụng Phi Vũ đã mệt đến lả đi xuất hiện. Nàng vội vàng chạy tới, đưa tay bắt mạch cho hấn, thấy mạch tượng vẫn bình thường thì mới nhẹ nhàng thở phào một tiếng.

“Người đi nghỉ đi, để ta đưa Vương gia về phòng.”

Phi Hồ trầm giọng nói. Hồ Hiểu Minh nhướng mày nhìn hấn, ánh mắt có chút đau thương khó tả, sau đó cương quyết lên tiếng.

“Phi Hồ đại ca, để ta chăm sóc Vương gia đi. Coi như cho ta chuộc tội.”

Phi Hồ nhìn chủ tử đang mệt mỏi hôn mê rồi lại nhìn Hồ Hiểu Minh lo lắng đến thần trí hoảng loạn thì đành thở dài một tiếng, không gật cũng chẳng lắc bước đi về phía phòng của Phụng Phi Vũ.

Hồ Hiểu Minh chờ cho Phi Hồ bước ra ngoài đóng cửa lại rồi mới chậm rì rì bước đến bên cạnh giường của Phụng Phi Vũ ngồi xuống. Nàng nhìn khuôn mặt bị hành hạ đến xanh xao của hấn, tâm đau như bị ai đâm nát. Lần nào hấn đau đớn nàng cũng ôm lấy hấn, cùng hấn trải qua hoạn nạn. Hôm nay có đứng ngoài mới biết, nàng lo lắng cho hấn đến chết đi sống lại cỡ nào.

Hồ Hiểu Minh vươn tay vuốt ve khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng của hấn, đôi mắt nàng đã nhắm lại từ lúc nào, đôi môi mấp máy khe khẽ gọi.

“Phượng huynh.”

Phụng Phi Vũ dường như vẫn đang chịu đau đớn, hơi nhăn nhó mày kiếm, miệng khẽ bật lên một tiếng rên rỉ. Hồ Hiểu Minh sợ hấn còn đau, liền vội vàng cầm lấy tay hấn áp lên môi như muốn dùng sự ấm áp của mình xua tan cơn đau của hấn, nước mắt của nàng chốc lát đã dính ướt bàn tay to lớn chai sạn của hấn. Bàn tay Phụng Phi Vũ khẽ xiết chặt tay nàng, bạc môi khô khốc lẩm bẩm.

“Mẫu hậu, đừng đánh... đừng đánh nhi thần. Mẫu hậu!”

“Phượng huynh, không sao, không sao.”

Nàng run rẩy phủ phục thân người lên người hấn, vùi mặt vào hõm cổ của hấn, vươn tay ôm lấy thân người to lớn đang không ngừng lay động trong cơn ác mộng mơ hồ.

“Mẫu hậu, nhi thần biết tội, đừng đánh nhi thần.”

Trong cơn mơ, Phụng Phi Vũ bỗng chốc như một đứa trẻ đáng thương, méo máo như đang khóc, đầu liên tục lắc qua lắc lại như muốn thoát khỏi cơn mơ của quá khứ. Hồ Hiểu Minh ôm lấy hấn càng chặt, tâm của nàng của vì hấn mà đau đớn, lúc này đọc một số tin tình báo, nàng cũng vô tình biết được đôi chút về tuổi thơ bất hạnh của Phụng Phi Vũ, càng đọc lại càng thấy thương hấn nhiều hơn, càng đọc lại càng hiểu vì sao khi nhìn vào mắt hấn, nàng lại thấy thân quen đến thế. Đôi mắt phượng trong suốt một mảnh lạnh lẽo thì ra vẫn ẩn hiện những nỗi đau thương của quá khứ, mà một kẻ có quá khứ gần giống hấn như nàng đã vô số lần nhận ra, chỉ là vô tâm không biết mà thôi. Bây giờ, nàng đã hiểu rồi, thì ra từ lúc bắt đầu, nàng có một sợi dây kết nối kỳ lạ với hấn, nàng đã nảy sinh thứ gọi là tình yêu với hấn một cách hoàn toàn vô thức. Cho nên nàng mới tim đập chân run khi đứng gần hấn, mặt nàng mới đỏ lên vì hấn. Tất cả là vì hấn, chỉ tiếc hấn đã có chính phi, nàng chỉ là một kẻ đến sau bất hạnh. Cả cuộc đời nàng cũng chỉ có thể đứng sau bảo vệ hấn, yêu thương hấn thâm lặng mà thôi.

Phụng Phi Vũ thường tỉnh dậy rất sớm. Sáng nay cũng không hề ngoại lệ, hấn bước ra khỏi phòng, trời vẫn còn tối đen một mảnh. Phi Hồ đã đứng chờ sẵn từ trước, vội theo hầu hấn ra sân luyện quyền. Đến lúc trời sáng ửng, hấn cũng rất đúng giờ ngồi vào bàn dùng bữa sáng. Thấy bàn ăn chỉ có mình hấn ngồi, Phụng Phi Vũ mới hơi nhướng mày hỏi.

“Hồ Hiểu Minh đâu?”

Phi Hồ cúi đầu lễ phép đáp.

“Hấn tới qua ngủ trễ, có lẽ giờ vẫn chưa dậy.”

Phụng Phi Vũ cũng không hỏi thêm, dùng bữa xong liền đến thư phòng xử lý công việc. Quay đi quay lại một lúc cũng đã quá trưa, bàn ăn vẫn không thấy bóng dáng Hồ Hiểu Minh đâu, hần lại hỏi.

“Hồ Hiểu Minh đâu?”

“Bẩm Vương gia, lúc này Bạch Hổ có đến gọi, hần nói mệt nên không ra ngoài.”

“Hần bệnh sao? Đã cho người đến khám chưa?”

“Bẩm Vương gia, Bạch Hổ định đi gọi thì hần bảo không cần.”

“Hừ, hần nói không cần thì các người không đi gọi sao?”

Phụng Phi Vũ đang cầm đĩa ngọc liền nổi giận ném mạnh xuống đất, nhanh chóng đứng dậy, đi như bay về phía tiểu viện của Hồ Hiểu Minh. Trời thoáng mưa lất phất khiến sắc trời thêm u ám, hơi lạnh như sắp đông cứng người khác đến nơi. Phụng Phi Vũ bước chân vào tiểu viện, không chút chần chờ mở tung cửa phòng, chỉ thấy bên trong vắng vẻ, không thấy bóng dáng quen thuộc kia đâu cả. Một cảm giác bất an trỗi dậy, tâm hần như bị buộc phải một phiến đá ngàn cân kéo xuống vực sâu không đáy, hần giận đến nghiến răng hét lớn.

“Song Hồ.”

Cặp song sinh vẫn luôn ẩn thân nhanh như cắt xuất hiện, quỳ phục dưới chân hần đợi lệnh.

“Hồ Hiểu Minh đâu?”

“Bẩm Vương gia, Hồ công tử đang ngồi trong đình...”

Câu nói còn chưa dứt, bóng dáng của Phụng Phi Vũ đã chớp nhoáng biến mất vô tăm.

Giữa màn mưa mỏng, Hồ Hiểu Minh chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc, trơ trọi đứng trong tiểu đình giữa hồ, ánh mắt nhìn mông lung ra xa, mặc gió lạnh từng đợt thổi tới khiến mái tóc có hơi rối bù lại càng thêm rối loạn. Sáng nay nàng đã mật lệnh cho Nhạc Vô Thường đem toàn bộ những gì Tuyết Mệnh môn thu thập được về Phụng Phi Vũ mang đến cho xem. Chính là càng xem tâm lại càng đau đớn không nguôi, vừa thương hần lại vừa thương xót cho thứ tình cảm mới chớm của nàng.

Phụng Phi Vũ từ nhỏ không được thái hậu yêu thương, mấy lần bị nàng hành hạ chết đi sống lại, cuối cùng tiên hoàng quyết định mang Phụng Phi Vũ trao ột vị cao tăng chăm sóc, năm đó hần chỉ mới 4 tuổi. Trải qua 10 năm gian khổ chẳng khác gì con của một nhà nông nghèo khổ, hần được đưa về lại hoàng cung, phong làm Định Vương, còn chưa được hưởng hết yêu thương từ phụ hoàng thì người đã nhắm mắt từ trần. Vân Thuận Đế chăm sóc Phụng Phi Vũ từ lúc hần còn đỏ hỏn, lúc nhỏ cũng mấy lần đỡ đòn cho Phụng Phi Vũ, sau khi Phụng Phi Vũ theo vị cao tăng kia rời hoàng cung, hần cũng mấy lần lên phụ hoàng đi thăm hoàng đệ nên tình cảm huynh đệ vô cùng khăng khít, gắn bó.

Sau khi Vân Thuận Đế đăng cơ liền dẫn quân đi chinh phạt, Phụng Phi Vũ mới tròn 15 tuổi cũng đi theo, thành tích chẳng hề thua kém. Năm 20 tuổi, hần theo hoàng thượng hồi kinh, lại bận rộn phục dựng đất nước đã bị lụi tàn vì chiến tranh liên miên, quả thực chẳng khác gì một con kiến chăm chỉ tha mồi xây tổ, toàn tâm toàn ý phò trợ Vân Thuận Đế. Thực ra, hần làm toàn bộ mọi chuyện cũng vì muốn vị thái hậu lạnh lùng kia một lần liếc mắt đến hần, nhưng bà ta chính là dồn toàn bộ tình yêu lên người Vân Thuận Đế, riêng hai đứa con sau là Phụng Phi Vũ và Phụng Thụy Thành thì bị ghẻ lạnh chẳng khác nào con riêng của chồng. Công chúa Phụng Thụy Thành sau đó quá thương tâm, xin Vân Thuận Đế được gả ột vị thái tử của một nước nhỏ gần Lạc Thiên quốc, trên đường đưa dâu đã bị bạo bệnh qua đời.

Cách đây vài năm, thái hậu đột nhiên muốn chỉ hôn cho Phụng Phi Vũ với đệ nhất mỹ nhân của Lạc Thiên quốc, thái độ từ ghẻ lạnh chợt chuyển sang dịu dàng, quan tâm khiến hần vô cùng vui mừng. Dù không yêu thương nàng, hần cũng vì mẫu hậu mà gật đầu đồng ý. Sau khi lấy nàng về, hần một mực yêu thương, sủng ái, nghĩ vì nàng mà mẫu hậu hồi tâm chuyển ý yêu thương hần. Thật không ngờ chính là lòng dạ đàn bà còn độc hơn cả rắn độc, vị đại mỹ nhân kia đã có người thương trong lòng, nàng bị bắt ép lấy Phụng Phi Vũ nên chuyển qua oán hận hần ngập trời. Mấy lần hãm hại hần nhưng đều thất bại. Phụng Phi Vũ ban đầu không hề đề phòng người đầu ấp tay gối với mình, vẫn cứ nghĩ là do các thể lực khác gây ra. Chỉ có lần gần đây nhất, nàng ta hạ Bách Độc thành công, nhưng bị bại lộ. Lúc thấy hần đau đớn vì bị độc hành

hạ, nàng ta chính là cười to một cách hả hê, còn cầu mong hắn mau chết đi cho nàng được nhìn thấy cái thảm cảnh tội tệt của hắn.

Phụng Phi Vũ lúc này mới nhận ra đại mỹ nhân kia chỉ là một cái bẫy do mẫu thân sinh ra hắn bày ra. Nữ nhân khi oán hận có thể làm ra những chuyện tày đình đáng sợ. Dĩ nhiên bà ta nhất mực chối bỏ, còn bày một bộ mặt thương tiếc, hối hận đã gả lầm người cho con trai. Nhưng Phụng Phi Vũ lúc này đã chết tâm, chỉ có thể đau đớn nhìn người mẹ diễn một màn mè nheo khóc chuột, lặng lẽ lên đường tìm cách giải độc cho bản thân.

17. Chương 17: Quyết Tâm

Hồ Hiểu Minh càng đọc càng hiểu về Phụng Phi Vũ thì tâm nàng lại càng đau thương. Giữa hai người có những điểm tương đồng kỳ lạ, hắn và nàng cùng bị đem dùng như một con cờ, hắn và nàng đều không được người thân sinh ra mình yêu thương, mà về phía nàng chính là người cha lạnh lùng tàn nhẫn dám ôm hai đứa con gái song sinh quăng xuống đất để tìm ra nữ nhân duy nhất cho Hồ tộc, hắn và nàng đều có những người anh yêu thương, che chở ỉn. Nhưng nàng hiểu, hiểu vô cùng trong tâm hắn luôn cầu mong một tình cảm trọn vẹn xuất phát từ cả hai bậc sinh thành. Hắn cũng may mắn hơn nàng một chút khi còn hưởng được tình yêu thương từ phía phụ thân, còn nàng, chỉ là một vài phút ngắn ngủi của người mẹ đã sức tàn lực kiệt. Nàng lại may mắn hơn hắn ở chỗ cha nàng cũng không âm hiểm đến nỗi đem con mình lên tột cùng của hy vọng rồi chậm rãi đẩy nó xuống hố sâu của tuyệt vọng.

Chán ghét nữ nhân đến tột cùng, hận nữ nhân đến tột cùng.

Những chữ này là những dòng kết thúc trong quyển sổ viết về Phụng Phi Vũ. Những chữ uốn lượn như nhảy múa trong đầu óc, khiến tình cảm của nàng vừa chớm hy vọng đã liền tắt ngấm. Hắn vì bị hành hạ giày vò mà sinh lòng phận nữ nhân. Nhớ đến cách hắn đối xử với nữ tử hồng y ở Mỹ Nhân lâu cũng đủ để nàng hiểu lòng căm hận, ghét bỏ của hắn đã đến mức nào. Nàng biết lấy thân phận gì mà yêu hắn, bảo vệ hắn. Chẳng lẽ cả đời chỉ có thể là một nam nhân tên Hồ Hiểu Minh nhìn hắn chìm ngập trong hận thù cùng thống khổ?

Hồ Hiểu Minh mãi nghĩ mà không biết Phụng Phi Vũ đã bước đến sau lưng nàng từ lúc nào. Hắn trầm ngâm nhìn dáng người có chút lạc lõng, cô đơn đứng trong tiểu đình, nhớ đến hành xử của mình hôm qua đối với tiểu tử kia thì có chút hối hận. Dù sao hắn đi tìm vui cũng đâu có sai, hà cớ gì Phụng Phi Vũ hắn phải giận dữ. Chỉ không hiểu cơn giận vì sao cứ bộc phát, chỉ cần nghĩ Hồ Hiểu Minh ôm ấp một ai đó, dùng ánh mắt ôn nhu nhìn một ai đó, tim hắn đã liền trĩu nặng. Hắn biết tình cảm hắn dành cho Hồ tiểu tử quá khác thường, nhưng hắn không khống chế nổi. Trong cuộc đời, thứ hắn mong muốn chưa bao giờ thuộc về hắn, cho nên hắn luôn có một khát khao mãnh liệt muốn chiếm hữu, muốn giữ chặt lấy tiểu thiếu niên có thể đem lại bình an kia bên cạnh, như vậy liệu hắn có quá đáng?

“Hồ đệ, mưa lạnh lắm, vào trong đi.”

Hắn nhìn Hồ Hiểu Minh giây lát rồi nhanh chóng ổn định tâm trạng, dùng một thứ âm thanh có thể cho là ôn hòa nhất để nói với người còn mãi chìm trong cõi mộng kia. Hồ Hiểu Minh bị tiếng nói của hắn làm cho giật mình, vội nghiêng mặt qua một bên, cũng không quay lại nhìn hắn, lắp bắp.

“Phượng... Phượng huynh.”

Phụng Phi Vũ thấy Hồ Hiểu Minh không quay lại, lòng càng chắc chắn hắn đang giận mình lắm, giọng nói càng thêm e dè.

“Người... giận ta sao?”

“Không... không có.”

“Vậy sao không quay lại nhìn ta?”

Hồ Hiểu Minh bối rối, thấy hấn bước đến gần liền tìm mọi cách xoay lưng lại với hấn. Phụng Phi Vũ thấy Hồ tiểu tử cứ trốn tránh mãi, phút chốc cũng hết ôn hòa nổi, không nói hai lời nắm tay hấn kéo mạnh một cái, bắt hấn phải đối mặt với mình.

Hồ Hiểu Minh bị bắt buộc phải quay lại liền dùng một tay che đi đôi mắt đã sưng húp vì khóc cả đêm qua của mình. Nhưng đã muộn, đôi mắt như điều hâu của Phụng Phi Vũ đã thấy mọi thứ. Hấn giật mình, càng thêm trách cứ bản thân tối qua đã tức giận vô cớ, hấn nắm lấy đôi tay đang che mắt kia kéo nhẹ ra, nhìn thật sâu vào đôi mắt sưng vù đang cố lẩn tránh của Hồ Hiểu Minh, giọng ngập tràn hối hận.

“Người khóc sao? Tối qua ta đã có chút nóng nảy...”

Tiếng xin lỗi không thể nào thoát ra khỏi cổ họng biến thành một khoảng lặng dài đằng đẳng. Phụng Phi Vũ đứng mặt đối mặt với Hồ Hiểu Minh, tay cầm chặt lấy tay nàng không buông, muốn nói lại chẳng nên lời. Hồ Hiểu Minh dường như cũng hiểu hấn định nói gì, chỉ nhẹ lắc đầu, càng ở gần hấn, càng nghĩ đến những bất hạnh mà con người cao lớn từng từng kia phải trải qua suốt một thời gian dài, càng khiến nàng muốn yêu thương hấn nhiều hơn một chút.

“Không có, không có. Phượng huynh, đệ sai rồi. Đệ không đi lung tung nữa, không làm huynh giận nữa. Đệ xin lỗi. Hôm qua đệ đến Mỹ Nhân lâu chỉ là... chỉ là tò mò nhất thời. Đệ... đệ không có làm gì hết. Chỉ là... đệ... đệ uống chút rượu nên ngủ quên. Phượng huynh, huynh đừng giận đệ.”

Hồ Hiểu Minh nghẹn ngào nói, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, thực ra niềm xúc động của nàng tất cả đều xuất phát từ hấn. Nàng là thật lòng muốn nói, Vũ, ta thương chàng, ta yêu chàng, từ bây giờ ta sẽ ở bên cạnh bồi đắp cho chàng, không làm chàng buồn vì bất cứ chuyện gì hết, che chắn những đau khổ cho chàng...

Nhưng nàng không nói được, nàng sợ ánh mắt có chút ôn hòa và đôi bàn tay đang cầm lấy tay nàng dịu dàng kia sẽ biến mất. Hấn sẽ dùng nỗi căm hận mà nhìn nàng, sẽ cho rằng nàng cũng như bao nữ nhân khác, dối gạt hấn, muốn làm tổn thương hấn. Nàng là lần đầu tiên yêu một ai đó, nàng thật không biết nên đối xử với người mình yêu như thế nào, nên bày tỏ thế nào, nàng chính là càng nghĩ lại càng bế tắc, càng bế tắc lại càng thấy bản thân vô dụng, chẳng thể giúp gì được cho hấn, đến ôm hấn một cái quang minh chính đại với tư cách là một nữ nhân, nàng cũng chẳng thể có...

Mưa vẫn rả rích rơi. Trong tiểu đình, Định Vương cao quý đang cầm lấy đôi bàn tay mềm mại của một tiểu thiếu niên có vết sẹo xấu xí trên mặt, đôi mắt vốn băng lãnh vì nghe những lời giải thích của thiếu niên kia mà trở nên hòa hoãn rất nhiều. Hấn chăm chú nhìn tiểu thiếu niên đang nói đến hồ đồ trước mặt, nhìn đôi mắt cố nén lệ trào mà tâm hấn càng lúc càng trĩu nặng.

Bất giác, Phụng Phi Vũ kéo Hồ Hiểu Minh vào lòng, ghì thật chặt. Động tác bất ngờ khiến nàng đang mãi lăm nhăm liền im bật, đứng ngây ngốc trong vòng ôm ấm áp của hấn, hơi thở nam tính nhẹ nhàng phả lên cổ nàng chứng tỏ một cách mạnh mẽ đây không hề là mơ.

“Phượng huynh...” Nàng lắp bắp gọi hấn, tay nàng thực muốn ôm choàng lấy hấn nhưng cuối cùng đành nắm lại thành quyền, lưỡng lự lơ lửng trong không trung, càng nghĩ đến chuyện không thể dùng thân phận thật mà yêu thương hấn càng khiến lòng nàng đau như cắt, nhưng cũng chỉ có thể nghiêng rằng mà nén toàn bộ đau thương vào trong.

Phụng Phi Vũ ôm nàng rất chặt, như muốn hòa tan nàng vào cơ thể của chính hấn. Giây phút ôm lấy cơ thể mềm mại của Hồ Hiểu Minh, Phụng Phi Vũ cũng đã nhận ra bản thân mình đã trầm luân quá sâu. Nhưng hấn không thể khống chế được bản thân, hấn tham lam muốn giữ chặt, muốn đem tiểu thiếu niên này nhốt ở bên cạnh, muốn cảm nhận mùi thơm thoả hoặc rất kỳ lạ phát ra từ người hấn luôn khiến những nỗi bất an trong hấn biến mất. Hấn biến thái chẳng? Liệu có ai nhìn vào chê cười hấn không? Có tình cảm với một nam nhân, cái chuyện động trời đó vẫn chưa hề được xã hội này chấp nhận, hấn lại là một vương gia cao quý được hàng ngàn người ngưỡng mộ, hấn có dám bất chấp?

Càng nghĩ lại càng quẩn, Phụng Phi Vũ bất giác đẩy mạnh Hồ Hiểu Minh ra, đôi mắt nhìn nàng đầy hoang mang trong giây lát rồi rất nhanh quay bước rời đi. Hồ Hiểu Minh cũng bị chính bản thân làm cho rối bời, chỉ im lặng nhìn bóng lưng của hấn xa dần rồi biến mất sau dãy hành lang dài hút mắt.

Bạch Hổ đứng canh trước cửa thư phòng của Phụng Phi Vũ từ sáng sớm, khác với mọi khi, chủ tử của hắn hôm nay có vẻ bồn chồn, lo lắng. Tự bản thân Bạch Hổ cũng hiểu nguyên nhân tâm trạng kia của chủ tử là từ đâu mà ra. Chuyện ngày hôm qua, trong tiểu đình, Định Vương ôm chầm lấy Hồ công tử, thăm thì than thở gì đó, một màn kịch tính kia không chỉ lọt vào mắt của Tứ Hổ, Thập Lang, mà còn một số hạ nhân cùng vài người thuộc đội ám quan do Vân Thuận Đế cất cử ở lại bảo vệ an nguy cho Phụng Phi Vũ.

Tuy chẳng ai dám hó hé bàn luận chuyện nhạy cảm gây họa sát thân kia, nhưng ánh mắt ai cũng đầy mờ ám. Có lẽ không quá hai ngày, cái vị cao quý đang ở kinh thành kia cũng biết tin, thật không biết số phận của Hồ công tử sẽ ra sao nếu vị kia nổi điên lên. Ở Lạc Thiên quốc này, ai chẳng biết Vân Thuận Đế sủng ái nhất không phải là ái phi hay hoàng hậu, mà chính là Định Vương gia Phụng Phi Vũ.

Bạch Hổ đang mãi suy nghĩ thì đã thấy một bóng dáng cao gầy quen thuộc nhanh nhẹn bước vào từ ngoài hoa viên. Hồ Hiểu Minh không còn vẻ mặt đầy đau thương bi lụy như hôm qua nữa, nét mặt mang đầy ý cười, đôi mắt lại sinh động tinh nghịch như cũ. Nàng giơ tay chào Bạch Hổ “Hi, Bạch Hổ đại ca” rồi đi thẳng vào trong. Bạch Hổ cũng quen với cách chào hỏi lạ lùng của nàng, không nói gì, ánh mắt dấy lên những tia sáng phức tạp khó nói.

Hồ Hiểu Minh sau một ngày suy nghĩ, quyết định gạt hết băn khoăn, vướng mắc trong đầu đi. Chẳng phải nàng muốn sống một cuộc đời mới, vô lo, vô nghĩ, phiêu diêu tự tại sao? Vậy thì nàng sẽ yêu hắn theo cách của nàng, lấy việc được nhìn thấy hắn làm hạnh phúc, được ở cạnh hắn làm niềm vui, được bí mật bảo vệ hắn làm mục tiêu sống. Chỉ cần bản thân nàng thấy thoải mái, chỉ cần nhìn thấy hắn vui vẻ thì nàng còn gì phải hối tiếc.

Đêm hôm qua, Hồ Hiểu Minh khi đối mặt với Phụng Phi Vũ thì có chút mất tự nhiên, khiến sáng nay hắn có chút bất an lo sợ. Sợ mình đã dọa tiểu thiếu niên kia, sợ Hồ Hiểu Minh cách xa hắn, chỉ cần nghĩ đến tiểu tử kia e dè, tránh né hắn, hắn liền hoảng hốt, vì thế mà cả sáng nay hắn cứ lo lắng không yên. Đương lúc muốn đến tiểu viện của Hồ Hiểu Minh thì đã thấy hắn nhanh chóng bước vào. Nụ cười ranh mãnh đầy sức sống lại xuất hiện trên khuôn mặt Hồ Hiểu Minh, nàng hấp háy mắt tinh nghịch chào.

“Phượng huynh, đệ lại đến học chữ.”

Phụng Phi Vũ hơi ngẩn người nhìn nàng rồi bực môi khế nhếch, ánh mắt nhu hòa không ít nhìn Hồ Hiểu Minh ngồi ngay ngắn vào bàn, chăm chú luyện viết chữ. Hồ Hiểu Minh thấy hắn cứ đứng nhìn mình thì liền ngẩng đầu lên, chớp mắt hỏi.

“Phượng huynh, hôm nay có thể học nhiều thêm một chút không?”

“Được.”

Phụng Phi Vũ hơi mỉm cười, bắt đầu dạy chữ cho nàng. Lần này, Hồ Hiểu Minh là thực tâm muốn học chữ, cả buổi sáng hôm qua chỉ vài trang giấy viết về Phụng Phi Vũ đã mất của nàng cả đồng thời gian, sau này nàng tiếp quản Tuyệt Mệnh môn, việc đọc sổ sách là không tránh khỏi, nếu không mau mau nhận biết hết các mặt chữ thì thật sự là mất mặt ôn chủ như nàng.

Nếu con người quyết định lạc quan để sống mà có thể mãi lạc quan thì hẳn cuộc đời mới đẹp làm sao. Hồ Hiểu Minh cũng không phải ngây thơ nghĩ bản thân đã quyết tâm thì mọi thứ sẽ suôn sẻ như ý muốn. Nàng chỉ là trân trọng từng giây từng phút được ở cạnh Phụng Phi Vũ, một người mang trọng trách trên vai như hắn không thể mãi bình yên trốn ở Tùng thành này được. Lại một tháng trôi qua, trừ lần xúc động ôm nhau ở tiểu đình đó, quan hệ giữa nàng và Phụng Phi Vũ lại quay về như cũ. Ai cũng tự hiểu giữa cả hai có những khoảng cách không thể nào vượt qua được, chỉ có thể lấy hiện tại làm vui mà thôi.

Độc trong người Phụng Phi Vũ cũng dần thuyên giảm, nhưng những cơn đau thì lại càng gia tăng mạnh mẽ. Trái ngược với lúc mới giải độc, sức khỏe của Phụng Phi Vũ bị ảnh hưởng của những cơn đau đến nỗi ngày một xanh xao hơn. Có vài ngày hắn đã hôn mê ngay khi cơn đau vừa phát tác, hơi thở mong manh cứ ngỡ hắn sắp không xong. Tuy Hồ Hiểu Minh đã được ngoại tổ dặn dò về những phản ứng này nhưng cũng không tránh khỏi hoảng sợ. May mắn là rất nhanh sau đó, hắn lại tỉnh, nhưng mỗi ngày nhìn hắn càng xanh xao lòng nàng lại càng đau đớn, chỉ hận không thể gánh bớt những thống khổ ấy giùm hắn.

Tuyệt Mệnh môn sau khi được nàng tiếp nhận liền chính thức được khai tử trên giang hồ. Từ thời điểm đó, một tổ chức sát thủ tên Tuyệt Mệnh môn đã tan rã, trên giới thương trường xuất hiện một nghiệp đoàn có

tên Ứng Phong, tuy mới thành lập, nhưng cửa hiệu đã mở khắp nơi, chuyên mua bán sản xuất các loại mặt hàng vũ khí. Vũ khí của Ứng Phong làm ra khá đa dạng, ngoài ra còn được cải tiến không ít khiến các binh sĩ có thể sử dụng linh hoạt và hiệu quả hơn.

Cách làm vũ khí của Ứng Phong cũng vô cùng chuyên nghiệp và tinh xảo. Chỉ 1 tháng từ khi xuất hiện, nghiệp đoàn Ứng Phong đã nhận làm vũ khí cho không biết bao nhiêu nhân sĩ trên giang hồ, tiếng tăm vang xa vạn dặm.

Hồ Hiểu Minh từ nhỏ đã tiếp xúc với các loại vũ khí từ Đông sang Tây, kiến thức về vũ khí vô cùng sâu rộng nên nàng quyết định kinh doanh loại mặt hàng này. Bên cạnh đó, nàng vẫn tiếp tục duy trì hoạt động tình báo của Tuyệt Mệnh môn thông qua chuỗi tửu lầu rải khắp Lạc Thiên quốc cũng như các nước lân cận. Toàn bộ hoạt động của Ứng Phong đều nằm dưới sự kiểm soát của nàng thông qua Nhạc quân sư. Nàng vẫn yên lặng ẩn mình trong Phượng phủ, mỗi ngày lại dành ra vài canh giờ sau khi trị độc cho Phụng Phi Vũ cùng Nhạc quân sư ngồi xuống bàn bạc, giải quyết mọi chuyện của Ứng Phong.

Vị Nhạc quân sư này võ công vô cùng cao thâm, nhất là khinh công, hần đến và đi Phượng phủ chẳng khác gì chỗ không người. Đến cả đội ám quan luôn ẩn mình cùng Song Hồ cũng không hề phát hiện hàng đêm có một người khác xuất hiện trong tiểu viện của Hồ Hiểu Minh.

18. Chương 18: Thần Y Hải Nguyệt

Hồ Hiểu Minh bàn bạc chuyện kinh doanh của Ứng Phong suốt một đêm cùng Nhạc quân sư, sau khi hần đi rồi liền đọc thêm ít sách y dược mà hần mang đến, mãi đến khi trời sáng rõ từ lâu mới chịu buông sách. Đạo này, vì Phụng Phi Vũ nàng liền lệnh cho Nhạc quân sư tìm các loại sách y dược từ cổ chí kim đến cho nàng, lại còn tận lực học chữ, đọc đến hoa mắt vầng đầu vẫn chưa tìm được có cách nào nhanh chóng giải độc cho Phụng Phi Vũ trước thời hạn, hoặc ít nhất giảm bớt đau đớn cùng biến chứng cho hần.

Quyển sách hôm nay Nhạc quân sư mang đến lại đúng lúc có một trang nhắc đến Bách Độc, nhưng khi đọc đến phần giải độc thì chỉ có khúc đầu, phần cuối đã bị mối mọt ăn hết. Hồ Hiểu Minh ngồi thần người bên bàn, băng quơ nhìn ra màn mưa bên ngoài. Lòng rối loạn không ngừng. Cách giải cuối cùng cũng có, nhưng về phần giải xong sẽ có những hậu quả gì thì lại không đọc được, nàng vừa vui lại vừa buồn. Nghĩ đến cách giải độc thì lại càng đau đầu hơn. Xem ra ngày nàng phải ra đi đã đến rất gần.

Mãi nghĩ, nàng không để ý đến tiếng bước chân đang đến gần, đến khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Bạch Hồ thì mới vội vàng giấu quyển sách đã ố vàng cũ kỹ kia đi, về mặt ngây thơ tình nghịch liền hồi phục, giờ tay chào.

“Bạch Hồ đại ca.”

“Hồ công tử, Vương gia cho gọi công tử.”

“Phượng huynh đã tỉnh rồi sao?”

Nàng giật mình hỏi, liếc mắt nhìn sắc trời u ám bên ngoài khiến bản thân cũng không biết mình đã ngồi ngốc được bao lâu rồi. Nàng vỗ vỗ lên đầu, bảo Bạch Hồ về trước, sau đó vội vàng rửa mặt thay đồ, nhanh chóng đến thư phòng của Phụng Phi Vũ.

Hôm nay dường như hần đang rất vui, khi nàng đến đã thấy hần ngồi nói chuyện cùng một nữ tử mặt áo xanh đơn giản, chuyện trò vô cùng thân mật. Hình ảnh kia khiến nàng hơi khựng lại, nữ tử kia phải như thế nào mới khiến người có thành kiến với nữ nhân như Phụng Phi Vũ chịu mở miệng.

Phụng Phi Vũ vừa thấy Hồ Hiểu Minh đến đã liền ngẩng lên, trong ánh mắt quả thật có chút vui vẻ khác thường. Hần đưa tay bảo nàng ngồi vào chiếc ghế đối diện, nữ tử kia cũng quay ra nhìn nàng, ánh mắt đầy thương thức cùng tò mò không hề che giấu.

“Phượng huynh.”

“Hồ đệ, đến đây.”

“Vũ ca ca, đây chính là người huynh nói.”

Nữ tử không chờ Phụng Phi Vũ giới thiệu đã liền đứng lên, bước quanh ghế Hồ Hiểu Minh đang ngồi một vòng, ánh mắt quét lên xuống đánh giá một lượt chẳng khác thăm định một mặt hàng. Hồ Hiểu Minh cũng không vừa, đưa mắt nhìn lại nàng. Nữ tử áo xanh có khuôn mặt mỹ lệ, ngũ quan tinh tế hài hòa, nước da hơi râm nắng khỏe mạnh cho thấy nàng rất thường xuyên bên ba bên ngoài, đôi mắt linh động ánh lên vẻ ranh ma, láu cá, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện một chút kiêu ngạo của những kẻ bề trên.

“Người này... thật thú vị!”

Nàng đi một vòng, nhìn đã mắt rồi quay về chỗ ngồi, hơi nghiêng đầu nhìn Hồ Hiểu Minh rồi buông ra một câu đánh giá đầy ẩn ý. Hồ Hiểu Minh bị nhìn mãi cũng đủ chán, quay sang nhìn Phụng Phi Vũ hỏi.

“Phượng huynh, đây là...”

“Đây là... hoàng muội của ta, Phụng Thụy Thành.”

Hồ Hiểu Minh há hốc mồm nhìn sang nữ tử áo xanh đang ngồi đối diện, lòng thầm nghi hoặc, chẳng phải Phụng Thụy Thành trên đường rước dâu đã qua đời rồi sao? Nhưng rất nhanh nàng liền hiểu mọi việc, kể kim thiên thoát xác, một cái chết đánh đổi lấy tự do cả đời, chuyện này e rằng đã được huynh đệ Phụng gia đây bắt tay với Tuyệt Mệnh môn dàn dựng nên, mối giao tình giữa ngoại tổ của nàng và hoàng thất rõ ràng không phải chỉ là vật trang trí a. Nàng nghĩ thông suốt liền ngay lập tức bật dậy, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Thảo dân Hồ Hiểu Minh ra mắt công chúa...”

Phụng Thụy Thành không để nàng nói hết câu đã nhảy khỏi ghế, nắm tay nàng kéo dậy, mặt đầy chán ghét phẩy phẩy tay.

“Đừng có công chúa công công gì hết. Cái chức danh chó má đó... ta bây giờ là Hải Nguyệt...”

“Hải... Nguyệt...?”

Cái tên kia lại khiến Hồ Hiểu Minh thêm một phen chấn động. Nàng đảo mắt hết nhìn Phụng Phi Vũ lại nhìn vị công chúa ăn nói thô lỗ kia, khó khăn nói.

“Là... thần y... Hải Nguyệt sao?”

“Thần y chó má gì chứ, đến độc của Vũ ca ca ta còn không giải được, thì còn xưng thần y cái con khỉ gì.”

Hồ Hiểu Minh dở khóc dở cười nhìn nữ tử đứng trước mặt ăn nói chẳng khác gì người trong giang hồ, lại nghĩ đến chuyện cái chết giả của vị này trong sổ sách của Tuyệt Mệnh môn lại không hề nhắc đến, chẳng phải là do vị này động tay động chân sao. Bởi vì thần y Hải Nguyệt vốn là một thành viên cao cấp của Tuyệt Mệnh môn, quanh năm hành tẩu giang hồ, hành tung bí ẩn khó đoán, một năm may lắm cũng chỉ xuất hiện ở Tuyệt Mệnh môn một, hai lần, nổi danh là kẻ ăn bám của Tuyệt Mệnh môn, vì làm thì chẳng chịu làm nhưng vẫn mặt dày đòi ngân lượng. Nếu không phải nhờ Nhạ quân sư bảo lãnh cùng cái danh thần y cứu vớt có lẽ đã bị đá đít đi từ lâu lắm rồi.

Hồ Hiểu Minh nàng từ ngày nhận chức môn chủ cũng một tháng, giờ mới thấy mặt vị này lại còn biết được cái thân phận cao quý đáng kinh ngạc thực sự của nàng, nói kinh ngạc là còn chưa đủ để hình dung tâm trạng của nàng bây giờ. Tâm tình có chút mơ hồ, không hiểu nàng ta xuất hiện ở đây là đến thăm hoàng huynh hay đến gặp mặt môn chủ là nàng đây.

Hải Nguyệt nói chuyện với Phụng Phi Vũ thêm vài ba câu, sau đó lấy cớ thích thú với cách chữa trị của Hồ Hiểu Minh, một mực đòi kéo nàng ra một góc riêng chuyện trò.

Trong căn phòng dành riêng cho Hải Nguyệt nằm ở một góc khá xa so với khu nhà chính, Hồ Hiểu Minh cùng nàng mất to trừng mắt nhỏ, từ lúc bước chân vào, cả hai vẫn một mực im lặng quan sát đối phương. Cuối cùng, Hải Nguyệt cười lớn một tiếng, chậm rãi quỳ xuống thi lễ.

“Hải Nguyệt ra mắt môn chủ!”

“Nhạc quân sư bảo người đến đây?”

Hồ Hiểu Minh không chút giật mình, nhàn nhạt lên tiếng, không có ý cho nàng đứng dậy. Hải Nguyệt cũng chẳng chút ngại ngùng, nhanh chóng đứng lên quay về chỗ ngồi, tự rót một chén trà ỉnh rồi uống cạn sạch, phong thái phóng khoáng tự nhiên không hề giống một vị công chúa cao cao tại thượng.

“Môn chủ, suốt một tháng qua, Nhạc quân sư liên tục gửi tin cho ta, bảo ta tìm các loại sách y dược quý hiếm khiến ta vô cùng ngạc nhiên, lại biết môn chủ mới đã xuất hiện nên vội vàng chạy về ra mắt ngài. Không ngờ về đến đây liền biết được người bị độc lại chính là Vũ ca ca. Vũ ca ca cũng thật là, tại sao bị độc nặng như thế cũng không tìm đến ta chứ?”

“Người vội vàng quay về mà mất hơn 1 tháng sao?” Hồ Hiểu Minh chống cằm nhìn biểu tình ranh ma của nữ tử trước mặt, giọng điệu lãnh đạm chất vấn. “Theo thông tin ta biết, Định Vương cũng từng cho người tìm người, chỉ tiếc huynh ấy dùng tên giả, người lại tùy hứng từ chối sau đó bỏ đi biệt tích suýt nữa hại chết hoàng huynh của mình, có phải lúc này nên ân hận mình đã quá bộ chấp hay không?”

Hải Nguyệt bị Hồ Hiểu Minh vạch trần, khuôn mặt hơi biến sắc, nụ cười có chút ngưng ngừng, tay vô thức gõ gõ lên mặt bàn, biện minh.

“Thì... à... trên đường ta vô tình phát hiện được vài thảo dược quý nên... Còn về hoàng huynh, ai bảo huynh ấy dùng tên giả làm gì. Cũng đã lâu không liên lạc, mấy chuyện trong cung ta cũng không để ý nữa.”

“Sống tiêu diêu tự tại như vậy, còn không phải có người gánh giùm người bất hạnh sao? Vậy mà một chút đó người cũng không để ý được sao? Thật uổng công huynh ấy đã hy sinh vì người.”

Hải Nguyệt bị hàn khí từ lời nói của Hồ Hiểu Minh làm cho hoảng sợ, bất giác hơi dịch người ra xa một chút, tránh cho bản thân bị đông cứng bất cứ lúc nào.

“Ta... ta...” Nàng ngắc ngứ ta ta một hồi, cuối cùng mới ngược mắt lên nhìn Hồ Hiểu Minh, vẻ tinh ranh láu cá đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại ánh mắt đầy vẻ chân thành, lí nha lí nhí nói. “Cũng may là còn có môn chủ.”

Hồ Hiểu Minh hừ khê một tiếng, quay đầu nhìn băng quơ ra ngoài hoa viên, sau đó lại như nhớ gì đó, liền hỏi.

“Hải Nguyệt, quyển sách y mà Nhạc quân sư vừa đưa ta, có phải do người mang về không?”

“Đúng thế. Môn chủ là muốn hỏi trang bị một ăn sao?” Đảo mắt một cái, Hải Nguyệt đã phục hồi vẻ láu cá, nhanh nhẩu hỏi. Hồ Hiểu Minh mơ hồ “ừm” một tiếng liền nghe thấy tiếng hít sâu có phần hoảng sợ của Hải Nguyệt.

“Môn chủ, đừng nói... ngài... ngài định... Không được, quá nguy hiểm. Chúng ta không biết sẽ có biến chứng gì...”

“Vậy người đành lòng để hoàng huynh của mình mất đi một giác quan sao?”

Hồ Hiểu Minh cuối cùng cũng quay lại nhìn Hải Nguyệt, đôi mắt nàng trong trẻo không chút gợn sóng. Hải Nguyệt cắn cắn môi nhìn về quyết tâm hiển hiện trên khuôn mặt Hồ Hiểu Minh, khó khăn nói.

“Không đành lòng. Nhưng mà... biến chứng... Ngài cũng biết đấy, ta được xưng là thần y không phải là nói chơi, nhưng giải Bách Độc bằng cách đó trước nay chưa ai từng làm, sau khi giải xong, ngay cả ta cũng không đảm bảo...”

“Chuyện đó tính sau. Ta cho người hai ngày, người tìm hiểu kỹ một chút xem sau khi giải độc xong, hoàng huynh người liệu có bị biến chứng gì nặng nề hay không rồi ta sẽ quyết định.”

Hồ Hiểu Minh nhẹ nhàng nói xong liền đứng dậy bỏ về phòng. Hải Nguyệt bản thân ngồi trên ghế, nhìn bóng lưng đơn độc của người kia dần chìm vào màn mưa, trong lòng rối loạn không thôi, chỉ có hai ngày, nàng biết tìm đâu ra kết quả mà Hồ Hiểu Minh cần có đây...

Tối hôm ấy, Phụng Phi Vũ lại rơi vào hôn mê, lần này lại không an ổn như mọi khi, hần còn lên cơn co giật liên hồi khiến Hồ Hiểu Minh cùng Hải Nguyệt phải canh giữ bên cạnh hần suốt đêm thì tình hình mới tạm ổn. Hải Nguyệt lần đầu tiên chứng kiến hoàng huynh của mình chịu giày vò đau đớn kể cả khi ý thức đã mơ hồ thì biết tình hình nghiêm trọng đến mức nào. Chỉ còn một tháng là giải được hoàn toàn Bách Độc, nhưng với tình hình cơ thể bắt đầu phản ứng dữ dội như thế, e là giải xong, Phụng Phi Vũ cũng không còn nguyên vẹn.

Một đêm mệt mỏi khiến tinh thần kiệt quệ không ít, nhưng Hải Nguyệt cũng chẳng còn tâm trí nào mà nghỉ ngơi, không nói hai lời, nhanh chóng quay về Tuyệt Mệnh môn, lục tung đồng sách y bảm đầy bụi bặm mà sư phụ nàng để lại, tỉ mỉ lật từng trang sách ó vàng, quyết tìm cho được câu trả lời cuối cùng.

Hải Nguyệt vừa đi, một vị khách khác lại tới. Lần này là khách quen. Mạc Kỳ Phong xuất hiện cùng một tâm trạng vô cùng u ám. Phụng Phi Vũ qua một đêm càng thêm xanh xao, gầy guộc dù đã ra sức tắm bổ không ít. Mạc Kỳ Phong nhìn vị vương gia vốn khỏe mạnh giờ còn yếu hơn lúc trúng độc thì lòng càng thêm nặng trĩu.

Phụng Phi Vũ nhìn Mạc Kỳ Phong đứng im lặng đầy tâm tư trong thư phòng giấy lát rồi lãnh đạm lên tiếng.

“Có gì thì nói đi.”

“Vương Gia, hoàng thượng được tin ngài cùng... Hồ tiểu tử kia... Hoàng thượng vô cùng tức giận. Đến giờ đã chém hơn chục người dám lộng ngôn rồi. Chuyện nếu đến tai Thái Hậu...”

“Bà ta từ khi nào lại hứng thú về ta? Không phải nếu ta thân bại danh liệt, bà ta lại càng hả hê sao?”

Phụng Phi Vũ mĩa mai cắt ngang lời Mạc Kỳ Phong, tay đặt nhẹ lên ngực đề nén cơn ho đang chực bộc phát. Mạc Kỳ Phong thở dài một tiếng, tiếp tục câu nói dở dang.

“Vương Gia, còn hai tuần nữa là sinh thần của Thái Hậu, ngài có ý muốn Vương Gia có mặt. Chỉ e... lần này sẽ lại chỉ hôn cho ngài...”

“Người từ khi nào lại áp úng như nữ nhân thể kia, nói mau cho ta.”

Âm thanh của Phụng Phi Vũ lúc này đã âm lãnh đến vô cùng, nghĩ đến lúc trước chỉ hôn chỉ là một cái bẫy tàn nhẫn khiến tâm hần lại một lần nữa dậy sóng.

“Hoàng thượng sợ chuyện như lần trước lại xảy ra, liền ban cho ngài một thị thiếp, là người thân cận của hoàng thượng, tránh cho Thái hậu lại gây bất lợi. Nhưng hoàng thượng cũng lệnh cho ngài ngay lập tức hồi kinh, Thái hậu có vẻ đã nghi ngờ chuyện ngài không có mặt ở kinh thành. Chỉ e nơi này không còn an toàn.”

Phụng Phi Vũ không nói gì, mày kiếm rất nhanh liền nhúu chặt. Với tình hình sức khỏe hiện tại của hần, hồi kinh chẳng khác nào chui đầu vào cửa tử. Nơi đó, cứ hai ngày lại kéo đến một bảy sát thủ đem chuyện vờn hần sống dở chết dở ra làm chuyện vui, tuy có thủ hạ tâm phúc cùng hoàng huynh bảo vệ, nhưng bây giờ mỗi đêm hần phải giải độc không thể gián đoạn, chưa nói đến an nguy của hần, chỉ cần lo cho an nguy của Hồ Hiểu Minh, hần cũng đủ kinh sợ.

Ở lại Tùng thành, hành tung của hần trước sau cũng bị lộ, e rằng nguy hiểm so với ở kinh thành còn cao hơn mấy bậc, nơi này nhân sĩ giang hồ nhiều như sao trên trời, thiện ác lẫn lộn, nếu chúng bị tiền bạc làm ù quáng cùng bắt tay vào tấn công thì Phụng phủ chắc chắn không chống đỡ nổi. Nói đi nói lại, kinh thành vẫn là nơi an toàn hơn. Nhưng quãng đường từ Tùng thành về kinh thành lại hiểm trở, đạo tặc không thiếu, có thể sẽ ảnh hưởng đến việc trị độc. Hần quay về cũng phải hoàn toàn bí mật, số người đi cùng phải hạn chế tối đa nhằm tránh tai mắt, nguy hiểm lại càng cao.

Phụng Phi Vũ càng nghĩ lại càng đau đầu, tay chống lên trán, hai mắt nhắm chặt, suy tính thiệt hơn giữa việc đi ở. Ngay lúc đó, một âm thanh mềm mại như nước đã vang lên.

“Thiếp thân bái kiến Vương Gia.”

Mạc Kỳ Phong thoáng chốc biến sắc, lòng lại ản ản tức giận vì sự tự tiện của ả, trừng trừng nhìn nữ nhân đang quỳ phục trước cửa thư phòng kia như muốn chém đôi nàng ra cho hả giận. Phụng Phi Vũ nghe thấy

tiếng nói của nữ nhân liền ngừng phất đầu lên, cơn giận như lửa cháy, phút chốc đã thiêu đốt toàn bộ tâm can khiến khuôn mặt anh tuấn trở nên muôn vàn đáng sợ. Nữ tử xinh đẹp kiều mỹ trong bộ váy áo tử y hoa lệ đang cúi đầu nên không nhìn thấy sự biến đổi kinh khủng của người đang ngồi đằng xa, tiếp tục lên tiếng.

“Vương Gia, thiếp thân phụng mệnh hoàng thượng đến...”

“Cút ngay!”

Phụng Phi Vũ giận dữ lên tiếng, đồng thời một tia sáng bạc bắn ra từ tay hấn, phập một tiếng đã thấy một thanh chủy thủ sắc bén cắm ngay sát chân mỹ nhân. Thanh chủy thủ lún sâu xuống nền đá hoa cương hơn một nửa cũng đủ biết Phụng Phi Vũ ra tay tàn độc đến cỡ nào, chỉ cần hấn cố tình, e rằng cái cổ xinh đẹp kia đã gãy làm đôi rồi. Mỹ nhân bị dọa đến hét lên một tiếng, ngơ ngác nhìn vị nam nhân âm lãnh chẳng khác gì ác quỷ dưới địa ngục trong giây lát rồi lẩn ra ngất xỉu.

Vừa lúc đó, Hồ Hiểu Minh cũng bước vào, một màn kia liền rơi vào mắt nàng. Nàng hơi khựng lại nhìn thanh chủy thủ dưới nền đá hoa lạnh lẽo, chợt nghĩ nếu đó là mình khôi phục thân phận đứng trước mặt hấn như thế, không biết thanh chủy thủ kia có cắm vào đầu mình hay không. Nàng chỉ thoáng thờ người giây lát, sau đó vội lắc đầu xua hình ảnh vớ vẩn kia đi, nhanh chóng sải bước vào trong, về mặt lại khôi phục như cũ, lại còn vờ hơi ngạc nhiên nhìn hạ nhân mang nữ nhân kia đi, sau đó quay đầu chào hỏi Mạc Kỳ Phong.

“Mạc đại ca, huynh đã trở lại.”

Đáp lại lời chào của nàng là một cái nhìn oán trách lạnh lùng của Mạc Kỳ Phong. Không cần nghĩ cũng biết, chuyện nàng cũng vị vương gia kia ôm ấp đã lọt đến tai ai rồi. Hồ Hiểu Minh đành nén một tiếng thở dài khe khẽ, vờ không biết ánh mắt kỳ thị rất rõ ràng của Mạc Kỳ Phong, quay sang hỏi thăm tình hình của Phụng Phi Vũ rồi vô cùng tự nhiên ngồi vào chiếc bàn của mình, chăm chú luyện chữ.

19. Chương 19: Phương Thức Giải Độc

Chuyện gì đến sẽ đến. Hồ Hiểu Minh bình tĩnh ngồi trong tiểu đình nhìn Mạc Kỳ Phong giận dữ đi đi lại lại, tự hỏi không biết bước chân hạm hực của hấn có in luôn thành vết hay không. Cuối cùng hấn đứng lại, chậm rãi nhả ra từng từ một.

“Hoàng thượng ra lệnh người ngay sau khi trị độc xong cho vương gia thì đi ngay, không được ở lại.”

“Được.”

Mạc Kỳ Phong còn định nói thêm vài câu vừa đâm vừa xoa, không ngờ đã nhận được câu trả lời nhàn nhạt đầy bình tĩnh của Hồ Hiểu Minh, nhất thời hóa đá, không biết phản ứng ra sao, miệng vẫn trong trạng thái mở ra chưa kịp khép lại. Hồ Hiểu Minh quay lại nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của hấn thì tủm tủm cười nói.

“Thưởng hậu hĩnh một chút, ta liền đi ngay.”

“Thì ra cũng là phường háms lợi định lợi dụng Vương gia. Người cũng to gan thật, trước mặt ta còn dám lộ ra bộ mặt háms của này, không sợ ta nói với Vương Gia sao?”

“Mạc đại gia à, ngài nói cũng nên suy nghĩ một chút đi.” Hồ Hiểu Minh làm một vẻ mặt vô lại, phẩy phẩy tay nhằm chán nói. “Đã bảo đang trị độc mà dừng lại thì chết chắc. Ngài muốn mang xác Vương Gia về nhận tội cùng hoàng thượng sao? Chưa kể nha, ở cạnh Vương Gia ta cũng lỡ mờ hiểu được đôi chút. Ngài... muốn Vương Gia lại bị đá kích hay sao?”

“Người...”

Mạc Kỳ Phong chỉ tay vào mặt Hồ Hiểu Minh, chỉ hận không thể một chưởng giết chết luôn tên tiểu nhân bỉ ổi này. Hấn giận dữ đến nỗi gương mặt tuấn mỹ dần vằn vẹo đỏ ửng, lòng thầm trách bản thân lúc trước

lại cứ nghĩ tiểu tử này ngây thơ, đáng yêu mà quên mất hẳn chính là lớn lên trong giang hồ, ranh ma láu cá hẳn là có đủ. Mạc Kỳ Phong không phát tiết được, cuối cùng đành giận dữ bỏ lại một câu rồi đi thẳng.

“Người cứ chờ đến ngày giải độc xong cho Vương Gia đi.”

Hồ Hiểu Minh vẫn vô lại ngồi vắt vẻo trên thành lan can trong tiểu đình, nhìn Mạc Kỳ Phong hậm hực bỏ đi hồi lâu rồi chuyển mình nhìn ra hồ sen trước mắt. Tay nàng bắt giắc xiết lại thành quyền, ánh mắt dần chuyển sang quyết tuyệt, nàng mơ hồ lẩm bẩm.

“Cũng đã đến lúc rồi.”

Tiếng mưa ào ào rơi cùng với tiếng sấm đì đùng khiến Hồ Hiểu Minh giật mình tỉnh giấc. Nàng mơ hồ nhìn quanh một hồi liền nhận ra căn phòng trong tiểu viện của nàng. Một nỗi khiếp đảm ớn lạnh có chút ngưng trệ, chiếc giường ấm áp có gì đó không đúng cho lắm. Nàng hơi nhíu mày suy nghĩ điểm bất ổn kia, chốc lát khuôn mặt liền đại biến, từ hồng nhuận dần chuyển sang tái nhợt, nhanh như chớp phóng người khỏi giường, choàng vội một chiếc áo mỏng bên ngoài rồi chạy như bay về phía tiểu viện của Phụng Phi Vũ.

Đêm hôm qua Phụng Phi Vũ lại hôn mê bất tỉnh, có điều hẳn không co giật như trước nữa. Lúc đưa hẳn quay về phòng cùng Phi Hổ và Mạc Kỳ Phong, nàng bị ai đó đánh ngất xỉu, đến sáng thì thấy mình nằm trên giường. Cảm giác bất an tràn ngập trong lòng nàng, nàng biết Mạc Kỳ Phong không dám mang Vương gia đi khỏi Tùng thành, nhưng việc tách nàng khỏi Phụng Phi Vũ chắc chắn có vấn đề.

Tiểu viện của Phụng Phi Vũ nhanh chóng hiện ra, Mạc Kỳ Phong dường như biết nàng sẽ xuất hiện, đã đứng chờ sẵn từ lâu. Khuôn mặt hẳn âm trầm lạnh lẽo khác hẳn với vẻ hiền lành mọi khi. Hẳn đưa tay chặn nàng trước cổng, lạnh lùng nói.

“Người về đi, từ nay người chỉ cần giải độc cho Vương gia, sau khi giải xong, Vương gia sẽ do chúng ta chăm sóc.”

“Chúng ta? Chúng ta là những ai?”

“Ta cùng Phi Tuyết chăm sóc ngài là được rồi. Hoàng thượng có lệnh...”

“Lũ ngu ngốc các người...”

Hồ Hiểu Minh nhớ đến nữ nhân do hoàng thượng phái đến kia, cơn giận phát tác đến điên cuồng, không để cho Mạc Kỳ Phong nói hết liền nghiêng răng quát lên một tiếng, roi bạc vẫn luôn giấu trong tay áo xuất ra chớp nhoáng, quấn một vòng quanh cổ Mạc Kỳ Phong, kéo cái đầu ngu ngốc của hẳn lại gần, tát ột cái trời giáng.

Mạc Kỳ Phong căn bản không biết Hồ Hiểu Minh lại có võ công, hơn nữa lại cao thâm khó lường, chỉ đành bị động ăn tát, hẳn còn chưa kịp nổi cơn giận đã nghe thấy giọng nói nồng đượm sát khí của Hồ Hiểu Minh.

“Cung nữ thân cận của hoàng thượng, người bên cạnh hoàng hượng, người đừng có mở miệng ra nói ả là tâm phúc do hoàng thượng tuyển chọn. Ta nói cho người biết cung nữ đó của hoàng thượng, thân cận nhất không phải là hẳn, mà chính là Thái hậu. Một lũ ngu ngốc các người...”

Hồ Hiểu Minh hung hăng rút roi về, mạnh đến nỗi đẩy Mạc Kỳ Phong ngã chổng vó xuống đất. Một vệt máu đỏ tươi xuất hiện trên cổ nhưng hẳn không chút để ý, tinh thần vẫn còn lơ lửng, bận rộn tiêu hóa câu nói như trời giáng kia của nàng. Thân cận với Thái hậu, thân cận với Thái hậu... Mạc Kỳ Phong tái mặt, vội vàng bật dậy chạy theo Hồ Hiểu Minh vào trong, vừa lúc thấy Phi Hổ đứng ra ngăn cản liền bị nàng không chút khách khí đánh bay sang một bên, không chần chừ đập cửa phi thân vào trong phòng.

Phi Tuyết không nghĩ có người đột ngột xông vào phòng, bàn tay cầm châm vẫn còn lơ lửng trên đầu Phụng Phi Vũ lúc này đã hôn mê bất tỉnh trên giường. ả giật mình quay lại nhìn thì liền ăn ngay một cú đá như trời giáng, toàn bộ thân thể chẳng khác gì một cái mền rách, mềm nhũn ngã xuống đất, từng trận đau đớn từ bụng thốc lên khiến ả rên rĩ không thành tiếng, thê thảm vô cùng.

Hồ Hiểu Minh vội cầm tay Phụng Phi Vũ bắt mạch, khuôn mặt càng thêm âm trầm đáng sợ. Mạch khí của hẳn rối loạn, hơi thở thoi thóp mong manh như sắp chết. Nàng vội cởi áo của hẳn, nhìn chăm chăm vết kim

châm còn đỏ ửng ngay trước ngực, ánh mắt thoáng chốc đã vắn vện đến kinh khủng, quay phắt lại nhìn ả tiện nhân đang chịu sự khống chế của Phi Hổ, nghiêng răng quát.

“Người đã hạ độc gì?”

Mạc Kỳ Phong nhìn cũng đủ hiểu tình hình, giận đến tái mặt cũng chỉ đành trút giận lên ả đàn bà khốn kiếp kia, giật ngược đầu ả ra sau, rống lớn.

“Nói mau.”

Ả nhìn hần cười khẩy một tiếng, được cử đến đây ả xem như đã cầm chắc cái chết, nhiệm vụ đã hoàn thành, ả còn tiếc nuối cái gì. Nghĩ là làm, ả há miệng, định cắn chỗ thuốc độc trong miệng tự sát, không ngờ một bàn tay thon dài lạnh như băng đã phóng đến, bóp mạnh một cái khiến cầm ả liền trật khớp, đau đến ú ớ hét lên một tiếng, nước mắt trào ra trên đôi mắt trợn trừng.

Hồ Hiểu Minh lúc này đã không còn là một người muốn thu liễm sống yên bình như trước, giờ đây nàng chỉ quan tâm đến người đang nằm thoi thóp trên giường kia. Sắc mặt âm lãnh đáng sợ của nàng không chỉ dọa Phi Tuyết mà còn cả Bạch Hổ, Phi Hổ cùng Mạc Kỳ Phong. Cái khí thế bức người kia so với hoàng thượng cùng vương gia, quả thật không hề thua kém, cả một đám đứng trong phòng không hện mà cùng rùng mình hoảng sợ.

“Người tốt nhất nên ước gì mình chết sớm một chút.” Giọng của Hồ Hiểu Minh lúc này đã không còn chút nhiệt độ, bàn tay nàng như gọng kìm bóp chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của tiện nhân kia, không biết từ lúc nào trên tay đã cầm sẵn một thanh ám khí cực kỳ mỏng, lướt nhẹ một cái đã rạch một đường dài trên khuôn mặt diễm lệ của Phi Tuyết. Nàng nhìn ả giây lát rồi quăng ả xuống đất như ném một bịch rác, quay người ra lệnh cho Bạch Hổ.

“Giám ả lại, ả mà chết thì người chờ chôn cùng ả đi.”

Bạch Hổ bị khí thế của nàng lấn át đến nỗi quên luôn chủ tử của mình là ai, vội vội vàng vàng lôi Phi Tuyết sợ đến ngất xỉu kia giam vào ngục. Hồ Hiểu Minh lại chỉ tay sai Phi Hổ.

“Người, đến ngô Thủy Trúc gọi người tên Hải Nguyệt về gấp cho ta. Song Hổ.”

“Có.” Song Hổ vẫn luôn ẩn thân liền hiện hình, rõ ràng cũng bị nàng dọa cho không ít.

“Mang gã này ra ngoài, bất cứ ai dám tùy tiện xông vào, chém chết cho ta.”

“Rõ.”

“Người...” Mạc Kỳ Phong vừa phản ứng đôi chút đã liền thấy khuôn mặt dữ dằn của Hồ Hiểu Minh phóng to ngay trước mặt, ánh mắt vắn tia máu nhìn hần như cảnh cáo.

“Nếu Vương gia có gì bất trắc, ta sẽ hỏi tội người đầu tiên. Lôi đi.”

Hồ Thủy Linh đau lòng ngồi xuống cạnh giường nhìn Phụng Phi Vũ đang thoi thóp chờ chết. Quá trình giải Bách Độc không những không được dừng lại giữa chừng còn phải không được nhiễm thêm bất cứ loại độc nào. Suốt hai tháng cẩn thận đề phòng, cuối cùng lại vẫn bị đám người ngu ngốc kia phá hỏng, nếu không phải lo cứu Phụng Phi Vũ, có lẽ lúc này nàng đã đem Mạc Kỳ Phong ra hành hạ cho đỡ sống đỡ chết rồi.

“Vũ, Vũ, chàng mau tỉnh đi.”

Nàng vỗ nhẹ lên mặt hần, cố sức lay tỉnh Phụng Phi Vũ vẫn đang hôn mê mà không biết mình đã đổi cách xưng hô từ khi nào. Yêu cầu đầu tiên của việc giải Bách Độc chính là người trúng độc phải hoàn toàn tỉnh táo. Phụng Phi Vũ trong mơ hồ cùng dần hồi tỉnh, suy kiệt hé mắt nhìn gương mặt của Hồ Thủy Linh đang gần kề, yếu ớt gọi.

“Hiểu Minh.”

“Vũ, chàng bị trúng độc nặng lắm rồi. Ta sẽ giải độc ngay cho chàng. Chàng phải ráng tỉnh táo, có biết không?”

Phụng Phi Vũ hơi gật đầu, cảm nhận được tay Hồ Thủy Linh đang xiết chặt lấy tay mình thì cảm giác bất an cùng lo sợ có chút thuyên giảm. Phụng Phi Vũ hần vào sinh ra tử là chuyện thường ngày, chết hần không

sợ, nhưng trước mắt hần còn rất nhiều việc chưa làm xong, hoàng thượng vẫn cần có hần phò trợ, hần thật sự chưa muốn chết, cũng không đành lòng chết. Bàn tay Hồ Thủy Linh run lên khe khẽ trong tay hần, hơi thở nàng phảng phất bên tai cùng giọng nói ngập tràn xúc động.

“Vũ, nghe thật kỹ ta nói. Ta sẽ giải độc hoàn toàn cho chàng, ngày mai thân thể chàng sẽ khỏe mạnh như cũ.”

Phụng Phi Vũ hơi nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe lên tia kinh hỉ, chỉ thấy Hồ Thủy Linh mỉm cười ôn nhu, tiếp tục thì thầm bên tai hần.

“Đúng thế, là giải hoàn toàn Bách Độc, ta đã tìm được cách giải cho chàng. Chàng hãy yên tâm. Nhưng trước đó, ta muốn nói với chàng một chuyện.”

Nàng ngừng lại giây lát, cảm nhận ánh mắt hần đang chiếu về phía nàng dần chuyển sang ngạc nhiên cùng nghi hoặc thì chậm rãi hít thật sâu, sau đó vươn tay gỡ bỏ lớp mặt nạ lâu nay vẫn đeo trên mặt.

Phụng Phi Vũ nhìn gương mặt quen thuộc dần bị bóc rời dưới tay Hồ Thủy Linh, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ. Trước mắt hần vẫn là khuôn mặt của Hồ Thủy Linh nhưng nữ tính hơn, làn da không đen sạm mà mịn màng trắng trẻo, những đường nét thanh mảnh hài hòa, rõ ràng là một nữ nhân xinh đẹp đầy cuốn hút. Như một phản ứng tự nhiên, hần bất giác nhích người ra xa một chút, bàn tay cũng buông lỏng không ít.

Hồ Thủy Linh tuy đã đoán trước phản ứng của hần, nhưng khi đối mặt vẫn có chút đau lòng. Nàng vội nắm chặt tay hần, run run đặt nó lên vai quần ngực của mình. Sắc mặt Phụng Phi Vũ đại biến, tuy hần đang có chút mơ hồ, nhưng cảm giác lại vô cùng nhạy bén. Lớp vải quần ngực không dày nên tay hần cảm nhận được khối thịt mềm mại nữ tính rất đặc trưng kia.

“Người... là...”

Hần lắp bắp nói, trừng mắt nhìn nàng không chớp. Hồ Thủy Linh cảm nhận rõ cơ thể hần đang gồng lên như muốn tránh né, lòng đau còn hơn dao cắt, vội giữ hần lại, điểm huyết cam cùng một số huyết khác khiến hần nằm im không nhúc nhích. Nàng mỉm cười mệt mỏi nhìn ánh mắt oán hận của hần, chậm rãi nói nhỏ bên tai hần.

“Ta biết, chàng căm ghét nữ nhân. Ta cũng từng nghĩ sẽ mãi mãi dùng thân phận Hồ Hiểu Minh ở cạnh chàng. Nhưng việc đến nước này, ta không thể không làm thế này. Vũ, cho dù 1 tháng sau giải hết độc, chàng cũng sẽ mất đi một giác quan. Ta không muốn như thế, cuộc sống của chàng đã đủ đau khổ, không cần phải thêm một lần bất hạnh nữa. Vũ, muốn giải độc chỉ có thể dùng thân thể một nữ nhân có trái tim bách độc bất xâm giao hợp cùng chàng, toàn bộ Bách Độc sẽ giải trừ.”

Nhưng nàng không phải là nữ nhân có trái tim bách độc bất xâm, mà là người dùng thuốc làm từ trái tim bách độc bất xâm của mẹ nàng, cho nên sau khi giải Bách Độc, số phận của nàng như thế nào, nàng không thể biết được. Hồ Thủy Linh nén suy nghĩ kia vào lòng, chịu đựng cái nhìn giận dữ như muốn giết người của Phụng Phi Vũ, mất diết tại ngơ, mặc cho hần ứ ớ ra hiệu cho nàng giải huyết đạo, tiếp tục nói.

“Vũ, ta biết chàng sẽ hận ta. Nhưng chỉ cần chàng được sống, cái giá đó có là gì. Vũ, hãy nhớ, tên ta là Hồ Thủy Linh. Ta yêu chàng.”

Nàng run rẩy cúi xuống hôn hần, chỉ thấy hần hơi mím môi phản kháng, hai mắt nhắm chặt không muốn nhìn nàng. Nàng đau đớn cười một tiếng, sau đó bất chấp tất cả nhẹ nhàng hôn lên khắp mặt hần, tay nhanh chóng cởi bỏ lớp quần áo vướng bận trên người cả hai, một giọt nước mắt chậm rãi rơi khỏi khóe mắt. Vũ, ta xin lỗi...

Song Hổ cùng Mạc Kỳ Phong đứng canh bên ngoài chưa đến nửa canh giờ thì thấy Hồ Thủy Linh mở cửa bước ra. Thân thái mệt mỏi cùng buồn bã của nàng khiến cả ba giật mình hoảng sợ. Chỉ thấy nàng hơi mỉm cười trấn an, hắt đầu về phía trong nói.

“Vương Gia đã khỏi độc hoàn toàn. Xem như trong cái rủi có cái may, nhờ... ả kia mà độc của Vương Gia cũng được giải. Các người chăm sóc Vương Gia, ta về nghỉ ngơi một lát.”

Nàng nói xong liền chậm rãi lê bước về tiểu viện, lúc đi ngang qua Mạc Kỳ Phong thì hơi dừng lại nhìn hần, bóng gió nói.

“Chăm sóc Vương Gia cho tốt giùm ta.”

Mạc Kỳ Phong ngây ngốc “ừm” một tiếng, cảm thấy tình huống có chút quái đản nhưng lại không biết ở điểm nào. Hần cũng không buồn nghĩ thêm, bỏ mặc Hồ Thủy Linh ở đó, chạy vội vào trong cùng Song Hồ xem xét tình hình.

Trên giường, Phụng Phi Vũ đang yên ổn ngủ, sắc mặt không còn xanh xao mà hồng nhuận đầy sức sống, hơi thở điều hòa, vết độc màu xám nhạt ở đan điền cũng đã biến mất không tăm tích. Mạc Kỳ Phong vui mừng cầm tay hần lên bắt mạch, khuôn mặt còn lo lắng của hần ngay lập tức bừng sáng, nửa tin nửa ngờ há mồm định nói gì đó với Song Hồ thì một bóng dáng mảnh khảnh đã nhanh chóng chạy vào cùng với Phi Hồ.

“Vũ ca ca, sao rồi?”

“Công... chúa...”

“Sao rồi? Ca ca ta sao rồi?”

Hải Nguyệt hấp tấp hỏi, cũng chẳng chờ ai trả lời, đưa tay bắt mạch. Khác với Mạc Kỳ Phong lộ ra vẻ kinh hãi, nàng liền xanh xám mặt mày, đảo mắt một cái nhìn quanh, không thấy bóng dáng Hồ Thủy Linh thì liền quát hỏi.

“Hồ Hiểu Minh đâu rồi? Hồ Hiểu Minh đâu?”

“Hần... về phòng nghỉ rồi.” Mạc Kỳ Phong thấy vị công chúa tưởng đã chết kia còn sống thì bị dọa không ít, nghe nàng hỏi thì có chút mù mờ không hiểu, chỉ trả lời theo quán tính.

Hải Nguyệt ngay lập tức chạy ra ngoài, hò hét bắt Phi Hồ dẫn nàng đi về phía tiểu viện của Hồ Thủy Linh. Nhưng khi đến nơi, tiểu viện bốn bề im ắng, chỉ có tiếng mưa rơi ào ào như thác đổ, căn phòng từ lúc nàng tỉnh dậy bỏ đi vẫn không ai đóng cửa, khí lạnh tràn vào càng khiến không gian thêm phần cô đơn, lạnh lẽo. Hồ Thủy Linh đã biến mất từ lúc nào.

20. Chương 20: Tìm Kiếm

Phụng Phi Vũ hôn mê suốt hai ngày cuối cùng cũng tỉnh lại. Hải Nguyệt suốt ngày ở cạnh chăm sóc đến quên ăn quên ngủ, lúc hần tỉnh dậy đã thấy khuôn mặt gấu trúc ngơ ngác của nàng kề sát thì có chút giật mình, sau đó mới dần nhớ hết mọi việc, lòng hần rối bời, không hiểu nổi cảm xúc chính bản thân mình lúc này.

“Vũ ca ca, huynh thấy trong người thế nào?”

Phụng Phi Vũ hơi vận lực, ngay lập tức thấy khí huyết lưu thông một cách nhẹ nhàng, cơ thể cũng nhẹ nhàng thư thái, cảm giác khỏe mạnh phi thường, cứ như bản thân đã tăng thêm vài phần công lực. Hần nhú mày suy nghĩ, dù cơ thể bệnh tật suốt mấy tháng qua, nhưng nội công hần thế nào, hần hiểu rất rõ.

“Thành nhi, Hồ Hiểu Minh... không, Hồ Thủy Linh... đâu rồi?”

“Tỷ ấy...”

Hải Nguyệt cắn môi ngập ngừng không nói, hai tay nắm chặt lấy vạt áo, day day trong vô thức. Phụng Phi Vũ thấy thế thì lòng tràn ngập bất an, lại nhớ lúc nàng nói dùng thân thể một nữ tử có trái tim bách độc bất xâm giải độc cho hần lại không nói sau khi giải độc xong sẽ thế nào, trái tim hần ngay lập tức lạnh đi mấy phần, giọng nói cũng liền hấp tấp, giận dữ.

“Mau nói cho ta. Nàng ấy có trái tim bách độc bất xâm, sẽ không có việc gì chứ?”

“Không có. Nữ nhân có trái tim bách độc bất xâm sau khi giải độc sẽ không có chuyện gì cả.”

Hải Nguyệt ghen ngào nói. Phụng Phi Vũ ngay lập tức nhận ra có điểm không đúng trong câu nói của hoàng muội, vội nắm chặt tay nàng hỏi dồn.

“Nữ nhân có trái tim bách độc bất xâm? Không phải là nàng ấy sao? Nàng ấy... nàng ấy đâu rồi? Có phải...”

Hai chữ “đã chết” không thể nào bật ra khỏi cổ họng của Phụng Phi Vũ. Tim hấn như có ai đang hung hăng đâm nát, hấn không tin, không muốn tin sự thật đó. Chỉ cần nghĩ đến cảnh cuộc sống của hấn sau này không còn một Hồ Thủy Linh bên cạnh, thì tâm hấn lại lạnh lẽo, cảm giác cuộc sống này thật sự không còn đáng sống nữa. Hồ Hiểu Minh hay Hồ Thủy Linh gì cũng được, chỉ cần có người đó bên cạnh hấn, hấn cảm hận nữ nhân nhưng không phải là nàng. Chẳng phải hấn từng ao ước Hồ Thủy Linh là nữ nhân sao? Tại sao khi nàng thú nhận sự thật, hấn lại lạnh lùng, giận dữ với nàng? Vì sao khi nàng hôn hấn, hấn lại nhắm mắt quay đi? Nghĩ đến những giọt nước mắt của nàng lặng lẽ rơi trên da thịt hấn, hấn lại càng hối hận, lúc đó là nóng giận nhất thời, là hấn ngu ngốc, không suy nghĩ thấu đáo, là hấn nông nổi chỉ biết nghĩ cho bản thân mà không hiểu cho cảm nhận của nàng. Là tại hấn, là tại hấn...

Phụng Phi Vũ càng nghĩ thì càng thống hận bản thân, giận dữ rống lên một tiếng, vung tay định đánh vỡ vụn chiếc bàn cạnh giường, còn chưa hả, hấn liền tung thêm mấy chưởng đánh loạn xạ vào bàn, ghế, bất cứ thứ gì trong tầm mắt hấn, kể cả chiếc giường lớn vững chắc cũng bị vỡ mất một miếng lớn. Hải Nguyệt đau đớn nhìn vị hoàng huynh vốn luôn lạnh lùng, nghiêm nghị, giờ lại thống khổ giãy dụa như một mảnh thú bị thương, nàng vội vàng chạy lại, bắt chấp nguy hiểm nắm chặt lấy tay hấn, tìm mọi cách lôi kéo hấn tỉnh lại.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, nghe ta, hãy nghe ta nói. Có thể tỷ ấy vẫn chưa chết.”

Phụng Phi Vũ đang định đẩy Hải Nguyệt ra, nghe thấy hai từ “chưa chết” đã làm hấn đình chỉ động tác, đôi mắt lóe lên chút hy vọng mong manh nhìn Hải Nguyệt đang nức nở quỳ sụp dưới chân mà truy vấn.

“Muội nói đi. Mau nói rõ ràng cho ta.”

“Hoàng huynh, nữ tử không có trái tim bách độc bất xâm mà dám giải độc cho huynh, chỉ có khiến cả hai cùng chết mà thôi. Còn Thủy Linh tỷ tuy không có, nhưng tỷ ấy từng dùng một loại thuốc làm từ trái tim bách độc bất xâm của mẫu thân nên tỷ ấy vẫn có thể giải độc cho huynh. Chỉ có điều, cơ thể tỷ ấy trúng một loại độc rất nặng, không có vị thuốc kia không chế, e rằng độc tính sẽ lại phát tác.”

“Rồi sao nữa?” Phụng Phi Vũ xiết chặt tay hỏi. Hải Nguyệt hít mạnh một hơi, sau đó tiếp tục.

“May là Bách Độc cùng với loại độc trên người tỷ ấy tương sinh tương khắc, cho nên sau khi nhận Bách Độc từ người huynh, độc trên người tỷ ấy cũng sẽ được hóa giải. Nhưng...”

“Nhưng cái gì? Mau nói.”

Phụng Phi Vũ giận dữ quát lên, cũng quên luôn người kia là hoàng muội mình yêu quý, nắm chặt lấy hai vai nàng lắc mạnh. Mạc Kỳ Phong cùng Phi Hổ vừa lúc bước vào nhìn thấy thì sợ đến tái mặt, vội vã chạy đến ngăn cản, tránh cho Phụng Phi Vũ giận quá hóa cuồng, vô tình hạ sát luôn hoàng muội của mình. Hải Nguyệt khó khăn lắm mới thoát khỏi bàn tay cứng như thép của hoàng huynh, lại hít thêm một hơi lấy lấy bình tĩnh rồi nói.

“Nhưng tỷ ấy sẽ phải chịu đau đớn hành hạ sống không bằng chết trong quá trình hai loại độc này khắc chế lẫn nhau. Sau đó, khi độc vừa được bài trừ, nếu không dùng cỏ hồi hồn, tỷ ấy dù hóa giải được độc cũng sẽ... cũng sẽ mất đi một trong các giác quan của mình.”

“Vậy... nàng ấy đâu? Nàng ấy đâu rồi?”

Hải Nguyệt, Mạc Kỳ Phong cùng Phi Hổ cúi đầu không nói, liếc mắt nhìn nhau đầy ẩn ý khiến Phụng Phi Vũ càng thêm sốt ruột. Hai bàn tay như sắt thép túm chặt lấy cổ áo của Mạc Kỳ Phong, khuôn mặt đỏ bừng giận dữ chẳng khác gì ác quỷ dưới địa ngục, nghiêng rằng hỏi từng chữ một.

“Nàng, ấy, đâu, rồi?”

“Nàng ấy... sau khi giải độc xong đã biến mất.” Mạc Kỳ Phong ngắc ngứ trả lời, nhìn cũng không dám nhìn, cứ thế nhắm mắt chờ cơn giận của Phụng Phi Vũ phát tác.

“Cái gì?”

Chỉ nghe hân rống lên một tiếng, thân thể của Mạc Kỳ Phong bị đánh bay ra bên ngoài ngã xuống một cú khá mạnh, cho thấy lực đánh của Phụng Phi Vũ không hề nhỏ, nếu không phải Mạc Kỳ Phong võ công cao cường, có lẽ đã tan xác từ lâu.

“Tứ Hổ, tại sao không cho người đi tìm nàng?”

Giọng nói hàn băng của Phụng Phi Vũ vang lên lạnh lạnh, Bạch Hổ cùng Song Hổ ẩn thân bên ngoài tránh nạn cuối cùng cũng xuất hiện, phủ phục quỳ dưới đất định lên tiếng thì Hải Nguyệt đã đỡ lời cho họ.

“Hoàng huynh, suốt hai ngày nay chúng ta không ngừng tìm kiếm nàng nhưng dường như nàng đã biến mất không tăm hơi, đến cả ở Tuyệt Mệnh...”

Hải Nguyệt nói một hơi lại thành quá đà, đến khi thảng lại thì hai chữ Tuyệt Mệnh cũng đã lọt vào tai của Phụng Phi Vũ. Ngay lập tức nàng liền đổi mặt với khuôn mặt đáng sợ của hân.

“Tuyệt Mệnh môn? Tại sao lại có cả Tuyệt Mệnh môn? Nàng ấy liên quan gì đến Tuyệt Mệnh môn?”

Hải Nguyệt than thầm trong bụng, nghĩ đến cảnh Nhạc quân sư nổi giận lôi đình vì cái tật nhanh nhẩu đoảng của nàng thì liền rùng mình, vội vàng xua tay chữa cháy.

“Không, không liên quan, là... muội nhờ cả bên Tuyệt Mệnh môn tìm tỷ ấy nhưng vẫn không thấy.”

“Vô dụng, một lũ vô dụng.”

Tứ Hổ lần đầu tiên chứng kiến cơn giận chẳng khác gì sấm sét giáng xuống của chủ tử, chỉ có thể cắn răng cúi đầu chờ nhận tội. Phụng Phi Vũ xuất ra mấy chưởng, giận dữ bừa bừa đánh vỡ hết toàn bộ số đồ trong phòng, lần này đến cả rường cột chắc chắn cũng không thoát nạn, vụn gỗ cùng mảnh trướng rách nát thi nhau rơi ầm ầm xuống đất. Hải Nguyệt sợ đến điếng hồn, vội vàng chạy ra ngoài lánh nạn.

Một lát sau, khi mọi thứ yên ắng trở lại, Phụng Phi Vũ rất nhanh đã bước ra khỏi phòng, dùng khinh công xuất quỷ nhập thần phóng đến tiểu viện của Hồ Thủy Linh, Bách Độc không còn, nội lực không những hồi phục mà còn như tăng thêm khiến Mạc Kỳ Phong cùng Tứ Hổ vận hết mười phần công lực cũng chưa đuổi kịp được hân. Trên đường đi, hân chợt nghe thấy tiếng hí giận dữ từ đâu truyền đến, vội kiếm chợt nhứ chặt, hân đổi hướng chạy về phía chuồng ngựa cách đó không xa.

Tùy Phong suốt hai ngày chủ nhân biến mất liền bỏ ăn bỏ uống, suốt ngày tìm cách thoát khỏi chuồng bỏ chạy. Đám hạ nhân của Phụng phủ bị nó đá bị thương không ít, giờ cả mấy người trong Thập Lang cũng ra sức kìm cương nhưng con ngựa dù bỏ ăn hai ngày vẫn mạnh khỏe phi thường khiến ba gã nam nhân cao lớn chật vật không thôi. Đương lúc loay hoay, một tiếng hét lạnh lạnh tràn ngập uy quyền vang lên từ sau.

“Mau thả nó ra!”

Suốt hai ngày nay trời không mưa, Hồ Thủy Linh đang co người nằm trên lớp rơm rạ bỗng cảm thấy may mắn. Trời mưa sẽ khiến không khí càng thêm lạnh, nơi trú ẩn này của nàng e rằng không chống đỡ nổi. Có thể xem như ông trời cũng chưa tuyệt đường sống của nàng. Hồ Thủy Linh mỉm cười mỉa mai, chậm chậm nhích thân thể đau ê ẩm, chuyển một thế nằm tương đối thoải mái khác.

Ngày hôm ấy, sự việc diễn ra quá sức bất ngờ khiến nàng còn chưa chuẩn bị đầy đủ, cứ thế rời khỏi viện của Phụng Phi Vũ, đi thẳng về phía túp lều cỏ bị bỏ hoang nằm khuất sau một bụi trúc rậm rạp gần phòng bếp. Túp lều này nàng đã vô tình phát hiện được cách đây không lâu, dường như đã bị quên lãng từ rất lâu, bên trong bụi bậm, mạng nhện giăng trắng xóa, cũng may phần mái che chắn không bị hư hỏng nặng, vẫn đủ để nàng trú tạm qua ngày.

Nàng đã nằm trong túp lều này được hai ngày, quanh bụi trúc có ít quả dại đủ để nàng lấp bụng. Hơn nữa nàng cũng đã quen sống trong môi trường khắc nghiệt, chuyện nhịn ăn nhịn uống một thời gian dài cũng không đến nỗi quá khó khăn với nàng. Túp lều nằm ngay trên đường từ bếp lên gian nhà chính, là nơi các hạ nhân thường đi lại chuyện trò, lâu lâu lại rủ nhau ra khúc hành lang vắng vẻ thăm thì chuyện trò. Cũng vì lý do đó mà nàng chọn ở lại chỗ này. Chuyện lủ hạ nhân bàn tán quanh đi quẩn lại đều xoay quanh Phụng Phi Vũ, nàng nằm đó cũng xem như được cập nhật tin tức hằng ngày.

Nàng nằm ngửa mặt, nhìn chăm chăm phần má được lột từ rơm rạ, cảm thấy cơ thể có chút dính nhớp bẩn thỉu. Hôm qua nàng lăn lộn đau đớn suốt cả ngày dài, mồ hôi túa ra đã ướt đầm cả áo, thật mong ước có một chậu nước ấm để rửa mình cho đỡ khó chịu.

“Này, nghe nói lão gia đã tỉnh lại rồi.”

“Thật sao?”

“Thật. Ta được lệnh làm canh...”

Tiếng hai nha hoàn loáng thoáng vang tới, Hồ Thủy Linh đang nằm yên liền có chút động tĩnh. Nàng đã chờ tin tức này suốt hai ngày qua, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được nhấc lên, thật may là hắc đã tỉnh lại, cũng thật tiếc hai nha hoàn kia không nán lại nói chuyện giây lát để nàng được biết rõ hơn đôi chút tình hình về hắc. Nàng hơi nâng đầu lên, cố gắng tai nghe ngóng xem còn có ai nói gì không, hồi lâu sau lại thất vọng nằm xuống.

Hồ Thủy Linh cứ bất động nằm như thế khoảng một canh giờ thì chợt nghe có tiếng động lao xao bên ngoài. Nàng vừa nhồm đầu dậy đã liền thấy một cơn đau tê tâm liệt phế đánh thốc vào tim. Khuôn mặt xanh xao nhếch nhác của nàng càng thêm tái nhợt, nàng ôm ngực, cắn răng đè nén tiếng rên rỉ chỉ chực bật ra khỏi cuống họng, cả người co lại rúm ró vì đau.

Tiếng động bên ngoài càng lúc càng lớn, tiếng vó ngựa cùng tiếng ngựa hí dồn dập, nhưng mọi thứ đã rất mơ hồ đối với nàng. Cơn đau khổng lồ chế toàn bộ các giác quan khiến nàng dường như không nghe, không thấy, không biết gì cả, chỉ còn cơn đau hoành hành một cách tàn nhẫn trong thân thể gầy guộc.

Vừa lúc đó, một luồng ánh sáng mạnh mẽ rơi vào không gian chật hẹp, tầm tối lại có chút ảm thấp của lều cỏ, một bóng dáng cao lớn ngay lập tức nhào vào trong, đôi mắt vừa hoảng hốt lại vừa mang chút hy vọng đảo khắp một lượt. Rất nhanh, hắc chạy về góc khuất nhất trong lều, quỳ xuống thân thể đang co cụm lại vì đau đớn của nàng, hai tay nhẹ nhàng cẩn thận ôm nàng vào lòng. Bất chấp mùi hôi khó chịu trên quần áo của nàng, bất chấp vẻ nhếch nhác cùng khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn khiến mỹ dung giờ đã có phần xấu xí của nàng, hắc gục mặt vào hõm cổ của nàng, hít lấy mùi hương thoang thoảng chỉ phát ra từ trên da thịt mềm mại xanh xao của nàng, hai giọt nước mắt hiếm hoi trào ra khoe mắt lúc nào cũng nghiêm nghị của hắc, giọng hắc nghẹn ngào.

“Thủy Linh, ta xin lỗi nàng...”

Lớp màn trướng màu hồng nhạt bằng lụa thượng đẳng buông rủ bốn phía, giường nệm êm ái, ấm áp, Hồ Thủy Linh vừa mở mắt đã bị khung cảnh xung quanh làm cho giật mình. Nàng chớp mắt vài cái định thần, sau khi khẳng định bản thân không phải đang mơ thì cố sức nhấc cái đầu đang nặng như đeo chì của mình lên. Ai ngờ vừa quay đầu đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật nảy cả người.

Phụng Phi Vũ dường như đã nằm cạnh nàng từ rất lâu, hơi thở điều hòa cho thấy hắc đang ngủ rất say. Đôi mắt phượng lạnh lùng giờ đây đang nhắm chặt, mái tóc đen dài che phủ một nửa khuôn mặt của hắc, dáng vẻ khi ngủ cũng buông lỏng không ít khiến hắc trông hiền lành ôn hòa lại còn có chút gì đó thu hút kỳ lạ. Hồ Thủy Linh giữ nguyên tư thế, trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt đang kề sát bên cạnh, nhịp tim bắt đầu đập nhanh, trong đầu lộn xộn một đống suy nghĩ không đầu không cuối, chẳng thể lý giải được vì sao mình từ lâu cổ tồi tàn lại chuyển sang căn phòng thượng hạng này cùng với hắc.

Hơn nữa, căn phòng này cũng hoàn toàn khác hắc so với căn phòng ở Phượng phủ. Dù đã bị lớp màn trướng che đi tầm nhìn nhưng nàng vẫn nhận ra căn phòng này lớn hơn hắc, cách bài trí cũng sang trọng, quý phái vô cùng, giữa phòng là một lò lửa bằng đồng chạm khắc hình rồng phượng đang đốt lửa, mùi trầm hương thoang thoảng cùng với được liệu gì đó khiến tâm trạng của nàng dần có chút bình ổn.

Nàng hơi nhích người ra xa, lúc này mới biết tay Phụng Phi Vũ đang ôm cứng lấy eo mình. Nàng liền đình chỉ hành động, lặng lẽ quan sát khuôn mặt đang yên ổn trong giấc ngủ của Phụng Phi Vũ, hồi lâu thấy hắc vẫn thở đều đều mới khe khẽ gỡ tay hắc ra khỏi người mình.

21. Chương 21: Là Nàng, Thì Không Sao!

“Nàng lại muốn rời khỏi ta?”

Giọng nói trầm thấp đầy hàn băng quen thuộc của Phụng Phi Vũ vang lên khiến Hồ Thủy Linh khựng lại, còn chưa kịp phản ứng nàng đã bị hắn ôm lấy, kéo xuống nằm bên cạnh, mặt đối mặt. Đôi mắt hắn có vẻ mệt mỏi nhìn thẳng vào mắt nàng như truy vấn, vòng tay hắn bắt giắc lại xiết chặt thêm một chút.

Lúc rời đi, Hồ Thủy Linh cơ bản không nghĩ sẽ rơi vào tình huống thế này nên giờ đây nàng cũng không biết nên nói gì cùng hắn, lại bị ánh mắt trong suốt kia nhìn chăm chăm khiến nàng bỗng dưng có cảm giác như bản thân đã gây ra tội nghiệt gì đó lớn lắm, cuối cùng đành hạ rèm mi nhìn xuống ngực, cắn môi không nói.

Căn phòng rộng lớn tĩnh lặng, hai người nằm nghiêng mặt đối mặt, khoảng cách gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở đối phương đang phả lên người mình, tiếng tim đập một trầm trầm tĩnh lặng, một lại có chút khẩn trương hoang mang. Hồi lâu thấy hắn vẫn duy trì tư thế đó, Hồ Thủy Linh hơi đẩy tay lên ngực hắn, muốn tạo một khoảng cách nhất định, liền nghe thấy tiếng quát khe khẽ đầy kìm nén.

“Nằm yên đó cho Bồn vương.”

Nàng giật mình, tay còn đặt trên ngực hắn nhưng đã không còn dùng sức nữa, ngược mắt nhìn tuần nhan đang nồng đượm giận dữ trước mặt, đã hoang mang lại càng thêm hoang mang. Bồn vương, hắn chưa từng xưng “Bồn vương” với nàng. Như vậy có thể biết hắn giận dữ đến cỡ nào, nhưng vì sao lại ôm nàng ngủ, vì sao nhất quyết không buông nàng ra, không phải hắn ghét nữ nhân sao?

Phụng Phi Vũ thấy Hồ Thủy Linh đắn đo nhìn mình rồi lại có ý định nhúc nhích thì lại quát.

“Còn nhúc nhích, ta sẽ cho ngươi hối hận.”

Nàng lại ngược mắt nhìn hắn, ầm ầm một tia thách thức nho nhỏ, cái gì hối hận, muốn làm gì nàng, tra tấn, hành hình, khiến nàng sống không bằng chết? (Crazy: chắc chắn, anh Vũ có cách khác khiến cho chị hối hận cơ) Phụng Phi Vũ cũng nhận ra khí sắc bất mãn của nàng, cũng tự biết bản thân giận quá hóa lỗ mãng, nhưng hắn từ trước đến giờ rất ít thân cận với nữ tử, trái với vị hoàng đế hào hoa biết cách dùng lời ngon tiếng ngọt để dỗ dành các nàng, hắn thường chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng khó đoán nhìn các nàng, kể cả chính phi của hắn cũng không ngoại lệ.

Khi Hồ Thủy Linh còn giả nam trang, tâm tình của hắn không chút đề phòng, xem nàng quả thực như nam nhân nên cách đối xử cũng nhẹ nhàng, thoải mái. Còn bây giờ, nàng dù xanh xao nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp đáng yêu, vẻ yếu đuối vì bị độc hành hạ khiến nàng có chút nhu nhược, hắn bắt giắc lại đem cách đối xử dành cho những nữ tử khác dùng với nàng, thậm chí còn bắt giắc dùng đến danh xưng “Bồn vương” cao cao tại thượng của mình. Thấy nàng ngậy người nhìn hắn, hắn liền có chút hối hận. Đôi mắt vốn lạnh lùng hơi khép lại, hắn cố trấn tĩnh tâm tình, sau đó dùng giọng điệu có thể cho là ôn nhu hết sức nói với nàng.

“Ta nói... đệ... không... nàng... không, là ta...”

Hắn lắp ba lắp bắp nói, cũng không hiểu chính bản thân mình muốn nói gì trong tình huống này. Hồ Thủy Linh tròn mắt nhìn nam nhân vốn lãnh đạm như nước kia ngắc ngứ nói mãi không xong một câu thì có chút buồn cười, cuối cùng không chịu được, phì một cái, cười rộ lên.

“Phượng huynh, ta vẫn là ta thôi.”

Phụng Phi Vũ bị nụ cười của nàng thôi miên đến miệng cũng quên cả khép lại. Hồ Thủy Linh khi cải nam trang lúc cười có vẻ hồn nhiên, đáng yêu nhưng vẫn mang chút phong phạm của nam nhân. Còn nụ cười của nàng lúc này có chút dịu dàng e lệ nhưng vẫn không giấu được vẻ tinh nghịch quen thuộc khiến lòng hắn phút chốc loạn thành một mảnh, không biết dùng từ gì để diễn tả cho hết cảm xúc lúc bấy giờ.

“Huynh... không giận ta sao?”

Hồ Thủy Linh rụt rè hỏi, trong giây lát nàng cũng hiểu được đôi chút tình huống trước mắt. Một người ghét nữ nhân như hấn lại ôm nàng mà ngủ, đại biểu cho cái gì chứ? Nhưng nàng là muốn xác định rõ ràng, hấn là vì biết ơn cứu mạng hay vì một lý do nào khác.

Phụng Phi Vũ không nói gì, nhìn nàng giây lát rồi kéo đầu nàng dựa vào vai hấn, vuốt ve mái tóc mềm mại có chút tán loạn của nàng, chém đinh chặt sắt nói.

“Nếu nàng còn dám rời xa ta, dù là chân trời góc bể ta cũng sẽ truy đến tận cùng.”

Hải Nguyệt không một chút phong phạm cao quý, ngửa cổ uống ực một phát, cạn sạch chén trà mà Hồ Thủy Linh vừa rót ỉnh. Nàng đặt cách một cái xuống bàn, hằm hằm nhìn nữ tử mặc hồng y đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế thái phi có lót nệm dày trong lương đình, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người bị ngốc hay sao? Giải độc xong không ở yên đó chờ ta lại chạy vào cái chỗ tội tày đó chờ chết là sao? Vậy còn kêu ta đến làm gì? Hốt xác người đi à?”

“Người có biết hoàng huynh mà tìm người trẻ một chút, e rằng nửa cái mạng cũng không còn không. Dù sống cũng là phế nhân, người lành lặn không muốn lại muốn tàn tật à? Có biết suốt nửa tháng người hôn mê, ta bị hoàng huynh hết đe dọa lại lăm nhảm bên tai đến phiền chết hay không? Thiệt tình, đã bảo có cớ hỏi hấn nhất định không sao, mà một ngày ba bốn bận đến tìm ta, hại ta ngay cả ăn cũng bị ám ảnh đây này...”

Hải Nguyệt sau nửa tháng bị hành hạ sống dở chết dở bởi chính vị hoàng huynh vốn tưởng yêu thương nàng nhất, cuối cùng đem toàn bộ ủy khuất trút lên đầu nữ nhân đầu tiên nào đó đang nhân nhả dưỡng thương trong Định Vương phủ. Hồ Thủy Linh tỉnh lại chưa được bao lâu liền mệt mỏi thiếp đi, dù mơ màng nhưng nàng vẫn cảm nhận rất rõ ràng Phụng Phi Vũ vẫn luôn ôm chặt lấy nàng. Sáng sớm hấn vào triều, lúc đi còn có chút luyến tiếc hôn khê lên trán nàng mấy cái rồi mới chịu rời đi. Giờ đây ngồi nhớ lại, nàng lại tùm tùm cười một mình, quảng toàn bộ than vãn của Hải Nguyệt xuống hồ sen rộng lớn trước mặt.

Hải Nguyệt nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc dằng trăn kia thì khóe mắt giật giật, nghĩ mình này giờ ngồi kể công lại bị người khác xem thường, tức giận đập một cái thật mạnh xuống bàn.

“Này, ta nói người có nghe hay không?”

Hồ Thủy Linh hơi liếc mắt khinh thường, đạm mạc lên tiếng.

“Hải Nguyệt, ta gọi người một tiếng Hải Nguyệt, tự bản thân người cũng nên biết thân phận một chút đi.”

Một câu răn đe nho nhỏ của nàng cũng đủ bịt kín cái miệng đang lau tấu của vị thần y ồn ào kia. Hải Nguyệt bị khí thế ẩn nhẫn trong lời nói kia dọa đến xanh mặt, không nói thêm tiếng nào, vuốt ngực ngồi xuống, hừ hừ, giận quá mất khôn, quên mất đây chính là môn chủ của mình a, người nắm giữ vận mệnh túi tiền của mình a, chắc chắn.

“Nữ nhân kia sao rồi?”

Không gian tĩnh lặng vang lên tiếng nói như có như không của Hồ Thủy Linh, Hải Nguyệt không cần hỏi cũng biết đang nhắc đến ai, vội đáp.

“Hoàng huynh giận đến suýt nữa lôi ra giết chết ả. Sau đó không hiểu sao lại thôi, hiện đang giam trong ngục của Định Vương phủ.”

“Vậy sao?”

Hồ Thủy Linh vẫn một mực nhìn ra hồ sen, khóe miệng thoáng cong lên một nụ cười giễu cợt, Hải Nguyệt vừa lúc nhìn thấy liền rét run trong lòng, e rằng vị môn chủ này còn đáng sợ hơn hai hoàng huynh kia của nàng.

Vừa lúc đó, một bóng dáng màu đen xuất hiện trong lương đình, Hải Nguyệt vừa mở miệng chưa kịp chào đã thấy hấn đi vội đến bên cạnh Hồ Thủy Linh, áo choàng bằng lông hồ ly trắng rất nhanh đã phủ lên cơ thể nàng, giọng Phụng Phi Vũ hơi chút trách cứ.

“Trời lạnh sao lại ra đây ngồi. Thân thể nàng còn chưa khỏe đâu.”

“Phượng huỳnh...”

Nàng theo thói quen cất tiếng gọi đã liền bị một ngón tay của hắn chặn ngang miệng, âm điệu bất bình.

“Gọi ta Vũ, như nàng đã gọi lúc trước.”

“Vũ.”

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng, lòng liền thấy ấm áp vô cùng. Nàng và hắn còn rất nhiều chuyện cần phải nói cho rõ ràng, nhưng lúc này đây, hai ánh mắt giao nhau dường như đã nói lên rất nhiều điều mà ngôn từ không thể nào diễn tả hết.

Hải Nguyệt tự thấy bản thân kỳ đà cản mũi, ho húng hắng vài tiếng rồi đứng lên.

“Ta có việc, đi trước.”

Thấy hai người kia cũng chẳng thêm để ý đến cục thịt dư này, nàng liền có chút ủy khuất, bĩu môi quay đi. Lúc ngang qua Phi Hồ đang đứng sừng sững canh gác bên ngoài thì dừng lại đôi chút, nàng nhìn hắn một lượt rồi trừng mắt trút giận.

“Nhìn cái mặt không ưa nổi, hừ.”

Phi Hồ vẫn đứng im như tượng đá nhìn vị công chúa giả chết đi xa, trong lòng dở khóc dở cười, cũng tại hôm đó hắn vội quá, quên luôn vị này dù sao cũng là công chúa, còn chưa nói lời nào đã xách cổ áo nàng lôi đi mặc cho nàng la hét ầm ĩ. Từ đó đến giờ, cứ thấy mặt hắn là nàng liền hầm hè, chẳng khác nào thấy đối thủ truyền kiếp của mình.

Trong lương đình, Phụng Phi Vũ trên người vẫn mặc quan phục đang ôm lấy Hồ Thủy Linh, để nàng thoải mái dựa vào lòng hắn. Nàng nhắm mắt cảm thụ sự ôn nhu khó thấy của hắn, miệng hơi cong lên cười hạnh phúc, hồi lâu mới từ tốn nói.

“Vũ, chàng không phải ghét nữ nhân sao?”

Phụng Phi Vũ cúi đầu nhìn nàng mềm yếu nằm trong vòng tay mình, cảm giác xúc động dạt dào không gì tả nổi, từ trước đến giờ, đây là lần đầu tiên hắn có một thứ mà hắn chắc chắn thuộc về riêng hắn, một nữ nhân vì an nguy của hắn mà hy sinh tất cả, một nữ nhân sẵn sàng bỏ mạng vì hắn. Ngón tay có chút chai sạn của hắn lướt nhẹ trên từng đường nét khuôn mặt nàng, sau đó dừng trên đôi môi hồng hồng mềm mại của nàng.

“Nếu là nàng thì không sao cả.”

Hồ Thủy Linh ý cười càng sâu, mở mắt nhìn hắn, thần thái nghiêm túc, chậm rãi hỏi.

“Có phải vì chàng trả ơn cứu mạng hay không?”

“Dù là trả ơn ta cũng không nguyện ôm một nữ tử mình không thích trong lòng.”

“Vậy chàng... có thích vị chính phi kia không?”

Ngón tay đang chạm khẽ trên môi nàng thoáng chốc cứng đờ, thần sắc ngưng trọng, không phải vì hắn không trả lời được, mà chính là tự thấy mình lấy đá đập vào chân của chính mình, nghĩ lại lúc trước vì muốn lấy lòng mẫu thân mà lấy nàng làm thê tử, dù không thích vẫn ôm ấp, sủng ái nàng, quả thực là nói mà không chịu suy nghĩ. Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, nặng nề nói.

“Ta... xin lỗi nàng.”

Thân thể mềm mại trong lòng hắn khẽ động, hắn thoáng xanh mặt, nghĩ nàng sẽ thoát khỏi vòng tay hắn, lại không ngờ nhận được một cái ôm thật chặt từ nàng. Hồ Thủy Linh vui mặt vào hóm vai hắn, hai tay ôm vòng lấy lưng hắn, nhẹ nhẹ vỗ vỗ chẳng khác gì dỗ dành một tiểu hài tử.

“Vũ, chàng yêu nàng như vậy, lúc bị nàng hạ độc, chắc chàng thương tâm lắm. Ta xin lỗi, giá như lúc đó có ta bên cạnh, ta sẽ tận lực bảo vệ chàng, không cho bất cứ ai gây thương tổn đến chàng. Nhưng giờ không sao nữa rồi, Vũ, ta sẽ ở bên cạnh chàng, sẽ yêu thương chàng thật nhiều. Có được không?”

Phụng Phi Vũ bị lời nói của nàng làm cho cảm động đến ngây ngẩn cả người. Ở cạnh hoàng huynh một thời gian, hắn đã chứng kiến cảnh những nữ tử vì tranh giành sủng ái mà không tiếc hại nhau sống dở chết dở, chỉ cần biết hoàng thượng sủng ái ai hoặc đã từng sủng ái ai, người đó chắc chắn sẽ sống dở chết dở vì những đòn ghen tuông, ganh ghét của các nàng. Hắn vốn nghĩ Hồ Thủy Linh hiểu lầm lời xin lỗi kia của hắn mà nổi giận, thật không ngờ, nàng lại vì hắn mà đau lòng. Hắn nhắm mắt, cảm thấy trái tim lạnh giá cô độc cuối cùng cũng được sưởi ấm, vòng tay ôm nàng càng thêm khít chặt.

“Linh Nhi, ta không yêu nàng ấy. Ta nghĩ nhờ nàng ấy mà mẫu thân mới quan tâm đến ta, nên ta mới sủng ái nàng ấy.”

“Vậy thì khi nàng ấy hãm hại chàng, chàng lại càng thương tâm hơn.”

Hồ Thủy Linh ngẩng mặt lên nhìn hắn, nàng dùng biểu tình chân thành nhất, nghiêm túc nhất đối mặt với hắn, hai tay ôm lấy khuôn mặt tuần mỹ của hắn, cẩn thận nói từng chữ.

“Vũ, lúc trước rời xa chàng là vì ta sợ phải thấy chàng hận ta, căm ghét ta. Chỉ cần nghĩ đến cảnh chàng ghét bỏ ta, ta thật sự không thể chịu đựng nổi. Bây giờ, dù biết ta là nữ tử, chàng vẫn để cho ta ở cạnh chàng, ta, Hồ Thủy Linh, xin thề sẽ dùng toàn bộ tâm hồn ta để yêu chàng, bảo vệ cho chàng. Dù chàng không yêu ta cũng được, chỉ cần không căm ghét ta, ta sẽ bám lấy chàng thật chặt không buông. Ta chỉ muốn chàng nhớ lấy lời này, một ngày nào đó, nếu chàng yêu thương một ai đó, hãy nói với ta một tiếng, ta sẽ tự nguyện rời xa chàng, không hề oán thán.”

Nàng vừa nói vừa trịnh trọng đưa tay lên trời thề, ánh mắt quyết tuyệt thể hiện rõ tâm ý của mình. Phụng Phi Vũ đã bị nàng làm xúc động đến ngây ngẩn, đáy mắt lạnh lùng bất giác tràn ngập ý cười, khóe môi cũng không tự chủ mà nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ hiếm hoi. Hắn cầm lấy bàn tay đang đưa lên thề thốt của nàng, trịnh trọng đặt lên môi hôn, mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt đầy nghiêm túc của nàng.

“Linh Nhi, hai tháng ở cạnh nàng tại Tùng thành là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ta. Lúc nàng còn là Hồ Hiểu Minh, ta đã từng nghĩ sẽ giữ nàng bên cạnh mình trọn đời trọn kiếp, mặc kệ thế gian nói gì, ta cũng muốn cùng nàng bạc đầu giai lão. Là nam nhân thì đã sao, ta chỉ cần một người cho ta cảm giác an toàn và tin tưởng. Có biết ta đã đắn đo thế nào mới quyết định được hay không? Có lúc ta đã muốn buông xuôi tất cả vì sợ điều tiếng của thế gian. Ta là vương gia, nhưng uy quyền không dập tắt được miệng đời, ta sợ nàng bị tổn thương. Nhưng giờ, ta có thể quang minh chính đại ôm nàng, yêu thương nàng, nàng nghĩ ta có thể để nàng rời khỏi ta sao? Không phải ta đã nói sao, nếu nàng dám rời khỏi ta một lần nữa, dù là chân trời góc bể ta cũng truy đến cùng. Linh Nhi, đợi sau khi ta xử lý xong xuôi mọi chuyện, gả cho ta, có được không?”

Lần này đến lượt Hồ Thủy Linh bị dọa thành ngốc nghếch, chỉ có điều, rất nhanh nàng đã khôi phục, sóng mắt lưu chuyển tràn ngập hạnh phúc, cười đến rạng rỡ rồi mạnh mẽ gật đầu đồng ý. Phụng Phi Vũ ý cười càng sâu, cúi đầu định hôn lên môi nàng, không ngờ đã bị nàng chặn lại, giọng nói nồng đượm ghen tuông.

“Vương gia, nữ nhân kia có từng hôn chàng?”

Phụng Phi Vũ hơi ngẩn ra, sau đó lắc đầu.

“Vậy chàng chắc đã hôn nàng ấy?”

Hơi ngập ngừng, gật đầu, lại hơi bối rối, lắc đầu. . Hồ Thủy Linh từ trong lòng hắn quỳ lên, đề hắn dựa vào thành ghế, cường bạo giữ lấy mặt hắn, mắt lóe tinh quang, nở một nụ cười kiều diễm vạn phần.

“Được, vậy ta cho chàng ném chút tư vị được nữ nhân yêu thương.”

Song Hồ đang ẩn mình cách đó không xa nhìn cảnh nữ nhân vừa nãy còn yếu ớt, nhu nhược giờ lại chẳng khác gì hổ nữ cường ngạnh chủ tử thì mồ hôi đổ xuống ròng ròng. Lại thấy vương gia hoàn toàn hưởng thụ cảm giác bị cường ngạnh thì sống lưng càng thêm lạnh toát. Vội vội vàng vàng quay đầu đi không dám nhìn, trong lòng thầm nghĩ, có nữ nhân này ở đây, Định Vương phủ sắp tới hẳn sẽ rất náo nhiệt.

22. Chương 22: Đùa Giỡn

Mỹ Nhân lâu ở kinh thành phồn hoa quả nhiên khác một trời một vực với Tùng thành. Màn trướng sa phủ dù ở phòng hạng thường cũng đã là loại thượng đẳng, ngay cả chén trà cầm lên cũng phải suy ngẫm một chút về xuất xứ của nó. Hồ Thủy Linh ngồi trong căn phòng thượng hạng dành riêng cho nàng, ngó nghiêng đánh giá một hồi mới cảm thán cảm sở sách hơn nửa tháng qua lên xem xét.

Bất giác màn trướng hơi được nhắc lên, một mỹ nhân mặc lam y kính cẩn khom mình hành lễ.

“Chủ nhân, kẻ đó đã đến.”

Hồ Thủy Linh âm ừ vài tiếng nho nhỏ, phẩy tay bảo nàng lui ra, sau đó chậm rãi đứng dậy, vươn vai làm vài động tác khởi động rồi ung dung bước xuống lầu.

Bên dưới, một đám đông quần là áo lụa đang trật tự ngồi hướng về phía sân khấu giữa sảnh chính, chăm chú xem kịch. Mấy tiết mục kịch này đã được nàng biến tấu từ mấy bộ truyện từng đọc qua trong thời hiện đại, từ Romeo Juliet cho đến Trà Hoa Nữ rồi nhảy sang cả mấy bộ phim truyền hình lâm ly bi đát hay chiếu trên TV mà những lúc cải trang thi hành nhiệm vụ nàng đã tình cờ xem qua.

Ngồi trong sảnh xem kịch có đủ các loại thành phần được chia ra thành từng khu vực rõ rệt. Giới bình dân ngồi ở vị trí xa nhất trên những băng ghế dài bằng gỗ thường, gần sân khấu là các vị công tử, tiểu thư, mệnh phụ phu nhân, mỗi nhóm ngồi thành một bàn có phục vụ nước uống cùng bánh ngọt. Ngoài ra, trên lầu một là những khoang phòng riêng biệt giống cách thiết kế ở các nhà hát opera dành riêng cho những vị quyền cao chức trọng. Dĩ nhiên đãi ngộ cũng tùy theo giá tiền mà quy định, thời đại nào cũng thế, cái gì cũng có cái giá của nó.

Hồ Thủy Linh bước vào một khoang phòng riêng, mỹ nhân mặc lam y lúc nãy đã đứng chờ sẵn, thấy môn chủ bước vào liền hơi đánh mắt về một bàn gần sân khấu nhất. Hồ Thủy Linh dựa người vào lan can, nhìn nam nhân mặc bộ trang phục màu trắng ngồi cạnh một nữ tử xinh đẹp thì hơi nhú mày.

“Ngồi cạnh hần là ai?”

“Bẩm chủ nhân, là thê tử mới cưới của hần.”

Nàng vừa nói vừa dâng lên một quyển sổ khá mỏng, Hồ Thủy Linh cầm lấy, lật xem vài trang sau đó bỏ xuống.

“Thú vị đấy!”

Nàng đưa tay chạm khẽ lên môi, thâm trầm cười lạnh một tiếng, nghĩ đến nam nhân nhu nhược kia lại chính là nguyên nhân làm Phụng Phi Vũ chịu thống khổ khiến lửa giận trong lòng nàng dâng cao. Nàng càng nhìn lại càng chướng mắt, Phương Tử Nam này là đệ nhất tài tử ở kinh thành, tài năng thì chưa biết, độ ẻo lả thì có thừa. Cũng có thể Hồ Thủy Linh nàng ghét ai ghét cả tông ti họ hàng nên cho dù có là đại mỹ nam đứng trước mặt vẫn chẳng khác nào bịch rác thối, càng nhìn càng bần mắt, cuối cùng không chịu được nữa, quay người nói nhỏ gì đó vào tai Y Y, sau đó rời đi.

Vừa nhắc chân được vài bước, lỗ tai thính như mèo của nàng liền bị hấp dẫn bởi tiếng nói rất quen thuộc truyền ra từ một phòng thượng hạng gần đó. Mâu quang chợt lóe lên một tia tinh nghịch, nàng nhón chân chạy như bay về phòng mặc những ánh nhìn kinh ngạc dõi theo đằng sau.

Vân Thuận Đế hôm nay tâm tình khá tốt, sau khi bãi triều liền lôi lôi kéo kéo vị hoàng đệ lúc nào cũng như tảng băng đến Mỹ Nhân lâu ngắm mỹ nhân. Vân Thuận Đế vốn nổi tiếng đào hoa, hậu cung của hần mỹ nhân nhiều vô số. Chỉ cần nghe nơi nào ở kinh thành có mỹ nhân, hần sẽ liền xuất hiện.

Phụng Phi Vũ bị lôi đi một cách bất đắc dĩ đành hăm hừ ngồi xuống, bất mãn nhìn ra bên ngoài cửa sổ không nhìn đến các ca kỹ đang nhảy múa trong phòng. Tiếng đàn sáo réo rất không lay chuyển được hần, giờ đây trong đầu hần tràn ngập hình bóng nữ nhân mà hần yêu, nghĩ đến đây bất giác hần lại nhếch mép cười. Vân Thuận Đế tiện mắt liếc nhìn cũng bị nụ cười hạnh phúc hiếm thấy của hần dọa cho đứng hình. Chén rượu nghiêng nghiêng dừng lơ lửng giữa không trung khiến rượu đổ tràn cả ra ngoài, một mỹ nhân ngồi cạnh liền nhanh tay lẹ mắt lau đi. Vân Thuận Đế ẩn ẩn ý cười, cũng không quản người kia mơ nghĩ cái gì, tiếp tục híp mắt nhìn lũ ca kỹ trước mặt.

Một lát sau, cánh cửa phòng khẽ mở, một nha hoàn vận hồng y khép nép bước vào, quỳ phục dưới sàn, cung kính nói.

“Quan nhân, Nguyệt Quế cô nương đã tới.”

Nhân tình của Vân Thuận Đế ngay lập tức sáng rõ, bất giác ngồi thẳng lưng nhìn ra cửa. Nghe đồn Nguyệt Quế cô nương không những là một tuyệt thế giai nhân mà còn tài năng xuất chúng, kỹ năng múa khiến người xem như say mà mê luyến.

Một bóng dáng cao gầy mặc váy áo nguyệt sắc dính chỉ vàng yếu điệu bước vào, tay áo rộng khép lại che ngang mặt khiến không ai nhìn rõ được mỹ dung của nàng. Nàng từ tốn quỳ xuống, cúi đầu hành lễ. Nha hoàn mặc hồng y đứng cạnh khom lưng nói.

“Bẩm khách quan, Nguyệt Quế cô nương bẩm sinh đã không nói được, xin thứ cho nàng không thể chào hỏi.”

Vân Thuận Đế hơi giật mình ngạc nhiên, nhìn nữ nhân đang cúi đầu khom lưng trước mặt, tin tức của hần hình như không nhắc đến chuyện nữ nhân kia không nói được. Nhưng rất nhanh về mặt hần đã liền khôi phục về thân nhiên, ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn bằng gỗ thượng đẳng bên cạnh, phồng khoáng lên tiếng.

“Nguyệt Quế cô nương, mời đứng lên.”

Nguyệt Quế hơi nghiêng mình làm một cử chỉ biết ơn rồi từ tốn đứng dậy. Bàn tay cũng từ từ hạ xuống trước cái nhìn đầy háo hức của Vân Thuận Đế, nhưng rất nhanh đã thấy một thứ biểu tình thất vọng trên khuôn mặt hần.

Nguyệt Quế cô nương là hoa khôi của Mỹ Nhân lâu, rất hạn chế tiếp khách, số lượng người được chứng kiến dung nhan của nàng cũng vô cùng ít nên lời đồn về nàng thực sự vô cùng phong phú. Vân Thuận Đế cứ ngỡ được diện kiến mỹ nhân tuyệt thế, ai ngờ nàng lại dùng một lớp sa mỏng đồng màu với y phục che ngang mắt khiến hần không nhìn hết được dung nhan của nàng.

“Mỹ Nhân lâu cũng thật keo kiệt, đến hoa khôi của mình mà cũng không để người khác được thưởng thức.”

Hần bực dọc lên tiếng, nhắc chén ngọc uống cạn một hơi. Nguyệt Quế cô nương chỉ hơi mỉm cười, lại cúi mình như biết lỗi. Vừa lúc đó, cửa lại mở ra, một đám nha hoàn mặc thanh y bước vào mang những kệ cùng trống đủ kích thước, cẩn thận đặt vào những vị trí đã định trước. Vân Thuận Đế ngay lập tức bị một màn trước mắt hấp dẫn, vẻ bực dọc cũng nhanh chóng biến mất, ánh mắt lại ngồi sáng đầy tò mò. Phụng Phi Vũ này giờ tuy nhìn ra ngoài nhưng động tĩnh bên trong vẫn nghe không sót, hần chỉ hơi liếc mắt nhìn đám người bận rộn chuẩn bị, lại nhìn Nguyệt Quế cô nương đang cúi đầu đứng giữa phòng giấy lát rồi nhàm chán quay về phía cửa sổ.

Tiếng đàn sáo trong giấy lát lại réo rắt vang lên. Nguyệt Quế cũng chậm rãi di chuyển theo từng nhịp phách, động tác nhắc tay nhắc chân ma mị đầy quyến rũ, nàng xoay vài vòng trong phòng, sau đó tảo nhả vung tay, áo choàng khoác bên ngoài nhanh chóng rơi xuống. Vân Thuận Đế như hít phải luồng khí lạnh, ánh mắt như say như mê đầy thưởng thức.

Bên trong áo choàng là một bộ váy áo bằng sa mỏng đồng màu nhưng lại không có tay. Đôi tay thon dài trắng như bạch ngọc loang loáng vung lên xuống, theo nhịp nhạc mà mỗi lúc một nhanh dần. Hai cánh tay trắng ngần mềm mịn chỉ dùng một dải lụa mỏng choàng quanh, da thịt như ẩn như hiện khiến nhân tình Vân Thuận Đế càng thêm sáng rực. Nàng xoay thêm vài vòng, lúc này tiết tấu nhạc đã vô cùng dồn dập, cùng lúc dải lụa trên tay nàng mạnh mẽ tung ra về hai phía, đánh lên mấy cái trống để sẵn hai bên phòng, hòa cùng giai điệu tạo cảm giác chẳng khác nào trống trận hành quân.

Vân Thuận Đế rời xa chốn trần mạt đã lâu, nay nghe thấy tiếng trống dồn dập thì cảm giác như sống lại ngày xưa, khí thế bừng bừng nhìn dải lụa như có ma lực, hết đánh bên này lại đánh sang bên kia, cảm thán vỗ tay khen.

“Đẹp, rất đẹp.”

Phụng Phi Vũ một vẻ lạnh nhạt cũng bị tiếng trống kia thu hút. Hần hơi quay đầu lại nhìn, thấy đôi tay trắng nõn kia thì có chút giật mình. Bất giác, hần quay hần cả người lại, nhìn chăm chú nữ nhân đang nhảy

múa trước mắt. Nàng đang xoay người như bông vụ khiến hấn không nhìn rõ được mặt nàng, lại thêm dải lụa che mắt đáng ghét kia, nhưng nàng mỗi lúc càng tiến gần đến chỗ hấn, một mùi hương quen thuộc liền xuất hiện. Khuôn mặt trầm tĩnh của Phụng Phi Vũ thoáng chốc đỏ bừng, vùng tay đánh về phía nàng.

Vân Thuận Đế đang say sưa thưởng thức thì bị động tác bất ngờ của Phụng Phi Vũ làm giật mình, nhưng rất nhanh hấn liền đưa tay chạm vào chuỗi kiếm vẫn giấu trong áo choàng để phòng. Chỉ thấy áo choàng của Phụng Phi Vũ vung lên, rất nhanh quần chặt lấy Nguyệt Quế, Phụng Phi Vũ ôm chặt nàng vào lòng, muốn dùng thân thể cao lớn của hấn che khuất tầm nhìn của những gã nam nhân ở đây. Cả một đám há hốc mồm còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị tiếng gầm giận dữ đầy sát khí của hấn dọa cho chạy đến không còn một mống.

“Cút hết khỏi đây cho ta!”

Vân Thuận Đế thấy sự tình trước mắt, dù ngạc nhiên nhưng tâm tình cũng buông lỏng, tay lại nhàn nhã cầm chén ngọc lên thưởng rượu, mặc cho hoàng đệ tự do phát tác, lòng lại tự hỏi không biết nữ nhân kia là ai mà có thể khiến hấn mất bình tĩnh đến thế.

Căn phòng rất nhanh đã khôi phục lại sự tĩnh lặng. Phụng Phi Vũ dùng áo choàng bọc kín lấy nữ nhân nghịch ngợm kia, nhanh tay tháo luôn lớp lụa bịt ngang mặt của nàng. Một đôi mắt màu hổ phách tinh nghịch long lanh nhìn hấn, Hồ Thủy Linh cười lên khe khẽ trước vẻ mặt như muốn giết người của hấn.

“Còn tưởng chàng không chịu quay lại nhìn chứ.”

“Tiểu quý, ai cho phép nàng ăn mặc thế này...”

“Ây da da...” Nàng nhanh như chớp ôm lấy khuôn mặt được dịch dung cẩn thận lúc này đang tràn ngập sắc giận của hấn, kéo đến sát mặt nàng làm nũng. “Đừng giận mà, ta chỉ là muốn múa cho chàng xem một chút thôi mà. Đừng giận mà, đừng giận mà, ta biết lỗi rồi.”

Nàng vừa làm một vẻ mặt vô tội vừa dùng tay vuốt lại đường nét dữ tợn trên mặt hấn, còn tiện tay nhéo nhéo má hấn chơi đùa. Phụng Phi Vũ tuy lửa giận ngùn ngụt nhưng lúc nào đối mặt với nàng, lòng hấn cũng đều mềm nhũn, cuối cùng đành kéo tay nàng xuống giấu vào áo choàng, hừ khẽ.

“Tiểu yêu tinh.”

“Này, đệ có thể vui lòng nhớ đến vị đại ca này của đệ hay không a?”

Vân Thuận Đế được một trận rửa mắt thỏa thích, uống hết một bình rượu vẫn thấy hai người kia chẳng coi hoàng đệ hấn ra cái gì, cuối cùng chịu không nổi đành lên tiếng. Phụng Phi Vũ liếc mắt nhìn hấn khinh thường, nếu không nể hấn là hoàng huynh có lẽ giờ này đã bị đem ra móc mắt vì dám nhìn chằm chằm hai cánh tay trần của nàng rồi. Vân Thuận Đế cũng quăng lại một ánh mắt xem thường, nhàn nhạt nhìn Phụng Phi Vũ ngồi lại chỗ cũ, hai tay vẫn ôm chặt lấy nữ nhân của hấn, đặt nàng ngồi an ổn trong lòng, nhìn cảnh đó, Vân Thuận Đế vừa thấy hứng thú dào dạt lại vừa thầm cảm thán cái câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, vừa ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng đã liền vứt hết cả tình huynh đệ.

“Đệ có nên nói cho ta biết một chút về nàng hay không?”

Vân Thuận Đế chỉ chỉ nữ nhân trong lòng hoàng đệ, giờ đây nhìn kỹ thì thấy nàng ta có vẻ quen mắt vô cùng. Nhưng Vân Thuận Đế hấn một khi đã nhìn thấy mỹ nhân nào thì nhất quyết không bao giờ quên, tại sao lại không thể nhớ ra nàng này là ai. Hồ Thủy Linh có chút oán giận nhìn Vân Thuận Đế, hơi chu môi trách móc.

23. Chương 23: Vạch Trần

“Chân không nhanh bằng ta, đầu óc cũng có vẻ chậm chạp hơn ta. Hoàng Thượng, ta nghĩ ngài nên tu luyện lại đi.”

Vân Thuận Đế giật mình nhìn nàng, cái giọng điệu coi trời bằng vung quen thuộc kia, hấn cũng đâu có lạ.

“Người... người là... Hồ Hiểu Minh? Làm sao có thể? Không phải người đã đi rồi sao?”

Phụng Phi Vũ nghe hần nói liền trừng mắt nhìn hần một cái, lần này trở về mọi thứ liên quan đến nàng đều bị hần bưng bít hết, ngay cả hoàng huynh của hần cũng chưa biết gì, vẫn nghĩ hần gặp cơ duyên mà giải được độc, còn Hồ Hiểu Minh cũng đã đi mất. Hồ Thủy Linh nghe hần nhắc đến cũng nộ khí xung thiên, bất chấp thân phận cao quý của hần, trừng mắt nói.

“Hừ, Hoàng thượng thật sự quá tài giỏi, chọn ngay tâm phúc dưới quyền của Thái hậu, nếu không phải ta vô tình tìm được cách giải độc, e là không có cái cảnh này đâu.”

Nói xong, nàng vẫn còn chút bực tức, không chút e dè dùng khẩu hình mắng hần “Ngu ngốc!”. Phụng Phi Vũ mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, dù sao chuyện tốt hoàng huynh gây ra, hần còn chưa tính sổ đâu, cứ thế mất điếc tai ngơ ngồi uống rượu, mặc hai người kia gằm ghè nhìn nhau. Vân Thuận Đế bị mắng đến choáng váng, lại còn có người dám vuốt râu hùm nói hần “ngu ngốc”, từ trước đến nay e chỉ có một người là nữ nhân trước mặt. Bất quá, hần thích.

“Người thật là nữ nhân?” Về mặt không chút giận dữ của hần khiến Hồ Thủy Linh hơi bất ngờ, nàng mím môi.

“Hoàng thượng muốn ta chứng minh sao?”

“Nàng dám.”

Phụng Phi Vũ thấy nàng động dậy định cởi áo choàng xuống thì hai tay liền dè chặt, trừng mắt nhìn nàng. Tiểu nữ nhân trong lòng liền rụt cổ, le lưỡi.

“Không dám.”

Đổi lại là một tràng cười sáng khoái của Vân Thuận Đế. Lần đầu tiên hần thấy được những vẻ mặt khác nhau trên người Phụng Phi Vũ, quả thật là dịp may hiếm có. Lại còn được nhìn cảnh hoàng đệ của mình tỏ vẻ ghen tuông chiếm hữu, không còn vẻ mặt lạnh lùng tràn ngập cô đơn cùng thống khổ, lòng hần cuối cùng cũng nhẹ nhõm hần. Chỉ mong nữ nhân này chính là hạnh phúc chân chính mà hoàng đệ yêu quý của hần đã chờ đợi bao lâu nay. Hần còn đang ý cười đầy mặt lại liền nghe thấy tiếng nói châm chọc của Hồ Thủy Linh.

“Hoàng thượng, thua một nữ tử ngài còn cười được sao?”

Lập tức, gân xanh lại nổi đầy trên trán hần.

Triệu Lệ Chi ngồi thần người trong khuôn viên đơn giản của khu biệt giam. Có lẽ nàng là tội nhân được ưu ái nhất từ trước đến nay của Lạc Thiên quốc. Sau khi hạ độc Phụng Phi Vũ, hần liền giam giữ nàng tại một tiểu viện bí mật, ngày đêm canh giữ sát sao, đến tự sát cũng thành chuyện bất khả kháng. Cứ thế, Triệu Lệ Chi một mình sống trong tiểu viện ấy đã hơn 3 tháng, mọi tin tức bên ngoài đều hoàn toàn không biết.

Thời gian đầu nàng còn khóc nháo, tìm cách chọc giận đám thủ hạ của Phụng Phi Vũ, suốt ngày chửi mắng chủ tử của chúng, còn bảo mong chờ được thấy bộ dạng sống dở chết dở của hần. Chỉ có điều đám thủ hạ này dường như bị điếc, mặc nàng mắng nhiếc chửi rủa, vẫn án binh bất động, lông mày cũng không thêm nhếch lấy một cái. Khóc nháo chán, nàng chuyển qua đời sống đời chết nhưng đều thất bại. Cuối cùng chỉ có thể yên lặng sống qua ngày, chờ đến lúc được nhìn thấy lũ kia xanh xám mặt mày khi nghe tin chủ tử qua đời để nàng được hả hê. Có điều thời gian lại trôi qua quá chậm chạp, ba tháng mà đằng đẳng như ba năm, nàng bắt đầu sốt ruột cùng chút tuyệt vọng. Tình nhân của nàng đã hứa sẽ cứu nàng, vì sao đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện? Bách Độc trong vòng 2 tháng sẽ giết chết người, tại sao đến giờ vẫn không chút biến động?

Triệu Lệ Chi càng nghĩ thì càng rối loạn, đầu mày thanh tú nhú khê càng khiến mỹ dung thêm băng lãnh mỉa mai. Hay Phụng Phi Vũ định giam giữ cho nàng chết già ở đây? Lại nhớ đến bản thân nàng là đại tiểu thư của Triệu tướng quân uy danh lẫm liệt, lại còn là chính phi được Thái hậu tứ hôn cho nên Phụng Phi Vũ cũng vì thế mà không dám động đến nàng? Nhớ đến hần, nàng lại cười mỉa mai khinh thường, nam nhân suốt ngày im lìm như đá kia, về mặt lại nghiêm nghị đến đáng sợ, ngay cả bằng mỹ nhân như nàng

còn chịu không nổi sự lạnh nhạt của hắn. Dù hắn rất sủng nàng, nàng muốn gì hắn đều đáp ứng nhưng nàng lại cảm thấy vô cùng chán ghét. Nàng ghét nam nhân không có chính kiến, chỉ vừa nghe Thái hậu nói đã vội gật đầu đồng ý, còn không cần để ý xem người mình sẽ lấy là ai. Trái ngược với nam nhân kia của nàng.

Nghĩ đến hắn, khuôn mặt lạnh lùng xanh xao hơi biến đổi, một nét nhu hòa đầy tình ý liền hiển hiện. Phương Tử Nam cùng nàng tâm linh tương thông, nàng đổi một câu, hắn lại đổi một câu, ý tình nồng đậm, cứ ngỡ mọi chuyện đã an bài, nàng chỉ cần chờ hắn đến ngỏ lời sẽ liền làm thê tử của hắn. Thật không ngờ Triệu Thái Hậu, vốn là cô cô họ xa của nàng trong lúc vui miệng liền đem nàng gả cho Định Vương Gia. Một đạo thánh chỉ ban xuống, nàng chỉ có thể cắn hận bước về làm thê tử của người khác. Nàng hận, hận cả cái gia đình hoàng thất đem chuyện hôn nhân cả đời của người khác ra làm trò đùa, nhưng nữ tử yếu đuối như nàng thì làm được gì. Cuối cùng, mọi oán hận đành trút lên người Phụng Phi Vũ. Mấy lần nàng hãm hại hắn đều biết nhưng lại không nói khiến nàng càng thêm đắc ý, tự cho Phụng Phi Vũ là một gã nam nhân nhu nhược chỉ biết bám váy mẹ. Cuối cùng nàng cũng gặp được Phương Tử Nam, hắn than thở nhớ thương nàng, sống không có nàng thì chết còn hơn rồi đưa cho nàng Bách Độc, thế thốt chỉ cần nàng dùng cái này hạ độc Phụng Phi Vũ, hắn sẽ có cách cứu nàng ra..

Triệu Lệ Chi mãi nhớ lại chuyện trong quá khứ, không để ý một nam nhân mặc bạch y đã tiến đến đứng cạnh nàng từ lâu. Lúc nàng nhận ra, định há miệng hô lên một tiếng thì nam nhân kia đã vội bịt miệng nàng lại, hạ thấp giọng trầm thì.

“Triệu tiểu thư, Phương công tử nhờ ta đến cứu tiểu thư.”

Triệu Lệ Chi vừa nghe thì ánh mắt liền hiện lên kinh hãi. Nàng gật đầu nhẹ nhàng, chờ bàn tay của hắn rời khỏi mặt mình thì nước mắt đã lưng tròng, xúc động trầm thì.

“Cuối cùng chàng cũng đến. Ta biết chàng không quên ta mà.”

“Triệu tiểu thư, ta sẽ đưa tiểu thư ra khỏi đây, đến một nơi an toàn chờ trước, Phương công tử sẽ đến gặp tiểu thư ngay.”

Triệu Lệ Chi vui mừng nhắc chân định bước thì chợt khựng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn nam nhân kia, ngập ngừng muốn hỏi. Hắn như hiểu nàng muốn nói gì, nhanh chóng rút ra một khối ngọc bội màu xanh vô cùng quen thuộc.

“Triệu tiểu thư, đây là tín vật Phương công tử nhờ tại hạ chuyển cho tiểu thư.”

Triệu Lệ Chi thấy khối ngọc bội thì liền cầm lấy, nâng niu trong tay không ngớt. Sau đó ngược mắt lên, mỉm cười nói.

“Đi thôi.”

Bạch y nam nhân khẽ cúi mình nói “Thất lễ” rồi ôm nàng khinh công ra khỏi tiểu viện. Gió thổi vù vù bên tai, cảnh vật loang loáng ẩn hiện trước mắt, Triệu Lệ Chi được ôm đến một khách điểm nhỏ nằm ở phía Tây của kinh thành. Bạch y nam nhân sau khi an bài cho nàng xong thì dặn dò.

“Triệu tiểu thư, Phương công tử sẽ sớm đến tìm tiểu thư. Xin tiểu thư ở yên đây, đừng đi đâu cả.”

Triệu Lệ Chi lúc này đã quá vui mừng, cũng không quản căn phòng quá nhỏ bé lại sơ sài, gật đầu vài cái, ngoan ngoãn chờ trong phòng nhìn hắn khinh công mất dạng.

Một ngày dài chờ đợi, Triệu Lệ Chi đã tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới do bạch y nhân mang tới, trang điểm thật lộng lẫy rồi hồi hộp chờ đợi. Chỉ là nàng chờ mãi chờ mãi, đến khi trời đã nhá nhem tối mà hắn vẫn chưa thấy tăm hơi. Nàng có chút sốt ruột nhưng cũng không dám ra ngoài, sợ bị người của Phụng Phi Vũ bắt được.

Phòng của Triệu Lệ Chi nằm ở tầng hai, đối mặt với mặt hông của Mỹ Nhân lầu nổi tiếng của kinh thành. Từ phòng nàng có thể nhìn thấy được đại sảnh cùng một vài phòng hạng thường, chờ mãi cũng nhàm chán, nàng liền bắt ghế ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ngắm những vị cô nương quần là áo lụa mời mời chào chào những vị khách quan ghé đến Mỹ Nhân lầu. Càng ngày thì nét mặt lại càng thêm khinh thường, lũ tiện nhân kia

suốt ngày đơn đả chào mời, thật không biết ngượng, làm xấu mặt nữ nhân, chỉ có điều lúc này buồn không có gì làm, nàng cũng chỉ có thể nhìn vợ vẫn để giết thời gian.

Bất giác, màn trướng của một gian phòng được chậm rãi kéo lên thu hút sự chú ý của nàng. Nàng tò mò đưa mắt nhìn vào trong, ngay lập tức tim như bị ai đó bóp nghẹt, hai mắt tròn tròn đầy kinh ngạc. Nàng chớp mắt, có chút không tin tưởng vào chính mình, đưa tay lên dụi mắt vài cái, sau đó mở ra, cảnh tượng kia vẫn hiển hiện.

Trong gian phòng kia, Phương Tử Nam ngồi ngã ngón trên trường kỷ, trái ôm phải áp hai mỹ nhân đầy mỹ hoặc, quần áo xốc xếch để lộ cả lồng ngực gầy gò trắng nhợt, mắt nhìn chăm chăm ca kỹ đang nhảy múa trước mặt như muốn lột trần từng mảnh áo trên người nàng ra. Còn đầu mỹ nam tử tài hoa tuyệt thế, hào hoa phong nhã đối đáp văn chương, thưởng trà cùng nàng dưới ánh trăng. Còn đầu nam nhân buồn bã nắm tay nàng thề non hẹn biển. Triệu Lệ Chi càng nghĩ lại càng tức, cũng chưa kịp suy nghĩ đã liền nhấc váy rời khỏi phòng.

Những bông tuyết trắng xóa đầu mùa đông đã bắt đầu rơi từ khi nào. Một số người đi đường dừng lại, đưa tay đón những bông tuyết đầu mùa, cùng lúc, một nữ nhân dung mạo tuyệt sắc, xiêm y lộng lẫy nhưng vẻ mặt lại hầm hè đáng sợ, chân đạp mạnh lên nền đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, thẳng hướng Mỹ Nhân lâu mà đi đến.

Triệu Lệ Chi đi rất nhanh, vừa đến cửa Mỹ Nhân lâu cũng mặc kệ những ánh mắt vừa tò mò vừa kinh ngạc nhìn nàng, xăm xăm bước về phía căn phòng có Phương Tử Nam kia. Nàng không chút chần chừ, dùng khí lực mạnh nhất mà kéo tung hai cánh cửa, giận dữ bước vào.

Phương Tử Nam cơ bản đang mãi ngắm mỹ nhân, cũng không để ý xung quanh, mãi đến khi thấy ca kỹ đang múa thốt lên một tiếng hoảng sợ thì hắn mới quay đầu lại nhìn. Ánh mắt mê ly vừa thấy bóng dáng của Triệu Lệ Chi thì ngay lập tức tròn tròn, miệng mồm há hốc nói không thành câu.

Triệu Lệ Chi chính mắt nhìn thấy toàn cảnh, lòng đau như xát muối, lệ nóng lưng tròng, bước đến một bước nhìn nam nhân mà nàng yêu hai tay vẫn đặt trên người kỹ nữ, đau khổ thốt lên.

“Tại sao?”

“Người... không phải... người đã... đã...”

Phương Tử Nam lắp bắp nói, trong lòng vẫn luôn đinh ninh Triệu Lệ Chi đã chết dưới kiếm của Phụng Phi Vũ từ lâu. Triệu Lệ Chi quỳ sụp xuống trước mặt hắn, khóc đến hoa rơi nước chảy.

“Ta đã vì chàng làm những việc tày đình như thế. Tại sao chàng lại đối với ta tàn nhẫn thế này? Chàng có biết ta đợi chàng mòn mỏi thế nào hay không? Vì sao chàng lại không tới? Chàng không biết tâm ta luôn đặt trên người chàng sao, vì sao chàng lại nở đối xử với ta như thế? Tử Nam!”

Phương Tử Nam lúc đầu bị dọa không ít, giây lát đã hồi phục lại tinh thần, khép lại cổ áo, phất tay đứng dậy tránh xa nàng ta ra một chút, vẻ mặt chán ghét.

“Vì sao ư? Vì... vì tàn hoa bại liễu như ngươi ta không cần.”

Triệu Lệ Chi bị lời nói của Phương Tử Nam làm cho ngây ngẩn, sau đó lại càng khóc lớn hơn, nàng dùng cả tứ chi mà bò đến níu chặt lấy gấu quần hắn không buông.

“Ta là tàn hoa bại liễu sao? Chàng biết rõ tất cả, ta không yêu tên vương gia khốn kiếp kia, ta không cho hắn đụng vào người ta, tâm ta giao cho chàng, ngay cả sự trong sạch của ta cũng đã giao cho chàng, ta vì chàng không tiếc hy sinh mạng sống tìm cách hãm hại hắn, tại sao chàng một bước phải sạch mọi thứ, tại sao?”

Triệu Lệ Chi đau lòng mà khóc ròng lên, Phương Tử Nam giơ chân định đá nàng đi thì đã bị một tiếng “Ồ” vang dội từ bên ngoài đánh vào. Hắn giật mình nhìn ra cửa, mới phát hiện Triệu Lệ Chi giận quá mất khôn lúc vào không hề khép cửa lại, không những thế, chẳng biết có ai đã “tốt bụng” tháo luôn mấy cánh cửa còn lại, biến căn phòng thành một sân khấu nhỏ, khách tại Mỹ Nhân lâu đa phần đều là quý tộc hoặc trung lưu, ai chẳng biết Triệu Lệ Chi và Phương Tử Nam là ai, giờ lại được biết một đồng bí mật kinh khủng, không khỏi cảm thán mà cùng ô lên.

“Thì ra trước giờ lời đồn là có thật.”

Đâu đó trong đám khách nhân đang hóng chuyện đứng chen chặt khắp các hành lang, một gã nam tử lên tiếng. “Ta nói Định Vương cũng thật là đáng thương, lấy một người vợ vô liêm sỉ, không những thông dâm mà còn muốn hại chết chồng. Triệu gia thật không biết dạy con.”

“Này, ta nghe bảo Định Vương vô cùng sủng ái nàng, thật không ngờ nàng lại lấy oán trả ơn như thế.”

“Người không biết sao, ta nghe bảo Vương gia yêu chiều nàng vô cùng, biết nàng có ý với người khác vẫn một mực sủng ái. Thật là đáng giận thay.”

“Đạo này có lời đồn Vương gia vì chính phi mà bệnh một trận thập tử nhất sinh, ta nghĩ hoàn toàn là có căn cứ, có khi cũng do tiện nhân kia hãm hại nên ngài mới như thế...”

Một đám người được dịp, người một câu, ta một câu, lời nào cũng đều thấy bất bình thay cho Định Vương, đem Triệu Lệ Chi nói không biết thành ra cái gì rồi. Phương Tử Nam thấy biến, giật tay nàng ra, vội vàng chạy trốn không sủi tăm. Triệu Lệ Chi trong lúc nóng giận, tự bôi tro trát trấu vào mặt, vừa nhục nhã vừa ê chề lại vừa đau lòng tình lang, hai chân đứng cũng không vững, cứ thế ngồi bệt trong phòng ôm mặt khóc rống.

“Vương phi, à không, phải gọi là Triệu đại tiểu thư, tiểu thư muốn khóc thì mời ra ngoài hãy khóc, bốn lâu còn việc làm ăn trước mặt nữa.”

Một âm thanh có phần quen thuộc vang lên, Triệu Lệ Chi ngẩng đầu nhìn bạch y nam nhân từng cứu nàng đi đang đứng trước mặt, trong mắt tràn ngập vẻ giễu cợt cùng hả hê. Nàng tái mặt, nhanh chóng hiểu mình đã bị gài bẫy, chỉ tay về phía hắn, run rẩy nói.

“Người... người...”

“Ây da, Triệu đại tiểu thư còn không mau đi, hay là ngài đứng không vững, ta cho người vác ngài ra ngoài vậy.”

Nhạc Vô Thường tựa tiểu phi tiểu, vỗ tay một cái, hai nha hoàn lực lượng đã xuất hiện áp sát bên cạnh Triệu Lệ Chi. Sắc mặt tuyệt mỹ càng thêm đỏ bừng vì giận dữ, nghiêng răng quát khế.

“Ta là Định Vương phi, ngươi dám làm gì ta.”

“Ai, Triệu đại tiểu thư bỏ theo tình lang lâu ngày hình như không biết chuyện gì rồi, ta có một người thân làm quan tứ phẩm trong triều, hắn nói sáng nay Định Vương đã dâng hựu thư, hoàng thượng cũng đã chuẩn tấu rồi. Chắc ngày mai Triệu gia sẽ nhận được hựu thư thôi. Triệu đại tiểu thư không cần gấp gáp. Mời.”

Hai nha hoàn không nói một tiếng, kèm chặt hai bên Triệu Lệ Chi lôi ra cửa sau, mặc cho nàng gào khóc, chửi rủa. Đám đông vẫn nán lại xem kịch hay, lời bàn tán lại càng thêm xôn xao, xôn xao...

24. Chương 24: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Ở một căn phòng thượng hạng có tầm nhìn bao quát hết bên dưới, Hồ Thủy Linh khoanh tay trầm tư đứng nhìn mọi chuyện, thấy cảnh Triệu Lệ Chi thân bại danh liệt thì hơi nhếch mép cười đầy hả hê. Nàng đánh mắt qua nam nhân này giờ vẫn đứng xem kịch vui bên cạnh, hạ giọng hỏi.

“Hoàng thượng, ngài đã vừa lòng chưa?”

Vân Thuận Đế nhìn một màn ném đá giấu tay kia của Hồ Thủy Linh thì tâm thoảng run rẩy. Nữ nhân bề ngoài hiền lành ngây thơ kia ngàn vạn lần không được đắc tội. Hải Nguyệt lúc này đã dịch dung thì võ tay tán thưởng không chớp.

“Hay, Thủy Linh tỷ tỷ, một mũi tên trúng hai con chim, để xem đôi gian phu dâm phụ kia còn tự mãn đến khi nào.”

Hồ Thủy Linh mỉm cười nhìn Hải Nguyệt, rồi lại nhìn Vân Thuận Đế, chậm rãi đưa lên ba ngón tay.

“Là ba con chim. Hoàng Thượng, cũng may tứ hôn không phải là ý của ngài, không thì ngài lại bại dưới tay ta nữa rồi.”

Vân Thuận Đế thoáng chốc lại nổi gân xanh, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nữ nhân kia cứ mỗi lần gặp mặt lại lôi chuyện hấn không bắt được nàng ra tiêu khiển. Hồ Thủy Linh hả dạ cười lớn, sau đó ngẩng đầu nhìn nam nhân âm trầm này giờ vẫn đứng sau lưng nàng không nói một lời, mắt nhìn mông lung về hướng Triệu Lệ Chi bị lôi đi. Nàng xiết nhẹ bàn tay lạnh băng đang đặt bên hông mình, thấp giọng nói.

“Chàng giận?”

Phụng Phi Vũ lúc này mới cúi xuống nhìn nàng, sắc mặt vẫn ngưng trọng vô cảm, quả thực khó đoán được hấn đang nghĩ gì. Vân Thuận Đế thấy tình hình trước mắt, rất biết điều lôi hoàng muội ra ngoài ngắm tuyết đầu mùa. Hồ Thủy Linh bình thần nhìn đáp lại hấn, toàn bộ chuyện hôm nay là do nàng bày ra, từ lúc kể cho hấn nghe, hấn đã một mực im lặng, không đồng ý cũng không chối bỏ. Nàng liền xem như là chấp thuận, chậm rãi tung tin đồn khắp nơi, chậm rãi đưa Triệu Lệ Chi vào bẫy. Lúc này, nàng mới chờ đợi một lời từ phía hấn, chỉ một lời sẽ quyết định rất nhiều chuyện giữa nàng và hấn.

Phụng Phi Vũ vẫn im lặng đứng nhìn nàng, nhân tình lại càng thêm sâu khó dò, Hồ Thủy Linh thở dài một tiếng, nhích người định lách khỏi vòng tay của hấn thì liền bị hấn giữ lại, ôm lấy thật chặt. Hấn vùi mặt vào hóm vai quen thuộc của nàng, từ tốn nói.

“Cảm ơn nàng, Linh Nhi. Cảm ơn nàng đã trả thù ả vì ta.”

Tâm can đang buộc chặt của nàng cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Nam nhân khi yêu một ai đó, họ thường khá mù mờ không xác định được. Phụng Phi Vũ tuy từng nói không yêu Triệu Lệ Chi, nàng không phải không tin hấn, chỉ e ở lâu sinh tình, đến hấn còn không nhận ra. Cho nên một màn hạ nhục kia là nàng cố ý, mục đích sâu xa nhất vẫn là xem phản ứng của nam nhân này, xem hấn có vì thấy nàng kia bị tổn thương mà đau lòng hay không. Thật may, kết quả cuối cùng vẫn là viên mãn.

Hồ Thủy Linh luồn tay vào tóc hấn, vuốt ve khe khẽ, mỉm cười mãn nguyện.

“Vũ, những ai đã nợ chàng, ta sẽ bắt họ trả cả gốc lẫn lãi. Bất kể ai cũng không được làm tổn thương nam nhân của ta, dù có là Thái hậu cũng không được.”

Phụng Phi Vũ hơi ngẩng đầu, sóng mắt lưu chuyển tràn ngập ôn nhu, mỉm cười cùng nàng.

“Nam nhân của nàng? Đúng, Phụng Phi Vũ ta là nam nhân của nàng, chỉ sủng một mình nàng, yêu một mình nàng, Linh Nhi.”

Hấn thăm thì khe khẽ, cúi xuống hôn lên đôi môi hồng hồng đang hé mở chờ đợi của nàng, hai tay ôm lấy nàng thật chặt như muốn hòa tan cả cơ thể nàng vào người hấn, hai bờ môi say sưa triền miên quên cả trời đất. Hấn thấy lòng lâng lâng vui sướng, cuối cùng hấn cũng đã nắm giữ được thứ gọi là hạnh phúc.

Triệu Lệ Chi thân bại danh liệt lê tấm thân tàn về Triệu phủ, có câu tiếng lành đồn xa, tiếng xấu đồn còn xa hơn, chuyện vừa xảy ra chưa đầy một khắc mà hầu như đã truyền đi khắp kinh thành. Triệu Lệ Chi đi trên đường chỉ có thể lằm lũi cúi đầu, mặc kệ những cái nhìn soi mói cùng chỉ trích từ bốn phía bắn đến. Cổng Triệu phủ đã đóng từ lâu, nàng đứng co ro trong cái lạnh buổi đêm, chờ mãi một lúc sau mới thấy vị tổng quản già nua ra mở cửa. Triệu Lệ Chi cố nặn một nụ cười méo mó, khàn giọng nói.

“Nguyễn tổng quản.”

“Đại tiểu thư, ngài... vì sao lại về đây?”

Cánh cổng gỗ nặng nề ngập ngừng mở ra, bên trong Triệu phủ yên ắng đến kỳ lạ, khác hẳn vẻ nhộn nhịp mọi khi. Triệu Lệ Chi nhướng mắt nhìn quanh rồi hỏi.

“Phụ thân ta đâu? Nương đâu?”

“Đại tiểu thư, ngài không biết gì ư?”

“Biết gì? Có chuyện gì? Đã có chuyện gì xảy ra rồi?”

“Đại tiểu thư, nhị thiếu gia bị đầu độc, lão gia mời cả thái y trong thái y viện cũng không ai chữa được. Hiện giờ, lão gia cùng phu nhân đều đang ở bên cạnh thiếu gia.”

Một tiếng sét đánh xuống đầu Triệu Lệ Chi, hai chân nàng mềm nhũn quỵ xuống lớp đá lót ngoài sân, đau nhói, nàng run run níu tay vị tổng quản hỏi.

“Nguyễn tổng quản, đệ đệ của ta... là bị độc gì?”

“Đại tiểu thư, lão nô cũng không biết, có điều nghe phong phanh hình như là Bách Độc gì đấy.”

Triệu Lệ Chi vừa nghe xong, oán thán hô lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Hồ Thủy Linh chớp mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng đang im lặng ngủ bên cạnh mình hồi lâu, tựa như muốn đem toàn bộ hình ảnh của hắn khắc vào tâm khảm của nàng. Nàng thường ngủ rất ít, buổi sáng vẫn theo thói quen cũ, gà còn chưa gáy thì nàng đã thức dậy khởi động thân thể, vận động đôi chút cho khỏe khoắn. Nhưng từ sau khi về kinh thành, buổi sáng của nàng lại là nằm dài trên giường, nhắm mắt nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn thật lâu thật lâu, đến khi hắn dần tỉnh giấc, nàng sẽ mỉm cười hôn nhẹ lên môi hắn, âu yếm gọi.

“Chàng đã dậy rồi, Vũ.”

Sáng nay cũng vậy, chỉ là nhắm mắt cũng thấy nhàm chán, nàng liền đưa tay vuốt ve những đường nét rắc rối trên khuôn mặt phong trần đầy nam tính của hắn. Nàng vuốt thật khẽ thật nhẹ sợ làm hắn thức giấc. Đôi mày kiếm thường nhíu lại mỗi khi suy nghĩ, đôi mắt phượng lãnh ngạo có thừa lúc này đang nhắm chặt khiến nàng nhìn rõ được rèm mi dài cong cong của hắn. Ngón tay nàng vừa chạm, đôi mắt hắn liền hơi cử động, nàng liền ngay lập tức đình chỉ động tác, nín thở chờ đợi, lại thấy hắn vẫn thờ đều đều say ngủ, nàng liền cười khe khẽ, tình nghịch di di ngón tay từ mi tâm kéo dài xuống mũi rồi dừng lại trên môi hắn.

“Vũ, sao môi chàng lại còn đẹp hơn cả ta, thật bất công.”

Nàng dẫu môi thâm thì, thích thú chạm nhẹ nhẹ lên đôi môi hồng hào của hắn, cảm nhận sự mềm mại ấm áp truyền đến trên đầu ngón tay. Nghịch ngợm một hồi, thấy hắn vẫn ngủ, nàng liền bạo gan nhích gần đầu tới một chút, xấu xa thổi phù phù bên tai hắn, vừa thổi vừa gọi khe khẽ.

“Vũ, mau dậy a~ Vũ, chàng mau dậy chơi với ta.”

Hắn vẫn một mực nhắm mắt chìm vào mộng đẹp. Hồ Thủy Linh không ngủ được lại đâm ra thích hành người khác, lại nhích đến gần hơn một chút, môi nàng gần như chạm hắn vào môi hắn, nghịch ngợm gọi.

“Chàng mà không dậy, xem ta cường bạo chàng này.”

Nói là làm, nàng chu môi, hôn nhẹ nhẹ lên môi hắn, mắt chăm chú nhìn xem phản ứng của hắn. Thấy người trước mặt vẫn an ổn thờ, nàng liền được nước làm tới, hôn sâu một chút, chiếc lưỡi mềm mại nhỏ nhắn luồn vào miệng hắn, nghịch ngợm đẩy đưa qua lại. Cảm giác hôn trộm một ai đó vừa kích thích lại vừa hào hứng, Hồ Thủy Linh chơi đến vui vẻ, thoáng chốc nàng đã nằm đè lên người hắn, say sưa đùa giỡn.

Chỉ nghe một tiếng gầm trầm thấp nhẹ nhẹ, Hồ Thủy Linh ngay lập tức bị đẩy nằm xuống giường, thân thể cao lớn của Phụng Phi Vũ đã đè lên người nàng, đôi mắt tràn ngập dục ý cùng chút giận dữ.

“Nàng tiểu yêu tinh này...”

Phụng Phi Vũ võ công cao cường, người nằm cạnh chỉ cần có chút động tĩnh hắn liền tỉnh ngay, thường thì nàng chỉ nằm im nhìn hắn nên hắn lại chìm vào giấc ngủ. Không ngờ lần này nàng lại nghịch ngợm khơi dậy hỏa dục mà hắn đè nén suốt bao lâu nay, một nam nhân khỏe mạnh như hắn làm sao mà chịu đựng được trò khiêu khích của nàng chứ.

Hồ Thủy Linh cười một tiếng thanh thúy như chuông bạc, hai cánh tay trắng nõn nhanh như chớp vút cổ hắn xuống, không coi giân dử của hắn ra cái mống gì, hé môi ngậm lấy môi hắn.

“Nàng...”

Phụng Phi Vũ liều mạng giãy ra, đổi lại là ánh mắt bất bình cùng ủy khuất của Hồ Thủy Linh. Lệ nóng tràn mi, nàng ôm mặt nức nở.

“Chàng không yêu ta. Chàng chán ghét ta.”

Phụng Phi Vũ lần đầu tiên đối mặt với nước mắt của nữ nhân mình yêu, võ tướng sa trường lòng lấy điều binh khiển tướng như chốn không người cuối cùng cũng đành bó tay bất lực. Hắn cố quay mặt nàng về phía mình, hạ âm điệu xuống mức ôn nhu nhất có thể.

“Linh Nhi, ta sao lại chán ghét nàng? Đừng khóc.”

Hồ Thủy Linh nhất mực không chịu buông tay, lắc lắc đầu ủy khuất.

“Chàng chán ghét ta. Từ sau khi ta tỉnh dậy, chàng chỉ ôm ta ngủ. Ta giận một chút, động chạm một chút chàng liền đẩy ta ra. Chàng chán ghét ta.”

Phụng Phi Vũ thiếu điều rống lên “không phải”, gân xanh đầy đầu nhưng cũng đành nén hết xuống mà dỗ dành tiểu nhân nhi trong lòng mình.

“Ngoan, Linh Nhi. Không phải ta chán ghét nàng. Mà là... ta vẫn muốn giữ đến ngày chúng ta chính thức thành phu thê.” Phụng Phi Vũ dù sao vẫn là một kẻ khá bảo thủ.

“Thật sao?”

Giọng nàng thổn thức xuyên qua đôi bàn tay đang úp chặt. Tâm hắn như trút được ngàn cân khi thấy nàng đã thôi khóc, nghĩ lại hoàng huynh của hắn ngày đêm dỗ mấy chục mỹ nhân giai lệ trong hậu cung mà ngưỡng mộ vô cùng.

“Thật. Nàng cũng đừng đùa như thế. Ta dù sao cũng là nam nhân, sức chịu đựng có hạn...”

Hắn còn đang lải nhải thì đã thấy Hồ Thủy Linh bỏ tay xuống, nhanh như chớp lật người đè hắn xuống dưới, khuôn mặt khả ái hoàn toàn ráo hoảnh, không hề có dấu vết bất cứ một giọt nước mắt nào, nàng cười ranh mãnh.

“Vậy thì cần gì chịu đựng.”

Những ai từng quen biết Phụng Phi Vũ mà thấy cảnh hắn bị cường bạo liên tục thấy này chắc sẽ lăn đùng ra giãy chết vì cười. Dưới sự tấn công lì lợm của Hồ Thủy Linh, cuối cùng Phụng Phi Vũ cũng chịu không nổi, găm lên giận dữ rồi một thân áo quần xốc xếch, tóc tai rối bù, đùng đùng bỏ qua thư phòng trong cái nhìn ngỡ ngàng của Phi Hổ, Bạch Hổ cùng tiếng cười khanh khách đầy khoái chí của Hồ Thủy Linh cứ vang mãi không ngừng sau lưng.

25. Chương 25: Xúc Cầm

Vân Thuận Đế ngồi trong ngự thư phòng bàn nghị sự cùng Phụng Phi Vũ, lâu lâu ánh mắt đánh về phía hắn lại có chút giễu cợt châm biếm. Phụng Phi Vũ cuối cùng cũng chịu hết nổi, đè nén cơn giận hỏi.

“Hoàng thượng, muốn nói gì cứ nói.”

“Vũ Nhi, nghe nói cái vị ở phủ người kia... tay chân có chút tấy mẩn...”

Vân Thuận Đế nói nửa câu liền bị cái trừng mắt sắc như dao của Phụng Phi Vũ làm cho tắt nghẽn. Hắn húng hắng ho, vờ vuốt vuốt ngực chữa ngứa, định tiếp tục chuyện vừa bàn dở thì đã thấy Phụng Phi Vũ ngáp ngừng hỏi hắn.

“Hoàng thượng, ta thật sự không hiểu nàng. Chẳng lẽ ta không... với nàng thì lại nghĩ ta chán ghét nàng.”

Vân Thuận Đế nhìn khuôn mặt đang dần đỏ ửng của hoàng đệ, nén cười đến nỗi suýt nộ khí công tâm, nhưng cũng nhất mực nén xuống, chỉ sợ hắn ha lên một tiếng sẽ có người chạy biến mất, không còn trò vui cho hắn xem.

“Ta hỏi người này, Vũ Nhi, người ôm nàng ngủ đơn giản như thế, không lẽ người...?”

Hắn vừa nói vừa trơ trẽn hạ tầm nhìn một chút liền nhận ngay một chưởng của Phụng Phi Vũ. Hắn thoải mái né qua một bên, nhìn khuôn mặt hoàng đệ càng đỏ bừng thì càng khoái chí.

“Nếu người đã nhất mực đợi đến lúc thành hôn thì sao không cưới nàng luôn đi, sao phải khổ sở mà chịu đựng như thế?”

“Hoàng thượng, ta vừa hưu Triệu Lệ Chi, không nên quá nhanh nạp một chính phi khác, ta thì không ngại, nhưng ta ngại cho nàng.”

“Cũng đúng, nhưng Vũ Nhi của ta sẽ còn chịu khổ dài dài a~” Nam nhân khỏe mạnh lại còn ôm nữ nhân mình yêu ngủ hằng đêm mà không tẩy máy tay chân, hẳn thực khâm phục định lực kinh người của Vũ Nhi nhà hắn a

~“Vũ Nhi vì sao lại chịu khổ dài dài?”

Một tiếng nói êm ái nhưng đầy uy lực vang lên từ bên ngoài. Không khí trong ngự thư phòng đang thoải mái bỗng chốc đông cứng, sắc mặt Phụng Phi Vũ cũng chợt lấp đầy hàn băng.

Triệu Thái hậu một thân sa phục màu vàng thêu hình phượng tinh xảo được Tiểu Huệ Tử đứng một bên cúi mình nâng tay đưa vào trong. Triệu Thái hậu lúc trước là đệ nhất mỹ nhân của Lạc Thiên quốc, nay dù đã ngoài 40 mà nhan sắc vẫn muôn vạn long lẫy, da thịt sáng mịn căng bóng không chút vết nhăn. Nàng nhu hòa nhìn Vân Thuận Đế bước đến đỡ tay mình ngồi xuống ghế, sau đó quay sang nhìn Phụng Phi Vũ, ánh mắt chợt lấp lánh những tia chán ghét rồi rất nhanh đã biến mất.

“Vũ Nhi, ta đã nghe chuyện của Triệu Lệ Chi. Ta thực xin lỗi con, ta cứ nghĩ nàng hiền lan huệ chất, không ngờ lại là một nữ nhân tâm địa rắn rết.”

Phụng Phi Vũ sắc mặt ngưng trọng, không vui không buồn, lãnh đạm nói.

“Là số mệnh của hoàng nhi mà thôi. Mẫu hậu không cần để tâm.”

“Vừa rồi hoàng thượng cùng Vũ Nhi nói gì thế? Vì sao Vũ Nhi lại chịu khổ dài dài? Có thể nói ta nghe không?”

Vân Thuận Đế lưu chuyển ánh mắt, sau đó cười cười nói.

“Hoàng nhi chỉ là nói hoàng đệ bây giờ cô đơn, sẽ chịu khổ dài dài, không có gì cả.”

“Ra là vậy. Vậy thì Vũ Nhi cũng đừng buồn, ta đã tìm được một người rất hợp với con, ta nghĩ...”

“Không cần mẫu hậu phải nhọc tâm.” Phụng Phi Vũ vừa nghe nói thì ánh mắt liền hiện lên sự đau đớn, thống khổ không sao chịu nổi, hắn hít mạnh một hơi, chém đinh chặt sắt cắt ngang lời nàng rồi quay đầu hành lễ cùng Vân Thuận Đế. “Hoàng thượng, đã không còn sớm, ta xin phép hồi phủ.”

“Người...”

Triệu Thái hậu lần đầu tiên thấy đứa con trai lúc nào cũng một mực lấy lòng nàng giờ lại tỏ thái độ phản kháng, tức đến độ mặt đỏ tay run, lắp bắp hô lên rồi chỉ tay về phía thân hình đang dần biến mất sau cửa của Phụng Phi Vũ. Vân Thuận Đế vẫn một mực mắt nhắm tai ngơ, cầm đầu đọc tấu chương, mặc cho Triệu Thái hậu tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Phụng Phi Vũ mang một tâm trạng u ám hồi phủ, Phi Hổ cùng Bạch Hổ cảm nhận hàn khí lâu nay ít thấy từ người chủ tử, cũng tự hiểu chuyện, hành động, lời nói cũng cẩn thận muôn phần, tránh cho đầu tằm biệt cổ mà chu du nơi khác.

Xe ngựa chạy một đường từ cửa cung về Định Vương phủ chợt khựng lại, âm thanh lạnh lẽo của Phụng Phi Vũ đã vang lên từ sau màn xe.

“Chuyện gì?”

Phi Hổ ngáp ngừng nhìn cảnh trước mắt, rồi nói.

“Bẩm gia, là... là Triệu đại tiểu thư.”

Trong màn tuyết mỏng, Triệu Lệ Chi đang quỳ trước cổng của Định Vương phủ, tuyết đọng trên vai nàng thành một mảng mơ hồ, có lẽ nàng đã quỳ trước cổng từ lâu rồi. Phụng Phi Vũ hơi vén màn nhìn giây lát rồi chán ghét bỏ xuống, hừ giọng.

“Đuổi đi.”

Triệu Lệ Chi ngay lập tức bị hai hạ nhân trong Định Vương phủ lôi đi một cách không kiên nhẫn. Nàng giãy giụa phản kháng, vừa lúc thấy xe ngựa của Phụng Phi Vũ trở đến, nàng liền dùng hết sức thoát ra, vừa khóc vừa hô.

“Vương gia, Vương gia, xin hãy cứu đệ đệ của thiếp. Thiếp thân biết lỗi rồi, Vương Gia.”

Thân hình mảnh khảnh yếu ớt của Triệu Lệ Chi không biết từ lúc nào lại có sức mạnh lớn đến thế, hai hạ nhân vừa chụp tay nàng đã liền bị nàng đẩy ngã chổng vó xuống nền tuyết mỏng, nàng chật vật chạy đến, quỳ phục xuống ôm chặt lấy chân Phụng Phi Vũ vừa bước xuống xe.

“Vương gia, xin hãy thương xót, xin Vương gia cứu mạng đệ đệ, thiếp nguyện lấy thân báo đáp, Vương gia. Thiếp thân biết lỗi rồi.”

Phụng Phi Vũ giơ chân đá một cái, Triệu Lệ Chi bị văng một quãng, ngã dúi dụi xuống đất, trông vô cùng thảm hại. Nàng vừa đau vừa nhục nhã, nhưng nghĩ đến đệ đệ từng giờ từng phút rên rỉ thống khổ thì đành dùng chút sức tàn bật dậy, khóc lóc.

“Vương gia, thiếp thân biết lỗi rồi. Vương gia.”

“Vũ, chàng về rồi.”

Triệu Lệ Chi tính nhào đến thì đã bị một bóng dáng yếu điệu khác cản đường. Nữ nhân kia cao gầy, một thân bạch y mỏng manh hòa vào màu tuyết càng khiến nàng ta thêm phần yếu đuối, lại có phần giống một tiên tử hạ phàm. Nàng ôm trong tay một túi giấy còn bốc mùi khoai lang nướng thơm phức, quần áo dính đầy những bông tuyết trắng, mái tóc chỉ dài chưa đến vai, đơn giản dùng một cái kẹp hình lá trúc cài một bên tai nhưng cả người vẫn đầy thu hút. Nàng như một chú chim nhỏ, nép vào vòng tay đang rộng mở của Phụng Phi Vũ.

Triệu Lệ Chi nhìn nụ cười dạt dào hạnh phúc lộ ra từ một bên mặt không đeo mặt nạ của hắn thì thấy tâm đau đớn khôn cùng. Nhớ lại lúc trước tuy đối với nàng rất ôn nhu cùng sủng ái, nhưng hắn chưa bao giờ cười với nàng như vậy.

“Linh Nhi, nàng lại đi đâu vậy? Sao không mặc áo khoác vào? Trời đang lạnh thế này.”

Phụng Phi Vũ cởi vội áo choàng da cáo khoác lên người nàng, cảm nhận làn da đã lạnh như băng của nàng, mày kiếm nhíu chặt, tay cũng khẽ động trên cánh tay nàng. Hồ Thủy Linh vẫn cười vô tư.

“Ta lại không thấy gì cả, ngược lại rất là mát. Không sao.”

“Linh Nhi, nàng không thấy đau sao?”

Phụng Phi Vũ run run nói, hắn đã lén nhéo phía dưới cánh tay nàng một chút, nhưng nàng không có phản ứng, hắn cũng đã gia tăng lực đạo, nàng vẫn một mực cười cùng hắn. Câu nói ngày nào của Hải Nguyệt liền vang vang trong đầu hắn “Sẽ mất một giác quan”, tâm hắn vừa đau vừa giận dữ, ánh mắt phút chốc biến thành dữ tợn vô cùng. Hồ Thủy Linh lúc này mới nhận ra chút nhói nhói nơi cánh tay, nàng giơ tay lên, nhìn vết đỏ ửng dưới cánh tay mình, khuôn mặt khẽ biến nhưng đã ngay lập tức ôm tay vừa la vừa cúi người xuống che đi sắc mặt hoảng hốt của mình.

“A, đau quá, sao chàng lại nhéo ta. Đau quá đi!”

Phụng Phi Vũ giờ đây liền hiểu vì sao nàng thường mặc áo rất mỏng manh dù trời đã chuyển lạnh, vì sao mỗi tối nàng thường ôm hắn rất chặt khi ngủ, vì sao nàng thích hôn, thích chọc phá hắn, là vì nàng đã mất xúc giác nên nàng bất an, nên nàng mới dùng sự tình nghịch của mình che giấu sự bất an ấy. Hắn giận dữ hét lên.

“Phi Hồ, Bạch Hồ, mang nữ nhân kia vứt đi cho khuất mắt ta. Ắ ta còn xuất hiện trước Định Vương phủ, chém chết không tha.”

Nói xong, hắn ôm lấy Hồ Thủy Linh vào lòng, đạp lên lớp tuyết mỏng bước về phòng, bước chân nặng nề in thật sâu trên tuyết.

Phụng Phi Vũ bước về phòng, cẩn thận đặt nàng lên giường, vớt túi khoai trong tay nàng qua một bên, nóng nẩy hôn lên môi nàng. Nụ hôn vừa có chút tức giận, lại vừa có chút thương tiếc, thật lâu thật lâu mới chịu dừng lại. Hồ Thủy Linh bị hôn đến mơ hồ, ánh mắt mê đắm, gục đầu lên vai Phụng Phi Vũ thở gấp. Hắn vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, ôm lấy khuôn mặt nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng vào hắn, hỏi dồn.

“Nàng có cảm nhận được ta không? Có cảm nhận được ta đang hôn nàng hay không? Vì sao nàng không nói? Vì sao?”

“Vũ.” Hồ Thủy Linh mơ hồ gọi đã liền bị hắn chặn lại. Đôi môi nóng ấm của hắn áp lên môi nàng, trần trọc dây dưa, lưỡi hắn mềm mại quấn quýt trong miệng nàng. Nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, cuồng dã hơn, tay hắn cũng đã phiêu du trên cơ thể nàng từ lúc nào, từng ngọn lửa tình dần dâng cao, cả hai quần áo xốc xé, ôm nhau lăn lộn trên giường. Trong căn phòng ấm áp rộng lớn, tiếng Phụng Phi Vũ vang lên da diết.

“Nàng có cảm nhận được ta hay không? Có cảm nhận ta đang chạm vào nàng không? Có cảm nhận được ta hôn nàng hay không?”

Sau mỗi câu hỏi của hắn, Hồ Thủy Linh đều mơ hồ gật đầu. Nàng không phải là mất toàn bộ xúc giác, mà là chỉ bị yếu đi. Nếu người khác thấy đau, nàng chỉ thấy nhói nhói. Trời lạnh như bây giờ, với nàng cũng chỉ là mát mẻ. Nàng không sợ bản thân mất đi xúc giác, nàng đã sống với nó hơn 16 năm rồi, hướng chỉ xúc giác của nàng chỉ bị yếu đi, chứ không hề mất hẳn, như vậy cũng xem như là may mắn.

“Linh Nhi, nàng có cảm nhận được không? Ta yêu nàng, ta yêu nàng.”

Phụng Phi Vũ phủ lên mặt nàng những nụ hôn âu yếm, sau đó dừng lại trên đôi môi đã hơi chút sưng tấy của nàng. Hắn chậm rãi đi vào trong nàng, chậm rãi đưa đẩy để nàng cảm nhận được hắn thật rõ. Hồ Thủy Linh ôm chặt lấy hắn, vuốt ve mái tóc dài tán loạn của hắn, cười đến mãn nguyện.

“Vũ, ta cảm nhận được chàng. Ta cảm nhận được.”

Phụng Phi Vũ mỉm cười cùng nàng, nụ hôn càng thêm nâng niu trân trọng. Một đời, hắn là nợ nàng cả một đời này. Hắn sẽ yêu thương nàng, trân trọng nàng, bảo vệ nàng như nàng đã làm với hắn. Tâm hắn lúc này còn vì người mẹ kia đau đớn, giờ đã yên bình phẳng lặng. Giờ đây hắn đã có người quan tâm, hy sinh vì hắn, hắn vì sao phải tức giận, phải bận lòng vì một người không đáng.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tăng, hai thân hình xích lõa càng thêm quấn chặt lấy nhau, kích tình vô biên...

26. Chương 26: Thú Tội

Định Vương vốn chăm chỉ thượng triều, nay lại cáo bệnh xin nghỉ một ngày, Vân Thuận Đế cười đến lưu manh, lập tức chuẩn tấu, còn hào phóng cho Định Vương nghỉ ngơi một tuần, cấm cửa không cho vào cung. Triều thần cũng chẳng lấy đó là kinh ngạc, dựa vào độ sủng ái của hoàng thượng với Định Vương, một tuần có khi lại còn quá ít.

Trong Định Vương phủ, Hồ Thủy Linh mệt mỏi ngủ đến quên cả trời đất. Phụng Phi Vũ đã tỉnh từ lúc nào, một tay ôm chặt lấy nàng, một tay vuốt ve từng tấc da thịt trắng nõn trên lưng nàng, động tác vô cùng cẩn thận và nhẹ nhàng. Hồ Thủy Linh trong lòng hắn chợt bật cười khúc khích, rung mình một cái, rúc càng sâu vào lòng hắn, giọng có chút nũng nịu một mẻ.

“Vũ, ta chỉ là cảm nhận thua người ta một chút, chứ không phải là không biết nhột đâu.”

“Sao nàng không cho ta biết?”

Hồ Thủy Linh hơi ngẩng lên nhìn hắn, sau đó nhẹ nhàng dựa vào vai hắn, ngón tay thon dài vẽ những vòng tròn bất định trên vòm ngực săn chắc của hắn.

“Vũ, ta kể chàng nghe một chuyện nhé.”

“Được.”

“Chuyện là ở một đất nước nọ, rất xa rất rất xa Lạc Thiên quốc, có một họ tộc vô cùng lớn mạnh, vô cùng quyền uy có tên là tộc Hồ,...”

Phụng Phi Vũ yên lặng nằm nghe Hồ Thủy Linh kể về cuộc đời của nàng, càng nghe lại càng ôm chặt lấy nàng hơn, sắc mặt mỗi lúc một ngưng trọng. Hồ Thủy Linh kể xong, nhìn về mặt có chút đáng sợ của hắn thì cười khê, dựa đầu vào ngực hắn làm nũng.

“Sao vậy? Nghe hoang đường lắm sao?”

“Không, ta chỉ không ngờ nàng đã phải chịu nhiều bất hạnh như thế.”

Nụ cười hồn nhiên của nàng, ánh mắt tinh nghịch, hành động đáng yêu của nàng thì ra được đánh đổi bằng những nỗi đau khó nói hết lời trong quá khứ. Hắn càng lúc càng thấy đồng cảm sâu sắc với nàng, dịu dàng hôn lên trán nàng, thậm chí bên tai nàng.

“Linh Nhi, về sau không được giấu ta bất cứ chuyện gì nữa, được không?”

Hồ Thủy Linh gật đầu, sau đó cầm tay hắn lên áp vào mặt nàng.

“Vũ, chàng đừng lo lắng cho ta, ta từng quen với việc không có cảm giác gì rồi, giờ đây ta vẫn cảm nhận được mơ hồ, cũng xem như là may mắn đi. Ta vẫn cảm nhận được hơi ấm của chàng, tình yêu của chàng dành cho ta. Như vậy đã là quá đủ.”

“Linh Nhi, cảm ơn nàng đã bước vào cuộc đời ta.”

Phụng Phi Vũ khẽ nâng cằm nàng lên, dịu dàng hôn lên môi nàng, nụ hôn trân trọng cùng nâng niu mà hắn chỉ dành duy nhất cho nữ nhân trước mặt.

Phụng Phi Vũ nắm tay Hồ Thủy Linh, dắt nàng đến phòng ăn, dáng vẻ vô cùng chăm sóc, trông chẳng khác gì nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan khiến nàng nhìn hắn lăng xăng xung quanh mà phì cười. Nàng kéo tay hắn ngồi cạnh mình, nói.

“Vũ, chàng ngồi xuống đi. Ta tự biết lo mà.”

“Nàng tự biết lo vì sao lại không chịu mặc áo khoác. Nàng không cảm nhận được nhưng cơ thể nàng vẫn sẽ bị ảnh hưởng.”

“Nhưng mà đã vào phòng rồi, trong phòng rất ấm, chàng định biến ta thành heo hun khói sao?”

Một đám hạ nhân thấy cảnh Vương gia cao ngạo lại lo lắng, chăm sóc, cử chỉ có phần thái quá thì ngạc nhiên đến há hốc mồm. Nhưng ai cũng nhanh chóng khép miệng, cắm cúi tiếp tục làm việc, chẳng ai đại đem mạng mình ra cho vị Vương gia nóng tính kia đùa đâu.

“Vương Gia.”

Phi Hồ từ ngoài bước vào, trên người còn mang theo hơi lạnh của những ngày chớm đông. Phụng Phi Vũ đẩy chén cháo cho Hồ Thủy Linh, liếc cũng không thèm liếc, lãnh đạm hỏi.

“Chuyện gì?”

“Triệu tướng quân, Triệu phu nhân và Triệu đại tiểu thư đến cầu kiến.”

“Được.”

Phụng Phi Vũ không vui không buồn đáp. Phi Hồ hơi ngạc nhiên vì chủ nhân chịu gặp những người kia, nhưng rất nhanh đã biến mất.

Phu thê Triệu tướng quân cùng Triệu Lệ Chi ngồi đợi hơn một canh giờ, Phụng Phi Vũ mới xuất hiện. Mặt nạ bạc lạnh lùng vô cảm một bên mặt khiến hắn càng thêm phần uy nghiêm, lãnh ngạo. Hắn bước vào, còn chẳng thèm liếc mắt nhìn, một đường đi thẳng đến ghế chủ thượng ngồi xuống. Vạt áo choàng bằng lông hồ ly hé mở, Triệu tướng quân cùng Triệu phu nhân lúc này mới phát hiện một tiểu nữ nhân xa lạ đang ngồi trong lòng hắn, nàng được hắn ẵm trong lòng, lại bước vào ở hướng khuất mặt nên cả hai đều không để ý. Triệu Lệ Chi nhìn thấy Hồ Thủy Linh thì lòng càng đau đớn, chỉ có thể im lặng cắn môi. (

Phụng Phi Vũ nhìn ba người đang đứng ngơ ngẩn dưới sảnh đường, lạnh giọng hỏi.

“Triệu gia hôm nay sao lại có hứng đến thăm bổn phủ.”

Triệu tướng quân lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng kéo vợ con quỳ xuống hành lễ. Phụng Phi Vũ cũng chẳng buồn cho họ đứng dậy, cầm chén trà dứt cho Hồ Thủy Linh uống, lạnh nhạt hỏi.

“Triệu tướng quân sao quá khách khí. Ta nhận không nổi một lễ của ngài đâu.”

Triệu tướng quân sau mấy ngày đau lòng hết vì con trai duy nhất lại đến nữ nhi ngu ngốc của mình, vẻ kiêu căng vì là bác họ xa của Triệu Thái hậu cũng biến mất sạch sẽ. Hắn run run đỡ Triệu phu nhân đứng dậy, cúi đầu nói.

“Vương gia, thần cầu xin người, hãy cứu nhi tử của thần. Thần mang nữ nhi đến chịu tội cùng Vương gia, chỉ mong ngài rộng lòng cứu giúp nhi tử của thần. Triệu gia chỉ còn một mình hắn, hắn vẫn chưa có người nối dõi, nếu hắn chết đi, Triệu gia cũng tuyệt đường.”

“Triệu Hùng có chuyện gì sao? Sao ta không biết gì vậy?”

Phụng Phi Vũ làm một vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng, nhưng mắt vẫn đặt trên người Hồ Thủy Linh, chậm rãi dùng tay áo thấm chỉ bạc lâu vệt nước đọng lại trên môi nàng, cử chỉ vô cùng âu yếm, yêu chiều. Triệu tướng quân biết Phụng Phi Vũ cố tình trêu tức nhưng cũng chỉ có thể cắn răng nuốt hận.

“Mấy ngày trước Triệu Hùng bị kẻ khác hãm hại, trúng Bách Độc, tình hình hiện rất nguy kịch.”

Phụng Phi Vũ cũng không biết đến chuyện này, chỉ biết Hồ Thủy Linh giả chiêu trò gì đó trên người hắn. Hắn cười khê, điểm một ngón tay lên mũi nàng ra chiều trách móc, tiểu quỷ này, cũng đủ thâm độc. Hồ Thủy Linh vội cầm đầu vào chén trà nóng hổi, len lén lè lưỡi rứt vai.

Triệu Lệ Chi thấy một màn liếc mắt đưa tình nồng nàn kia thì lại càng thêm đau lòng, nước mắt hoen mi, run run nắm lấy vạt váy của mẫu thân khóc thầm. Triệu phu nhân này giờ vốn đã ngứa mắt, bản thân đã quen kiêu ngạo không coi ai ra gì, lại thêm một tiếng cười khê mà lại vang dội bốn phía của Phụng Phi Vũ, cuối cùng quên mất vị thế đi cầu xin người khác của mình, giận dữ chỉ tay về phía Hồ Thủy Linh, quát lớn.

“Vương Gia, có phải ngài vì tiện nhân vô liêm sỉ kia mà cô phụ tiểu nữ nhà ta nên mới khiến nó đau lòng mà tìm đến người khác hay không? Ngài là Vương gia lại không biết giữ lễ, ngang nhiên âu yếm tiện nhân kia như thế, cũng đừng trách con ta vô tình.”

Hồ Thủy Linh hơi ngước mắt lên nhìn vị mệnh phụ cao sang có chút xanh xao, rồi lại cúi xuống tiếp tục nghịch chén trà. Một thoáng nhìn rất nhanh của nàng đã khiến ba người bên dưới sảnh đường rung mình vì lạnh. Triệu tướng quân thấy sắc mặt của Phụng Phi Vũ càng lúc càng không tốt, lòng càng thêm sốt ruột, giận dữ tát Triệu phu nhân một cái thật mạnh khiến bà ta ngã hẳn xuống sàn.

“Im miệng. Nữ nhân ngu ngốc các người!”

“Triệu tướng quân, ra là Triệu gia hôm nay đến định tội bổn vương.”

Phụng Phi Vũ nhàn nhạt lên tiếng, sát khí đã tràn lan khắp phòng. Triệu tướng quân nghe thế thì vội quỳ sụp xuống.

“Vương gia, xin thứ cho thần không biết dạy dỗ. Xin người mở lượng hải hà mà cứu Hùng nhi của thần.”

Phụng Phi Vũ hừ lạnh một tiếng, khê gọi.

“Phi Hổ.”

Từ ngoài cửa, Phi Hồ nhanh chóng xuất hiện, trên tay là một thân hình be bét máu, quần áo rách tả tơi vì bị đánh đập, tóc tai rũ rượi, mặt mày lem luốc không nhìn ra hình người, Triệu Lệ Chi thấy hân thì hô lên một tiếng, người càng lúc càng cúi thấp.

“Triệu tướng quân, Triệu phu nhân, ngài có biết đây là ai không?”

Phu thê Triệu gia nhìn cái thân thể mềm nhũn nằm dài trên đất giây lát, sau đó cùng đồng loạt lắc đầu. Phụng Phi Vũ phẩy tay, Phi Hồ liền giật tóc người kia lên, lộ ra khuôn mặt vốn rất tuấn mỹ của Phương Tử Nam. Hân cùng Triệu Hùng là bạn đồng học, Triệu phu nhân vốn cũng không lạ mặt, thấy hân bị đánh đập dã man thì trợn mắt hết nhìn hân rồi lại nhìn lão gia nhà mình, vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

“Phương Tử Nam, người có muốn nói gì với Triệu tướng quân cùng Triệu phu nhân hay không?”

Phương Tử Nam bị hành hạ đến chết đi sống lại, bị cái nhìn hàn băng của Phụng Phi Vũ chiếu đến thì sợ đến run lấy bầy, mặc cho thân thể đau nhức không chịu được, rên rỉ lên tiếng.

“Vương Gia, tiểu nhân vô tội, mọi việc là do Triệu đại tiểu thư bày ra, tiểu nhân vô tội.”

Triệu Lệ Chi sững sốt ngẩng đầu nhìn hân, nước mắt càng tuôn ra đến lợi hại, lòng thì đắng ngắt cùng ê chề, người tình từng thề sống chết cùng nàng giờ lại quay lưng đổ tội cho nàng. Triệu phu nhân nghe hân nói thì sùng sộ nhảy lên như phải bóng.

“Phương công tử, người đừng ngậm máu phun người, Lệ Chi nhà ta hoàng hoa khuê nữ, là do người xúi giục con ta...”

“Hay ột câu hoàng hoa khuê nữ. Triệu Lệ Chi, người nói xem, bốn vương đối xử với người như thế nào?”

“Vương gia... đối xử với ta vô cùng tốt.”

Triệu Lệ Chi run run lên tiếng, mặt cúi gằm không dám ngẩng lên.

“Vậy là ta cô phụ người, hay người vô liêm sỉ hồng hạnh trèo tường?”

“Là... là... ta hồng hạnh trèo tường.”

Triệu Lệ Chi cay đắng nói ra từng chữ, giọng nói càng lúc càng nhỏ nhưng Triệu tướng quân nghe không lọt một chữ, hân giận đến độ mặt mũi đỏ bừng, cũng may chưa phụt một phát đứt gân máu mà chết. Triệu phu nhân bị một câu kia dọa đến há hốc mồm, nhất thời còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Phụng Phi Vũ tựa tiểu phi tiểu phẩy tay ra hiệu cho Phi Hồ lôi Phương Tử Nam đi, sau đó mới lên tiếng.

“Triệu Hùng trúng Bách Độc sao? Triệu tướng quân vì sao biết ta có thể cứu được hân mà đến đây?”

“Nữ nhi của thần nói ngài từng trúng Bách Độc, nay đã không sao, nên thần mạo muội đến đây.”

“Vậy nữ nhi của người có cho người biết vì sao ta trúng Bách Độc hay không?”

Hàn băng từ lời nói của Phụng Phi Vũ phóng thẳng đến Triệu tướng quân, hân lơ mơ hiểu nhưng cũng chỉ có thể lắc đầu, cắn răng đáp.

“Thần... không biết.”

“Hay ột câu không biết của người. Triệu Lệ Chi, người nói thử xem.”

Triệu Lệ Chi đang ôm lấy mẫu thân an ủi, nghe Phụng Phi Vũ gọi đến mình thì giật bắn cả người, nước mắt lưng tròng, run run cúi đầu không nói. Chỉ nghe Phụng Phi Vũ giận dữ đập mạnh tay một cái, chiếc bàn làm bằng gỗ thượng đẳng đã bị hân chẻ làm đôi, quát lên một tiếng.

“Nói.”

Tất cả những người có mặt trong sảnh đường đều bị hân hù cho sợ hãi, kể cả Hồ Thủy Linh. Chén trà chao nghiêng, một chút nước trà đổ xuống ống tay áo hân khiến hân cũng tỉnh hân. Nhìn nàng bị dọa đến sững người, hân hơi vỗ nhẹ lên lưng nàng, nhẹ giọng nói.

“Ta xin lỗi.”

Nàng mỉm cười lắc đầu, hơi nhích người ngả đầu lên vai hắn, trên tay đã rút ra một cái khăn lụa lau chỗ nước rơi trên ống tay áo hắn. Triệu Lệ Chi bị dọa sợ, oa lên một tiếng khóc rống, cả người phủ phục trên sàn đá lạnh như băng, run lên bần bật. Triệu tướng quân càng lúc càng sốt ruột, cuối cùng chịu không nổi, lần đầu tiên trong đời, nhắc chân đạp nữ nhi mà hắn yêu thương một cái, quất lớn.

“Người còn khóc, mau nói.”

“Phụ thân, con xin lỗi người. Là... là do con hạ độc. Con xin lỗi.”

27. Chương 27: Tứ Hôn

Chút hy vọng mong manh trong lòng Triệu tướng quân cuối cùng cũng vỡ vụn. Hắn khuyu xuống đất, khuôn mặt như già đi chục tuổi, hai hàng nước mắt lăn dài.

“Nghịch tử, người đứng là nghịch tử. Là quả báo, là quả báo mà. Vương gia, vì thần có tội, vì thần quản giáo không nghiêm nên nữ nhi của mình mới lộng hành như thế. Vương gia, xin người mở lượng hải hà, vì thần xin nhận mọi tội lỗi, chỉ cầu Vương gia cứu Hùng nhi của vi thần.”

Ba người nhà Triệu gia mỗi người khóc một kiểu. Triệu tướng quân dù sao vẫn là tướng quân, nước mắt chảy dài nhưng vẫn cố chút khí phách. Triệu phu nhân nghe con gái thú nhận, cũng chẳng thiết sống, vừa đánh bốp lên lưng con gái vừa mắng nhiếc. Triệu Lệ Chi cũng chỉ biết cúi đầu chịu đựng, khóc không thành tiếng.

Một màn khóc nhào kia khiến sảnh đường Định Vương phủ phút chốc náo nhiệt hẳn. Phụng Phi Vũ mắt đốic tai ngơ, mặc mấy người kia diễn trò cho hắn xem, bận rộn hết dứt điểm tâm lại đến dứt trà cho nữ nhân trong lòng, đến khi nàng chịu hết nổi, trừng mắt thì hắn mới cười đến là vui vẻ dừng lại.

Sau một hồi lâu, Phụng Phi Vũ mới nhàm chán lên tiếng.

“Triệu tướng quân, đứng dậy đi.”

“Vương gia, nếu ngài không hứa sẽ cứu Hùng nhi, lão thần sẽ quỳ ở đây mãi.”

“Đứng dậy đi. Ta cứu.”

Triệu tướng quân được lời như cởi tất lòng, hai mắt bừng sáng nhìn lên, chặt vật lăm mới đứng dậy nổi, cũng không quên đá hai nữ nhân đang khóc nháo bên cạnh im lặng một chút. Phụng Phi Vũ chờ cho đến khi sảnh đường yên ắng lại, mới nhân nhạ nói.

“Ta là gặp kỳ duyên nên mới được giải độc.” Hắn hơi liếc mắt nhìn Hồ Thủy Linh, ánh mắt lạnh lùng liền ôn nhu hẳn, sau đó lại chuyển sang nhìn ba người bên dưới. “Triệu Hùng e rằng không may rồi. Ta chỉ có thể cứu hắn sống thêm vài năm, cưới một người vợ, sinh con để cái nối dõi cho Triệu gia. Người có chịu chấp nhận hay không? Ngoài ra ta cũng còn vài điều kiện.”

“Vương gia, xin cứ nói.”

Triệu tướng quân xiết chặt tay, quyết tuyệt lên tiếng. Triệu phu nhân nghe thấy thế, vừa định phát tác thì đã nhận ngay một đá khác của phu quân, lần này tương đối mạnh khiến bà ngã đập hẳn mặt xuống đất, máu mũi tuôn trào. Về mặt Phụng Phi Vũ vì một màn đó mà càng thêm chán ghét, giọng cũng thêm phần hạ nhiệt.

“Thứ nhất, Triệu tướng quân từ chức, giao ấn, hồi cố hương, gia tộc không ai được phép ra làm quan. Thứ hai, Triệu gia bố cáo thiên hạ, tự thú nhận tội lỗi của Triệu đại tiểu thư. Triệu Lệ Chi, bốn vương muốn người cả đời phải chịu sự dè bieu của thế nhân, người dám tự sát, ta sẽ đem toàn bộ cửu tộc nhà người giết không còn một ai. Thế nào, đơn giản thế thôi, Triệu tướng quân thấy sao?”

Triệu tướng quân cay đắng nghiêng rằng, nhưng có trách cũng chỉ có thể trách mình quản con không nghiêm, gây ra tội lớn như thế, may mà hoàng thượng cùng vương gia không định tội, chứ không thì cửu tộc đã vì

nàng mà mất mạng. Nay chỉ giao lại ấn tướng, cáo lão hồi hương, con gái chịu chút ủy khuất mà Triệu gia được kéo dài hương hỏa, ít nhất lão khi xuống cửu tuyền cũng không đến nỗi không còn mặt mũi gặp tổ tiên. Triệu tướng quân đắn đo suy nghĩ giây lát, đành gật đầu.

“Mọi việc, cứ theo Vương gia quyết định.”

“Lão gia, sao có thể? Lệ Chi nhà ta...”

“Bà im miệng, nữ nhân ngu ngốc!” Triệu phu nhân bị ánh mắt vằn vện gân máu của phu quân hù đến rụng rời tay chân. “Bà muốn nhìn Triệu Hùng chết đau đớn hay bà muốn nhìn mặt cháu?”

Triệu phu nhân cuối cùng cũng hiểu, chỉ có thể ôm con gái khóc nức nở. Phụng Phi Vũ tựa tiểu phi tiểu lên tiếng.

“Việc cuối cùng Triệu tướng quân cần làm...”

Hắn dừng lại giây lát, hả hê thấy ba người bên dưới căng thẳng chờ đợi, chậm rãi đỡ Hồ Thủy Linh đứng dậy, một tay chống cằm, một tay vỗ vỗ lên vai nàng ra chiều âu yếm.

“Chính là thuyết phục được nàng cứu Hùng nhi nhà ngài. Nàng là người đã cứu bốn vương.”

“Cô nương, cầu xin người cứu con ta. Ta quỳ xuống cầu xin người.”

Triệu phu nhân đã biết điều hơn hẳn, kéo Triệu Lệ Chi quỳ phục xuống cầu xin không ngớt. Hồ Thủy Linh chậm rãi bước đến đỡ Triệu tướng quân cùng Triệu phu nhân đứng dậy, cười khẽ.

“Đừng khách khí, dĩ nhiên ta phải giúp. Chỉ cần là Vũ nói, nhất định ta sẽ làm.”

“Cô nương, người đã chữa khỏi cho Vương gia, chẳng lẽ không chữa được cho Hùng nhi sao?”

Triệu phu nhân hấp tấp hỏi, chỉ thấy ý cười trên mặt Hồ Thủy Linh càng sâu.

“Triệu phu nhân, muốn cứu được người trúng Bách Độc phải là nam nữ giao hợp. Người nữ hút hết chất độc từ nam nhân, nhờ đó mà giải được Bách Độc. Nhưng ta là nữ nhân của Vương gia, phu nhân nghĩ ta có cứu được hay không?”

“Nếu chỉ đơn giản như thế thì...” Triệu phu nhân vội vàng nói, ánh mắt lóe lên chút xảo quyệt nhưng rất nhanh đã bị nàng chặn họng.

“Phu nhân, nghĩ cũng đừng nghĩ, không đơn giản là một nữ nhân bình thường, phu nhân nếu muốn thấy con trai mình chết bất đắc kỳ tử trên giường thì xin cứ việc thử. Thân thể ta đặc thù nên mới cứu được Vương gia. Ta chỉ cứu được con trai phu nhân sống thêm vài năm, khai chi tán diệp cho nhà họ Triệu, đồng ý hay không là tùy ngài.”

Triệu tướng quân cắn răng, cúi đầu, rất nhanh lấy ấn tướng vẫn luôn giữ trong người dâng lên, nói.

“Vương gia, xin hãy cứu Hùng nhi.”

Ba người nhà Triệu gia chịu đủ cay đắng mà cuối cùng vẫn phải quỳ xuống tạ ơn Phụng Phi Vũ, lay lắt dất dúi nhau ra về. Hồ Thủy Linh nhìn ấn tướng đang cầm trên tay, thầm nghĩ bản thân tùy hứng đùa giỡn lại thu được cục vàng to đến thế này, tin tình báo của Tuyệt Mệnh môn cho biết Triệu tướng quân này tham vọng cực lớn, con người lại có thừa kiên nhẫn. Hắn phục vụ hai đời vua mà chưa ai nắm được thóp hắn, trước mặt hoàng đế luôn khiêm khiêm tốn tốn, dưới thời tiên hoàng lập công to nên được tin tưởng giao ấn tướng có thể huy động được 1/3 quân đội, Văn Thuận Đế từ lúc lên ngôi luôn tìm cách hạ bệ bớt uy quyền của hắn, thu lại ấn tướng kia mà chưa tìm được cách. Nay Hồ Thủy Linh nàng lập công to thế này, không biết nên đòi hắn trả lại nàng cái gì cho xứng đáng.

Phụng Phi Vũ yêu chiều vuốt tóc nàng khen ngợi.

“Linh Nhi, làm tốt lắm.”

“Huynh đó.”

Nàng trừng mắt với hắn, không dừng bắt nàng làm tiểu bạch thỏ, yếu yếu đuối đuối diễn một màn tình nùng ý mật trước mặt Triệu gia, nghĩ lại thì bao nhiêu da gà da vịt đều nổi đầy mình.

“Vũ Nhi, chuyện đó là thật sao?”

Vân Thuận Đế vừa nhận được tin mật từ Phụng Phi Vũ, ngay lập tức thay thường phục, bí mật rời cung. Người còn chưa xuất hiện, giọng đã vang vang khắp thư phòng của Phụng Phi Vũ. Phụng Phi Vũ hơi cúi người hành lễ, lãnh đạm nói.

“Trước mặt vua, thần làm sao dám đùa giỡn.”

Vân Thuận Đế mặc trường bào đen thêu hoa văn mây bằng chỉ vàng, nhanh như chớp phóng vào trong, thấy ấn tượng hình hổ vát và mấy năm tranh đoạt đang nằm an vị trên bàn thì không dấu nổi vẻ kinh hãi. Hắn phi ngay đến, rờ mò một hồi mới chịu tin đây là thật, quay lại khen ngợi.

“Vũ Nhi, làm tốt lắm.”

“Là nhờ có Linh Nhi.”

Phụng Phi Vũ đạm mạc cười, vỗ nhẹ lên vai nàng đầy vẻ tán thưởng. Vân Thuận Đế nhìn về phía nàng, đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới, sau đó vô cùng hào khí vỗ tay một cái.

“Hồ Thủy Linh, không hổ là em dâu của trẫm, giỏi, rất giỏi. Được, người đã lập công to, có muốn trẫm ban thưởng cho người hay không?”

Hồ Thủy Linh khom người thi lễ, khiêm tốn lên tiếng.

“Tạ hoàng thượng khen thưởng, hiện giờ tiểu nữ chưa có ý nguyện gì, đợi khi có sẽ tâu lên cùng hoàng thượng.”

“Được.”

Hồ Thủy Linh nhìn ánh mắt Vân Thuận Đế, ngay lập tức hiểu ý, nhanh chóng cáo lui, quay về phòng.

Vân Thuận Đế chờ cho đến khi nàng rời khỏi Vũ Thiên cư mới chậm rãi ngồi xuống ghế chủ thượng, vẻ mặt có chút dăm chiêu nghe Phụng Phi Vũ thuật lại sự tình, lát sau mới lên tiếng.

“Vũ Nhi, Triệu tướng quân đưa ấn tướng ra thế này có phải là quá dễ dàng.”

“Hoàng thượng, việc này thần đã cho người dò xét. Triệu tướng quân tâm cơ khó dò, e rằng hắn đang nuôi quân ở đâu đó. Hiện tại thuộc hạ của đệ vẫn giám sát tất cả người của Triệu gia vô cùng nghiêm ngặt, vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ phía hắn.”

“Hừ, con cáo già này, cũng may bên phía Thái hậu không ủng hộ hắn, không thì chẳng biết hắn còn lộng hành tác quái đến đâu.”

“Hoàng thượng, mọi chuyện cẩn thận vẫn hơn. Tuy Thái hậu ngoài mặt không nhận quan hệ cùng Triệu gia, nhưng ngài vẫn là người họ Triệu, dò sông dò bể dễ dò, mấy ai lấy thước mà đo lòng người. Câu đó không sai chút nào đâu.”

“Ta biết. Đệ cứ yên tâm.”

Thư phòng thoáng chốc chìm vào im lặng, không khí có chút nặng nề, bỗng Phụng Phi Vũ quỳ xuống, kính cẩn chấp tay hướng Vân Thuận Đế.

“Hoàng thượng, thần có việc muốn nhờ hoàng thượng.”

Vân Thuận Đế lần đầu tiên thấy hoàng đệ quỳ xuống nhờ mình thì vui vẻ vô cùng, mỉm cười đầy kinh hãi.

“Được, Vũ Nhi cứ nói.”

“Thần đệ kính xin hoàng thượng tứ hôn Linh Nhi cho thần đệ.”

“Được, nàng cũng không thể vô danh vô phận mà ở cạnh người mãi. Ngày mai ta sẽ lập tức viết thánh chỉ. Nhưng thân phận của nàng có hơi kém, ta sẽ tìm một gia đình danh giá, cho họ nhận nàng làm con nuôi rồi...”

“Hoàng thượng, về việc thân phận của nàng...” Phụng Phi Vũ ngay lập tức cắt ngang, từ tốn kể lại thân thế thực sự của nàng. Vân Thuận Đế càng nghe hai mắt càng sáng rõ, chỉ hận không có râu mà vuốt vài cái tỏ rõ sự hào hứng, cuối cùng đập tay lên bàn một cái, thốt lên.

“Đúng là việc tốt. Dựa vào việc nàng là cháu gái của tộc trưởng tộc Thanh Miêu, chỉ cần người lấy nàng, quan hệ hai bên càng thêm khăng khít. Được, rất được. Ngày mai ta lập tức hạ chỉ tứ hôn.”

28. Chương 28: Ngọt Ngào

Lạc Thiên quốc trong một ngày liên xô xao đủ thứ chuyện hay ho hấp dẫn. Đầu tiên là Triệu gia thông cáo tội trạng thông dâm cùng độc hại phu quân của Triệu đại tiểu thư, hoàng thượng nghĩ tình Triệu gia là họ ngoại lại thêm công trạng của Triệu tướng quân, chỉ thu lại án tướng, lột mũ quan, cho cáo lão hồi hương, gia tộc đời đời không được làm quan. Phương Tử Nam đầu độc hoàng tộc, cứu tộc bị trăm ngàn lưng, riêng Phương Tử Nam bị đem ra tòng xẻo đúng 999 nhất mới được ban cho cái chết.

Tin hay ho tiếp theo chính là hoàng băng do chính hoàng thượng ngự bút, trong đó ca ngợi Hồ Thủy Linh, cháu gái của tộc trưởng Thanh Miêu, có công cứu mạng Định Vương, lan tâm huệ chất, ban chỉ tứ hôn, hai tháng sau lập tức tổ chức hôn lễ.

Hai tin tức gây chấn động ấy lần áp cả không khí hùng hực của đại hội võ lâm năm năm một lần được tổ chức tại Thủy Viên trấn cách kinh thành không xa. Khắp các tử lâu, trà quán, dân chúng hào hứng bàn tán không ngớt, mấy kẻ có mặt ở Mỹ Nhân lâu xem kịch vui của Triệu đại tiểu thư lúc trước lại được dịp khoa môi múa mép. Nếu trước đây còn vì uy của Triệu tướng quân mà chỉ dám thăm thẳm, giờ thì đành hoàng đem ra bàn luận chỉ trích Triệu Lệ Chi, nhà nhà còn mang nàng ra làm bài học răn đe cho tiểu nữ nhà mình, cả đời Triệu Lệ Chi chỉ e không còn ai dám lấy nàng, đến chết vẫn còn mang nợ danh mà không nhắm nổi mắt.

Dân chúng bàn chuyện Triệu gia chán, lại bàn sang vị cô nương người Thanh Miêu chưa ai biết mặt kia. Bá tính bình thường chẳng mấy ai có dịp gặp qua tộc người Thanh Miêu vốn ít giao du bên ngoài, trong mắt họ, người Thanh Miêu sống trên sa mạc nắng nóng, da chắc chắn đen nhẻm, tóc tai cháy nắng vàng rực, ăn to nói lớn, vân vân và mây mây. Cho nên hình tượng Hồ Thủy Linh sau một hồi được mang ra bàn tán thì biến thành đủ thứ dị dạng. Ai cũng tự nhủ là đúng, nói hươu nói vượn một hồi, chỉ tiếc không cảm thêm vài cái sừng, vài cái vẩy cho ra hình thú quý hiếm.

Hội hóng chuyện càng bàn càng hăng say, nước miếng bay tứ tung, câu chuyện vẫn chưa đến hồi kết thúc thì bỗng từ đâu một thiếu niên đáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú sáng lạng sà tới. Hai mắt hấn mở to đầy háo hức, còn không để đám người kia kịp hiểu chuyện, vung môi múa mép.

“Các vị, các vị, tại hạ này giờ ngồi nghe mọi người bàn luận, thấy hào hứng quá nên chạy đến góp vui.”

“Tiểu tử nhà ngươi thì biết gì mà nói?”

Một kẻ thấy người đến tuổi chỉ khoảng 16, 17 thì có chút xem thường, khinh mặt nói. Tiểu thiếu niên nhe răng cười đến ranh mãnh, lắc lắc ngón tay thon dài hồng hồng, ra điều kẻ cả.

“Ta biết gì, dĩ nhiên là biết nhiều hơn các vị rồi. Đại ca của ta là thuộc hạ của Định Vương đấy, ta từng may mắn được gặp nữ nhân đó rồi nhé.”

Một lời vang lên, cả đám đông ngay lập tức tụ quanh thiếu niên kia, hàng trăm con mắt vừa tò mò vừa mong đợi, chẳng mấy ai để ý ở một góc của tử lâu, có hai nam nhân đang ngồi, một người há hốc mồm đủ nhét một củ khoai vào, một người chỉ đạm mạc lắc đầu cười khỏ.

Tiểu thiếu niên thấy cả đám người nhào đến thì ra vẻ khoái chí, nhấc ghế ngồi xuống, uống một tách trà nóng rồi mới chậm rãi nói.

“Nữ nhân này... đúng như mọi người nói. Da nàng ta đen nhẻm như than.”

Bốn phía vang lên những tiếng kêu đắc thắng, tiểu thiếu niên ngừng giậm lát rồi lại tiếp.

“Tóc nàng ta vô cùng quá dị, ngắn ngắn chưa đến vai, lại còn xơ xác như chổi xể. Mắt con to con nhỏ, mũi thì bè bè, miệng thì ôi trời ôi, môi vừa dày vừa thâm. Nói chung là người xấu nhất gặp nàng cũng có thể tự vỗ ngực nói mình đẹp nhất thiên hạ.”

“Vậy thì sao hoàng thượng lại tứ hôn nàng ta cho Định Vương?”

“À, vị huynh đài hỡi quá hay. Nhưng mọi người nghe ta kể về nàng ta đã. Nàng ta hành xử vô cùng thô lỗ, mỗi bữa ăn phải hơn bốn bát to, giọng nói thì ồm ồm như nam nhân. Cái giọng nói ấy đem đi dọa ma thì may ra...”

“Người nói cứ như thật. Người chỉ gặp qua nàng ta, đã tiếp xúc đâu mà biết giọng nàng như thế nào.”

“Ta nói vị huynh đài này, ta nói gặp qua, cũng không nói chưa nói chuyện qua, nàng chỉ ra lệnh cho đại ca ta vài câu là ta đủ hiểu rồi. Bộ dạng vô cùng hách dịch, rất rất đáng ghét a~”

Hồ Thủy Linh tự bôi đen mặt mình một cách khoái chí, thấy mọi người còn đang suy ngẫm lời nói khoa trương của nàng thì liền tiếp tục vẽ rồng vẽ rắn.

“Mọi người có biết Định Vương bị trúng độc gì không? Chính là Bách Độc, là kỳ độc không thuốc giải trong thiên hạ a~ Cho nên nữ nhân như thế dù xấu xí đến ma chê quỷ hờn thì vẫn được xem là vô cùng quý hiếm. Điều kiện để nàng giải độc cho Vương gia chính là ngài phải lấy nàng làm vợ. Hoàng thượng thương Định Vương, cuối cùng đành lắc đầu chấp thuận a~”

Mọi người nghe nàng khoa môi múa mép một hồi, bán tín bán nghi định hỏi thêm vài câu thì đã thấy hai nam nhân cao lớn xuất hiện. Hai nam nhân này thân hình cao lớn lực lưỡng nhưng dáng vẻ vô cùng bình thường, trông có vẻ giống nhân sĩ giang hồ, một người trừng mắt nhìn tiểu thiếu niên, giọng nói đè nén.

“Tiểu đệ, người ở đây làm nhảm cái gì, mau về.”

Hắn nói xong thì lôi tiểu thiếu niên đi không thương tiếc, để lại sau lưng một trận tranh luận khác về một nữ nhân xấu xí lại đòi làm phượng hoàng cao quý.

Tiểu thiếu niên nhiều chuyện bị nắm áo lôi ra ngoài, khuôn mặt thanh tú khê nhẵn lại bất bình nhưng cũng chẳng dám phản kháng. Hồ Thủy Linh chu môi kêu lên khe khẽ.

“Phượng huynh, đang vui mà.”

Vân Thuận Đế đi bên cạnh cũng góp tiếng.

“Đúng, đúng, đang vui mà.”

Phụng Phi Vũ hừ lạnh một tiếng, một vẻ đạo mạo nghiêm khắc đứng lại, quay sang trách mắng hai “tiểu hài tử” ham vui kia.

“Hoàng... không, đại ca, Linh Nhi còn nhỏ ham vui, huynh sao lại hùa theo nàng như tiểu hài tử như thế? Nàng đó, muốn người khác nghĩ này nghĩ nọ về nàng như thế mới vui sao? Nàng tại sao phải để người khác nghĩ mình xấu xí, đáng sợ như thế mới được? Ta thực sự rất khó chịu khi có người dám nói loạn thất bát tao về nàng. Dù là nàng tự bôi xấu mặt mình ta cũng không cho phép. Trong lòng ta nàng là đẹp nhất, là đáng trân trọng nhất. Ta không cho phép bất cứ ai, kể cả nàng, nghĩ xấu về thê tử tương lai của ta như thế.”

Vân Thuận Đế và Hồ Thủy Linh nghe Phụng Phi Vũ giảng đạo mà cùng tiu nghỉu cúi đầu chẳng khác gì hai đứa trẻ gây ra họa lớn. Vân Thuận Đế bị hoàng đệ dạy dỗ cũng có chút mất mặt, quay sang liếc Hồ Thủy Linh một cái đầy ẩn ý, tại người đấy. Hồ Thủy Linh bị những lời của Phụng Phi Vũ làm cho xúc động, chẳng thềm để ý đến vẻ bất bình của Vân Thuận Đế, cũng chẳng quản mình đang cải nam trang ôm chầm lấy hắn đầy hạnh phúc, dụi dụi đầu vào cánh tay hắn chẳng khác gì một con mèo nhỏ đang làm nũng.

“Vũ, xin lỗi, từ nay ta không dám nữa, không dám nghĩ xấu, kể xấu, bôi xấu thê tử tương lai của chàng nữa.”

Vân Thuận Đế co rút khóe miệng giật giật mấy cái, hoàng đệ của hắn lúc nào cũng nghiêm chỉnh, lạnh lùng mà lại vô cùng biết cách thuần phục nữ nhân của mình, quả thật... đáng học hỏi a

~“Tiểu quý.”

Phụng Phi Vũ điểm nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó nắm tay nàng kéo đi. Vân Thuận Đế bị bỏ lại phía sau, ngẩng đầu nhìn trời cảm thán, đúng là có sắc quên huynh đệ mà, rồi nhắc bước ung dung bước theo sau, hướng về nơi đã định trước.

Mỹ Nhân lâu hôm nay đông đúc khác thường, đèn vừa lên, sảnh đường rộng lớn của Mỹ Nhân lâu đã đông nghẹt không còn một chỗ trống. Cả những phòng thượng hạng với giá vé cắt cổ cũng đã được đặt trước từ rất lâu. Thì ra hôm nay là ngày hội hoa khôi của Mỹ Nhân lâu, các mỹ nữ đẹp nhất được tuyển chọn kỹ lưỡng ở các chi nhánh từ Nam chí Bắc của Mỹ Nhân lâu đều tụ tập về đây thi thố tài năng, hoa khôi đứng đầu sẽ được hưởng những đãi ngộ vô cùng lớn, chưa kể nếu lọt mắt xanh một vị công tử hoặc quan viên nào đó còn có thể được chuộc mình. Nhưng quy định của Mỹ Nhân lâu rất nghiêm ngặt, những kỹ nữ đẹp nhất, giỏi nhất thường là những mật thám được huấn luyện từ nhỏ, thu thập vô vàn tin tức về cho Tuyệt Mệnh Môn. Muốn bước ra khỏi Mỹ Nhân lâu phải được sự đồng ý của môn chủ, chấp nhận phế bỏ toàn bộ võ công, còn phải uống một loại độc bí ẩn, hằng tháng phải uống thuốc giải một lần, chỉ cần quá hé lộ bất cứ tin tức gì về Tuyệt Mệnh môn dù là nhỏ nhất sẽ chết bất đắc kỳ tử, thậm chí còn liên lụy đến gia đình nhà chồng. Đối lại, mỹ nhân đó sẽ được sự bảo trợ suốt đời của Tuyệt Mệnh môn, được phép quay lại Tuyệt Mệnh môn bất cứ lúc nào, dĩ nhiên người đó phải vượt qua vô vàn cuộc điều tra khác nhau để đảm bảo độ tin cậy cùng trung thành.

Hồ Thủy Linh là môn chủ, dĩ nhiên không thể vắng mặt vào dịp này. Nàng vừa bước vào đã thấy Y Y cùng Y Yên chờ sẵn từ lâu. Nàng kéo tay áo Phụng Phi Vũ nói khẽ vào tai hắn.

“Chàng lên phòng trước, ta đi gặp Nhạc quân sư một chút.”

“Đừng đi lâu quá, ta sẽ rất nhớ nàng.”

Phụng Phi Vũ cũng ghé vào tai nàng thì thầm to nhỏ, còn thuận thế cắn nhẹ một cái lên vành tai tinh tế đáng yêu của nàng. Hồ Thủy Linh hơi ngượng, hai má đỏ hây, lúng túng gật đầu đáp ứng rồi nhanh chóng biến mất sau hành lang. Vân Thuận Đế đi sau nhìn thấy rõ mọi chuyện, vỗ rưng mình một cái cảm thán.

“Không ngờ Vũ Nhi của ta cũng biết nói lời ngon ngọt đấy, Vũ Nhi đã trưởng thành rồi, trưởng thành rồi.”

Phụng Phi Vũ mặt lạnh quay lưng bước đi, mặc Vân Thuận Đế nói nhăng nói cuội, đối với hắn mà nói, chỉ có nữ nhân trong lòng hắn mới được phép thấy những mặt hi vọng ồ ồ thậm chí là trẻ con của hắn, chưa kể người ấy lại là Hồ Thủy Linh, là người yêu hắn một cách vô tư tuyệt đối, hy sinh không cần đòi hỏi, những gì nàng đã làm cho hắn dù hắn đem toàn bộ tình yêu của cả đời mình dồn hết cho nàng, e rằng vẫn còn thiếu hụt, những hành động yêu thương sung ái kia thì có là gì.

Phụng Phi Vũ bước vào phòng thượng hạng ngồi chờ chưa được một khắc mà vẫn chưa thấy Hồ Thủy Linh xuất hiện, lòng liền có chút nôn nóng, ngón tay gõ liên tiếp lên mặt bàn một cách thiếu kiên nhẫn. Ngay lúc Vân Thuận Đế định phát tác thì cửa phòng chậm rãi mở ra, Hồ Thủy Linh rất nhanh liền bước vào bên trong, bộ váy tím bằng lụa thượng đẳng loạt soạt theo từng bước chân.

“Vũ, đã để chàng đợi lâu.”

Phụng Phi Vũ và Vân Thuận Đế nhìn nàng tiến đến, không hẹn mà cùng ngây ngẩn. Nàng đặc biệt trang điểm nhẹ càng tôn lên những đường nét tinh tế trên khuôn mặt, bộ váy áo được cắt may kỹ lưỡng làm nổi bật những đường cong quyến rũ trên cơ thể khiến Hồ Thủy Linh hôm nay trông xinh đẹp rực rỡ hơn hẳn ngày thường. Thấy hai nam nhân ngây ngốc nhìn mình, nàng hơi xấu hổ, vội vàng ngồi xuống cạnh Phụng Phi Vũ, nắm tay hắn, nép khuôn mặt hơi hồng hồng vào tay áo hắn, nhỏ giọng nói riêng với hắn.

“Vũ, đẹp không? Ta... là đặc biệt mặc cho chàng xem đấy.”

Phụng Phi Vũ nghe nàng nói thế liền hơi nghiêng mình che đi tầm mắt có chút tò mò của Vân Thuận Đế, ích kỷ đem nữ nhân xinh đẹp của mình giấu đi, cúi đến gần tai nàng thì thầm.

“Đẹp lắm, ta rất thích, Linh Nhi.”

Mắt nhìn mắt, tay trong tay, nàng cùng hân hỉ cười hạnh phúc, thiên ngôn vạn ngữ cũng chẳng còn cần thiết vào giờ phút này. Vân Thuận Đế bị quăng qua một xô thì có chút giận hờn, nhưng rất nhanh hân đã bị những mỹ nữ bên dưới thu hút sự chú ý, mặc kệ đôi nam nữ đang tình nồng ý mật tay trong tay thì thầm to nhỏ, đôi mắt đào hoa háo hức dõi theo những bóng hồng muôn hình muôn vẻ đang thi thố tài năng bên dưới sảnh đường.

Hồ Thủy Linh dù sao vẫn nắm quyền quyết định cuối cùng trong sự kiện lần này, nàng dĩ nhiên cũng phải dõi mắt quan sát tình hình bên dưới. Nàng bẩm sinh yêu thích cái đẹp, nhìn ngắm một hồi thì so với Vân Thuận Đế lại thành cùng một bộ dạng, lúc trầm trồ thán phục, lúc lại xuýt xoa khen ngợi, chỉ có mỗi Phụng Phi Vũ là điềm tĩnh, an nhiên tự tại ôm nàng trong tay, chậm rãi thưởng rượu ngon, lâu lâu lại đáp lại mấy lời của nàng.

Cuộc thi tài bên dưới kết thúc, Y Y cùng Y Yên kính cẩn cầm một khay bạc đựng những chiếc thẻ tre có ghi tên của năm cô nương được quan khách chọn lựa nhiều nhất bước vào phòng đặt trước mặt Hồ Thủy Linh. Nàng nhìn năm cái tên trên thẻ tre, nghĩ nghĩ rồi đẩy sang cho Vân Thuận Đế ngồi cạnh.

“Hoàng thượng, nói về mỹ nhân e rằng chẳng ai có lòng thưởng thức bằng người, chi bằng ta mạo muội nhờ người quyết định.”

Vân Thuận Đế trưng ra một bộ dạng vô cùng hài lòng, gật gù xem xét đầy hứng thú, dù sao ở Lạc Thiên quốc hân vẫn là cao nhất, Hồ Thủy Linh cũng phải cho hân chút mặt mũi mới được. Rất nhanh, hân đã chọn ra người chiến thắng đưa cho Y Y đứng chờ sẵn, tạt đào hoa lại phát tác.

“Y Y, ta nghĩ người nếu chịu tham gia, ta chắc chắn sẽ chọn người làm hoa khôi.”

“Nô tỳ không dám, tạ hoàng thượng coi trọng.”

Y Y cúi người thi lễ đầy khách khí, không vì được khen mà kiêu ngạo, điềm tĩnh như nước chậm rãi lui ra. Hồ Thủy Linh nhìn Vân Thuận Đế phóng điện lung tung thì có chút khinh bỉ, hậu cung nhiều vô số mà vẫn còn muốn nạp thêm sao.

“Hoàng thượng, lát nữa sẽ có phiên đấu giá một đêm cùng các hoa khôi đấy, người có muốn...”

Vân Thuận Đế hai tay vòng trước ngực, đầu ngẩng cao, lưng thẳng tắp, dù đã dịch dung thành một nam nhân bình thường nhưng vẫn tỏa ra anh khí bức người, hân liếc nàng có chút coi thường.

“Ta cho người hay, ta chỉ cần hô một tiếng, mỹ nữ cỡ nào chẳng có, thậm chí còn quỳ xuống cầu xin được ân sủng của ta, hoa khôi của người có là gì. Ta chưa đòi tiền thì thôi, tại sao lại phải bỏ tiền ra?”

Hồ Thủy Linh bị câu nói cuối cùng và dáng vẻ lưu manh của Vân Thuận Đế chọc cho cười nghiêng ngả. Có bao nhiêu hoàng đế hài hước cùng vô sỉ như Vân Thuận Đế, cũng có bao nhiêu nữ nhân dám cười hoàng đế đến vô tư như nàng. Phụng Phi Vũ nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng đầy yêu chiều, hơi xiết nhẹ eo nàng như nhắc nhở. Hồ Thủy Linh ho khụ khụ vài tiếng rồi ngồi ngay ngắn lại trong lòng hân, hơi ngược mắt nhìn hân giấy lát rồi đánh tiếng hỏi, ngón tay di di vẽ những vòng tròn bất định trước ngực hân.

“Vũ, theo chàng thì những cô nương kia, ai là người đẹp nhất?”

Phụng Phi Vũ không nhìn nàng, chậm rãi rót cho Vân Thuận Đế một ly rượu rồi mới nói.

“Nàng là đẹp nhất.”

Nhận được câu trả lời như ý, nàng cười càng thêm rạng rỡ, còn không để Phụng Phi Vũ đụng đến chén đã liền đỡ lấy, hai tay dâng rượu đến tận miệng hân, Phụng Phi Vũ cong cong nét cười đầy hài lòng, cúi đầu uống cạn. Hình ảnh vô cùng ngọt ngào khiến người khác ghen tị.

Vân Thuận Đế nhìn một màn ân ái ái chẳng xem ai ra gì kia thì gai ốc nổi đầy mình, cuối cùng cũng hết chịu nổi, phất áo đứng dậy, trước khi ra khỏi phòng thì bực dọc quăng lại một câu.

“Hai người các người kinh tởm! Hừ!”

29. Chương 29: Thái Hậu Triệu Kiến

Thời gian chậm rãi trôi qua. Cuộc sống ở kinh thành vẫn vô cùng yên ổn, không chút biến động. Triệu tướng quân cáo lão hồi hương, cả nhà lặng lẽ dắt nhau rời khỏi kinh thành trong đêm tối. Triệu Lệ Chi quá nhọc nhằn cũng chẳng dám lộ mặt ra ngoài, nghe bảo nàng ta sau đó đã xuống tóc đi tu, có người lại bảo nàng ta nhốt mình trong phòng găm nhăm nỗi đau, thực chất ra sao không ai biết được. Phương Tử Nam ở trong lao tù chịu không nổi khổ sở, chưa đến ngày hành hình đã lăn ra chết. Cửu tộc của hắn chết không một ai nhắm mắt. Võ lâm càng lúc càng bận rộn, háo hức chờ đến đại hội võ lâm. Định Vương phủ cũng bận rộn không kém, người ra kẻ vào tấp nập lo chuẩn bị cho hôn lễ sẽ diễn ra trong vòng 1 tuần nữa.

Trong lúc mọi người bận đến tối tăm mặt mày, hai nhân vật chính lại thản nhiên trú đông trong thư phòng của Phụng Phi Vũ. Hồ Thủy Linh ngồi ở một cái bàn nhỏ gần cửa sổ, trước mặt là một chồng sổ sách dày cộm, bên trong ghi rất nhiều tin tình báo cùng báo cáo doanh thu của các cửa hàng. Nàng càng xem, đôi lông mày thanh tú càng nhíu chặt. Phụng Phi Vũ này giờ bận rộn xem tàu chương cũng phải dừng lại, ngược lên nhìn nàng cứ nhăn mặt nhíu mày hồi lâu.

“Sao vậy, Linh Nhi?”

“Vũ, ta nghĩ sắp tới sẽ có chút náo nhiệt.”

Nàng vừa nói vừa cầm một quyển sổ đến ngồi vào lòng hắn. Phụng Phi Vũ để nàng ngồi an ổn trong lòng mình, một tay ôm nàng, một tay vuốt vuốt hàng lông mày đang nhăn lại của nàng.

“Có gì mà náo nhiệt?”

“Chàng xem, các cửa hàng của Ứng Phong vừa nhận một đơn hàng làm vũ khí rất lớn. Chưa kể, các mỏ sắt ta đang khai thác ở phía Nam xuất hiện mấy tay thương nhân ngả giá cao đòi thu mua toàn bộ sắt do ta khai thác và luyện thành. Còn nữa, không những đặt hàng ở Ứng Phong, các cửa hàng nhỏ lẻ khác cũng có người đến. Rồi còn xuất hiện mấy gã muốn dụ dỗ thợ rèn vũ khí của Ứng Phong về làm ình. Xem ra có người đã bắt đầu động tay động chân rồi.”

Nghiep đoàn Ứng Phong do nàng quản lý không chỉ sản xuất vũ khí mà còn khai thác quặng sắt ở khu vực gần sa mạc Thanh Miêu. Trong Hồ tộc của nàng có một tay nghệ nhân chuyên chế tạo vũ khí, hẳn cực kỳ say mê các loại vũ khí từ cổ chí kim, với hắn, những thứ đó mới đúng là nghệ thuật. Hồ Thủy Linh cũng vì thế mà nắm rõ được kỹ thuật luyện sắt. Hiện tại, xét về sức mạnh quân sự thì Lạc Thiên quốc đứng hàng đầu nhờ có nghiệp đoàn Ứng Phong của nàng. Dĩ nhiên chẳng ai biết được, ngay từ lúc ban đầu, nghiệp đoàn Ứng Phong được thành lập nhằm mục đích hỗ trợ cho Định Vương Phụng Phi Vũ và Vân Thuận Đế.

Phụng Phi Vũ vừa nghe thì khuôn mặt liền khẽ biến, cầm sổ lật xem vài trang, cuối cùng gạt đầu.

“Nàng nói đúng. Sắp có đại biến rồi. Nàng tiếp tục theo dõi động tĩnh của những người này, mai ta sẽ báo với hoàng huynh.”

Phụng Phi Vũ nói xong liền để quyển sổ xuống bàn, dựa đầu lên vai Hồ Thủy Linh, tay vuốt ve nhẹ nhàng, thăm thềm.

“Linh Nhi, ta thật mong mọi chuyện vẫn sẽ yên ổn đến khi hôn lễ của chúng ta hoàn tất.”

Hồ Thủy Linh cảm nhận được sự khẩn trương, căng thẳng của hắn liền vòng tay ôm lại hắn, cười trấn an.

“Chàng đừng lo, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Mọi chuyện đến giờ vẫn quá tĩnh lặng. Ta rất sợ sự bình yên trước cơn bão thế này.”

“Chàng sợ không chống chọi được qua cơn binh biến.”

Phụng Phi Vũ ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt nàng, đôi tay đầy vết chai di di trên từng đường nét khuôn mặt nàng, lắc đầu.

“Không, ta sợ mất nàng. Linh Nhi, nàng không biết nàng quan trọng với ta thế nào đâu.”

“Chàng cũng không biết chàng quan trọng với ta như thế nào đâu.”

Nàng cười lên một tiếng thanh thúy như chuông, điểm nhẹ tay lên môi gần hân tiếp tục nói, dâng lên môi thơm, hôn hân thật lâu thật sâu. Đến khi cả hai tách ra, nàng cầm tay hân, áp lên khuôn mặt đang hồng hồng của mình, nghiêm túc nói.

“Vũ, ta thề sẽ không bao giờ rời khỏi chàng. Dù đi đâu, ta cũng sẽ quay về bên chàng, bằng bất cứ giá nào.”

“Được, ta sẽ chờ nàng, bằng bất cứ giá nào.”

Phụng Phi Vũ cùng Vân Thuận Đế nghị sự trong ngự thư phòng, không khí có phần căng thẳng, nặng nề. Đang lúc bàn quyết sách thì tiếng Doãn Trực đã gấp gấp vang lên từ bên ngoài.

“Bẩm hoàng thượng, thần có việc còn bẩm báo.”

“Mau vào.”

Doãn Trực là một người nổi tiếng bình tĩnh, nay giọng nói của hân có chút hoảng sợ, Vân Thuận Đế vừa nghe thấy thì tâm liền bất giác khẩn trương. Doãn Trực vội vã vào phòng, quỳ sụp xuống, cả người run lên bần bật.

“Hoàng thượng, Vương gia, Hồ cô nương xảy ra chuyện rồi.”

Một cơn gió lạnh thổi tấp vào người Doãn Trực, Phụng Phi Vũ lúc này vẫn bình tĩnh ngồi trong ngự thư phòng, thoáng chốc đã sững sững đứng trước hân, vẻ mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Nói mau, Linh Nhi đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương Gia, Thái hậu hôm nay cho gọi Hồ cô nương vào gặp mặt, không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hiện giờ Hồ cô nương đã hôn mê bất tỉnh, đang ở...”

Hân còn chưa nói xong thì Phụng Phi Vũ đã biến mất khỏi ngự thư phòng. Vân Thuận Đế cũng chẳng giữ bình tĩnh nổi, xiết chặt tay thành nắm đấm, nện từng bước gấp gấp vào Phương Tĩnh Cung.

Khi Phụng Phi Vũ vào đến Phương Tĩnh Cung, bên trong đã loạn thành một đoàn từ lâu. Y Y cùng Y Yên, hai nha hoàn của Hồ Thủy Linh, sắc mặt xanh xao tái nhợt quỳ phục dưới đất, bên ngoài sân, một cung nữ bị đánh đến máu thịt lẫn lộn đã gục chết được một lúc. Phụng Phi Vũ nhìn thấy cảnh ấy thì mặt càng thêm hung ác đáng sợ, gầm lên.

“Y Y, Y Yên, chuyện này là thế nào? Linh Nhi đâu rồi?”

“Vương Gia, chủ tử đang ở...”

Y Y chưa kịp nói xong thì cánh cửa phía sau liền bật mở, Triệu Thái hậu cùng các cung nữ thái giám lừng lững bước ra, vóc người thấp bé nhưng vẻ cao ngạo toát ra từ xương khiến ai cũng phải cúi đầu e sợ. Nàng thấy Phụng Phi Vũ đứng đó thì vẻ mặt liền ngay lập tức đổi sang hoảng hốt, vội vàng vàng bước đến gần hân, nước mắt hoen mi, run run lên tiếng.

“Vũ Nhi, là do ta, là lỗi của ta. Ta thỉnh nàng đến gặp mặt, thật không ngờ con tiện tì kia to gan, dám đầu độc nàng. Ta xin lỗi con, là tại ta...”

Phụng Phi Vũ liếc nhìn cái xác mềm nhũn của cung nữ nằm cách đó không xa, rồi lại nhìn sang phía Triệu Thái hậu, tức giận như nước lũ tràn đê, càng lúc càng dâng cao khiến khuôn mặt hân đỏ bừng, hai tay xiết chặt, chỉ hận không thể xé nát khuôn mặt giả nhân giả nghĩa trước mặt mình. Hân run run nén giận, hừ lạnh một tiếng rồi chạy thẳng vào trong.

Hồ Thủy Linh đang nằm trong tròng kỷ, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt vẫn hồng nhuận khỏe mạnh, không có dấu hiệu gì của việc đầu độc. Phụng Phi Vũ ngồi xuống cạnh nàng, vuốt ve nhẹ nhàng khuôn mặt đang say ngủ của nàng giấy lát, ánh mắt mỗi lúc một lạnh lùng băng giá, sau đó không nói một tiếng, ôm nàng vào lòng, nhanh chóng bước ra ngoài.

Vân Thuận Đế cũng vừa lúc đến nơi, hân nhìn cung nữ đã hôn lìa khỏi xác nằm ở một góc sân kia, đánh giọng hỏi Tiểu Huệ Tử.

“Người, mau nói, đã có chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Huệ Tử run rẩy quỳ xuống, lắp bắp nói.

“Nô tài, nô tài không biết. Xin hoàng thượng tha tội, nô tài không biết gì hết.”

Triệu Thái hậu lạnh nhạt nhìn Tiểu Huệ Tử quỳ phục dưới đất giầy lát, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Người hỏi hần cũng vô dụng thôi. Ta muốn nói chuyện riêng với Hồ cô nương nên cho đuổi hết mọi người ra ngoài. Không ngờ con tiện tì kia, không biết là được lệnh của ai, bỏ độc vào trà của nàng. Nàng ấy vừa uống vào thì liền hôn mê bất tỉnh...”

“Nên người liền giận dữ sai người đánh chết nó sao?”

Tiếng nói không chút nhiệt độ của Phụng Phi Vũ vang lên ngay sau lưng, Triệu Thái hậu chậm rãi quay lại, khuôn mặt một vẻ hối hận khôn nguôi.

“Vũ Nhi, ta là vì quá hoảng hốt, còn chưa nghĩ kỹ đã đánh chết nó. Ta xin lỗi con. Nhưng thái y đã đến bắt mạch cho nàng, nàng chỉ bị trúng độc nhẹ, tuyệt không nguy hiểm đến tính mạng.”

Phụng Phi Vũ lúc này chẳng khác ôn thần ác sát là mấy, sát khí nồng đậm đủ bóp chết ai dám đứng gần, đôi mắt vằn vện tơ máu nhìn vào người phụ nữ đã thân sinh ra hần. Hần không hiểu, vạn lần không hiểu vì sao người phụ nữ này lại máu lạnh vô tình đến thế, đến cả thê tử của con mà cũng ám hại, thật sự hoàng cung là nơi không có máu mủ ruột rà hay sao.

Hai tay hần ôm lấy nàng hơi run rẩy, chỉ cần nghĩ đến việc mất nàng, tâm hần càng thêm băng giá, trống rỗng. Giọng nói tràn ngập tử khí rít qua kẽ răng.

“Thái hậu, Linh Nhi nếu có mệnh hệ gì, ta sẽ đem người chôn cùng nàng.”

“Người...”

Triệu Thái hậu trừng mắt giận dữ, lời nói nghẹn ứ ở cổ khiến khuôn mặt mỹ lệ có chút vặn vẹo đáng sợ. Vân Thuận Đế nhíu mày nhìn một màn trước mắt, lại thấy Phụng Phi Vũ đã ôm Hồ Thủy Linh khinh công đi mất liền hạ lệnh mang xác cung nữ kia đi. Hần nhìn Triệu Thái hậu đứng gần đó bằng một vẻ khinh thường không hề che giấu, trước khi phát tay áo bỏ đi cũng không quên bỏ lại một lời.

“Thái hậu, cái gì cũng có chừng mực của nó.”

Khuôn mặt của Triệu Thái hậu hơi nhăn nhúm lại, nhưng rất nhanh đã quay lại vẻ lãnh đạm thường thấy. Nàng đứng trong sân nhìn bóng Vân Thuận Đế khuất dần, lòng lại ỉn ỉn giận dữ. Vân Thuận Đế thuở nhỏ đã bị tách ra khỏi nàng, tình cảm mẹ con vốn rất lạnh nhạt, càng lớn hần càng tỏ thái độ chống đối nàng một cách rõ ràng dù nàng yêu thương hần hết lòng.

Phụng Phi Vũ thì ngược lại, thuở nhỏ bị nàng đánh đập, hành hạ suýt chết, sau khi lớn lên hần vẫn một mực đối với nàng hiếu thuận mặc cho nàng lạnh nhạt, tàn nhẫn với hần đến thế nào. Mãi đến khi hần bị đầu độc thì dường như đã tỉnh ra đôi chút, thái độ của hần bắt đầu thay đổi, đến khi xuất hiện nữ nhân kia thì rõ ràng hần đã chẳng xem nàng là mẫu thân của hần nữa.

Triệu Thái hậu đứng trong khoảng sân phủ đầy tuyết của Phương Tĩnh Cung, vẻ mặt không vui không buồn vô cùng khó đoán. Nàng cứ đứng đó nhìn ra cổng Phương Tĩnh Cung, đến khi Tiểu Huệ Tử đem áo khoác đến khoác cho nàng thì mới quay lưng vào trong, trên môi thấp thoáng một nụ cười vừa châm biếm lại có chút đắc thắng.

30. Chương 30: Chân Tướng

Phụng Phi Vũ mang Hồ Thủy Linh hôn mê bất tỉnh về Định Vương phủ, thoáng chốc mọi chuyện đã loạn thành một đoàn. Phi Hồ đi tìm Hải Nguyệt lại tay không quay về, ngay lập tức nhận luôn một chưởng của

Phụng Phi Vũ, cả người bay thẳng ra sân, lay lắt chẳng khác gì một chiếc lá trước gió lớn.

Y Y, Y Yên từ lúc trở về vẫn một mực im lặng quỳ dưới đất chờ định tội. Phụng Phi Vũ đặt Hồ Thủy Linh nằm xuống giường, bắt mạch thì thấy mạch tượng hoàn toàn bình thường, trong lòng vừa thấy kỳ lạ lại vừa bất an vô cùng. Cùng lúc đó, Vân Thuận Đế cũng di giá đến. Thấy nàng vẫn nằm hôn mê trên giường, khuôn mặt hần có chút tái nhợt.

“Vũ Nhi, nàng sao rồi?”

“Hoàng thượng, chúng ta qua thư phòng một chút. Y Y, Y Yên, khi nào nàng tỉnh thì báo cho ta ngay lập tức.”

Trong thư phòng của Phụng Phi Vũ, Vân Thuận Đế ngồi trên ghế thái sư, nghe hần nói xong thì sững sốt hô lên nho nhỏ.

“Cái gì? Thật sao?”

Phụng Phi Vũ vẻ mặt ngưng đọng, lặp lại lời vừa nói.

“Đúng, hoàng thượng, người kia không phải là Linh Nhi.”

“Làm sao người biết?”

“Hoàng thượng, trên người Linh Nhi có một mùi hương rất lạ, Hải Nguyệt nói do ta trúng Bách Độc nên mới ngửi được mùi hương đó, đến giờ tuy đã giải hết nhưng ta vẫn mơ hồ nhận ra được. Nữ nhân kia không có mùi hương như nàng.”

“Người chắc chứ?”

“Hoàng thượng, dù có giấu nàng trong biển người, ta vẫn có thể dễ dàng nhận ra nàng chỉ bằng một cái liếc mắt. Hiện giờ nữ nhân kia còn hôn mê bất tỉnh, chờ đến khi nàng ta tỉnh lại, nhìn cử chỉ hành động sẽ càng biết rõ thực hư.”

“Vậy còn Hồ Thủy Linh đang ở đâu?”

“Chắc chắn là bị bà ta đem đi giấu đâu đó rồi.”

Phụng Phi Vũ nghiêng răng nói, hỏa khí bốc lên ngàn ngút, hần vung tay đánh mạnh một cái, chiếc bàn thứ mấy chục lại vỡ vụn dưới bàn tay nóng giận của hần. Vân Thuận Đế nhú mày suy nghĩ, một hồi lâu mới lên tiếng, khuôn mặt lúc nào cũng như hồ ly giờ đây lại vô cùng nghiêm túc.

“Vũ Nhi, đã đến nước này, ta có một chuyện muốn nói với đệ...”

Hồ Thủy Linh nằm trên lớp rơm khô cứng ngắt, hé mắt nhìn xung quanh. Nàng đang ở trong một buồng giam cũ kỹ, mạng nhện giăng đầy khắp nơi, vài con chuột còn rút rít chạy qua lại dưới chân không chút sợ hãi. Phía trên cao là một ô cửa sổ có chấn song chắc chắn, bên ngoài dây leo đan dày đặc, ánh sáng bên ngoài khó mà len vào được. Dựa vào ánh sáng leo loét của ngọn đuốc nhỏ treo bên ngoài, nàng có thể thấy đây là một khu buồng giam cũ, bên ngoài còn có thêm 2,3 cái buồng trống đầy mạng nhện. Nàng nằm im, cảm nhận cơn đau cứ nhói lên ở gáy, miệng hơi nhếch lên thành một nụ cười khó hiểu. Một màn gặp gỡ Triệu Thái hậu hiện lên trong đầu.

Trời còn chưa kịp sáng, Phụng Phi Vũ đã vội vào triều báo với Vân Thuận Đế động tĩnh của nhóm người lạ kia. Hồ Thủy Linh đang dùng bữa sáng thì đã thấy Lý tổng quản của Định Vương phủ bước vào phòng nói có thái giám Tiểu Huệ Tử của Phương Tĩnh cung đến tìm. Nàng còn đang nhú mày không biết Phương Tĩnh cung là cái chỗ nào thì liền được Y Y này giờ vẫn đứng hầu bên cạnh nhắc nhở.

“Tiểu thư, là cung của Thái hậu.”

Nàng à lên một tiếng, cũng không có ý định đứng dậy, tiếp tục bữa ăn còn dang dở, phong thái đĩnh đĩnh, từ tốn khiến Lý tổng quản đứng nhìn mà mồ hôi chảy ròng ròng. Cuối cùng, lão đành lên tiếng.

“Hồ tiểu thư, không nên để người của Thái hậu đợi lâu.”

“Cứ bảo ta hiện đã ra ngoài, để hần chờ một chút đi.”

Tiểu Huệ Tử trước mặt hoàng thượng cùng Thái hậu dĩ nhiên phải cúi người hèn mọn, nhưng ra ngoài hần vốn chẳng để ai vào mắt. Định Vương có tiếng là hiếu thuận với Thái hậu, hần lại không có ở phủ nên Tiểu Huệ Tử đầu cũng ngẩng ột chút, ngồi trên trong đại sảnh uống trà chờ đợi, ánh mắt xem thường liếc qua liếc lại lũ hạ nhân trong Định Vương phủ. Hần chờ, rồi lại chờ, chờ đến gần 1 canh giờ mà bóng dáng Hồ tiểu thư kia vẫn chưa xuất hiện, cuối cùng giận dữ đập bàn một cái, cất tiếng the thé với Lý tổng quản này giờ vẫn đứng lau mồ hôi bên cạnh.

“Lý tổng quản, vị Hồ tiểu thư này cũng thật phóng khoáng, ngày hôn lễ đã gần kề mà nàng còn đi lung tung, thật không ra thể thống gì cả. Có biết Thái hậu triệu kiến là vinh dự đến thế nào hay không mà nàng ta mãi vẫn chưa thấy. Để ngài chờ lâu đến thế, đứa con dâu chưa vào cửa mà chút lễ tiết đó cũng không biết. Thật buồn thay cho Định Vương.”

“Huệ Tử công công, đã để ngài chờ lâu.”

Tiểu Huệ Tử vừa nói xong thì đã thấy bóng dáng một nữ nhân yếu điệu bước vào sảnh đường. Giữa trời tuyết rơi lất phất, bóng dáng hồng y nổi lên bần bật, chẳng khác gì một bông hoa đào xinh đẹp giữa mùa đông. Mái tóc nàng chỉ ngắn đến vai, khuôn mặt thanh tú mềm mại tràn ngập ý cười khiến khung cảnh bớt đi vài phần ảm đạm.

Tiểu Huệ Tử chưa từng gặp qua Hồ Thủy Linh, lại nghe mấy tin đồn bát nháo trong kinh thành nên lúc này gặp được nàng thì khuôn mặt có chút ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh, hần liền nghênh mặt, dùng nửa con mắt nhìn nàng, không nhanh không chậm nói.

“Hồ tiểu thư, Thái hậu chờ đã lâu, mau lên đường thôi.”

“Được, mời công công.”

Phương Tĩnh Cung phủ một màu tuyết trắng xóa, dưới sắc trời u ám mùa đông càng thêm ảm đạm lạnh lẽ. Hồ Thủy Linh theo Tiểu Huệ Tử đi vào, trong lòng có chút căng thẳng hồi hộp khó nói. Dù sao cũng là mẹ của phu quân tương lai, dĩ nhiên nàng phải cảm thấy như thế, nhưng phần nhiều là vì muốn tận mắt xem người mẹ thân sinh lại đối xử tàn nhẫn với con mình đến thế cuối cùng là người như thế nào.

Triệu Thái hậu ngồi trên cao, một thân y phục màu vàng thêu hình chim phụng tinh xảo, châu sa gắn trên tay áo cùng vạt áo lấp lánh càng tôn lên sự cao quý cùng quyền uy. Hồ Thủy Linh cùng hai nha hoàn một vẻ yếu điệu đi vào, nhu thuận cúi người hành lễ.

“Hồ Thủy Linh ra mắt Thái hậu.”

Trên điện cao, Triệu Thái hậu liếc mắt nhìn xuống, Tiểu Huệ Tử thì thâm gò vào tai nàng, hàng chân mày lá liễu hơi nhíu lại, ần ần sắc giận. Nàng im lặng hồi lâu, cũng không có ý cho Hồ Thủy Linh đứng dậy, phẩy phẩy tay bảo Tiểu Huệ Tử lui ra.

“Ngẩng đầu lên.”

Âm thanh lạnh lẽo cao ngạo vang vang trong điện, Hồ Thủy Linh chậm rãi ngược lên, đôi mắt long lanh sáng nhìn vị Thái hậu cao cao tại thượng trên cao. Khuôn mặt nàng được bảo dưỡng cẩn thận nên bề ngoài chỉ như nữ nhân vừa 30 tuổi, da trắng mịn căng bóng, môi đỏ hồng, mắt hạnh trắng đen phân minh, vẻ mặt băng sơn lại có lực quyến rũ kỳ lạ, quả không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Lạc Thiên quốc ngày trước.

Triệu Thái hậu cũng cùng lúc đánh giá nàng. Nhờ Tiểu Huệ Tử, nàng đã nghe đủ thứ tin bát nháo đồn đại về nữ nhân này, đến khi gặp mặt thì thấy quả nhiên tin đồn không thể tin tưởng được. Nữ tử này tuy không khuynh quốc khuynh thành nhưng vẻ đẹp khả ái, đáng yêu, đôi mắt linh động ần ần sự tinh nghịch cùng tự tin, một thân hồng y đơn giản nhưng cử chỉ, phong thái lại cho người khác cảm giác như một tiểu tinh linh của hoa đào. Nói tóm lại một câu chính là nếu nữ nhân này không phải sắp trở thành thê tử của Phụng Phi Vũ, thì chắc chắn bà sẽ rất yêu thích mà giữ lại bên mình.

“Hồ tiểu thư, nghe bảo người đã chữa khỏi độc cho Vũ Nhi của ta, ta thực sự cảm kích. Ban ngồi.”

“Ta muốn nói chuyện riêng cùng Hồ tiểu thư, tất cả ra ngoài.”

Triệu Thái hậu chờ cho cung nữ mang điểm tâm cùng trà dọn lên mới chậm rãi ra lệnh. Y Y cùng Y Yên đưa mắt nhìn nhau, chần chừ chưa muốn ra ngoài thì đã thấy chủ tử ra hiệu. Hai nàng liền thi lễ rồi bước ra, trong lòng chợt dâng lên cảm giác bất an khôn xiết.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, khuôn mặt được bảo dưỡng cẩn thận càng thêm phần băng lãnh khó dò, giọng nói cũng lạnh đậm hơn rất nhiều lần.

“Hồ tiểu thư, hôn sự này, ta không tán thành.”

Hồ Thủy Linh mặt không biến sắc, cúi đầu nhìn chén trà nóng ấm trong tay, chờ đợi. Triệu Thái hậu thấy nữ nhân kia vẫn một vẻ bình tĩnh thì nói tiếp.

“Nhưng hoàng thượng đã tứ hôn thì không thể thu hồi. Ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận. Ta đã tìm một tiểu thư gia đình danh giá cho Vũ Nhi, ta muốn người tuyên bố từ bỏ vị trí chính phi, nhường cho nàng ấy, với thân phận của người, ta nghĩ chỉ làm thị thiếp cũng đã rất vinh hạnh rồi.”

Hồ Thủy Linh ngẩng đầu nhìn vị Thái hậu trên cao, vẻ mặt vẫn một mảnh yên tĩnh như không, không vì những lời kia mà xúc động, cười khẩy một cái đầy mỉa mai.

“Thái hậu, chuyện đó phiền ngài nói với Vũ đi. Chỉ cần hấn đồng ý, ta sẵn sàng nhường lại vị trí đó cho nàng kia.”

“Ta biết người sẽ trả lời như thế. Được, người đã rượu mời không uống lại uống rượu phạt, vậy đừng trách ta vô tình.”

Bà ta vừa dứt lời, một luồng gió lạnh từ cửa sổ chợt thốc vào, một nam nhân cao lớn có khuôn mặt đầy sẹo rất dữ dằn đã từng từng đứng cạnh Hồ Thủy Linh, đại đao trong tay lóe sáng những tia sắc lạnh. Nàng dù đã biết trước vẫn vô giật mình một cái, vẻ mặt hoảng sợ hoang mang như thật.

“Thái hậu, ngài định làm gì ta?”

“Chỉ là tìm người thay thế người thôi.”

Bà ta phẩy tay một cái, từ sau bình phong, một nữ tử yếu điệu bước ra, khăn lụa mỏng che ngang mặt, nàng bước đến trước mặt Hồ Thủy Linh, ánh mắt đầy vẻ đắc thắng chậm rãi bỏ khăn che mặt xuống. Khuôn mặt kia giống nàng như đúc, nhưng vì đôi mắt âm hiểm mà trong thật hung ác đáng sợ. Á cười mỉa mai, giọng nói cũng giống nàng đến 8,9 phần.

“Hồ tiểu thư, vị trí của người từ hôm nay sẽ do ta đảm trách.”

“Người... người nghĩ người có khuôn mặt giống ta, Vũ sẽ tin sao?”

“Chuyện này Hồ tiểu thư không cần lo lắng, ta đã cho người theo dõi người suốt 2 tháng qua, chất nữ của ta đã phải khổ sở chịu đựng đau đớn mấy tháng qua để có khuôn mặt giống người, lại còn học cả cách ăn nói, đi đứng của người, ta cũng không ngu ngốc để nàng cứ thế đối mặt với Vũ Nhi.”

Triệu Thái hậu cười đến yếu mị, nhìn thấy Hồ Thủy Linh bị dọa đến ngơ ngẩn mà càng thêm khoái trá.

“Chất... chất nữ. Triệu Lệ Chi.”

“Đúng, là ta.” Giọng nói của Triệu Lệ Chi vang lên, nàng ta xoay xoay thân hình giống Hồ Thủy Linh như thật, đắc thắng muôn phần. “Bắt ta chịu nhục nhã như thế, người nghĩ người sẽ được yên thân sao? Vị trí kia vốn là của ta, nay ta lấy lại cũng là lẽ hiển nhiên. Người cứ yên tâm, ta sẽ yêu thương Vương gia thật nhiều, bù lại những gì ta đã làm với hấn trước kia.”

“Triệu Lệ Chi, con đàn bà rắn rết ngu xuẩn. Ta nguyện rửa người chết không yên thân, người nghĩ người có thể sống an ổn dưới thân phận của ta, ta nguyện rửa người, con đàn bà ti tiện, vô liêm sỉ, tiện nhân...”

Hồ Thủy Linh giận dữ trừng mắt, không quản nam nhân cầm đao khí thế bức người đang đứng cạnh, chỉ thẳng mặt Triệu Lệ Chi, chửi âm ỉ cả lên, thực chất trong lòng cười đến nghiêng ngả, một màn kịch vẫn còn ở phía trước. Ánh mắt dữ dội của nàng khiến Triệu Lệ Chi bị dọa đến giật mình, lùi lại một bước về phía Triệu Thái hậu như tìm nơi che chở.

Nam nhân hung tợn vung đao lên, chuôi đao vào gáy Hồ Thủy Linh khiến nàng té ngã xuống đất ngất xỉu. Triệu Thái hậu phẩy tay bảo hần lui ra, để Triệu Lệ Chi đổi áo với nàng rồi mới gọi hần vào mang nàng đi, bà ta có chút chán ghét liếc mắt nhìn về Triệu Lệ Chi chỉ mới có chút chuyện đã bị dọa đến run lấy bầy, thật đúng là thứ vô dụng của nhà họ Triệu. Nhưng dù sao bà ta cũng là đang lợi dụng nàng, ánh mắt liền quay về vẻ ôn nhu.

“Lệ Chi, từ bây giờ ngươi sống với thân phận là Hồ Thủy Linh, làm gì cũng phải cẩn thận một chút, Phi Vũ không phải người dễ tin đâu. Chỉ cần ngươi sơ sót một chút, sẽ là họa sát thân. Những gì ta đã dặn ngươi, ngươi đã nhớ kỹ chưa?”

“Lệ Chi đã nhớ, Thái hậu xin cứ yên tâm.”

Hồ Thủy Linh cứ nằm im lặng trong buồng giam mờ ảo, hai mắt nhắm chặt, dưới chân lũ chuột vẫn không ngừng chạy qua lại. Bất giác, nàng mở miệng nói khẽ.

“Đã đến, sao còn chưa ra?”

Một tiếng cười ranh mãnh vang lên giữa không gian yên tĩnh. Từ trong bóng tối, Nhạc Vô Thường chậm rãi bước ra, toàn thân trên dưới một màu đen, trên lưng mang theo một cái bọc lớn, theo sau là một nữ nhân cũng mặc hắc y, tiếng cười là từ nàng mà ra.

“Tỷ tỷ, đã tỉnh?”

Hồ Thủy Linh chậm rãi ngồi dậy, nhìn cái bọc lớn sau lưng Nhạc Vô Thường.

“Hải Nguyệt, ngươi tới làm gì?”

Hải Nguyệt với khuôn mặt dịch dung khác của mình lách vào buồng giam ngay khi Nhạc Vô Thường vừa mở cửa, xua xua đám chuột dạn người đi rồi vui vẻ ngồi xuống lớp rơm khô cùng Hồ Thủy Linh, lắc lắc đầu tỉnh quái.

“Ta đi tham quan một chút. Không ngờ nha, bên dưới Phương Tĩnh Cung lại là cái buồng giam này. Cái cổng vào chỗ này, hồi xưa ta vẫn thường lên trốn ra chơi, bị mẫu hậu bắt gặp liền đánh ột trận thừa sống thiếu chết, giờ thì ta đã hiểu lý do.”

Hồ Thủy Linh nhìn Hải Nguyệt nhắc lại chuyện xưa mà như kể chuyện người khác, lòng có chút đau xót nhớ đến ngày bé cả Phụng Phi Vũ cùng Hải Nguyệt đều không có được sự yêu thương của mẫu thân. Hải Nguyệt dường như cũng hiểu nàng đang nghĩ gì, vội cười cười xua tay.

“Chuyện ngày xưa vô tình nhớ lại thôi. Không cần đau lòng a~”

Nhạc Vô Thường vác cái bọc lớn đi vào, quăng bịch một phát xuống đất, bên trong có tiếng rên khe khẽ truyền ra.

“Nhạc quân sư, nữ nhân kia sao rồi?”

“Môn chủ, nàng ta đã tỉnh lại, nhưng làm ra vẻ không nhớ gì cả. Vương Gia rất đau lòng, ngài vừa tâu lên hoàng thượng cho dời ngày thành hôn lại, bảo chừng nào vị hôn thê của mình nhớ lại thì mới tiến hành. Hoàng thượng cũng đã chuẩn tấu.”

“Vậy sao?” Hồ Thủy Linh hơi nhíu mày suy nghĩ. “Không ngờ chàng lại làm như thế, kế hoạch của chúng ta đành thay đổi một chút vậy. Tạm thời không cần dùng đến thứ kia, ta sẽ ở lại đây một thời gian.”

“Môn chủ, vì sao?”

“Ngươi không thấy sao, “chờ đến khi nàng ta nhớ lại”, làm sao nàng ta nhớ lại được, dĩ nhiên phải đến đây hỏi ta rồi. Ta cũng không nên phụ lòng người khác, đã khổ sở biến đổi khuôn mặt chịu “xấu” đi một chút cho giống ta, lại còn kéo dài xương để cao bằng ta, dù sao cũng nên cho nàng ta vui vẻ đôi chút mới được.”

“Nữ nhân rắn rết đó, nếu không phải tỷ tỷ nói giữ lại mạng của ả, ta đã ra tay giết từ lâu rồi.”

Hải Nguyệt tức giận lên tiếng, nhớ lại hai tháng trước Triệu Lệ Chi đến tìm nàng nhờ biến đổi khuôn mặt thành giống với Hồ Thủy Linh. Hải Nguyệt khi hành tẩu giang hồ luôn dịch dung rất nhiều khuôn mặt nên rất ít người biết được khuôn mặt thật của nàng. Chính vì lẽ đó, khi Triệu Lệ Chi đến nhờ, nàng đã vô cùng ngạc nhiên, xét thấy phía sau chắc chắn có điều khuất tất, liền lên đến báo cho Hồ Thủy Linh. Không ngờ Hồ Thủy Linh chỉ cười lạnh một tiếng, ra lệnh cho nàng cứ việc tiến hành.

Sau khi Triệu Lệ Chi đã biến đổi thành giống với Hồ Thủy Linh hoàn toàn, ả ta không những không trả tiền mà còn cho người giết Hải Nguyệt nhằm diệt khẩu. Cũng may mọi chuyện Hồ Thủy Linh đều đã dự liệu trước nên Nhạc Vô Thường đã dùng một cái xác giả thay thế. Hải Nguyệt thần y cũng vì thế mà mất tích đã hơn tuần nay.

31. Chương 31: Giải Cứu

Triệu Lệ Chi giả bản thân bị đầu độc mất trí nhớ, những tưởng thân cận được với Phụng Phi Vũ, không ngờ hẳn lại bận rộn công vụ, suốt ngày ở trong cung, vài ngày sau sẽ ra ngoài làm nhiệm vụ gì đó. Hẳn trước khi đi còn cho công bố khắp nơi bệnh tình vị hôn thê của mình, bất cứ ai chữa được bệnh cho nàng đều sẽ được trọng thưởng hậu hĩnh. Chỉ mới hai, ba ngày mà số người tự xưng danh y đến Định Vương phủ đã nhiều đến không đếm xuể, Lý tổng quản được sự phân phó của Phụng Phi Vũ, cứ thấy ai đưa thuốc gì cũng lấy rồi trọng thưởng hậu hĩnh.

Triệu Lệ Chi một ngày ăn ba bữa nhưng uống thuốc đến mấy cử, mở mắt uống thuốc, ngồi cũng uống thuốc mà nhắm mắt cũng phải uống thuốc. Mới ba ngày mà nàng đã xanh xao tái nhợt, nghe mùi thuốc thì liền sợ đến mất mật. Chưa kể lúc trước theo dõi Hồ Thủy Linh, biết được nàng thường không mặc áo khoác dù trời rất lạnh nên Triệu Lệ Chi cũng không thể mặc. Vì thế mà ả đa phần chui rúc trong phòng tránh rét, chỉ họa hoằn lắm mới chạy ra ngoài, sau đó lại ôm một mặt xanh mướt rét run mà chạy về. Càng nghĩ lại càng không thể hiểu được vì sao nữ nhân kia có thể ăn mặc mỏng manh mà đi lại bên ngoài như không như thế.

Cuối cùng, chịu đựng không nổi, vào ngày Phụng Phi Vũ chuẩn bị ra ngoài, nàng liền đến gặp hẳn, mắt hoeen lệ nóng, năn nỉ.

“Vũ, ta uống nhiều loại thuốc như vậy, sợ là trí nhớ chưa lấy lại được thì đã mất mạng. Chẳng cứ để từ từ, ta sẽ nhớ lại mà, ta sợ uống thuốc lắm rồi.”

Phụng Phi Vũ nhìn nàng qua mặt nạ bạc, ánh mắt ảm ảm ý cười nhàn nhạt, âu yếm vuốt khuôn mặt tái xanh vì lạnh của ả.

“Linh Nhi, không được, ta đã cho người kiểm tra thuốc cẩn thận, làm sao mà khiến nàng mất mạng được. Nàng phải chăm chỉ uống thuốc, khi ta về nàng nhất định phải nhớ lại để chúng ta còn thành hôn nữa. Ngoan.”

Triệu Lệ Chi ngẩn ngơ đứng nhìn Phụng Phi Vũ cười ngửa đi mất, nghĩ nghĩ giây lát rồi quyết định tiến cung gặp Triệu Thái hậu. Sau một màn khóc lóc kể lể, cuối cùng Triệu Thái hậu cũng quyết định cùng Triệu Lệ Chi đi gặp Hồ Thủy Linh. Trong buồng giam tranh tối tranh sáng, Hồ Thủy Linh đã bị trói vào cột từ trước, đầu gục xuống một bên, trên người là bộ váy áo bằng vải thô cũ kỹ, mấy ngày chưa thay nên đã bắt đầu có mùi hôi khó chịu. Triệu Lệ Chi cùng Triệu Thái hậu ngồi xuống hai chiếc ghế để sẵn, mặt mày nhăn nhó vì sự dơ bẩn cùng mùi nấm mốc tràn ngập khắp nơi. Triệu Thái hậu chán ghét lấy khăn bịt mũi, ra lệnh cho gã thuộc hạ của mình.

“Đại Toàn, dội nước cho ả tỉnh.”

Một gàu nước lạnh ngay lập tức dội vào, Hồ Thủy Linh hơi giật mình, mơ hồ ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt hoang mang lo sợ nhìn hai nữ nhân đặc chí đang ngồi cách đó không xa.

“Hồ Thủy Linh, những chuyện giữa người và Phi Vũ, mau mau kể hết ra cho bốn cung, bốn cung sẽ tha cho người một mạng.”

Triệu Thái hậu lãnh đạm lên tiếng. Hồ Thủy Linh lắc đầu, run rẩy nói.

“Không, ta không bao giờ làm thế. Chết cũng không.”

“Hừ, tiện nhân ngu ngốc. Đánh cho ta.”

Tên Đại Toàn đã đứng sẵn, vừa nghe lệnh thì ngọn roi trong tay hất vung lên, quật túi bụi lên lưng nàng. Buồng giam vốn yên tĩnh giờ đây vang vang tiếng la hét, rên rỉ vì đau của nàng. Lốp vải sau lưng vì bị đánh mà rách tươm, lộ ra mảng lưng chằng chịt vết roi, máu chảy thấm ướt cả vạt váy bên dưới.

Triệu Thái hậu cùng Triệu Lệ Chi tra tấn, đánh đập nàng đến mấy lượt, ngất đi liền bị dội nước cho tỉnh nhưng chẳng khai thác được gì ngoài mấy câu chửi mắng mà chỉ cần nghe thì bao nhiêu lửa giận trong người lại càng sôi sục. Mất cả ngày trời vẫn chẳng được gì, cuối cùng Triệu Thái hậu cùng Triệu Lệ Chi tức giận rời đi, cũng không quên nhìn thân hình bị đánh đến mê man bất tỉnh bị quăng vào một xó kia, vứt lại một câu.

“Đại Toàn, mai lại tiếp tục, cho đến khi ả chịu phun ra mới thôi.”

Buồng giam thoáng chốc lại chìm vào yên tĩnh. Ngọn đèn bão leo loét lay lắt phản chiếu lên khuôn mặt có chút mệt mỏi vì mất nhiều máu của Hồ Thủy Linh. Chưa đầy một khắc, Nhạc Vô Thường cùng Hải Nguyệt đã xuất hiện. Hải Nguyệt thấy thảm trạng của Hồ Thủy Linh thì vừa hận vừa xót, tay bôi thuốc cũng vì chút giận mà mạnh tay.

“Tỷ tỷ à, tuy cảm giác của người kém nhưng mà mất máu cũng chết đó. Tội tình gì mà để các ả hành hạ mình như thế.”

“Ta tuy cảm giác kém nhưng cũng biết người đang mạnh tay đấy, Hải Nguyệt.”

Hồ Thủy Linh nằm úp sấp trên giường rơm, hai mắt nhắm chặt hơi xao động, dù cơn đau chỉ hơi nhói nhói nhưng quả thực cũng vô cùng khó chịu. Cũng may ngày xưa nàng từng quen bị tra tấn rồi, có khi còn kinh khủng hơn thế này, chỉ là lúc đó không có cảm giác gì hết nên vượt qua cũng dễ dàng hơn lúc này.

Nhạc Vô Thường đang đứng quay lưng canh trước buồng giam chợt hô lên khe khẽ.

“Hải Nguyệt, mau đi, có người đến.”

Lời hán vừa dứt thì từ xa đã vang lên tiếng bước chân khe khẽ đang bước xuống bậc thang. Hải Nguyệt nhanh như chớp chạy ra, Nhạc Vô Thường liền ôm lấy nàng, biến mất vào bóng tối.

Hồ Thủy Linh vẫn nằm dài trên giường rơm, cơ thể có chút mệt mỏi nên cũng lười mở mắt xem ai đến. Dù sao kể đến địa phương này cũng chẳng phải người tốt. Tiếng bước chân rất khẽ, rõ ràng người đến là một cao thủ, chắc chắn không phải là gã Đại Toàn thô tục kia. Hồ Thủy Linh có chút ngạc nhiên, hơi hé mắt ra nhìn. Trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn bão, bóng dáng cao lớn mặc trường bào gấm đen dần hiện ra rõ ràng. Hồ Thủy Linh trong cơn mơ hồ cũng bị người đó dọa cho tỉnh hẳn.

“Linh Nhi.”

Phụng Phi Vũ khe khẽ gọi, lòng đau như cắt nhìn thân hình quen thuộc đang nằm úp sấp trên lớp rơm bẩn. Hần phóng nhanh đến, phá khóa cửa buồng giam rồi chạy đến bên nàng. Hồ Thủy Linh ngạc nhiên nhìn hần, lắp bắp nói.

“Chàng... làm sao chàng biết mà đến đây được?”

“Linh Nhi, ta làm sao lại không biết được. Dù có giống nàng như đúc thì người đó mãi mãi không phải là nàng.”

Hần vừa nói vừa đỡ nàng ngồi dậy. Hải Nguyệt đã bôi thuốc thay đồ cho nàng nên hần không thấy mấy vết thương trên lưng nàng, cứ thế ôm chặt nàng vào lòng, đầu vùi vào hõm vai nàng ngửi mùi thơm quen thuộc thoang thoảng trên người nàng. Hồ Thủy Linh bị động vào vết thương, tuy chỉ hơi nhói nhưng cũng không

nén nổi một tiếng hít lạnh. Phụng Phi Vũ tinh ý liền nhận ra khuôn mặt có chút tái nhợt của nàng, lo lắng buông nàng ra nhìn một lượt rồi còn sờ mó khắp nơi.

“Nàng không sao chứ? Có bị chúng hành hạ gì không? Ta xin lỗi, ta đến quá muộn.”

“Không sao, ta không sao. Vũ, ta thật vui vì chàng đã đến đây.”

Nàng vùi đầu vào ngực hắn, lòng thấy bình an cùng hạnh phúc. Phụng Phi Vũ vẫn lo lắng bất an, rờ rẫm một hồi, cuối cùng cũng phát hiện lưng áo nàng lấm tẩm vết máu, khuôn mặt hắn khê biến, không chút chần chừ vén áo nàng lên xem xét. Tấm lưng mịn màng giờ chằng chịt vết roi, dù đã được bôi thuốc nhưng vì bị hắn ôm mà vài nơi lại bắt đầu rỉ máu. Phụng Phi Vũ càng nhìn thì hỏa khí càng bốc cao, tay xiết chặt thành nắm đấm run lên nhẹ nhẹ. Hồ Thủy Linh vội ôm lấy hắn, vỗ vỗ lên lưng hắn trấn an.

“Không sao, ta không sao, chàng biết ta cảm nhận yếu mà, không đau chút nào cả.”

“Ta xin lỗi, nàng đã vì ta mà chịu quá nhiều ủy khuất.”

Phụng Phi Vũ cởi áo choàng của hắn xuống, thận trọng bọc người nàng lại rồi thật cẩn thận ôm nàng vào lòng, định đưa nàng ra thì đã bị nàng dùng tay chặn lại.

“Chàng đưa ta đi đâu?”

“Ta đưa nàng rời khỏi đây.”

“Thái hậu vẫn cho rằng kế hoạch của bà ta trót lọt. Chúng ta cũng không nên làm bà buồn lòng.”

“Nàng muốn ở lại chịu sự hành hạ của bà ta sao? Ta không cho phép.”

Hồ Thủy Linh cười khê một tiếng, đưa tay điểm nhẹ lên môi hắn, rồi xót xa vuốt vuốt mắt hắn.

“Ta dĩ nhiên phải về cùng chàng. Chàng xem, ta mới biến mất vài ngày mà mắt chàng đã thâm thành thế này rồi, ta sao có thể ở lại đây. Nhưng ít nhất cũng không nên đánh rần động cỏ. Nhạc quân sư.”

Từ trong bóng tối, Nhạc Vô Thường rất nhanh liền xuất hiện. Phụng Phi Vũ từ lúc vào đã phát hiện một luồng khí tức rất nhẹ lẫn khuất đâu đây nhưng không xác định được chính xác. Lúc này Nhạc Vô Thường đã hiện thân, hắn mới thấy nhẹ nhõm một chút, cười khê.

“Nhạc quân sư, không ngờ ngươi lại giỏi ẩn thân đến thế.”

“Vương gia quá khen. Chỉ là chút tài mọn.”

“Nhạc quân sư, dùng cái đó được rồi đấy.”

Nhạc Vô Thường vừa nghe xong liền quăng cái bọc lớn lúc trước từng vác đến xuống đất. Hắn cảm một đầu, giũ mạnh một cái, bên trong một thân hình mềm nhũn liền lặn ra, khuôn mặt, vóc dáng cùng quần áo giống y chang như Hồ Thủy Linh. Phụng Phi Vũ ngạc nhiên nhìn nàng ta, rồi quay sang nhìn Hồ Thủy Linh như muốn hỏi, nàng liền cười cười.

“Vũ, vị này chính là Phi Tuyết.”

“Phi Tuyết? Hình như ta có từng nghe qua.” Phụng Phi Vũ mơ hồ nói.

“Dĩ nhiên chàng đã từng nghe qua. Chính là ả tiện nhân do hoàng huynh nhà chàng cử đến, suýt nữa đã khiến chàng mất mạng đó.”

“Ra là ả ta. Nhưng vì sao ả lại giống nàng như thế?”

“Cái này dĩ nhiên là nhờ Hải Nguyệt rồi. Hai tháng trước Triệu Lệ Chi đến tìm nàng nhờ nàng biến ả thành giống ta, ta liền mơ hồ đoán được kế hoạch của bọn chúng nên lệnh cho Hải Nguyệt đem Phi Tuyết biến thành ta, phòng trường hợp cần dùng.”

“Triệu Lệ Chi, nàng nói nữ nhân đang giả là nàng chính là Triệu Lệ Chi.”

Giọng Phụng Phi Vũ chợt biến lạnh, hắn nghiêng răng nhớ đến nữ nhân lòng dạ răn rết kia. Thật không ngờ Triệu Lệ Chi lúc trước một mực muốn tránh xa hắn, nay lại muốn dính vào hắn, thật là một ả đàn bà vô sỉ.

“Vũ, chúng ta đi thôi, nơi này không nên ở lâu.”

Phụng Phi Vũ ừ khê một tiếng, nhanh chóng ôm lấy nàng rời đi. Nhạc Vô Thường đã được lệnh từ trước, dùng roi tạo những vết thương trên lưng ả Tuyết phi, sau đó dùng chút thủ thuật khiến người khác nghĩ ả cắn lưỡi tự sát nhưng không chết, chỉ là Phi Tuyết từ giờ không thể mở miệng nói được nữa.

Phụng Phi Vũ một đường ôm Hồ Thủy Linh về một biệt viện của Vân Thuận Đế ở phía Bắc kinh thành. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn một bữa no nê, nàng thỏa mãn nằm sấp trên giường, nhắm mắt cảm nhận bàn tay Phụng Phi Vũ đang cẩn thận bôi thuốc lên vết thương cho nàng.

“Vũ, làm sao chàng phát hiện ả không phải là ta? Làm sao chàng tìm đến được chỗ ta?”

Phụng Phi Vũ bôi xong thuốc liền nằm xuống cạnh nàng, vuốt ve khuôn mặt đang bình yên nằm cạnh mình rồi ôn nhu hôn lên trán nàng.

“Linh Nhi, trên người nàng có một mùi hương rất lạ mà chỉ mình ta cảm nhận được. Hải Nguyệt cho là do ta trúng Bách Độc nên mới nghĩ thấy. Vì vậy khi vừa bước vào Phương Tĩnh Cung, nhìn thấy nữ nhân kia ta liền biết. Nhưng sợ nếu ta phản ứng sẽ gây nguy hiểm cho nàng nên mới đem nàng kia về. Nàng ta vờ mất trí nhớ, ta liền tương kế tựu kế để nàng ta phải đến gặp Triệu Thái hậu càng sớm càng tốt. Quần áo của nàng ta đều đã bị ta bôi một loại thuốc, ta cứ thế lần theo liền tìm thấy nàng.”

Trong lúc hẩn thẩn thì thuật lại mọi chuyện, Hồ Thủy Linh ngược mắt lên ngắm nhìn hẩn. Nhìn khuôn mặt hẩn hơi gầy, mắt thâm quầng vì thiếu ngủ khiến nàng đau xót trong lòng. Nàng đưa tay vuốt vuốt mắt hẩn, giọng xót xa.

“Sao chàng lại gầy đi như thế? Ta xin lỗi đã không nói cho chàng biết về chuyện của Triệu Lệ Chi, ta chỉ định biến mất một hai ngày rồi sẽ quay về, không ngờ ả ta lại diễn trò mất trí, ta liền ở lại cùng diễn với nàng ta đôi chút. Chàng không đến ta cũng sẽ trở về tìm chàng. Vũ, ta rất nhớ chàng.”

Nàng vừa nói vừa hôn lên đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ của hẩn, sau đó hôn dần xuống rồi dừng lại trên môi. Chỉ mới cách xa ba, bốn ngày mà cả hai đã ngỡ là thiên thu. Phụng Phi Vũ thần trọng ôm lấy Hồ Thủy Linh, dồn toàn bộ nhớ thương mà cuồng nhiệt đáp trả lại nụ hôn say đắm của nàng, môi lưỡi day dưa, triền miên quần quýt. Lửa nóng cũng vì thế là lan tỏa, tuy nhiên Phụng Phi Vũ vẫn còn chút lý trí, nhớ ra thương thế của nàng liền hơi đẩy nàng ra, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lại chỗ cũ.

“Linh Nhi, nghỉ ngơi đi, nàng còn đang bị thương.”

Hồ Thủy Linh cười khê một tiếng, dụi đầu vào ngực hẩn, hạnh phúc nhắm mắt. Từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống một âm thanh có chút phụng phịu làm nũng.

“Linh Nhi, không có nàng ta không ngủ được, ta thực nhớ nàng.”

Hồ Thủy Linh không đáp, chỉ ôm xiết lấy hẩn, hai thân thể dán chặt vào nhau cứ thế ngủ một giấc thật yên bình.

32. Chương 32: Vân Đế Lại Vờn “chuột”

Sáng sớm hôm sau, Triệu Lệ Chi lại viện cố vào cung diện kiến Triệu Thái hậu, lòng thầm hy vọng hôm nay moi được thêm chút tin tức. Nhưng nàng chưa bước chân vào Phương Tĩnh Cung đã liền thất vọng, Tiểu Huệ Tử dường như đã chờ từ trước, cúi người thi lễ cùng nàng.

“Hồ tiểu thư, Thái hậu có lệnh hôm nay ngài không tiếp khách. Phiên tiểu thư quay về phủ.”

“Nhưng...”

Triệu Lệ Chi đứng trong tuyết, bộ đồ mỏng manh không chống nổi cơn lạnh, run lên cầm cập, định nói gì đó thì đã thấy Tiểu Huệ Tử đi đến dúi một mẩu giấy vào tay nàng. Nàng hơi ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh hiểu chuyện, vội cảm tạ rồi nhanh chóng ngồi lại lên kiệu. Nàng ta vừa lên liền ôm chầm lấy lò sưởi

cầm tay, cả thân thể run lên đến lợi hại, trong lòng thầm nguyện rửa ả Hồ Thủy Linh kia vì sao có thể chịu đựng được trời lạnh đến thế này. Nàng chờ cho cơ thể ấm áp lại đôi chút mới lập cập mở mảnh giấy ra xem.

“Hoàng thượng đến thăm, không tiện gặp mặt. Tiệp nhân kia vừa cắn lưỡi tự sát, hôn mê bất tỉnh. Khi cần sẽ liên lạc sau.”

Triệu Lệ Chi đọc xong, sắc mặt liền xanh tái, nghĩ đến cảnh ả kia tự sát chết, nàng coi như không “lấy lại được ký ức”, hôn lễ lại càng xa vời vợi. Nàng càng nghĩ lại càng căm tức, mảnh giấy bị vò nát trong tay lúc nào không hay, ánh mắt lóe lên những tia giận dữ khiến khuôn mặt xinh đẹp có chút biến dạng. Kiệu đang lắc lư chợt dừng lại, Triệu Lệ Chi sẵn cơn giận, gắt lên.

“Chuyện gì?”

Lữ phu kiệu không đáp trả, quỳ phục trên nền tuyết lạnh, run rẩy hô.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Triệu Lệ Chi vừa nghe, mặt càng thêm phần tái nhợt, vội vội vàng vàng nhấc rèm bước xuống. Nàng cố sửa lại vẻ mặt dữ dằn khó coi của mình, khuyhnh người thi lễ.

“Thiếp thân bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Vân Thuận Đế một thân hoàng bào rực rỡ, bên ngoài khoác áo choàng bằng lông hồ ly, uy nghiêm đứng giữa trời tuyết, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nữ nhân đang thi lễ trước mặt. Hắn cũng chẳng buồn cho nàng đứng dậy, thú vị quan sát người giống Hồ Thủy Linh như đúc kia, bề ngoài quả thật giống y như đúc nhưng thần thái đúng là không hề giống. Hồ Thủy Linh trước mặt hoàng thượng là hắn chưa từng biết sợ là gì, còn vô cùng hứng thú trêu đùa khiến một kẻ vạn người sợ như hắn thấy vui vẻ vô cùng. Giờ đây, nhìn dáng vẻ hèn mọn kia, lòng hắn liền dâng lên một nỗi chán ghét.

Triệu Lệ Chi gồng mình đứng giữa trời tuyết lạnh giá, mãi vẫn chưa thấy hoàng thượng cho bình thân thì có chút sốt ruột, vội gọi nhỏ.

“Hoàng thượng.”

Vân Thuận Đế nghe một tiếng “Hoàng thượng” yếu điệu kia thì toàn thân nổi da gà, nếu không phải đang giả ngu thì có lẽ hắn đã cho ả một chưởng chết ngay tại chỗ rồi.

“Bình thân.”

Triệu Lệ Chi thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đứng thẳng dậy, trước uy thế bừng bừng của Vân Thuận Đế, nàng cũng không dám nhìn thẳng, ánh mắt chiếu xuống dưới nhìn đôi hài đang ngập trong tuyết, thầm thương cho đôi chân đang rét run của mình.

Vân Thuận Đế lơ đãng nhìn những bông tuyết rơi lơ lửng giữa không trung, lãnh đạm hỏi:

“Ta nghe hoàng đệ nói người đã bị mất trí nhớ, đã cho rất nhiều lang y đến chữa trị, không biết tình hình có tiến triển gì chưa?”

“Ta hoàng thượng quan tâm, thiếp thân hiện vẫn chưa nhớ được gì cả.”

“Vậy sao? Mà người đang đi đâu đây? Chẳng phải đây là đường đi Phương Tĩnh Cung sao?”

Triệu Lệ Chi run run đứng trong tuyết, hai tay xiết chặt lấy vạt áo, đôi đồng tử đảo qua lại tìm cách giải thích cho hợp tình hợp lý.

“Hoàng thượng, thiếp thân... thiếp thân đến thỉnh an Thái hậu.”

“Vậy sao? Xem ra người mất trí thì có vẻ hiểu thuận hơn đấy. Ta nghe nói hôm qua người cũng vào cung thỉnh an Thái hậu. Có được đứa con dâu như người, Thái hậu thực sự có phúc a~”

“Hoàng thượng, thỉnh an Thái hậu là việc thiếp thân phải làm. Hoàng thượng, trời càng lúc càng lạnh, thiếp thân không cần đường hoàng thượng.”

Triệu Lệ Chi nghiêng người, đứng sang một bên ra về nhường đường. Nhưng Vân Thuận Đế cả sáng nay chỉ chờ mỗi con mỗi này đưa chân vào rọ, đâu dễ để nàng bỏ đi, tựa tiểu phi tiểu nhân nói.

“Hồ Thủy Linh, lát nữa Vũ Nhi cũng sẽ đến Phương Tĩnh Cung thỉnh an, hay là người đi cùng thăm đi, hẳn nếu thấy người ở Phương Tĩnh Cung chắc chắn sẽ vui vẻ lắm đấy.”

Triệu Lệ Chi còn đang chần chừ chưa biết từ chối thế nào thì Vân Thuận Đế đã đến bên cạnh, ra vẻ chờ đợi. Nàng cắn cắn môi, bất đắc dĩ cất bước đi cùng. Hoàng thượng còn đang đi bộ, ai có đủ gan leo lên kiệu mà ngồi cơ chứ.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Triệu Lệ Chi lạnh đến môi tím tái, hai tai cũng sắp đóng băng, thân hình dưới lớp áo mỏng khe khẽ run rẩy, lâu lâu lại hơi liếc mắt về phía Vân Thuận Đế đang ung dung đi cạnh có chút oán thán không thành lời. Vân Thuận Đế bước đi vô cùng chậm rãi, Phương Tĩnh Cung cách đó không xa mà mất hơn hai khắc mới gần đến nơi, khuôn mặt ưu nhã điểm một nụ cười thanh thoát, lâu lâu hẳn lại đứng lại, nhìn nhìn ngó ngó, giống như lần đầu nhìn thấy cảnh đẹp, cảm thán, khen ngợi, bàn luận một hồi mới chịu đi tiếp.

Đến khi Triệu Lệ Chi tưởng sắp không chống đỡ nổi thì đoàn người cũng vừa lúc bước vào Phương Tĩnh Cung.

Triệu Lệ Chi bước chân được vào Phương Tĩnh điện thì mừng suýt khóc, run lấy bầy chọn chỗ gần lò sưởi nhất ngồi xuống, đôi tay đã lạnh cóng lên lên chà xát dưới ống tay áo cũng đã đóng băng từ lúc nào, bộ dạng vừa thảm hại lại vừa tức cười. Triệu Thái hậu chán ghét liếc mắt nhìn Triệu Lệ Chi, đúng là dù có biến thành giống Hồ Thủy Linh thì ả ta cũng chẳng có phong thái giống nàng ta được. Trong lòng bà lên thổ dài một hơi, thâm nghĩ nước cờ này cảm chắc thất bại rồi.

Vân Thuận Đế đến dùng bữa sáng cùng Thái hậu, hôm nay tâm tình có vẻ vui, nói đông nói tây, nói hươu nói vượn một hồi về Hồ Thủy Linh, vẽ không biết bao nhiêu tin tức, thật giả lẫn lộn. Triệu Thái hậu nghe một lúc thì mơ mơ hồ hồ, lâu lâu phụ họa vài câu lấy lệ. Triệu Lệ Chi thì đóng hết cả tai lên nghe, cố nhớ được chừng nào thì nhớ, bộ dáng có chút ngơ ngẩn ngu ngốc.

Chuyện trò đang hồi rôm rả, một thái giám chậm rãi bước vào thông báo Định Vương bận việc đột xuất, không đến được. Triệu Lệ Chi ngay lập tức xị mặt, từ lúc nàng thế chỗ cho Hồ Thủy Linh, hẳn suốt ngày nói bận công sự, không ở rít trong cung thì cũng ra ngoài mấy ngày khiến nàng chẳng có chút cơ hội tìm hân để bồi đắp tình cảm. Hôm nay nàng chịu lạnh chịu rét cốt gặp mặt cùng ăn với hẳn một bữa, cuối cùng lại thành công cốc. Vừa giận lại vừa ủy khuất, quên luôn bản thân đang là ai, giở ngay bản tính tiểu thư khó chiều, khuôn mặt hiện rõ vẻ bất mãn, hờn dỗi bỏ đũa trên tay xuống bàn cạch một tiếng. Triệu Thái hậu hơi ho nhẹ nhắc nhở, ả liền vội vàng sửa lại tư thế, cười khẽ chữa ngượng. Vân Thuận Đế vờ không nghe không thấy, nói thêm vài câu cũng bãi giá về ngự thư phòng.

“Thứ ngu ngốc nhà người...”

Vân Thuận Đế vừa khuất dạng, Triệu Lệ Chi liền ăn ngay một cái tát của Triệu Thái hậu, cả khuôn mặt lệch hẳn về một bên, ngã sòng xoài trên nền đá hoa cương lạnh lẽo. Triệu Thái hậu đặng đặng giận dữ, phẩy tay bước về ghế phượng ngồi xuống, nếu không phải ả còn giá trị lợi dụng thì có lẽ bà đã xuống tay giết chết từ lâu.

Triệu Lệ Chi chỉ có thể cắn răng quỳ dưới đất, nước mắt lại rơi lã chã, ướt đầm của ống tay áo. Triệu Thái hậu một tay day day hai bên thái dương, tự hỏi nữ nhi dòng họ Triệu từ khi nào lại nhiều nước mắt đến như thế,

“Người về đi. Tạm thời ả kia không nói được, chờ khi nào ả khỏe một chút, ta sẽ cho gọi người vào sau.”

Trong lúc đó, tại ngự thư phòng, Phụng Phi Vũ cùng một thiếu niên mặc sam y màu xanh nhạt đang ngồi chuyện trò cùng Vân Thuận Đế. Vân Thuận Đế nhìn Hồ Thủy Linh một lát lại nhớ đến cái người giống nàng y đúc nhưng cử chỉ lại lúng túng, ngu ngốc kia thì không khỏi bật cười thành tiếng.

“Này, Hồ Thủy Linh, ta không ngờ có ngày nhìn được bộ dạng ngu ngốc như thế của người đấy.”

“Hoàng thượng, ta thì thường xuyên thấy bộ dạng ấy của ngài, nhất là lúc ở Tùng thành ấy.”

Vân Thuận Đế bị gọi lại nổi đầu, giận mà không phát tác được, chỉ biết cầm nín tròng mắt với nàng. Phụng Phi Vũ nhìn bộ dáng mắt to tròng mắt nhỏ kia của hai người, bất giác bật cười, kéo nàng đang nhe nanh múa vuốt ngồi xuống cạnh hắn, vừa đặt chén trà nóng ấm vào tay nàng, vừa lắc đầu nói.

“Hoàng thượng, người cũng không còn nhỏ, sao lại đi tranh đua với nàng.”

“Người lo mà quân nữ nhân của người đi, lần nào gặp ta cũng chọc ngoáy ta hết.”

“Hoàng thượng, là tại ngài khơi mào...”

Phụng Phi Vũ nhanh chóng bịt cái miệng nhỏ nhắn đang phụng phịu của nàng lại, đầu ẩn ẩn đau, cái người cao quý kia suốt ngày cãi nhau với Linh Nhi của hắn, nhảm không ít từ ngữ quái lạ từ nàng rồi.

“Hoàng thượng, chúng ta bàn vào chính sự thôi.”

Vân Thuận Đế cuối cùng cũng chịu nghiêm túc lại, vờ phỉ phỉ lớp bụi vô hình nào đó trên vạt áo, dậm mạp lên tiếng.

“Được.”

“Hoàng thượng, thần đệ đã kể cho Linh Nhi nghe những gì ngài đã nói cùng thần đệ mấy ngày trước.”

Giọng nói của Phụng Phi Vũ có chút đánh lại, Hồ Thủy Linh ngồi cạnh khẽ nắm lấy tay hắn như muốn trấn an. Phụng Phi Vũ xoay tay cầm lại tay nàng, hơi liếc mắt cười cùng nàng, sau đó lại tiếp tục.

“Linh Nhi cũng đã cho người thu thập tin tức về hai “người kia”. Từ hai mươi năm trước, nam nhân kia đã hoàn toàn bất tin trên giang hồ, phần nhiều tin rằng sau trận quyết chiến năm đó, hắn đã bỏ mạng dưới vực sâu. Còn về nữ nhân kia...”

“Để ta.” Hồ Thủy Linh cảm nhận sự xúc động đang dâng trào trong lời nói của Phụng Phi Vũ, nàng xiết nhẹ tay hắn giúp hắn bình tĩnh lại, rồi quay sang Vân Thuận Đế tiếp tục lời nói còn dang dở của Phụng Phi Vũ.

“Nữ nhân kia cách đây 10 năm cũng đã biến mất vô tung trên giang hồ. Thực ra tiếng tăm về nàng ta cũng không nhiều lắm nên rất ít người để ý. Hoàng thượng, người nghĩ xem, 10 năm trước là lúc nào?”

“Lúc phụ hoàng quy tiên?”

Vân Thuận Đế rất nhanh nắm được trọng điểm nhưng vẫn không giấu được chút ngạc nhiên trong giọng điệu của mình.

“Đúng thế, là khi tiên hoàng quy tiên. Hoàng thượng, ta nói ra điều này có thể sẽ phạm tội khi quân, nhưng ta nghĩ người nên xem xét lại thi thể đang nằm trong hoàng lăng kia. Ta tin tưởng đó không phải là người mà chúng ta vẫn luôn nghĩ.”

Vân Thuận Đế cùng Phụng Phi Vũ nghe nàng nói xong, sắc mặt liền biến trầm trọng. Vân Thuận Đế khó khăn nói rõ ra ý của nàng.

“Ý người là... là Tiên hoàng giả chết? Nhưng làm sao chắc chắn được?”

“Hoàng thượng, về điểm này, chỉ cần cho ta và Hải Nguyệt nhìn thi thể của tiên hoàng, ta sẽ cho người câu trả lời chính xác.”

“Chuyện này...” Vân Thuận Đế hơi nhíu mày suy nghĩ, quật mồm người khác là một chuyện tối kỵ ở Lạc Thiên quốc, huống hồ đây lại là Tiên hoàng, là phụ hoàng của Vân Thuận Đế cùng Phụng Phi Vũ, nếu lỡ như phán đoán sai lầm, cả hai chắc chắn sẽ phạm tội đại nghịch bất đạo, sau này xuống cửu tuyền làm sao dám nhìn mặt tổ tiên. Phụng Phi Vũ hiểu nỗi khó xử của Vân Thuận Đế, nín tay Hồ Thủy Linh nói.

“Linh Nhi, để ta và hoàng huynh suy nghĩ đôi chút. Chuyện này không đơn giản.”

“Ta biết. Tạm thời chuyện đó gác sang một bên, ta còn một chuyện khác quan trọng hơn muốn nói.”

33. Chương 33: Âm Mưu

“Biên ngoại phía Nam đạo này đột nhiên xuất hiện rất nhiều đạo phỉ tự xưng là tàn quân của Viễn Thiên quốc, muốn giành lại những gì thuộc về Viễn Thiên quốc. Lũ đạo phỉ này bề ngoài tuy thô lỗ, cục mịch nhưng tiến binh lui binh vô cùng trật tự, nắm rất rõ binh pháp khiến quân đội của ta rất vất vả mới cản được chúng, vũ khí của chúng lại hay làm sao, toàn bộ đều có dấu ấn của Ứng Phong. Chưa hết, ta còn nhận được tin chưa đầy một tuần nữa, thuyền buôn của Hoàng Hải quốc ở bên kia Đại Sơn Hải sẽ cập cảng Nam Sơn thành. Việc buôn thương ở Nam Sơn thành cũng là chuyện bình thường, cái không bình thường chính là số lượng thuyền quá nhiều, kích cỡ thuyền cũng to hơn rất nhiều, Hoàng Hải quốc nghèo tài nguyên từ lúc nào lại giàu có đến thế. Đội thương buôn kia cùng với lũ đạo phỉ rõ ràng là có liên quan chặt chẽ.”

“Có chuyện này sao? Tại sao ta không nghe ai báo cáo?”

Vân Thuận Đế giận dữ đập tay xuống bàn, dùng đầu gối nghĩ cũng biết đằng sau có kẻ giật dây, mà kẻ đó rõ ràng hai huynh đệ hẳn đều biết rõ.

“Hoàng thượng, lũ đạo phỉ tấn công thành từng đợt nhỏ khiến ai cũng nghĩ chỉ là lũ đạo phỉ bình thường, những trận đầu quân ta dễ dàng đẩy lùi được chúng nên sinh ra tâm lý coi thường, mất cảnh giác. Gần đây chúng mới mở rộng quy mô tấn công, khoa trương thanh thế tự xưng là tàn quân của Viễn Thiên quốc, quân ta hiện vẫn ở thế thượng phong, nhưng Hoàng thượng, người nghĩ xem, nếu các đợt tấn công ngày một tăng, đợt sau lại mạnh hơn đợt trước, e rằng Nam Sơn thành không chống đỡ nổi, rất nhanh ngài sẽ nhận được tin tức từ Nam Sơn châu chuyển đến. Còn đội thuyền buôn kia, hiện giờ vẫn lênh đênh ngoài khơi, là do tin tình báo của Tuyết Mệnh môn báo về, hàng hóa đa phần là lương thực, vũ khí của Ứng Phong lại tháo ráp được, ta tin chúng giấu trong những bao lương thực kia. Chờ đến khi chúng cập cảng Nam Sơn thành thì có ngăn chúng lại cũng đã muộn. Hoàng Hải quốc bốn bề là biển, giỏi nhất là thủy chiến, lần này lại tấn công bất ngờ, đội quân trấn giữ ở Nam Sơn châu e là trở tay không kịp.”

“Hừ, hay cho cái danh tàn quân của Viễn Thiên quốc, dân ở Nam Sơn châu đa phần đều là người của Viễn Thiên quốc, suốt mấy năm qua ta còn chưa thấy có chút biến động, lại có kẻ dám mượn danh nghĩa đó mà làm càn. Triệu tướng quân cũng thật lắm mưu nhiều mẹo, còn dám thông đồng cùng Hoàng Hải quốc tấn công Lạc Thiên quốc ta.”

“Hoàng thượng, binh biến ở Nam Sơn châu là điều khó tránh khỏi, e rằng thần đệ phải đến đó một phen.”

Phụng Phi Vũ sau một hồi lâu im lặng, chậm rãi đứng lên chấp tay về phía Vân Thuận Đế, dậm mạp nói. Vân Thuận Đế lắc đầu.

“Không được. Rõ ràng là kẻ điếu hổ ly sơn. Chỉ cần người rời khỏi đây, chắc chắn lành ít dữ nhiều, sợ chưa đến được Nam Sơn châu đã bỏ mạng giữa đường.”

“Hoàng thượng, nếu không sớm điều quân, đến khi mất đi Nam Sơn châu, e rằng hối hận cũng đã muộn. Triệu tướng quân sẵn sàng bỏ ấn tướng cáo lão hồi hương, rõ ràng đã nắm chắc trong tay một đội quân còn hùng mạnh hơn thế, cuộc chiến lần này khó mà tránh khỏi. Chúng ta không nên chần chừ vào lúc này.”

Phụng Phi Vũ cương quyết nói, dù biết Nam Sơn châu chính là một cái bẫy lớn, hẳn đi chính là tự chui đầu vào rọ, còn không đi chính là tự tay dâng Nam Sơn châu cho Triệu tướng quân cùng Hoàng Hải quốc. Nam Sơn châu đóng một vị trí quân sự vô cùng quan trọng, các nước xung quanh đều nhìn vào nó mà thêm nhỏ dãi, nếu không phải Lạc Thiên quốc mạnh về quân sự, e rằng đã mất Nam Sơn châu từ lâu. Vân Thuận Đế đau đầu suy nghĩ, đã lâu khuôn mặt thư sinh lừ người của hắn mới hiện lên vẻ nghiêm túc như thế.

Thực ra, với bản chất hiếu chiến của hắn, hắn mới là người háo hức muốn đem quân đến Nam Sơn châu chém giết lũ phản quốc cùng ngoại bang kia nhất nhưng kinh thành vẫn còn một cuộc chiến cần hắn tham gia, hắn không thể rời đi vào lúc quan trọng thế này được. Phụng Phi Vũ chờ mãi cũng sốt ruột, lên tiếng nhắc nhở.

“Hoàng thượng.”

“Không được, nơi này không thể thiếu người. Để Mạc Kỳ Phong đi đi.”

Vân Thuận Đế chém đinh chặt sắt lên tiếng, Phụng Phi Vũ nhú mào định cãi lại thì Hồ Thủy Linh đã bước đến cạnh hắn, khuyh người nói.

“Hoàng thượng, hay là làm theo kế hoạch của ta đi.”

“Mau nói.”

“Nếu người đủ tin tưởng vào ta, ta sẽ thay Vũ dẫn quân đến Nam Sơn thành...”

“Không được, ta không cho phép.”

Phụng Phi Vũ giãy nảy nói, quay sang trừng mắt nhìn nàng, thẳng thừng gạt phăng cái kế hoạch còn chưa kịp được phác họa của nàng. Nhưng Vân Thuận Đế dường như có chút thích thú, vội vàng lên tiếng.

“Hồ Thủy Linh, mau nói.”

“Ta không cho phép.”

Phụng Phi Vũ xiết chặt tay nàng hơi kéo lại một chút, cũng không quản cái vị đứng trên vạn người kia, một lần nữa trực tiếp ngăn cản. Hồ Thủy Linh bình tĩnh dùng tay còn lại để lại bàn tay đang run lên trong tay nàng của hắn, nở một nụ cười đầy tự tin.

“Vũ, Nam Sơn châu nằm ngay sát sa mạc Thanh Miêu, ta về đó so ra còn thuận lợi hơn so với chàng. Hiện tại bốn bề công kích, kinh thành mới là nơi hiểm yếu nhất, chàng không thể vắng mặt được, vở kịch này đã có người tốn công dựng lên, chúng ta cũng không nên phụ lòng người đó.”

“Không được, hiện tại nàng... đã mang cốt nhục của ta, không thể đi được.”

Vân Thuận Đế vừa há miệng định nói liền bị một câu của Phụng Phi Vũ làm câm nín.

“Hồ Thủy Linh, người đã...”

“Hoàng thượng đừng nghe hắn nói bậy, ta từ khi nào mang cốt nhục của người chứ.”

Hồ Thủy Linh vừa ngưỡng vừa cuống, mặt đen đi một nửa liếc Phụng Phi Vũ muốn dứt cả cổ. Nàng chính là khổ chủ còn chưa biết chuyện, hắn thì biết cái gì. Phụng Phi Vũ vẫn vô cùng nghiêm túc đứng giữa ngự thư phòng, chém đinh chặt sắt nói.

“Không có thì hôm nay sẽ có.”

Vân Thuận Đế vốn luôn nghĩ bản thân hắn vô sỉ có thừa, không ngờ hoàng đế lúc nào cũng lạnh lùng nghiêm túc của mình cũng không thua kém. Nếu không phải tình hình đang vô cùng căng thẳng, hắn đã vỗ tay mấy cái mà khen hay rồi. Hồ Thủy Linh cũng lần đầu tiên thọ giáo bản lĩnh này của hắn, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng, ngắc ngứ không thành tiếng. Vân Thuận Đế đảo mắt nhìn một hồi, cuối cùng đập bàn nói.

“Được, Hồ Thủy Linh, người vẫn là ở nhà lo khai chi tán diệp cho hoàng đế yêu quý của ta. Định Vương, tiếp chỉ. Trầm lệnh cho người dẫn hai mươi ngàn ngự lâm quân đến Nam Sơn thành trấn áp đạo phỉ, đi ngay trong đêm.”

“Thần lĩnh chỉ. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nửa đêm, Phương Tĩnh Cung yên tĩnh chợt xuất hiện một bóng đen. Bóng đen ấy rất nhẹ nhàng tránh né cung nữ thái giám đang ngủ gật gà bên ngoài, nhanh chóng bước vào tẩm cung của Triệu Thái hậu, bộ dáng tự nhiên như đã quen thuộc nơi này từ rất lâu. Triệu Thái hậu đang nằm ngủ trên giường, nghe tiếng bước chân khe khẽ thì liền bật người dậy, âm thanh mềm mại như nước.

“Chàng đã đến?”

“Phải, Tĩnh Nhi.”

Triệu thái hậu vén sa trường bằng lụa mỏng thượng phẩm, trên người khoác một bộ váy áo mỏng manh xinh đẹp vô cùng quyến rũ, yếu điệu bước xuống giường, sà vào lòng nam nhân vừa xuất hiện, giọng nũng nịu.

“Chàng đi thật lâu. Tĩnh Nhi thật nhớ chàng.”

Nam nhân mặc hắc y bộ dáng thấp đậm nhưng tay chân lại vô cùng rắn chắc, dáng vẻ đi lại nhẹ nhàng như gió cuốn mây bay, rõ ràng là một cao thủ võ lâm. Hắn vươn tay ôm lấy Triệu Thái hậu, chậm rãi bế bổng nàng lên ôm về phía giường. Ánh nến mờ ảo trong tấm cung không soi rõ được khuôn mặt của hắn, nhưng những đường nét thấp thoáng cho thấy hắn có một khuôn mặt rất tuấn mỹ, mắt hoa đào đa tình, mày rậm, mũi cao, bạc môi mỏng khê nhếch tại thành một vòng cung hoàn mỹ.

Tấm cung yên tĩnh chợt vang lên tiếng sột soạt rất khê của quần áo, tiếng rên rỉ của nam nữ giao hoan lúc ẩn lúc hiện nhưng bên ngoài vẫn không chút nghe thấy, lũ cung nữ thái giám dường như đã bị chúốc thuốc mê, cứ thế say sưa trong giấc mộng. Một lát sau, tiếng rên rỉ cũng dừng lại, nam nhân nằm phủ phục trên người Triệu Thái hậu, dưới ánh nến, những giọt mồ hôi đọng trên làn da trắng nõn căng bóng của Triệu Thái hậu càng thêm nổi bật tạo thành một nét quyến rũ đến kỳ lạ.

Đôi tay mảnh mai của Triệu Thái hậu ôm choàng lấy nam nhân kia, nũng nịu thăm thì.

“Phu quân, chàng đi lần này thật lâu.”

“Tĩnh Nhi, đại hội võ lâm sắp đến, ta phải lo rất nhiều việc, chỉ cần chuyện lần này xong xuôi, chúng ta sẽ mãi mãi được bên nhau. Chúng ta đã cố gắng suốt hai mươi mấy năm qua, nàng ráng chịu đựng thêm một tháng nữa, chúng ta sẽ không bao giờ xa cách nhau nữa.”

“Được, phu quân, thiếp tin chàng.”

Triệu Thái hậu thỏa mãn gục đầu vào ngực nam nhân, bộ dạng hạnh phúc rạng ngời chẳng khác gì một thiếu nữ lần đầu được yêu. Nam nhân kia vuốt ve mái tóc dài mượt mà của nàng không chán tay, thăm thì chuyện trò.

“Tĩnh Nhi, tối nay Định Vương đã nhận chỉ lên đường đi Nam Sơn châu.”

“Hắn đã đi Nam Sơn châu rồi sao?”

“Phải, ta chính mắt nhìn thấy hắn rời thành, hắn còn mang theo cả chất nữ của nàng.”

“Hừ, cuối cùng hắn vẫn là anh hùng vẫn không thoát khỏi ả mỹ nhân.”

“Ta e hắn mang theo nàng là có mục đích. Nàng quen thân phận của nữ nhân kia là gì rồi sao, chính là cháu gái của tộc trưởng tộc Thanh Miêu, lần này hắn mang quân đi tiếp viện chắc chắn sẽ dựa vào nữ nhân này để nhờ đến sự trợ giúp của tộc Thanh Miêu. Điều đó hoàn toàn bất lợi cho Triệu tướng quân.”

“Tộc Thanh Miêu lợi hại đến thế sao?” Triệu Thái hậu dù sao cũng là phận nữ nhi, mấy chuyện này bà ta cũng không nắm rõ lắm, trong cơn buồn ngủ mơ hồ, thăm thì hỏi lấy lệ.

“Nàng đừng nghĩ tộc Thanh Miêu ít người mà coi thường. Xét về độ thiện chiến, quân Thanh Miêu còn hơn cả Lạc Thiên quốc. Cho nên, lần này e rằng phải ủy khuất cho chất nữ của nàng rồi.”

“Ý chàng là...” Triệu thái hậu hơi hé mắt hỏi. Nam nhân cười khê một tiếng, lạnh nhạt nói.

“Giết chết cả người thật lẫn người giả. Tộc Thanh Miêu sẽ cho rằng Lạc Thiên quốc hại chết cháu gái của mình, lúc đó chắc chắn tộc trưởng Thanh Miêu sẽ dẫn quân đến đòi nợ, hai mũi cùng công kích, để xem Định Vương xử lý thế nào.”

“Được, ta tùy chàng định đoạt, dù sao chuyện của Triệu gia từ lâu đã không khiến ta bận tâm nữa rồi.”

Triệu Thái hậu cười khẩy một tiếng, ậm ừ đáp như thể đó là chuyện của ai đó xa lạ không phải chuyện của nàng, ngáp một cái đầy mệt mỏi, dụi đầu vào ngực nam nhân tìm chỗ dựa thật thoải mái rồi chậm rãi chìm vào giấc ngủ. Ánh nến lay lắt trong tấm cung của Triệu thái hậu, nam nhân vẫn chưa ngủ, đôi mắt đầy tâm sự nhìn mông lung lên trần nhà lợp bằng ngói lưu ly, không biết nghĩ đến cảnh gì mà miệng hắn khê nhếch lên đầy đắc ý, chỉ hận không thể cười lên thật lớn cho thỏa. Cứ thế, đôi gian phu dâm phụ ôm nhau ngủ đến khi trời sáng, kinh thành vẫn sôi động, náo nhiệt trong sự yên bình, không ai biết phong ba bão táp cũng dần nổi bên trong những bức tường chắc chắn của tử cấm thành.

34. Chương 34: Đại Hội Võ Lâm

Đại hội võ lâm năm năm diễn ra một lần vô cùng náo nhiệt ở Thủy Viên trấn. Hơn một tháng trước khi đại hội diễn ra số lượng nhân sĩ võ lâm đăng ký tham gia đã nhiều đến không kể xiết, các môn phái cả chính lẫn tà đều đến góp vui, không khí phút chốc đã nóng hừng hực. Lượng người đổ về xem đông còn hơn cả lễ hội hoa đăng thường niên ở Tùng Thành, các phòng trọ, tửu lâu, ngay cả các phòng của thanh lâu cũng được mang ra trưng dụng thành phòng khách mà vẫn thiếu phòng rất trầm trọng.

Ngày đầu tiên của đại hội võ lâm, nhân sĩ võ lâm cùng dân chúng đã đứng đông nghẹt ở bốn phía của võ đài. Minh chủ võ lâm đương nhiệm Trác Bất Tuyệt đỉnh đạc bước lên võ đài, chấp tay hướng bốn phía thi lễ, tuyên bố khai mạc đại hội võ lâm. Bốn phía lên vang lên tiếng hò hét vang dội, không khí càng thêm khẩn trương náo nhiệt.

Ứng viên cho vị trí võ lâm minh chủ được dân chúng bàn tán xôn xao từ trước. Ngoài minh chủ đương nhiệm Trác Bất Tuyệt còn có những người đã nổi danh trên giang hồ lâu nay như đệ nhất kiếm Nguyễn Thanh Phong, môn chủ Độc Môn Vạn Đại, trưởng môn Thanh Long Phương Hữu Trác, trưởng môn My Thế Tuyệt Trần, đại sát thủ Danh Chính... tất cả những cao thủ võ lâm thượng thừa đều được đặc cách vào vòng cuối, những vòng đấu đầu chỉ dành cho những kẻ vô danh hoặc mới nổi trên giang hồ.

Hai ngày đầu loại, không khí đại hội chẳng khác gì một cái lẩu tả pín lú, lúc thì cười ồ lên bởi những gã vô danh tiểu tốt tự mình giỏi hơn thiên hạ lên võ đài diễn hề, lúc lại trầm trồ thán phục trước những cao thủ võ lâm hầy còn trẻ tuổi mà trình độ đã như cao thủ. Khắp các tửu lâu, trà quán, mọi người bàn tán xôn xao về những ứng cử viên vừa xuất hiện cho cái ghế minh chủ.

Mấy sông bạc cũng tát nước theo mưa, mở những sông cá độ, cả ngày đổ đèn vô cùng náo nhiệt. Cứ qua một ngày, vài cái tên mới nổi lại được thêm vào, dân tình cũng cứ thế hết đặt bên này lại đặt bên kia. Qua ba ngày đầu loại, tổng kết có bốn gương mặt mới nổi bật nhất: Vô Danh công tử luôn đeo mặt nạ bạc che kín mặt; Lão Bất Tử tuổi trung niên mà tóc đã bạc trắng, người này cũng đeo mặt nạ hình bướm che mặt; Tiểu Tinh Linh dùng ngân tiên làm vũ khí, chiêu thức xuất quỷ nhập thần lại vô cùng đẹp mắt; Nhạc Vô Thường chiêu thức quỷ mị khó đoán.

Trong bốn người hết 2 người đeo mặt nạ che mặt, sông bạc lại thừa cơ mở sông cá cược, đoán xem đằng sau mặt nạ kia là vị nhân sĩ võ lâm nào hoặc thuộc môn phái nào. Thủy Viên trấn giữa mùa đông ẩm đảm mà lúc nào cũng ồn ào, người ngựa đi lại không quản ngày đêm, không khí náo nhiệt vô cùng tận.

Trái ngược với Thủy Viên trấn, Nam Sơn thành lại tràn ngập sự căng thẳng cùng lo âu. Đội ngự lâm quân thiện chiến do Định Vương thống lĩnh trên đường đến biên ngoại phía Nam đã bị tập kích. Trận tập kích diễn ra chớp nhoáng, sức tấn công như nước cuốn nhưng thiệt hại rất nhỏ, không một binh lính nào bị thương nhưng vị hôn thê của Định Vương nghe nói vì đỡ một đao cho ngài mà đã bỏ mạng. Định Vương dù đau lòng vẫn đặt quốc gia lên hàng đầu, ngay lập tức bưng bít tin tức tiếp tục hành quân đến Nam Sơn thành. Chỉ không ngờ trong quân có kẻ phản bội, đem tin tức truyền ra ngoài, rất nhanh tộc Thanh Miêu ở nơi tận cùng của sa mạc Thanh Miêu đã biết được tin. Lần đầu tiên trong hơn mấy trăm năm sống ẩn mình nơi hoang mạc, tộc trưởng tộc Thanh Miêu ngay lập tức đốc binh về Nam Sơn thành hỏi tội Định Vương.

Lại nói đến đại hội võ lâm. Mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ, những kẻ yếu rất nhanh đều bị loại, trưởng môn My Thế Tuyệt Trần đến phút cuối lại bỏ cuộc không lý do, cuối cùng vòng chung kết chỉ còn lại 9 người, cũng chính là 9 người nằm trong bảng cá cược của Tùng thành. Hình thức giao đấu dựa vào việc bốc thăm bắt cặp, người thắng ở mỗi cặp tiếp tục bốc thăm tìm người giao đấu, người nào bốc được thăm đỏ sẽ được tính là thắng không cần đấu do số lượng bị lẻ đi một người. Cứ thế cho đến khi chỉ còn hai người cuối cùng.

Vòng bán kết quả thực khiến người người mở mắt, các cao thủ giở hết mọi tuyệt học cả đời mà đấu nhau, cả một quảng trường rộng lớn vang lên tiếng kim khí chạm vào nhau, tiếng hò reo thán phục cùng tiếng loạt xoạt mạnh mẽ của quần áo mỗi khi các cao thủ khinh công qua lại đấu nhau từ võ đài lên đến không trung. Kết quả, những người thắng vòng bán kết gồm đương kim minh chủ võ lâm Trác Bất Tuyệt, đại sát thủ Danh Chính, Nhạc Vô Thường, Lão Bất Tử và Vô Danh công tử.

Các trận đấu kết thúc, Trác Bất Tuyệt liền bước ra giữa võ đài, hai tay giơ cao ổn định lại trật tự, vừa mở miệng định tuyên bố tiến hành bốc thăm cho trận đấu ngày mai thì giữa không trung chợt xuất hiện một màn mưa hoa đào đỏ rực. Giữa mùa đông ảm đạm, từng cánh hoa đào xinh đẹp nổi bật, nhẹ nhàng xoay xoay rồi đáp xuống lớp tuyết mỏng bên dưới. Trác Bất Tuyệt nhìn màn mưa hoa đào quen thuộc kia, ký ức về hai mươi mấy năm trước chợt hiện lên rõ ràng trong đầu, thoáng chốc vẻ mặt liền đại biến. Hắn run rẩy xiết chặt tay, nhìn khắp một lượt rồi đành giọng nói lớn.

“Hoa Đào công tử?”

Không gian tĩnh lặng không một tiếng động chợt truyền đến một tiếng cười trầm thấp có phần cao ngạo.

“Trác Bất Tuyệt, đã mấy mươi năm qua, không ngờ người vẫn nhớ đến ta.”

Lời vừa dứt, một bóng dáng màu tím nhạt xuất hiện ngay trên võ đài, những bậc cao niên trong giới võ lâm nhân sĩ vừa nhìn thấy khuôn mặt kia thì liền nhanh như chớp đứng bật dậy, vũ khí xuất ra chĩa về phía hắn đầy đề phòng. Ngạo nghễ đứng trên võ đài là một nam nhân có thân hình hơi thấp, vóc dáng vạm vỡ rắn chắc, đôi mắt hoa đào quyến rũ đảo một vòng nhìn khắp bốn phía, khuôn mặt tuấn mỹ cuốn hút cho thấy hắn chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, nhưng những ai đã từng gặp qua hắn đều biết sự thật không phải là thế.

Hoa Đào công tử ba mươi mấy năm trước làm mưa làm gió trên giang hồ, võ công cái thế bất phàm, là một kẻ vô cùng cuồng ngạo và tham vọng. Đối với hắn, giết người là một nghệ thuật hoàn mỹ, bất cứ ai chết dưới tay hắn đều có một bộ dạng nhắm mắt thanh thản, miệng vẫn còn điểm một nụ cười mãn nguyện dù thân thể đã tan nát chỉ còn trở lại mỗi cái đầu của nạn nhân. Ba mươi năm trước, minh chủ tân nhiệm của võ lâm vừa đảm nhiệm chức vụ được một năm thì chết dưới tay hắn. Cả năm cao thủ đứng đầu trong võ lâm đại hội trước đó cũng cùng chung số phận.

Võ lâm thiếu đi minh chủ như rắn mất đầu, mọi sự vô cùng rối loạn. Đại hội võ lâm được tổ chức gấp gáp để tìm minh chủ kế nhiệm, nhưng đằng sau có kẻ phá đám khiến đại hội liên tục gặp sự cố đẩy hai phe chính tà vào thế đối đầu gay gắt, thương vong vô số. Kẻ đầu sỏ là Hoa Đào công tử chỉ lạnh lùng đứng ngoài xem kịch vui vì chẳng ai bắt được hắn.

Mãi cho đến một ngày nọ, một người tự xưng là Vô Minh xuất hiện, người này dùng lý lẽ hợp tình hợp lý phân tích mọi sự, cuối cùng chỉ rõ thủ phạm phía sau chính là gã Hoa Đào công tử kia. Các nhân vật quan trọng của cả hai phe chính tà đều bị Hoa Đào công tử sát hại, trong một đêm liền quyết định liên thủ, truy cùng giết tận. Không ngờ Hoa Đào công tử không đơn thân độc mã, đằng sau hắn là một đội quân vô cùng đông đúc, hai bên giao đấu mấy ngày mấy đêm bất phân thắng bại. Cuối cùng phe võ lâm oanh liệt chiến thắng nhưng thương vong không sao kể xiết.

Hoa Đào công tử bị dồn vào đường cùng, vẫn một mực ung dung tự tại, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, Vô Minh đuổi theo đến tận núi Vu Sơn, đường hoàng đòi một đầu một cùng hắn. Trận giao đấu kéo dài hơn một ngày. Đêm hôm đó, trăng sáng vàng vạc, soi rõ hai bóng dáng đang đánh nhau không ngơi nghỉ trên đỉnh Vu Sơn. Trác Bất Tuyệt lúc đó mới 18 tuổi, nằm trong những người truy đuổi Hoa Đào công tử, tận mắt chứng kiến trận đấu một mất một còn lại vô cùng đẹp mắt đó. Cuối cùng Vô Minh bằng một chiêu kỳ lạ đánh trúng tử huyệt của Hoa Đào công tử. Hắn học ra một ngụm máu đen, nhìn máu mình nhuộm trên nền đất gập gềnh, cười quỷ dị một tiếng rồi tung mình xuống vực tự sát.

Sau đó võ lâm đồng đạo xuống núi tìm hắn suốt mấy tháng vẫn không thấy xác, mấy năm sau không thấy hắn xuất hiện, ai cũng nghĩ hắn đã chết mất xác hoặc bị thương nặng nên mai danh ẩn tích. Vị Vô Minh kia ngay sau trận đó cũng biến mất vô tăm tích. Thật không ngờ Hoa Đào công tử lại xuất hiện giữa đại hội võ lâm của 30 năm sau.

Hoa Đào công tử vẫn một dáng vẻ như xưa, không xem ai ra gì, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn khắp nơi như mình tìm nạn nhân đầu tiên của mình. Cao thủ võ lâm liếc mắt một cái, không nói một tiếng liền rút vũ khí ra nhất tể hướng về phía hắn, sát khí tràn ngập khắp nơi. Hoa Đào công tử cười to một tràng dài, phẩy tay một cái, một luồng chưởng khí ngay lập tức xuất ra, đánh nát một góc võ đài, ngạo mạn nói.

“Mối thù ba mươi năm trước, hôm nay nợ máu phải trả bằng máu.”

Lời hắn vừa dứt, bên dưới khán đài vang lên hàng loạt tiếng sột soạt của quần áo, đám khán giả đứng đông đen bên dưới bề ngoài có vẻ hiền lành vô hại, không ngờ đa phần lại là tay chân của Hoa Đào công tử trà

trộn vào, quần áo tuyền một màu đen, đao kiếm trong tay sáng loáng, đồng loạt vào thế thủ. Cùng lúc từ các lầu các quanh võ đài, hàng trăm cung thủ mặc hắc y nhất tề xuất hiện, đằng đằng sát khí chĩa thẳng tên vào đám người bên dưới.

Trác Bất Tuyệt nhớ lại một màn mưa máu ngày trước, tay cầm kiếm khe khẽ run lên nhưng giọng điệu vẫn vô cùng cứng cỏi.

“Hoa Đào, đừng tưởng người diệt hết chúng ta liền leo lên được chức vô lâm minh chủ. Vô lâm đồng đạo vẫn nhớ mối thù giết người diệt môn của người mấy mươi năm trước, chúng ta dù thịt nát xương tan cũng quyết kéo người xuống mồ...”

Trác Bất Tuyệt đang nói chợt khựng lại, hai mắt tròn to đầy đau đớn, tay ôm ngực hộc lên một tiếng, phun ra một ngụm máu đen ngòm, cùng lúc những nhân sĩ vô lâm khác cũng có phản ứng tương tự. Trác Bất Tuyệt cảm nhận từng cơn đau đang dâng lên cuộn cuộn trong ngực, nghiêng răng cắn hận.

“Người... đã... làm gì?”

“Làm gì? Chút Thi Độc thôi mà. Ha ha ha...”

Hoa Đào công tử sáng khoát ngửa cổ cười to, nhìn một lượt những kẻ đang đau đớn giãy giụa trên đất, ánh mắt lóe lên những tia thâm độc khó dò.

“Ồ ồ, làm giỏi lắm.”

Hoa Đào công tử không quay lưng, cất tiếng khen ngợi ai đó. Vô Danh công tử này giờ vẫn im lặng giấu mình vừa nghe sư phụ gọi liền nhanh chóng bật dậy, vượt vượt ống tay dính tuyết, đến trước mặt Hoa Đào quỳ xuống hành lễ.

“Tạ sư phụ khen ngợi, là bổn phận đệ tử phải làm.”

“Tất cả nghe đây, Thi Độc nội trong vòng một ngày không uống thuốc giải, cơ thể sẽ từ từ rửa nát mà chết, ai muốn sống thì quy thuận ta, ta sẽ cho các người thuốc giải độc. Các người chỉ có một canh giờ suy nghĩ, sau một canh giờ, sống hay chết, không phải chuyện của ta.”

Hoa Đào nói xong thì đỉnh đặc ngồi xuống chiếc ghế minh chủ vô lâm để sẵn, bộ dáng cao ngạo của một kẻ chiến thắng, nhìn đám người nằm la liệt trên tuyết bằng nửa con mắt, lòng căm hận suốt bao năm qua rửa được không ít, quá mãn nguyện mà há miệng cười to, tiếng cười vang dội khắp Thủy Viên trấn, nghe vô cùng đáng sợ.

Một canh giờ trôi qua, những kẻ đầu hàng xin về dưới trướng Hoa Đào công tử ngoài những kẻ thuộc tà môn còn có không ít những tên tự xưng danh môn chính phái lại ham sống sợ chết, hèn hạ cúi mình cầu xin ân huệ của Hoa Đào. Trác Bất Tuyệt nhìn thấy cảnh nhục nhã đó, lòng đau như cắt, ngấm lại cảnh oai hùng oanh oanh liệt liệt ngày xưa thì chỉ biết phẫn hận kêu lên.

“Trời không có mắt! Trời không có mắt mà!”

35. Chương 35: Chiến Sự

Lại quay về với Nam Sơn thành, cùng lúc với Tộc Thanh Miêu tiến quân hỏi tội thì đạo phỉ cũng bắt ngờ tăng thêm số lần tấn công, lúc này chúng không xưng đạo phỉ mà chính thức nhận là quân yêu nước của Thiên Viễn, đường hoàng tấn công Nam Sơn thành cùng các trấn lân cận, chưa đầy một ngày đã đánh cho quân trấn ải của Lạc Thiên quốc mẻ đầu sứt trán, một đội quân thiện chiến cuối cùng đành thất thủ chạy về Nam Sơn thành trấn giữ.

Lúc Định Vương đến nơi, tình thế đã căng như dây đàn, dưới tường thành quân Thanh Miêu đứng bao vây chặt chẽ, ngay cả một con chuột cũng khó lọt, suốt ngày đòi Định Vương xuất hiện để hỏi tội. Quân trấn

ải bị thua chạy về Nam Sơn không vào được thành đành đóng quân bên ngoài, thấy Định Vương đến thì mừng rỡ vô cùng.

Định Vương đường xa vất vả, vừa đến nơi đã ngay lập tức điều phó tướng cùng vài tâm phúc ổn định lại đám quân trấn ải, riêng bản thân hần chỉ dắt theo hai thuộc hạ là Song Hồ cùng một cỗ xe ngựa, chậm rãi tiến về phía đội quân đang hùng hực đòi một mạng đổi một mạng của Thanh Miêu.

Tộc trưởng Thanh Miêu nhận tin cháu gái sắp xuất giá, còn chưa kịp vui mừng thì liền hay tin nàng đã bỏ mạng. Dù chỉ là đứa cháu gái mới gặp một lần nhưng lại là người do con gái lão dùng cả tính mạng đã đánh đổi, lại giống con gái lão như đúc, nên bao nhiêu tình thương lão đều dồn cho Hồ Thủy Linh. Người Thanh Miêu không hiểu chiến nhưng có nợ thì phải đòi, lần này nếu không giao Định Vương ra chịu tội, tộc Thanh Miêu cũng sẵn sàng dùng máu thanh tủy Lạc Thiên quốc.

Phụng Phi Vũ đường hoàng ngồi trên lưng ngựa, Song Hồ đi sau gơ cao hai lá cờ màu trắng. Tộc trưởng Thanh Miêu đã nhận được tin từ trước, cưỡi ngựa ra đứng ở đầu quân, sắc mặt vừa giận dữ vừa tràn ngập thất vọng. Phụng Phi Vũ xuống ngay kia còn cách đại quân Thanh Miêu khoảng vài mét. Hần giao nhuyển kiếm cho thuộc hạ, bước đến trước ngựa của tộc trưởng Thanh Miêu, bình tĩnh chấp tay hành lễ.

“Tộc trưởng Thanh Miêu, đã lâu không gặp.”

“Người là đến đây nộp mạng hay sao?” Tộc trưởng Thanh Miêu lãnh đạm lên tiếng, giọng nói vì xúc động mà run run. Mặt nạ vàng thường dùng khi xuất quân của Phụng Phi Vũ càng thêm nổi bật giữa trời tuyết, một nụ cười ẩn ẩn hiện lên ở nửa mặt không che đậy.

“Tộc trưởng, ngài nghe kẻ khác tung tin đồn bậy đã vội tin tưởng, làm thế vừa mất hòa khí giữa Lạc Thiên quốc cùng tộc Thanh Miêu, lại còn ảnh hưởng không nhỏ đến Linh Nhi.”

“Ý người là Linh Nhi không sao cả? Đừng có dối trá, kẻ đưa tin đã mang đến cho ta chiếc sừng của sâu chúa mà ta đã tự tay trao cho nó, nếu không phải nó đã chết thì làm sao có kẻ dám lấy được thứ mang trên người nó.”

“Tộc trưởng, trên đường đến đây, ta đúng là bị tập kích, nhưng ta cam đoan với ngài là Linh Nhi vẫn bình an vô sự, không tin ngài có thể vào trong xe ngựa kia, nàng đang ở trong đó chờ ngài.”

“Định Vương, người là tính lấy cái mạng già này của ta?”

“Tộc trưởng, ta với ngài giao tình không tệ, từ khi nào ngài lại không tin tưởng ta đến thế.”

Phụng Phi Vũ hơi nhíu mày, nhưng thanh âm vẫn một mực nhu hòa không chút gì là giận dữ. Tộc trưởng Thanh Miêu không đáp chỉ hừ nhẹ một tiếng. Chợt từ trong xe ngựa, một giọng nữ nhân nghịch ngợm vang lên.

“Gia gia, con xa người đã lâu, người nữ nào không chịu nhìn mặt con sao?”

Tộc trưởng Thanh Miêu vừa nghe giọng nói quen thuộc kia thì vẻ mặt ngay lập tức hòa hoãn, vẻ hoang mang bối rối cũng dần hiện rõ. Từ trên xe ngựa, rèm xe được một bàn tay trắng mềm mại nhấc lên, Hồ Thủy Linh đang ngồi bên trong nhìn ra, hai mắt tràn ngập ý cười nhìn về phía gia gia của nàng. Tộc trưởng Thanh Miêu vẫn ngày đêm nhớ thương Hồ Thủy Linh, vừa thấy nàng thì tâm liền buông lỏng, khuôn mặt già nua cũng hiền hòa nở một nụ cười.

“Linh Nhi của gia gia.”

“Tộc trưởng Thanh Miêu, nơi này dễ bị sự công kích của kẻ khác, chúng ta vào trong trại nói chuyện tiếp đi.” Phụng Phi Vũ nhẹ nhàng lên tiếng.

“Được, mau vào.”

Định Vương sau khi đàm phán xong xuôi với quân Thanh Miêu liền đem hai vạn đại quân tiến vào Nam Sơn thành. Quân Thanh Miêu chỉ trong một đêm liền lui binh về lại sa mạc Thanh Miêu, một mối nguy được hóa giải trong phút chốc, lòng quân càng thêm vững vàng, tiếng hò reo tung hô Định Vương vang vọng khắp nơi. Phụng Phi Vũ đem quân dần xếp ổn thỏa, còn chưa kịp đi một vòng xem xét tình hình các trấn

xung quanh thì Thái tử của Viễn Thiên quốc, nay đang đảm nhận chức Tri châu ở Nam Sơn châu đã đến diện kiến.

Thái tử Bách Nhật Hoa là người duy nhất còn sót lại trong hoàng tộc Viễn Thiên, khác với phụ hoàng cùng các huynh đệ cùng huyết thống suốt ngày chỉ ham mê tửu sắc, Bách Nhật Hoa tư tưởng phóng khoáng, nhìn thấy nguy cơ sụp đổ trước mắt của Viễn Thiên quốc nên đã rất nhiều lần tìm cách khuyên giải phụ hoàng. Chỉ tiếc binh đến như nước, phụ hoàng của hắn tỉnh mộng thì đã quá muộn. Cuối cùng Hoàng đế Viễn Thiên quốc một đời đắm chìm tửu sắc cũng biết nghĩ cho con dân, dâng chiếu xin hàng, nguyện đem Viễn Thiên quốc thành một châu của Lạc Thiên quốc.

Các hoàng tử, công chúa khác phần vì sợ hãi phần vì nhục nhã đã tự sát chết ngay khi Hoàng đế Viễn Thiên quốc xin hàng. Bách Nhật Hoa được Vân Thuận Đế cho làm một chức quan nhỏ ở Nam Sơn châu, cả đời chịu sự giám sát, không được bước chân khỏi Nam Sơn thành một bước.

Bách Nhật Hoa vừa thấy Phụng Phi Vũ bước vào sảnh đường liền quỳ phục xuống, vội vàng lên tiếng.

“Vương gia, lũ người tự xưng là quân của Thiên Viễn quốc kia là giả. Vương Gia anh minh, xin hãy cẩn thận soi xét. Thần xin lấy mạng của mình ra đảm bảo.”

Phụng Phi Vũ mấy lần gặp qua Bách Nhật Hoa, dù là Thái tử mất nước nhưng chính sự phóng khoáng cùng bản tính lạc quan của hắn đã khiến Phụng Phi Vũ vô cùng có cảm tình. Phụng Phi Vũ nâng hắn đứng dậy, lãnh đạm nhìn hắn qua mặt nạ vàng. Bách Nhật Hoa cây ngay không sợ chết đứng, cương trực đứng giữa sảnh đường, chờ đợi sự phán quyết của Định Vương. Chỉ thấy gương mặt lạnh như băng của hắn hơi héch lên thành một nụ cười hài lòng.

“Bách Nhật Hoa, bốn vương tự biết mọi chuyện, người không cần quá lo lắng.”

“Tạ Vương Gia tin tưởng.”

“Dân chúng ở Nam Sơn châu này nhờ người trấn an giùm ta.”

“Xin Vương gia yên tâm, Nhật Hoa nguyện dốc hết sức.”

“Tốt.”

Phụng Phi Vũ vỗ vỗ lên vai Bách Nhật Hoa, không nói tiếng nào phóng người lên ngựa đi mất. Bách Nhật Hoa đứng lại trong sảnh đường, vẻ mặt có chút ngơ ngác. Lúc đến đây hắn đã nghĩ đến kết quả xấu nhất, mọi việc hậu sự trước khi đi cũng đã dặn dò kỹ lưỡng, nay một cái mạng nhật được về thì không khỏi như trút được gánh nặng, vui quá hóa ngớ ngẩn, một lát sau mới thở phào một cái, vội vàng vàng về nhà báo tin vui.

Sau khi nắm rõ tình hình, Phụng Phi Vũ điều hai ngàn quân bảo vệ chặt chẽ khu vực cảng biển Đại Sơn Hải, không có bất cứ tàu thuyền nào được phép ra vào, trái lệnh giết không tha. Doanh trại đóng tại biên ngoại vừa bị tấn công ngay lập tức được bổ sung thêm hai ngàn đại quân cùng lương thực. Hai trấn bị đạo phỉ đánh chiếm cũng rất nhanh được Phụng Phi Vũ thu hồi về tay chỉ trong vòng 2 ngày ngắn ngủi.

Lũ đạo phỉ bị đánh tan tác, đội ngũ rối loạn, rút vội về rừng lẩn trốn. Phụng Phi Vũ liền lập một vành đai quanh bìa rừng, cô lập chúng hoàn toàn trong rừng, một con kiến cũng không lọt nổi, bất cứ cánh chim nào vượt quá phạm vi rừng đều không thoát khỏi tay hắn. Không những thế, lúc vừa đến, hắn bí mật lệnh cho toàn bộ Nam Sơn châu trữ nước sạch đủ dùng trong một tháng, sau khi lũ đạo phỉ rút vào rừng liền ngay lập tức lệnh cho Song Hồ lên đầu nguồn con sông duy nhất chảy qua khu rừng đổ thuốc xổ vào nước. Những tên liều mạng mở đường máu đều chết không tha. Chưa đến một ngày, bìa rừng liền xuất hiện cánh quân giơ cờ trắng đầu hàng đầu tiên.

Mặt gã nào gã nấy đều xanh mét như tàu lá chuối, thiếu nước trầm trọng, da dẻ bầm beo trông vô cùng thảm hại. Ngày tiếp theo lại xuất hiện một cánh quân khác, qua đến ngày thứ ba, Phụng Phi Vũ dẫn quân vào rừng, bắt sống toàn bộ lũ đạo phỉ còn lại. Nơi lũ đạo phỉ đóng quân nằm ở nơi ẩm thấp, bệnh càng dễ lây lan, lúc Phụng Phi Vũ đến nơi, phần đã chết từ trước vì mất nước nghiêm trọng, phần chết do đao kiếm, phần bị bắt sống. Tổng cộng số lượng gần mười ngàn tên, toàn bộ hóa ra chỉ là đám cướp cạn ô hợp, lũ tử tù trốn trại ở Lạc Thiên quốc cùng đám đao ngũ ở các quốc gia khác vì chút tiền mà chịu làm kẻ đánh thuê.

Phụng Phi Vũ cho quân đi kiểm tra thật gắt gao toàn bộ khu rừng, lật đến từng cọng cỏ suốt hai ngày trời, sau khi đảm bảo không còn bất cứ tàn quân nào thì mới thu quân về lại Nam Sơn thành.

Lại nói về đội thương thuyền của Hoàng Hải quốc, vừa vào hải phận của Lạc Thiên quốc liền nhận được tín hiệu cảnh báo của đội quân trấn giữ ở cảng, một đội 10 chiếc thuyền cỡ lớn sức chứa gần 200 người đành neo đậu ngoài khơi chờ đợi. Chúng liên tục cử người vào thương thuyết nhưng đều thất bại quay về. Sau ba ngày chờ đợi, đến đêm thứ ba, đội quân đầu mặt của Hoàng Hải quốc quyết định nhân lúc trời tối tấn công bất ngờ khu vực cảng của Nam Sơn thành.

Hoàng Hải quốc giỏi nhất là thủy chiến, chúng có một đội người nhái vô cùng tinh nhuệ có thể lặn sâu dưới lòng biển trong thời gian dài nhờ một loại dụng cụ đặc biệt. Đêm hôm ấy, đội người nhái này liền lặng lẽ rời khỏi thuyền, dần dần tiếp cận tường thành cao ngất đã đóng cửa từ lâu ở cảng Nam Sơn thành. Mọi chuyện tưởng như suôn sẻ, không ngờ ngay lúc tên người nhái đầu tiên chạm vào chân tường thành nằm sâu dưới nước, hần ngay lập tức nhận ra một loạt rung động đang diễn ra dưới làn nước tối đen cũng như bên trong bức tường kiên cố kia. Còn chưa kịp nghĩ ngợi, những mũi giáo sắc nhọn từ sâu bên dưới phóng ra hàng loạt, đâm người nhái đầu tiên tiếp cận tường thành ngay lập tức bị xiên chằng khác nào lũ cá khô, xác nổi lềnh bềnh trên mặt nước, máu loang thành một mảng lớn. Nhóm thứ hai thấy biến liền thận trọng hơn, vài gã cầm tử được cử đi trước, chúng chạm vào tường hồi lâu, thấy không có động liền đưa tay cho lũ còn lại tiến vào.

Trong bóng tối đen kịt chỉ nghe tiếng sóng đánh ì oạt vào tường thành rong rêu, lũ người nhái một thân hắc y lặng lẽ dùng móc câu leo chậm rãi từng bước lên cao. Nào ngờ, leo chưa đến nửa đường thì lại nghe cách một tiếng rất nhẹ, cả đám ngay lập tức cảnh giác, toàn bộ giữ nguyên vị trí hồi hộp chờ đợi. Chỉ nghe một tiếng rên khe khẽ từ đâu đó vọng lại, một gã người nhái thả mình rơi thẳng xuống nước. Người bên cạnh chưa kịp mở miệng báo tình hình thì đã nghe một loạt tiếng cách cách vang lên, giữa những khe đá xếp chồng lên nhau, những thanh kim loại đẹp như kiếm, sắc nhọn vô cùng đâm liên tiếp ra ngoài, lũ người nhái nhanh chóng rơi rụng chằng khác nào lá vàng trước gió. Đám nhanh chân leo lên trên tường thành liền được quân trấn cảng của Định Vương tiếp đón cẩn thận. Mặt biển đen ngòm chợt xuất hiện rất nhiều bè nhỏ, xác của lũ người nhái được thu dọn trong im lặng, chỉ còn những con sóng vỗ vào tường đá lạnh lẽo rêu phong.

Đoàn thương thuyền giả mạo của Hoàng Hải quốc chờ đến khi mặt trời bắt đầu ló dạng mà không thấy tin về, tự biết đã thất bại, Thái tử Hoàng Hải quốc lần này thân chinh dẫn quân tiếp viện cho Triệu tướng quân sau một giây suy nghĩ liền hạ lệnh rút lui.

Nào ngờ thuyền còn chưa kịp quay đầu đã thấy một đoàn hai mươi mấy chiến thuyền do chính Bách Nhật Hoa dẫn đầu lù lù xuất hiện chặn mất đường lui. Bách Nhật Hoa dù sao cũng là thái tử của Viễn Thiên quốc, thủy chiến vốn không hề xa lạ, được lệnh của Định Vương liền dẫn chiến thuyền lặng lẽ tiếp cận trong đêm, chỉ chờ Hoàng Hải quốc rút lui là xuất hiện.

Đoàn thương thuyền địch không lại, đánh qua loa vài cái rồi tìm đường tháo chạy, cuối cùng không chạy thoát mà lại cập vào một khu rừng khác nằm gần sa mạc Thanh Miêu. Thái tử Hoàng Hải quốc dẫn hai ngàn quân tiếp viện chỉ còn lại chưa đến một ngàn chạy thẳng vào trong rừng. Còn chưa kịp định thần thì đã gặp truy binh của Định Vương liền quay đầu chạy về sa mạc Thanh Miêu.

Chân vừa đặt lên lớp cát mịn của sa mạc đã thấy từ xa một nữ tử mặc hồng y, tóc ngắn ngang vai, ngồi vắt vẻo trên đầu một con rắn khổng lồ màu xanh lục chờ sẵn từ lúc nào. Trời mùa đông ở sa mạc Thanh Miêu không có tuyết, chỉ có gió lạnh như cắt da cắt thịt cùng bầu trời âm đạm mây đen. Giữa không cảnh ấy, thiếu nữ hiện lên uy vũ như một vị chiến thần, tà áo bay phấp phật trong gió, khuôn mặt cao ngạo chiếu cái nhìn sắc lạnh vào đám người thái tử Hoàng Hải quốc đang đứng ngây ngốc trên biên giới giữa núi Nam Sơn và sa mạc Thanh Miêu, tiến thoái lưỡng nan, cười như có như không.

“Thái tử, chờ ngài đã lâu.”

Nàng vừa nói xong thì đất dưới chân chợt run lên đến đáng sợ. Những đụn cát vàng nổi lên, nhắm hướng đám tàn quân mà tấn công. Bầy sâu Thanh Miêu bị bỏ đói một ngày nên vô cùng hung dữ, nhận được lệnh từ sâu chúa, cũng chẳng quản trời sáng hay tối, nhào lên ăn tươi nuốt sống gần hết lũ tàn quân. Cuối cùng, quân của Định Vương không những bắt sống được thái tử Hoàng Hải quốc mà còn lấy được rất nhiều

thư từ qua lại giữa Triệu tướng quân cùng Hoàng Hải quốc, chứng cứ bán nước vô cùng rõ ràng. Một trận tương chừng vô cùng khó khăn lại giải quyết trong chưa đầy một tuần.

36. Chương 36: Kinh Biên

Cuộc chiến tại Nam Sơn thành toàn thắng, tin vui chưa kịp về đến kinh thành thì tin xấu lại ập đến. Mấy ngày sau khi Định Vương dẫn quân đến Nam Sơn thành, không biết từ đâu bỗng rộ lên một tin chấn động trời đất, đương kim hoàng thượng Vân Thuận Đế không phải là con ruột của tiên hoàng. Dù tin đồn rất nhanh được dập tắt nhưng đã để lại những câu hỏi còn để ngỏ trong lòng mỗi người, nhất là những vị quan đầu triều. Ai ai cũng biết Tiên hoàng cả đời chỉ sủng một mình Triệu Thái hậu, lúc trước đã có vô số tin đồn thất thiệt về vị hoàng đế này, một trong số đó chính là Hoàng đế bị bệnh khó nói nên chỉ chuyên sủng một mình Hoàng hậu nhằm che dấu.

Giờ tin đồn Vân Thuận Đế không phải dòng dõi hoàng thất rộ lên khiến những lời đồn ngày xưa sống lại. Chuyện mỗi ngày một ầm ĩ, dù có mang quan binh ra trấn áp cũng không thể đem toàn bộ dân chúng chém chết được. Dần dần, giới nho sĩ trên cả nước cũng bắt đầu tham gia vào chuyện này. Thậm chí người đứng đầu Quốc Tử Giám còn dẫn các giám sinh đến trước Hoàng Thành quỳ suốt một ngày một đêm, dâng sớ đòi Triệu Thái hậu ra mặt làm rõ chuyện này.

Tình hình càng lúc càng rối ren, người nắm rõ mọi chuyện là Triệu Thái hậu lại một mực cáo ốm, không chịu ra mặt. Rất nhanh, các thế lực ngầm luôn chống đối Vân Thuận Đế cũng dần lộ mặt, dần truyền đơn khắp nơi đòi Vân Thuận Đế thoái vị, nhường ngôi cho Định Vương Phụng Phi Vũ.

Buổi thiết triều hôm ấy, không khí vô cùng nặng nề. Vân Thuận Đế chống cằm mệt mỏi ngồi trên ngai vàng nhìn hơn một nửa đám quần thần đang quỳ dưới điện, dùng áp lực từ quan đòi hắn phải làm rõ chuyện này. Vân Thuận Đế gõ gõ ngón tay một cách không kiên nhẫn, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, nhếch mép nặng nề lên tiếng.

“Các người muốn ép trẫm?”

“Hoàng thượng, cho dân chúng một câu trả lời là một cách để dập tắt toàn bộ những binh biến có thể xảy ra. Xin hoàng thượng hãy vì Lạc Thiên quốc.”

“Xin hoàng thượng hãy vì Lạc Thiên quốc.”

Một đám quan lại cùng nhất tề hô theo lời tể tướng, đầu cúi thấp, mũ quan cầm trên tay vô cùng kiên quyết. Vân Thuận Đế tức đến run người, giận dữ nhìn lão tể tướng Trầm Thiên Úy đã phục vụ suốt hai đời vua, Tiên hoàng là người như thế nào, lão nắm rõ nhất, nay lại lừa theo thiên hạ, ép buộc Hoàng thượng là hắn. Quả thật là gan, gan cùng mình... Chỉ nghe rầm một tiếng, đám quan đang khom lưng chờ đáp án bên dưới chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy tiếng nói ai ai cao lạnh lạnh của Đàm công công vang khắp điện Thái Hòa.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, mau gọi thái y.”

Vân Thuận Đế giận đến nộ khí xung thiên, hộc máu ngay tại buổi thiết triều, mê man bất tỉnh suốt hai ngày, sau đó thì sức khỏe ngày một kém đi, suốt ngày nằm trên giường. Thái y viện thất sách bó tay, tra đủ mọi loại sách vẫn không ra bệnh, ngày thứ hai sau khi Vân Thuận Đế tỉnh lại, Triệu Thái hậu thấy con vẫn chưa có tiến triển, giữa Càn Khôn Cung giận dữ mắng chửi đòi chém đòi giết, đến khi Vân Thuận Đế lên tiếng mới hạ bớt chút lửa giận.

Triệu Thái hậu hung hăng đuổi hết đám cung nữ thái giám cùng lũ lang băm hoàng thất kia ra, lo lắng ngồi xuống chiếc ghế để cạnh long sán.

“Hoàng thượng, người thấy như thế nào rồi?”

Vân Thuận Đế một mặt xanh xao hốc hác, mới bệnh vài ngày mà người đã gầy đi không ít, hắn mệt mỏi dựa lưng vào gối êm, nặng nề nói.

“Thái hậu, người không cần lo lắng, chỉ là chút mệt nhọc...”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, không xong rồi.”

Đàm công công từ ngoài bỗng chạy vụt vào, sắc mặt còn xanh hơn cả Vân Thuận Đế, quỳ rạp dưới đất run đến lợi hại. Triệu Thái hậu đánh giọng quát.

“Nô tài to gan, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi...”

“Thái hậu, Đàm công công theo ta đã lâu, ta biết không có chuyện gấp hần không dám làm cán. Đàm công công, mau nói.” Vân Thuận Đế nắm lấy tay Triệu Thái hậu ngăn cản cơn giận lại sắp phát tác của bà.

“Tạ Hoàng thượng không trách tội. Bẩm Hoàng thượng, Triệu tướng... không, Triệu Lập Minh bất ngờ dẫn quân bao vây kinh thành, Ưu Đàm nguyên soái đã dẫn quân trấn thủ nhưng... nhưng hiện nay Định Vương gia đã dẫn 20 ngàn quân đi Nam Sơn châu, quân số không đủ, cổng thành chỉ e là không chống đỡ...”

Triệu Thái hậu vừa nghe xong thì hô lên một tiếng nho nhỏ, vừa giận vừa sợ, run lấy bầy ngời phệt xuống ghế, mặt mày như tắc kè hoa, lúc xanh lúc đỏ lúc trắng, lẩm bẩm những câu khó hiểu.

“Tại sao? Làm sao có thể? Vì sao còn chưa đến?”

Vân Thuận Đế nghe tin dữ ập đến, bản lĩnh cũng không phải hạng thường, đưa tay cho Đàm công công đỡ hần đứng lên, cứng rắn ra lệnh.

“Mang chiến bào lại đây.”

“Hoàng thượng, thân thể của người...” Triệu Thái hậu vội vã níu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Hoàng thượng, long thể...” Đàm công công cũng vội lên tiếng thì đã nghe Vân Thuận Đế gất lên.

“Đến lúc này mà còn long thể cái gì. Cho dù còn chút hơi tàn trẫm cũng phải ra đó. Trẫm muốn chính tai nghe xem Triệu Lập Minh muốn nói gì.”

“Bẩm Hoàng thượng.”

Lại thêm một tên thái giám khác đến, Vân Thuận Đế vừa đưa tay cho Đàm công công mặc chiến bào vừa lạnh giọng gất.

“Nói.”

“Bẩm Hoàng thượng, Triệu Lập Minh ở trước cổng chính phía Nam ngang nhiên nói Hoàng thượng... Hoàng thượng...”

“Nói tiếp, ta miễn tội cho người.”

“Hắn nói Hoàng thượng... không mang huyết thống hoàng thất, nội trong một canh giờ phải mở cổng thành, viết chiếu thoái vị...”

“Tình hình quân lực của hần thế nào?” Vân Thuận Đế chẳng buồn nghe tiếp, lãnh đạm lên tiếng hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, hơn mười lăm ngàn quân hiện đang bao vây các cổng ở kinh thành.”

“Phản rồi, phản rồi! Người, cả đám cung nữ các người nữa, rút ra ngoài cho trẫm. Đàm Liên Tử, gọi Doãn Thiên Chiêu đem quân trấn các cổng Đông, Tây và Bắc cho trẫm, trẫm sẽ đích thân cầm quân tại cổng Nam.”

“Hoàng thượng, sức khỏe...”

“Câm mồm, mau rút!”

Vân Thuận Đế giận dữ quát lên, tiện chân đá luôn cái bàn ở gần đó ngã lộn lốc. Đàm công công cùng lũ thái giám cung nữ im lặng cúi đầu chịu đựng cơn giận của hoàng đế, vội vàng vàng lui ra.

“Hoàng thượng, người không thể... không thể đi được.”

Triệu Thái hậu thấy Vân Thuận Đế tiếp tục đội mũ giáp thì càng sợ hãi, níu chặt tay áo của Vân Thuận Đế, lắc đầu như điên. Vân Thuận Đế quay đầu nhìn bà ta, chưa kịp nói tiếng nào thì chợt ho dữ dội, phun ra một ngụm máu tươi, ướm cả chiến bào vừa mặc vào.

“Hoàng thượng, mau, mau gọi thái y.”

Triệu Thái hậu mặt trắng bệch, lắp ba lắp bắp vừa gọi vừa đỡ Vân Thuận Đế ngã sấp dưới đất. Những vì quá hoảng loạn lại thêm nước mắt cứ lăn dài mà âm thanh vo ve như tiếng muỗi, người đứng cách đó vài bước chân còn chẳng nghe được, hướng chỉ đám người đã xáo xào ồn ả ngoài kia.

“Tĩnh Nhi, đừng khóc, ta đã đến với nàng đây.”

Triệu Thái hậu đang khóc đến oạt người, tay run run đỡ lấy Vân Thuận Đế đứng còn không vững, vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc kia thì mặt mày liền tràn ngập vui mừng, quay đầu bốn phía nói gấp.

“Hoa Đào ca ca, người đã đến.”

Giữa Càn Khôn cung rộng lớn, Hoa Đào công tử không biết từ đâu xuất hiện, hai tay chấp sau lưng, dáng vẻ đỉnh đặc cao cao tại thượng nhìn Triệu Thái hậu và Vân Thuận Đế. Vân Thuận Đế ôm ngực đau đớn, trừng mắt nhìn gã nam nhân lạ hoắc ngang nhiên đứng trong tầm cung của hắn, nghiêng răng quát.

“Kẻ nào to gan?”

“Hoàng nhi, không được hỗn.”

Triệu Thái hậu cũng quát lại một câu, bỏ mặc Vân Thuận Đế bị làm cho ngạc nhiên đến hóa đá ngồi bệt trên nền đá hoa cương thượng phẩm, vội vàng nâng tà váy chạy đến, nhào vào lòng nam nhân kia, nghẹn ngào trách móc.

“Phu quân, thiếp cứ nghĩ chàng không đến.”

“Ta xin lỗi nàng. Nàng đừng lo nữa, đã có ta ở đây rồi.”

Vân Thuận Đế nhìn một màn chương tai gai mắt thì nộ khí càng cao, chặt vật dựa vào ghế đứng dậy.

“Thái hậu, chuyện này là sao?”

Cùng lúc, tình hình chiến sự bên ngoài cổng kinh thành diễn ra vô cùng căng thẳng. Triệu Lập Minh bí mật nuôi quân suốt mấy năm qua, ẩn nhẫn chờ đợi cuối cùng thời cơ cũng đến. Định Vương dẫn hai vạn quân đi Nam Sơn châu xa xôi khiến binh lực của kinh thành có phần suy yếu. Hắn chờ vài ngày liền nhận được bồ câu đưa thư báo tin chiến thắng ở Nam Sơn châu, Triệu Lập Minh ngay lập tức đem tin đồn Vân Thuận Đế không phải dòng dõi hoàng thất tung ra, rối loạn lòng dân cùng triều thần. Vân Thuận Đế ngã bệnh càng khiến lão thêm phần hưng chí, suy xét kỹ lưỡng liền quyết định đẩy sớm kế hoạch, trong đêm hôm đó cho quân đốt sạch mấy cây cầu huyết mạch, chặn đường tiếp viện của các cánh quân gần đó. Sau đó, trời vừa sáng liền phát động tấn công.

Hơn bốn ngàn quân đóng bên trong kinh thành chặt vật lăm mới giữ được bốn cổng thành. Doãn đại tướng quân Doãn Thiên Chiêu nhìn Triệu Lập Minh dương dương tự đắc dẫn quân đứng trước cổng Nam của kinh thành thì giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng chẳng thể phát tác được, chỉ có thể gấp rút báo cho Hoàng thượng cùng tìm cách gọi tiếp viện, nhưng trong lòng cũng tự biết với tình hình thế này, dù quân tiếp viện đến kịp cũng đã trễ.

Triệu Lập Minh nắm rõ tình hình bên trong kinh thành nên cũng chẳng vội vã, hắn cho quân chậm rãi phá cổng thành vừa làm rối loạn lòng quân dân, vừa gây sức ép thoái vị lên Vân Thuận Đế. Thế trận giằng co cả buổi sáng, hơn bốn ngàn quân trong kinh thành đã sắp chống đỡ không xong, bức tường thành vững chắc lởm ngổm những tên lính tiên phong đang dùng móc câu đu dần lên cao, lớp này ngã xuống lại có lớp khác nhào lên, chẳng khác gì đàn kiến đang ùn ùn tấn công địch, thế trận càng ngày càng nghiêng về phía Triệu Lập Minh.

Doãn Thiên Chiêu vừa hò hét ra lệnh vừa cập nhật quân tình. Cổng thành phía Bắc sắp chống đỡ không xong, địch như lửa cháy gặp nước, kinh thành e rằng sắp thất thủ. Triệu Lập Minh ung dung cưỡi ngựa đứng trước cổng phía Nam cười đến khoái trá, thâm tính toán thời gian có lẽ lúc này Hoa Đào công tử kia

đã ép được Vân Thuận Đế viết chiếu thoái vị, lại nghĩ đến cảnh mình mặc hoàng bào, ngồi trên ghế rồng thì liền vui sướng đến rùng mình, lệnh cho quân đánh trống thổi tù và dồn dập nhằm nâng cao lòng quân.

Đúng lúc hân hoan vui mừng khôn xiết thì từ trên bờ tường cao vang xuống tiếng hò reo đầy mừng rỡ. Hân nhú mảy quay đầu lại nhìn. Không biết từ lúc nào, bốn phía đã xuất hiện một đạo quân mặc giáp đen bao vây quân của Triệu Lập Minh. Cờ Lạc Thiên quốc cùng cờ hiệu thêu chữ Vũ màu đen trên nền đỏ phần phật bay trong gió. Giữa màu trắng xóa của tuyết, màu đen tuyền từ giáp cho đến binh khí tương phản rõ rệt tạo một áp lực vô hình xuống lũ phản quân đang hùng hực khí thế của Triệu Lập Minh. Trên đỉnh một ngọn đồi tuyết trắng, Định Quốc Vương gia Phụng Phi Vũ mặc giáp đen, cưỡi ngựa hắc tử mã đen đứng sừng sững nhìn xuống thế trận bên dưới. Đồi đồng tử dưới mặt nạ vàng sáng quắc chiếu về phía Triệu Lập Minh. Khoảng cách khá xa nhưng cái nhìn kia chẳng khác gì sấm sét đánh tới, Triệu Lập Minh đứng giữa ba quân mà cũng bị dọa đến run rẩy, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng trống trận dồn dập từ xa vọng đến, át cả tiếng trống quân của hân.

Đội quân đen tinh nhuệ nhận được tín hiệu, đồng loạt hô to “Sát”, ào ào tấn công, khí thế như chẻ tre, bóng giáp đen đánh tới đâu thì quân của Triệu Lập Minh liền ngã rạp đến đó. Càng kỳ lạ là quân của Định Vương chẳng cần dùng đến vũ khí, toàn quân mang găng tay đặc chế nhanh như cắt tóm lấy vũ khí của quân Triệu Lập Minh. Đồng vũ khí bằng sắt chắc chắn là thế trong chốc lát biến thành đồng sắt vụn. Những chiếc găng tay màu đen quái lạ kia đụng đến đâu, vũ khí của quân Triệu Lập Minh liền ngay lập tức gãy làm đôi, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Triệu Lập Minh thấy thế thì mặt mày liền cắt không còn giọt máu, nghĩ cũng chẳng kịp nghĩ, vội hô hào thuộc hạ bắn tín hiệu gọi cứu viện, nào ngờ Định Quốc vương gia lúc này còn đứng trên đồi cao, trong chốc lát đã xuất hiện ngay trước mặt hân, nụ cười nửa miệng đầy mỉa mai.

“Người là đang chờ đội quân từ đám võ lâm giang hồ? Nửa canh giờ trước lũ phản đồ đó đã bị các môn phái võ lâm tiêu diệt.”

“Sao... sao có thể?”

Triệu Lập Minh há hốc mồm nhìn quanh bốn phía, thế trận trong chốc lát liền đổi chiều. Quân hân vất vả nuôi suốt mấy năm, huấn luyện gian khổ nhưng thực chiến ít ỏi làm sao địch nổi với đội quân từng vào sinh ra tử của Phụng Phi Vũ. Lớp bỏ chạy bị giết không toàn thây, lớp cúi đầu chịu trói, lũ cầm tử quân trên thành đánh vô số tên cũng bỏ mạng, xác xếp chồng dưới chân tường thành, máu nhuộm đỏ của một vùng.

“Ta không tin, ta không tin.”

Triệu Lập Minh điên cuồng thét lên, công sức bao lâu nay bỗng chốc tan tành mây khói. Hân giục ngựa chạy về trước, trường kiếm khua loạn tấn công về phía Phụng Phi Vũ.

Phụng Phi Vũ vẫn một mực ngồi yên trên lưng ngựa, bình tĩnh chờ đòn tấn công của Triệu Lập Minh. Triệu Lập Minh dù sao cũng là võ tướng sa trường, võ công cũng không phải hữu danh vô thực, một đòn đó vận hết mười thành công lực lại thêm cơn giận dữ phát tác chẳng khác nào sấm sét giáng giữa trời quang. Chỉ thấy Phụng Phi Vũ vung tay, một vật nhỏ màu đen phóng ra nhằm hướng mũi kiếm của Triệu Lập Minh đánh tới. Chỉ nghe choang một tiếng, Triệu Lập Minh liền thấy tay mình đau đến tê dại, thanh trường kiếm từng theo hân qua bao trận đánh long trời lở đất bị chặn lại bởi một thanh đoản kiếm đen đang lơ lửng giữa không trung, kiếm khí mạnh mẽ dội ngược vào người hân khiến hân hơi loạng choạng trên lưng ngựa. Còn chưa kịp nhận thức rõ thì đã thấy trường kiếm trong tay võ vụn thành từng mảnh, chỉ còn trơ lại chuôi kiếm nằm trong tay hân.

“Người... người là ai?”

Triệu Lập Minh nhìn thanh đoản kiếm màu đen có khắc hình phượng hoàng uốn lượn đang nhanh chóng quay ngược về tay chủ nhân, ẩn ẩn trong không khí âm ảm cuối đông hiện lên một sợi tơ mỏng manh kỳ lạ. Định Quốc Vương gia giỏi nhất là dùng trường kiếm, không phải đoản kiếm, con ngựa hân cưỡi là loài hắc tử mã bờm dài chứ không phải loại bờm ngắn, còn có hình như... người ngồi trên ngựa kia, thân hình so với Định Quốc Vương gia thì có chút nhỏ nhắn, mảnh khảnh.

Người kia nghe hân hỏi, khóe miệng hơi nhếch lên, giọng một nữ nhân mềm mại phát ra từ phía sau mặt nạ vàng.

“Triệu Lập Minh, ta là ai, cứ đi gặp Hoàng thượng rồi sẽ biết.”

Thân thể già nua của hắn run lên bần bật dưới lớp chiến bào, lúc này hắn mới nhận ra toàn bộ là một cái bẫy, một cái bẫy quy mô đã giăng ra từ đầu, một cái bẫy dành riêng của lão già ngu ngốc là hắn. Hắn hét lên một tiếng, rút ám khí trong người phóng thẳng về phía người kia rồi nhanh như chớp quay ngựa, tay cầm cương tay cầm đoản kiếm phòng thân luôn giắt trong ủng, quyết mở đường máu. Nào ngờ, con ngựa của lão hí lên một tràng đầy đau đớn rồi ngã xuống nền tuyết dày, máu đỏ chảy tràn, tứ chi không biết đã bị vật gì cắt rời, thân thể to lớn giãy giụa, tiếng hí càng thêm thê lương nào nề. Triệu Lập Minh phản ứng nhanh như chớp phóng người bay lên liền bị một thứ vừa mảnh lại vừa chắc quấn quanh chiến bào. Lớp giáp chắc chắn bị thứ kia cứa thành từng đường dài và mảnh, vết cắt vô cùng ngọt, ăn sâu đến tận lớp trường bào bên trong thì dừng lại. Triệu Lập Minh bị kéo giật ngược, té ngã ngửa trên tuyết, bộ dạng vô cùng thê thảm, vừa nhắc chân định tìm cách đứng dậy liền thấy Doãn Thiên Chiêu đứng sừng sững trước mặt, kiếm sắc kề cổ, khuôn mặt âm trầm giận dữ.

“Phản tặc, còn không mau chịu trời.”

37. Chương 37: Lật Mặt

Trận binh biến ngoài thành giăng co cả một buổi sáng cuối cùng lại được dập tắt trong nháy mắt. Quay lại cuộc chiến thâm lặng trong nội cung, Triệu Thái hậu lúc này như con mèo nhỏ, vô cùng nhu thuận ngậm miệng ngay khi nhận được cái phẩy tay của Hoa Đào công tử. Bà ta e thẹn nép vào lòng hắn, tùy hắn muốn làm gì thì làm. Hoa Đào công tử nhìn Vân Thuận Đế từ đầu đến chân, vẻ mặt tràn ngập tà khí.

“Nhi tử, còn không mau bái kiến phụ thân của người.”

Vân Thuận Đế neho mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi đang diễn một màn ôm ôm ấp ấp vô cùng gai mắt trước mặt, không coi lời của hắn ra cái đinh gì, nhìn trừng trừng Triệu Thái hậu.

“Thái hậu, ta hỏi chuyện này là sao?”

“Hoàng nhi, như hắn đã nói, hắn chính là cha người.”

Một lời đơn giản như sét đánh ngang tai, Vân Thuận Đế mặt trắng nhợt, lùi lại một bước, đôi mắt tràn ngập hoang mang.

“Làm sao... làm sao có thể? Tin đồn... hóa ra tin đồn là thật. Ha ha... ha ha ha...”

Vân Thuận Đế hết nhìn mẫu thân lại quay sang nhìn nam nhân trẻ tuổi kia, khuôn mặt tràn ngập bi thương cùng bàng hoàng, cuối cùng cười lên một tràng dài đầy vẻ mỉa mai, tự giễu.

“Nhi tử của ta, còn không mau mau nhận phụ thân.”

“Người không phải là phụ thân của ta.” Vân Thuận Đế trừng mắt quát “Phụ thân của ta đang nằm ở Hoàng lăng, là Tiên hoàng của Lạc Thiên quốc, không phải người.”

“Phi Thiên, ta hôm nay đến đây là để cứu con. Hiện tại, hơn hai ngàn thuộc hạ của ta đang phục mình nằm chờ ở xung quanh kinh thành. Chỉ cần con gọi ta một tiếng phụ thân, viết chiếu thoái vị, nhường ngôi lại cho ta, ta liền truyền lệnh xuất quân, nội ứng ngoại hợp, Lạc Thiên quốc coi như vượt qua được một trận gió tanh mưa máu.”

“Hoa Đào ca ca, thế này là thế nào?”

Triệu Thái hậu nghe hắn nói xong thì giật mình thẳng thốt, ngẩng đầu lên hỏi. Theo kế hoạch đã định, hắn đem quân cứu nguy cho kinh thành, để cha con nhận mặt nhau, bà ta sẽ khuyên nhủ Vân Thuận Đế sẽ ban cho hắn một chức quan lớn trong triều, rồi dần dần khống chế toàn cục, để thiên hạ toàn bộ rơi vào tay của nhà họ Hoa. Hoa Đào công tử cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng mình, nụ cười đắc thắng rạng rỡ, đôi mắt chiếu ra những tia hàn quang tràn ngập vẻ khinh bỉ.

“Tĩnh Nhi, nàng thật ngây thơ, Phi Thiên đã là hoàng đế, hần chắc chắn dám giết chết phụ thân, chứng minh dòng máu huyết thống hoàng thất để bảo trì ngôi vị. Nàng nghĩ hần sẽ vui vẻ nhận ta sao? Đúng là nữ nhân ngu ngốc!”

Triệu Thái hậu còn chưa kịp hiểu thì đã bị hần đẩy một cái ngã bệt xuống đất, dáng vẻ chật vật thê thảm, lúc ngẩng đầu lên liền thấy một ánh mắt lạnh như băng từ hần.

“Hoa Đào ca ca, tại sao... không phải chúng ta là phu thê sao? Sao chàng lại...”

“Phu thê? Ha ha ha...” Hoa Đào công tử mỉa mai cười lớn, tiếng cười âm âm khắp Càn Khôn Cung. “Ta kết làm phu thê với người, vờ quy thuận Triệu Lập Minh giúp hần soán ngôi, toàn bộ chỉ vì một ngày hôm nay mà thôi, người cũng đã hy sinh vì ta rất nhiều, ta nhất định nhớ kỹ. Ha ha... ha ha ha...”

Vân Thuận Đế này giờ vẫn im lặng quan sát, dần dần cũng hiểu mọi chuyện, hần nhìn vị Thái hậu lúc nào cũng băng tuyết lạnh lùng nay đang rơi lệ đau lòng vì bị lợi dụng, trong mắt không hề có một tia thương tiếc.

“Thái hậu, ta là nhi tử của hần, còn Vũ Nhi cùng Thành Nhi...”

“Không, chúng là nghiệt chủng, là con của tên vô lại kia, hần áp bức ta, ta không muốn có chúng, chúng là nghiệt chủng.”

Triệu thái hậu vừa đau lòng tình nhân vừa gào thét trút giận, nghĩ đến bao nhiêu năm hy sinh vì nam nhân kia, hy sinh làm con cò cho Triệu gia, những tưởng được đền đáp xứng đáng, nào ngờ quanh đi quẩn lại, số phận trên người, bà ta vẫn chỉ là một con tốt thí bị đem ra lợi dụng, cảm giác nhục nhã ê chề khiến bà ta như già đi chục tuổi, còn đâu vẻ cao cao tại thượng, xinh đẹp chói mắt, chỉ còn lại một nữ nhân bị bỏ rơi nằm gục người trên thảm, khóc đến thê thảm.

“Nhi tử của ta, mau mau quyết định, phụ thân người không có lòng kiên nhẫn đâu.”

Hoa Đào công tử nghiêng răng nói, hai tay xiết chặt đầu gối khó chịu. Vân Thuận Đế nhếch mép cười nửa miệng, thách thức lên tiếng.

“Nếu ta không làm theo người thì sao?”

“Được, được lắm, đúng là con ta, ngang bướng như nhau. Nghiệt chủng, người nếu không thuận theo ta, vẫn có người sẽ thuận theo ta. Đồ đệ.”

Một luồng gió nhẹ thổi bên trong Càn Khôn cung, sau tiếng gọi của Hoa Đào công tử, một bóng bạch y liền xuất hiện, cung cung kính kính đứng sau lưng Hòa Đào công tử. Hần không quay lưng lại, mắt vẫn khóa chặt trên người Vân Thuận Đế, nhếch mép cười đắc thắng.

“Mau bỏ mặt nạ xuống.”

Bạch y nam nhân chính là Vô Danh công tử khề dạ một tiếng, đứng thẳng người lên, tay chậm rãi hạ mặt nạ xuống. Vân Thuận Đế nheo mắt nhìn bạch y nam nhân, cười rộ lên.

“Vũ Nhi, chơi có vui không?”

Càn Khôn Cung tràn ngập không khí căng thẳng, Vân Thuận Đế đứng mặt đối mặt với Hoa Đào công tử cùng Vô Danh công tử, Triệu Thái hậu đã khóc đến mềm oặt người ở một góc. Một câu của Vân Thuận Đế khiến Hoa Đào công tử và Triệu Thái hậu cùng giật mình, một người ngẩng phắt đầu lên, một người kinh ngạc quay lại, miệng mồm há hốc.

Phụng Phi Vũ một thân bạch y, lúc đeo mặt nạ thì bề ngoài chẳng khác gì Vô Danh công tử, khuôn mặt lãnh đạm như nước, không nhanh không chậm lên tiếng.

“Hoàng huynh, chơi đủ rồi đấy.”

“Người... người... đồ đệ của ta đâu?”

Hoa Đào công tử run run hỏi, chỉ thấy bàn tay này giờ vẫn giấu sau lưng Phụng Phi Vũ vung lên, một cái đầu bê bết máu, hai mắt trợn trừng, tóc tai rũ rượi lẫn long lóc trên nền đá hoa cương, cuối cùng dừng lại trước mặt Triệu Thái hậu. Bà ta nhìn khuôn mặt giống với Vân Thuận Đế đến chín phần đang trợn mắt

nhìn mình thì bị dọa đến khiếp sợ, hét lên một tiếng hoảng sợ, tay chân quỳnh quáng quơ loạn lù về sát chân ghế gần đó, toàn thân run đến lợi hại.

Hoa Đào công tử nhìn thấy đồ đệ hần nhọc công tìm kiếm rồi nuôi dạy mười mấy năm qua cuối cùng chết thảm, kế hoạch tráo đổi long nhan cũng theo đó tan thành mây khói thì giận đến nghiến răng nghiến lợi, tay nắm chặt thành quyền, quay phắt qua nhìn Phụng Phi Vũ định xuất chưởng giết người.

Nào ngờ Phụng Phi Vũ lại nhanh như chớp phi thân đến đứng chắn trước mặt Vân Thuận Đế, lạnh lùng hô to.

“Hộ giá.”

Cánh cửa rộng lớn của Càn Khôn Cung bật mở, Doãn Trực cùng ngự lâm quân đã chờ sẵn từ trước liền ào vào như vũ bão, giáo gươm tua tủa sáng đến chói mắt, rất nhanh đã bao vây lấy Hoa Đào công tử. Cùng lúc, Doãn đại tướng quân Doãn Thiên Chiêu cũng lôi xênh xịch một thân thể bê bết máu vào Càn Khôn Cung, quăng hần ngã xuống ngay bên cạnh chân Hoa Đào công tử.

Triệu Lập Minh như một chiếc mền rách khe rên lên một tiếng, chiến bào chỗ rách chỗ bị đâm trúng, máu vẫn còn rỉ rả chảy ra. Hần ngẩng đầu thấy Hoa Đào công tử âm lạnh đứng cạnh, sắc mặt vô cùng kém, tự biết toàn cục đã bại, chỉ biết nghiến răng im lặng.

Hoa Đào công tử bị bao vây lại nhìn thấy Triệu Lập Minh một thân thê thảm thì cũng tự hiểu nhưng hần vẫn không chút suy suyễn khiếp sợ, một vẻ đắc thắng cao ngạo đứng giữa rừng gươm giáo đang chìa vào mình. Triệu Lập Minh hơi nhích người tránh xa hần một chút, lại nhìn lên Phụng Phi Vũ đang sừng sững đứng chắn trước mặt Vân Thuận Đế, khuôn mặt hoang mang muôn phần, không biết đây là thật hay giả.

Phụng Phi Vũ hạ mắt nhìn lão già sắp chết giãy lắt, ánh mắt loang loáng vẻ giận dữ lại có chút đắc ý, giọng nói lạnh lẽo vang vang trong Càn Khôn Cung.

“Triệu Lập Minh, ba vạn đạo phỉ cùng hai ngàn quân tiếp viện của người đã bị Hầu gia Mạc Kỳ Phong quét sạch từ mấy ngày trước. Người thông đồng bán quốc cùng Thái tử Hoàng Hải quốc, tạo phản soán ngôi vua, bằng chứng đã rõ, người còn gì chối cãi nữa không?”

Phụng Phi Vũ nhắc tới Mạc Kỳ Phong thì vừa nghiến răng nghiến lợi nói vừa liếc xéo Vân Thuận Đế một cái, nhớ lại hai người nào đó bề ngoài thì đồng ý với hần, sau lưng lại dám hạ thuốc khiến hần mê man hơn hai ngày trời, đến lúc tỉnh dậy thì đã muộn, hần chỉ có thể nuốt giận lặng lẽ ẩn mình ở kinh thành, đếm từng ngày một chờ Mạc Kỳ Phong cùng Hồ Thủy Linh chiến thắng trở về.

Triệu Lập Minh cúi đầu không nói, có câu gừng càng già càng cay, nhưng cũng có hai câu khác hậu sinh khả úy, vô quýt dày có móng tay nhọn, tham vọng một đời của lão đã tan tành mây khói.

“Hồ Thủy Linh tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Một giọng nói nữ tính trong vắt như chuông vang lên từ bên ngoài Càn Khôn Cung, đám người ngự lâm quân rất nhanh tự động rẽ ra hai bên, nhường đường ột nữ tử bước vào. Cái tên Hồ Thủy Linh vừa thốt lên liền khiến mấy nhân vật có mặt trong Càn Khôn cung cùng dời sự chú ý về phía nàng, mỗi người lại là một vẻ mặt khác nhau. Nữ nhân mặc chiến bào đen khá giống với chiến bào mà Định Vương Gia hay mặc ra trận, áo choàng đỏ còn nhuốm bụi đường, khuôn mặt trắng trẻo hơi sạm đen sau một thời gian lăn lộn nơi chiến trường.

“Bình thân, Hồ Thủy Linh, vất vả cho người rồi.” Vân Thuận Đế bước ra từ sau lưng Phụng Phi Vũ, vẻ mặt xanh xao mệt mỏi đã không còn, thay vào đó là một vẻ đỉnh đạc đường hoàng, cao cao tại thượng.

“Linh Nhi.” Phụng Phi Vũ khẽ gọi, suốt thời gian xa cách hần ăn không ngon ngủ không yên, chờ chờ mong mong, cuối cùng cũng thấy được nàng trở về, bao nhiêu giận dữ cùng nộ khí đều bị vẻ mệt mỏi, tiêu tụy vì hành quân gian khổ của nàng đánh bay đi đâu mất, lòng hần vừa thương lại vừa xót, chỉ hận không thể bay ngay đến ôm lấy nàng vào lòng.

“Người... người là ai? Người không thể là Hồ Thủy Linh.” Triệu Thái hậu vừa mơ hồ tỉnh dậy liền thấy Hồ Thủy Linh bước vào, trong lòng hoảng hốt, hoang mang, không biết người này là ai, chẳng phải Triệu Lệ

Chi đã bị tình lang yêu quý của bà giết chết rồi sao, còn Hồ Thủy Linh trong ngực cũng đã bị bà cho hủy thi diệt tích. Vậy người đứng đây là ai?

“Người còn sống sao?” Hoa Đào công tử nhận được tin Hồ Thủy Linh đã chết dưới tay đồ đệ Vô Danh của mình, nay lại thấy một người khác đứng sờ sờ trước mặt, nhất thời cũng hoang mang khó hiểu.

“Thái hậu, ý ngài là muốn nói đến Hồ Thủy Linh này.”

Nàng vừa dứt lời liền khẽ vỗ tay một cái, Song Hồ từ ngoài lồi vào hai thân thể hôi rình, dặt dẹo, kẻ ú ở không nói nên lời, người thì bị hủy một nửa khuôn mặt, ném thẳng về phía Hoa Đào công tử. Triệu Lập Minh đang mơ mơ hồ hồ thì đã thấy nữ nhân bị hủy dung nằm sòng soài gần đó khe khẽ rên rỉ.

“Phụ thân.”

Triệu Lập Minh nghe tiếng gọi quen thuộc thì giật mình nhưng âm thanh liền bị tắt nghẽn trong cổ họng, nhắm mắt quay đầu làm ngơ, vờ như không quen biết. Triệu Lệ Chi suốt thời gian qua bị đem cho Hải Nguyệt làm vật thí nghiệm, sống không bằng chết, giờ phút này thấy phụ thân cũng đã thành bại tướng, chỉ đành nghiêng răng khóc thầm, chờ đợi số mệnh.

Hoa Đào công tử cùng Triệu thái hậu rất nhanh liền nhận ra Triệu Lệ Chi, lúc này liền quay đầu nhìn nữ nhân có khuôn mặt của Hồ Thủy Linh đang ú ở nằm một đồng gần đó. Vân Thuận Đế chợt cười khẩy một cái, nói.

“Thái hậu, người không nhận ra Phi Tuyết của người sao?”

“Phi Tuyết?”

Triệu Thái hậu giật mình nhớ ra ả cung nữ vô danh tiểu tốt được mình cử đi ám hại Phụng Phi Vũ, ánh mắt đảo qua liếc lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ bán tín bán nghi nhìn về phía tình lang. Hoa Đào công tử rất nhanh liền hiểu rõ mọi chuyện, ngửa cổ cười to.

“Chim sẻ rình sâu, không ngờ lại thành mồi ngon cho kẻ khác. Ha ha ha... được, được, rất thú vị. Nhưng Phi Thiên, nhi tử của ta, con vẫn không thể chối bỏ được cội rễ của mình, ta chính là phụ thân của con, con không có huyết thống hoàng thất, giờ đây, nếu con khôn ngoan thì thuận theo lời ta. Phụ tử ta sẽ cùng nhau chia sẻ giang sơn này.”

Vân Thuận Đế hừ lạnh một tiếng, ánh mắt một vẻ đắc thắng, lưỡi biếng dựa vào Phụng Phi Vũ đứng cạnh, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Hoa Đào lão tử, ta từ khi nào có chung dòng máu của người, trong người ta đích thực là huyết thống hoàng thất, không ai dám nghi ngờ.”

38. Chương 38: Hạ Màn

Hoa Đào công tử vì hai chữ “lão tử” hần luôn húp kị mà sa sầm nét mặt, giận dữ quát.

“Nghịch tử, ngươi muốn chết.”

“Ầy, quân tử động khẩu không động thủ.” Vân Thuận Đế phẩy phẩy tay một cách lưỡi biếng ngăn Hoa Đào công tử ra chiêu, rồi lại vờ làm một vẻ giật mình đầy mỉa mai. “Mà quên, ngươi là tiểu nhân không phải quân tử.” (Cat: =))

Ngự lâm quân đứng bao quanh Hoa Đào công tử, gươm chìa thẳng, mặt dằng dằng sát khí không vì câu đùa của Vân Thuận Đế mà dao động. Chỉ có đúng một người vốn chẳng coi hấn ra gì, phì ra một tiếng, cười đến vui vẻ. Hoa Đào công tử quay lại nhìn Hồ Thủy Linh đứng cách đó không xa, mặt đã đen lại càng đen, vừa định nhấc tay đánh về phía nàng đã thấy nàng hươ hươ tay nói.

“Ấy, Hoa Đào lão quái, tiểu nhân đi chấp nữ nhân, người đến cả một tiểu nhân cũng không bằng, hèn chi sống dai thế.”

“Người...”

Hoa Đào công tử nộ khí xung thiên, hắc từ trước đến giờ luôn lãnh ngạo, chỉ có kẻ khác quỳ dưới chân hắn xin tha mạng, chứ chưa ai dám vuốt râu hùm lại còn một điều lão tử, hai điều lão quái. Thoáng chốc hắn đã vận đến 7 thành công lực, giận dữ hét lên.

“Đào Hoa Phi Vũ.”

Kình lực từ tay hắn bắn ra, mạnh mẽ đánh về phía Hồ Thủy Linh đang đứng. Chưởng lực như vũ bão mang theo những cánh hoa đào đỏ rực, tốc độ như sấm sét đánh ầm một tiếng, cửa Càn Khôn Cung bị đánh vỡ vụn. Một vài ngự lâm quân bị thương nặng, cả thân hình bị đánh bay ra tứ phía, máu, tuyết cùng cánh hoa đào trộn lẫn nhuộm đỏ cả một góc sân trước Càn Khôn Cung. Hồ Thủy Linh nhanh nhẹn né một đòn hiểm, nàng không biết kinh công nhưng lại thông thuộc các thủ thuật của Ninja, chỉ điểm hai bước đã hạ mình xuống cạnh Phụng Phi Vũ, hắn chỉ cần thấy thế liền vươn tay đợi sẵn, vũng vàng ôm lấy nữ nhân mình mong nhớ suốt cả tháng qua vào lòng.

Hồ Thủy Linh mỉm cười tươi tắn, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh những tia nhìn rạng ngời hạnh phúc, hai tay vòng quanh lưng hắn xiết chặt, quay đầu hướng Hoa Đào lão quái trên chóc.

“Lão quái a~ mỗi lần đánh ra lại cả đồng hoa đào thế này, dọn dẹp cũng đủ mệt người đấy!”

“Người...” Khuôn mặt của Hoa Đào công tử lúc này đã đen như đít nồi, nhìn nữ nhân nghịch ngợm đứng trong vòng tay bảo vệ vững chãi của Định Vương gia rồi lại đánh mắt sang nhìn Vân Thuận Đế đứng cạnh xem trò vui, trong lòng không nén được chút cảm giác nhục nhã, vất vả dàn binh bố trận lâu nay, chờ chờ đợi đợi mấy chục năm cuối cũng vẫn là tay trắng, hắc diên cuồng gào thét. “Tên nghịch tử nhà ngươi, được, hôm nay Hoa Đào ta đại bại cũng phải kéo tên nghiệt chủng nhà ngươi cùng chết.”

Hoa Đào nói xong liền nhanh như chớp xuất chưởng đánh về Vân Thuận Đế, Phụng Phi Vũ liền đẩy Hồ Thủy Linh sang một bên, nhanh chóng tiếp chưởng. Hai thân hình một bạch y một tử y cuốn lấy nhau, giữa Càn Khôn cung đánh đến mấy hiệp vẫn bất phân thắng bại. Hoa Đào đánh đến hiệp thứ năm thì tự bùng người ra sau, sắc mặt trầm xuống nhìn Phụng Phi Vũ. Vân Thuận Đế cười đến khoái chí nói giùm mấy câu còn nghẹn trong cổ họng gã.

“Lão già, chiêu thức quen thuộc đến thế có gì là lạ, ngươi từ lúc lên kế hoạch chiếm ngôi vua chẳng lẽ lại không đoán trước được. Tiễn đây trăm cũng nói luôn, trăm với ngươi không có huyết thống gì hết, đừng có một điều nghịch tử hai điều nghịch tử, sự nhẫn nhịn của trăm cũng có giới hạn.”

“Hoàng nhi, ngươi sao lại dám nói thế với phụ thân ngươi?”

Triệu Thái hậu thấy một màn như thế liền bất bình lên tiếng. Vân Thuận Đế liếc mắt nhìn bà ta đầy vẻ khinh bỉ, nhân thần ân oán giận dữ.

“Hồ Thủy Linh, những gì ngươi biết, mau nói.”

“Hoàng thượng, hay là để người trong cuộc nói cho rõ đi.”

Hồ Thủy Linh đứng cạnh mỉm cười lên tiếng, sau đó lại ngẩng đầu lên nóc Càn Khôn Cung, cung kính chấp tay.

“Tiên hoàng, Tinh Linh cô tử, có phải đã đến nên lúc hạ màn rồi không?”

Hai tiếng cười cùng nhất loạt vang lên, một trầm thấp một thanh thanh như chuông. Rất nhanh hai bóng bạch y đã xuất hiện ngay trước mặt Vân Thuận Đế cùng Phụng Phi Vũ, cả hai vừa thấy nam nhân tóc bạc cao lớn khác thường kia thì cùng đồng loạt quỳ xuống.

“Phụ hoàng.”

Nam nhân tóc bạc một thân bạch y phiêu dật, khuôn mặt rắn rỏi ở tuổi trung niên vẫn vô cùng cuốn hút, nhìn qua cùng với Phụng Phi Vũ đúng là từ một khuôn đúc ra. Trong lòng hắn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, khuôn mặt yêu mị quyến rũ, rõ ràng chính là Tiểu Tinh Linh ở đại hội võ lâm. Nàng vừa đứng

vững trên đất liền rời khỏi vòng tay của hắn, nhìn Vân Thuận Đế cùng Phụng Phi Vũ đang quỳ trước mặt một cách trù ối, xúc động gọi.

“Thiên Nhi, Vũ Nhi.”

Nàng vội vàng bước đến cầm lấy tay Vân Thuận Đế đỡ hắn dậy rồi quay sang Phụng Phi Vũ, vừa đưa tay đã thấy hắn né qua một bên, nhanh chóng đứng lên, mặt cúi gầm, biểu tình chần chờ hoang mang. Hồ Thủy Linh liền bước tới khẽ cầm lấy tay hắn xiết nhẹ, ánh mắt đầy giận hờn oán trách bắn về phía nữ nhân xinh đẹp kiều mị kia, bộ dạng gà mẹ vô cùng rõ ràng. Tinh Linh cô tử thoáng bối rối, vẻ mặt buồn bã nhìn đứa con trai bất hạnh của mình, bất giác quay về phía nam nhân tóc bạc, đánh túi bụi lên người hắn, vừa đánh vừa khóc nháo.

“Tại ngươi, tại ngươi cả, cái kế hoạch trả thù chết tiệt của ngươi, đến con trai còn chẳng thèm nhìn mặt ta, ta hận ngươi, ta ghét ngươi. Trả con trai lại cho ta!”

Tiên hoàng Khải Thụy Đế xuất hiện đã đủ khiến ba quân hoảng sợ, nay thấy cảnh một nữ nhân động tay động chân mà hắn cũng chỉ biết đứng im chịu trận thì càng thêm giật mình. Trừ những kẻ đã vất vả giằng bẩy chờ con mồi từ trước, bất cứ ai có mặt trong Càn Khôn Cung cũng đều một vẻ hoang mang khó hiểu.

Khải Thụy Đế, hay nên gọi hắn là Lão Bất Tử ôn nhu cầm lấy tay nữ nhân yêu quý của mình vỗ về an ủi.

“Tiểu Tinh Linh của ta, hắn có lẽ chưa quen, rồi từ từ sẽ quen, nàng đừng vội.”

“Chuyện này là sao?”

Triệu Thái hậu cùng Hoa Đào công tử bị bóng ma trong quá khứ kia dọa cho hết hồn, cuối cùng cũng tìm được tiếng nói của mình, đồng loạt lên tiếng. Riêng Triệu Thái hậu thấy phu quân tướng đã chết nay sống lại thì mặt mày trắng bệ, hết nhìn hắn lại nhìn nữ tử lạ hoắc kia, run run chỉ tay.

“Nàng... nàng ta là ai?”

“Triệu Hương Tĩnh, đây mới là mẫu thân chân chính của các con ta, Tinh Linh.” Tiên hoàng điềm tĩnh lên tiếng, lần đầu tiên công khai ánh mắt khinh bỉ, coi thường cùng vắn tội mà nhìn Triệu Thái hậu. Triệu Thái hậu sợ đến run lấy bối, khuôn mặt một vẻ mờ mịt không hiểu.

“Ngươi... ngươi nói cái gì? Tại sao ả lại là mẫu thân của các con ta. Ta mới chính là mẫu thân của chúng.”

“Triệu Hương Tĩnh, nữ nhân lòng dạ rắn rết hẹp hòi nhà ngươi, uống cho ta đã yêu thương ngươi đến thế, còn giải tán cả hậu cung cũng vì ngươi, vậy mà ngươi dám lang chạ với nam nhân khác, sinh ra thứ nghiệt chủng lại còn có ý muốn hãm hại các con ta, thứ tiện nhân vô sỉ như ngươi dù có bầm thây vạn đoạn cũng không đủ để rửa hết tội.” Tiên hoàng nghiêng răng chỉ thẳng mặt Triệu Thái hậu, giận giận dữ dữ vắn tội, sau đó lại quay sang Hoa Đào vắn đang cố tiêu hóa tình huống trước mặt, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Tên tiểu nhân nhà ngươi, ta năm xưa còn là thái tử, rong chơi khắp nơi, thấy ngươi khiến giang hồ dậy sóng nên ra tay hiệp nghĩa, đó là thể thiên hành đạo. Ngươi lại may mắn sống sót, còn dám tương kế tựu kế cướp đi trái tim nữ nhân ta yêu thương, lợi dụng sự nhẹ dạ của nàng sinh con cho ngươi, mưu đồ cướp ngôi vua, làm loạn thiên hạ. Nhưng thiên lý bất dung gian, Triệu Hương Tĩnh một mực lạnh nhạt khiến ta sinh nghi, ngày đêm cho người ráo riết canh giữ, ngoài mặt vẫn một mực sủng ái nàng, yêu thương nàng. Cuối cùng phát hiện được đôi gian phu dâm phụ nhà ngươi, Hoa Đào, ngươi gan tày trời, muốn cầm sừng lên đầu Hoàng đế ta cũng phải chờ mấy trăm kiếp sau đi.”

“Triệu Hương Tĩnh, ngươi thân là Hoàng hậu lại dâm gian dâm với người khác, qua mặt trượng phu, chua ngoa xảo quyết, tâm địa rắn rết giết hại con của chính mình, một Triệu Hương Tĩnh đáng yêu ở vườn đào ngày ấy đã không còn trong lòng ta từ rất lâu rồi.” 37.2

Triệu Thái hậu nghe nhắc đến vườn đào thì giật mình, mặt lại càng như mây mù che lấp, hết nhìn Khải Thụy Đế lại nhìn Hoa Đào, thấy mặt Hoa Đào sa sầm lại thì cũng hiểu đôi chút, oán hận chỉ tay về phía hắn nói.

“Ngươi... ngươi không phải là người đã cứu ta sao?”

Hoa Đào biết đã đến lúc hạ màn kịch suốt mấy mươi năm qua, cười đều giả nói.

“Cứu người? Cả đời này ta chỉ biết cứu bản thân ta, ngoài ra không có ai hết. Tên thái tử nhà người từ đâu xuất hiện, phá vỡ mọi kế hoạch của ta, còn hại ta suýt nữa mất mạng. Một mạng của ta là do Triệu bá phụ của người cứu về định biến ta thành con rối trong mưu đồ đoạt vị của gã. Gã đem người biến thành quân cờ điều khiển thái tử, ta liền tương kế tựu kế định diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân hồng lấy lòng người, nào ngờ gã thái tử kia xuất hiện không đúng lúc. Nhưng cũng thật may mắn, gặp lại hắc ta mới biết được thân phận thật sự của hắc, cũng phải cảm ơn người một tiếng, Hương Tĩnh. Nữ nhân ngu ngốc lại đem lòng yêu một kẻ không biết mặt, chỉ dựa vào hai câu thơ cùng nửa miếng ngọc bội liền đem tương tư tưởng nhớ. Ta tự nhận là người đã cứu người thoát nạn liền thu được tâm người. Người đúng là thứ nhẹ dạ cả tin, chỉ có từng đó đã vội cho là đúng, toàn tâm toàn ý yêu ta, phục vụ ta, tuân phục ta, đúng là... thứ đàn bà ngu ngốc!”

“Người...”

Triệu Thái hậu há hốc mồm nhìn người mà bà vẫn luôn yêu thương, chờ đợi cùng hy sinh vì hắc suốt ba mươi mấy năm qua, vậy mà cuối cùng, hắc lại không phải kẻ bà vẫn tưởng. Suốt thời gian dài, bà đã yêu nhầm người, trao niềm tin nhầm người, nhớ lại khi xưa Khải Thụy Đế đã mấy lần bóng gió về chuyện ở vườn đào nhưng bà yêu quá sâu, mắt điếc tai ngơ, còn tự cho làm đúng, nghĩ hắc điều tra về mình để lấy lòng, dùng hận thù báo đáp ơn cứu mạng.

Triệu Thái hậu vô lực ngồi dựa vào ghế, đôi mắt vô hồn nhìn về phía Hoa Đào, vừa đau đớn vừa nhục nhã đến không chịu nổi, nước mắt bất giác chảy tràn, lại chợt nhớ đến ba đứa con mình đã mang nặng đẻ đau thì giật mình bò về phía Khải Thụy Đế, nức nở.

“Hoàng thượng, con... con của ta, Phi Thiên, Phi Vũ, Khuynh Thành, chúng là con của ta, không phải của ả tiện nhân kia. Chúng là con của ta, là do ta mang nặng đẻ đau mà ra. Hoàng thượng.”

Tiền hoàng chán ghét đá một cái, Triệu thái hậu liền văng ra xa một đoạn, giọng hắc âm lãnh.

“Lúc người gian dâm với nam nhân kia, lúc người báo với ta người có thai, người có biết lòng ta đau đớn, giận dữ đến thế nào hay không? Cũng may Tiểu Tinh Linh cũng cùng lúc có thai, nàng sinh trước người 1 ngày, người vừa sinh xong ta liền đem nghiệt chủng kia giết chết, để cho người ôm ấp, yêu thương con của người khác. Chỉ vì ngày hôm nay, ta đã ủy khuất Tiểu Tinh Linh của ta rất nhiều.

Nàng cũng vì yêu thương ta mà chấp nhận xa con, chấp nhận làm một cung nữ lặng lẽ ngắm nhìn con mình khôn lớn. Hai lần mang thai sau của người đều là giả. Tiểu Tinh Linh mang thai, ta liền đem người thị tẩm, thực ra là thôi miên khiến người nghĩ như thế, sau đó cho người uống một loại thuốc mang thai giả, trừ việc sinh ra một cục máu thì chẳng có gì hết. Cho nên người mấy lần tìm cách phá thai đều thất bại. Tiểu Tinh Linh của ta ba lần vất vả sinh con mà chưa được một ngày ở bên con mình. Sau đó, vì yêu thương ta, vì giăng bẫy một con mồi lớn mà nàng tiếp tục lặng lẽ ở bên ta, hy sinh vì ta, cuối cùng, ta cũng đáp ứng nàng, giả chết rồi làm một Lão Bất Tử cùng nàng lưu lạc giang hồ, trước đó đã bí mật để lại một bức thư kể toàn bộ sự thật lại cho Thiên Nhi để hắc tự định đoạt.

Nhưng người hết lần này đến lần khác hãm hại các con ta, cũng may con ta phúc lớn mạng lớn, nếu không, ta thực sự không còn mặt mũi nào nhìn Tiểu Tinh Linh của ta nữa. Lần này trở về chính là muốn hạ màn kịch mà nam nhân của người đã vất vả dựng lên từ hai mươi mấy năm trước, có thù trả thù, có oán trả oán.”

“Hay cho câu có thù trả thù, có oán trả oán.”

Hoa Đào công tử gồng gọng nhắc lại, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đã vằn vện tia máu tự lúc nào, hai tay xiết chặt thành quyền âm thầm vận công lực, càng nghĩ chuyện đứa con duy nhất của hắc còn chưa mở mắt đã bị giết chết thì càng phẫn hận, ngứa cổ rống lên.

“Nợ máu phải trả bằng máu, Vô Minh, mối thù hai mươi mấy năm trước, mối thù giết con, hôm nay ta bắt người trả gấp đôi.”

Hoa Đào nhanh như chớp đánh về phía Lão Bất Tử. Lão Bất Tử đẩy nhẹ Tiểu Tinh Linh của mình về phía Vân Thuận Đế, vào thế chờ đợi đòn tấn công của Hoa Đào. Nào ngờ, Hoa Đào chỉ còn cách hắc vài bước chân thì liền đổi hướng, đánh về phía Phụng Phi Vũ. Chưởng lực như vũ bão, lần này xuất ra đến 10 thành công lực, thế như chẻ tre lại đánh bất ngờ khiến không ai trở tay kịp. Tiểu Tinh Linh tái mặt định nhào đến thì đã bị Vân Thuận Đế nắm tay kéo lại.

Phụng Phi Vũ nhìn thấy một đòn tấn công trước mắt, vừa định cử động thì đã thấy ngón tay Hồ Thủy Linh nhẹ lướt trong lòng bàn tay mình, hần ngạc nhiên nhìn nàng giãy lắt, ánh mắt rất nhanh chuyển sang tin tưởng tuyệt đối, gật đầu cười cùng nàng. Hoa Đào công tử thấy mình sắp rửa được cái hận giết con, vừa tấn công vừa hả hê rống lên.

“Đền mạng cho con ta.”

Hoa Đào công tử đang lơ lửng cách đất khoảng nửa mét, vẻ mặt vận vẹo xấu xí, chỉ trong tích tắc thì tay sẽ hạ xuống ngay đỉnh đầu Phụng Phi Vũ. Nào ngờ, cả thân hình của hắn cứ thế khựng lại giữa không trung, trên lớp áo màu tím hần lên những đường chỉ rất mảnh, chẳng chịt ngang dọc, nháy mắt bộ trường sam tím liền nhuộm máu đỏ tươi. Hoa Đào công tử lúc này mới nhận ra trước mặt Phụng Phi Vũ là một lớp tơ trong suốt cực kỳ chắc chắn đã được Hồ Thủy Linh lúc tung mình lên không nhanh chóng kết thành, chẳng khác nào một cái mạng nhện giăng sẵn, chờ con mồi tự dúi đầu vào.

Hoa Đào công tử nhìn máu tươi thấm qua lớp vải thì hỏa khí bốc càng cao, giận dữ giãy giụa định thoát ra, nhưng càng cử động thì tơ lại càng quấn chặt, máu cứ thế càng nhuộm đỏ. Hồ Thủy Linh nhắm mũi làm mặt xấu chọc ghẹo.

“Hoa Đào với chẳng hoa héo, thứ này là tơ nhện vàng của Thanh Miêu, dùng trói ngựa còn được, huống chi một lão già đã xuống lỗ như ngươi.”

Hoa Đào đại danh lừng lẫy, võ công cái thế từng khuấy đảo giang hồ nay lại chẳng khác gì con nhộng, nằm trong lớp tơ mỏng chắc chắn được giấu trong thanh đoản kiếm của Hồ Thủy Linh gào thét rống giận, tiếng rống vang vang khắp Càn Khôn Cung. Hồ Thủy Linh chán ghét hừ mũi, búng tay một cái, quăng luôn viên thuốc đen đen mà nàng đã nhờ Hải Nguyệt bào chế từ trước. Hoa Đào trợn mắt nhìn nàng, một cảm giác bất an chột dưng cao.

“Ngươi... ngươi đã cho ta thứ gì?”

“Chút xuân dược, rất nhiều Bách Độc, lại thêm chút máu của ta. Nói chung là tả pín lù, tác dụng thì dĩ nhiên chẳng khác gì Bách Độc, nhưng khi ngươi quần quai đau đớn sẽ có thêm chút cảm giác ngứa ngáy mình mẩy, xuân tình rạo rực. Mà ngươi yên tâm, cái này không cần nữ nhân, tự xử vẫn được đấy. Còn thêm máu của ta thì... haizzz, cái này ta cũng không rõ, trong máu ta hiện có 900 loại độc khác nhau, chưa thử qua, thôi cứ từ từ sẽ biết. Không sao.”

Hồ Thủy Linh nhìn Hoa Đào bị Doãn Trực cùng Doãn Thiên Chiêu mang đi chẳng khác nào đòn bánh tét, vẻ mặt nghĩ ngợi đôi chút rồi nói với theo.

“À mà quên, còn chút thuốc xổ nữa đó.”

Những ai còn có mặt ở Càn Khôn cung đều đồng loạt quay lại nhìn nàng, mặt ai cũng đen như đất nồi. Nữ nhân này cũng đủ ranh mãnh, hành hạ người khác sống dở chết dở một cách từ từ như thế, cũng may chưa ai chọc cho nàng ta giận không thì hậu quả không biết ra sao.

Vân Thuận Đế sau đó nhanh chóng cho người thu dọn tàn cuộc, Triệu gia mưu đồ soán ngôi, thông đồng với ngoại bang, trước giam vào ngục chờ xử lý. Phi Tuyết tiếp tục cuộc sống đau khổ của mình, làm vật thí nghiệm thuốc cho Hải Nguyệt. “Di thư” của Khải Thụy Đế được đưa cho Đàm công công công bố rộng rãi trên toàn quốc, dập tan mọi nghi ngờ, ổn định lòng dân. Triệu Thái hậu bị phế truất giam vào ngục, chờ ngày phán tội. Hoa Đào bị cắt đứt gân tay gân chân, phế bỏ toàn bộ võ công, giao lại cho võ lâm nhân sĩ xử lý.

39. Chương 39: Trở Lại Vương Phủ

Lúc này, trong Càn Khôn cung đã tĩnh lặng, Vân Thuận Đế, Phụng Phi Vũ, Hồ Thủy Linh đứng mặt đối mặt với Lão Bất Tử cùng Tinh Linh cô tử. Không khí vừa nặng nề lại có chút ngượng ngùng. Vân Thuận Đế tuy biết chuyện đã lâu nhưng cũng không tránh khỏi ngỡ ngàng khi gặp được mẫu thân, hần chính là

bản sao hoàn mỹ từ người mẹ của mình. Phụng Phi Vũ một vẻ lạnh lùng khó đoán, khuôn mặt lúc đen lúc đỏ, chẳng biết là vì giận, vì ngại hay vì sợ.

Trong ba người con, Tiểu Tinh Linh thấy có lỗi nhất với Phụng Phi Vũ, hắn đã chịu tổn thương quá nhiều từ mưu đồ của người lớn, nàng chần chừ đưa tay về phía hắn, tha thiết gọi.

“Vũ Nhi, mẫu thân xin lỗi con.”

Phụng Phi Vũ lại lùi lại một bước tránh xa bàn tay mà hắn từng khao khát có được. Tiên hoàng tuy yêu thương Phụng Phi Vũ nhất nhưng vợ hắn vẫn đứng đầu, thấy con như thế liền có chút nóng nảy, quát.

“Vũ Nhi, không được vô lễ.”

“Vũ, ta mệt, ta muốn về nhà.”

Hồ Thủy Linh chợt phụng phịu ôm lấy tay hắn làm nũng. Phụng Phi Vũ cúi xuống nhìn nàng, bắt gặp ánh mắt lo lắng của nàng đang chiếu về phía mình thì lòng cũng buông lỏng đôi chút, hắn hơi mỉm cười cùng nàng, quả quyết đáp.

“Được, ta đưa nàng về.”

Nói xong liền ôm nàng khinh công đi mất. Khải Thụy Đế giận dữ nhìn theo bóng dáng ngày một xa của hắn, tính phát tác thì Tiểu Tinh Linh đã níu tay hắn lại.

“Đừng, chúng ta bỏ rơi hắn lâu như thế, hắn giận cũng là đúng thôi.”

“Phụ hoàng, nhi thần khi đọc được thư của người còn không tin nổi, huống chi là Vũ Nhi, cho hắn thời gian đi, có Hồ Thủy Linh bên cạnh khuyên bảo, hắn chắc chắn sẽ nghĩ thông suốt mà.”

Vân Thuận Đế cũng vội lên tiếng nói đỡ cho hoàng đệ của mình, sau lại quay sang Tiểu Tinh Linh, một vẻ hiếu thuận quỳ xuống.

“Mẫu hậu, nhi thần bất hiếu, đã ủy khuất cho người lâu nay.”

“Không, không sao, Thiên Nhi, lại đây cho ta nhìn con một cái, ta chờ đợi ngày nay cũng đã rất lâu rồi.”

Cơn binh biến vừa mới diễn ra thì bị dập tắt, lòng dân yên ổn, đường phố liền quay lại vẻ tấp nập của những ngày cuối năm, trên những con đường phủ đầy tuyết trắng, người người lại hối hả tiếp tục giăng đèn kết hoa chào đón năm mới sắp đến, sự khẩn trương sợ hãi nhanh chóng bị quét sạch không còn một mống.

Phụng Phi Vũ ôm Hồ Thủy Linh trong tay đi thẳng về phòng. Tổng quản Định Vương phủ cùng lũ hạ nhân đã được báo trước nên cả hai vừa đặt chân bước vào đã thấy một thùng nước tắm chuẩn bị sẵn, hơi nóng vẫn còn bốc lên nghi ngút. Phụng Phi Vũ nhìn nữ nhân đang nhắm mắt ngủ an ổn trong tay hắn, vỗ nhẹ lên mặt nàng.

“Linh Nhi, dậy đi.”

Hồ Thủy Linh cùng Mạc Kỳ Phong và một thuộc hạ thân cận ít khi thấy mặt của Phụng Phi Vũ – Nguyệt công tử - thay phiên nhau cầm quân đánh đạo phỉ ở Nam Sơn châu, vừa thắng trận liền ngày đêm cưỡi Tỳ Phong phi hết tốc lực về kinh thành, kịp thời giả làm Phụng Phi Vũ cầm quân trấn áp binh biến. Đến lúc mọi sự xong xuôi thì cũng là lúc tinh thần kiệt quệ, giờ đây, đến nhấc mí mắt cũng thấy lười, nàng vòng tay ôm chặt lưng Phụng Phi Vũ, không nhéo vài tiếng không rõ. Phụng Phi Vũ thở dài một tiếng, yêu chiều đặt nàng lên giường, nhẹ nhàng cởi bỏ chiến bào dính đầy đất cát cùng tuyết, từng lớp từng lớp xiêm y cũng được hắn thuần thục cởi xuống.

Thân thể xích lô của nàng hiện ra trước mặt, Phụng Phi Vũ mặt không đổi sắc, chậm rãi hôn lên trán nàng một cái, sau đó cẩn thận ôm nàng đặt vào thùng nước. Hai mắt Hồ Thủy Linh vẫn nhắm chặt, nhưng cảm giác thoải mái thư thái khiến khuôn mặt nàng hiện lên chút mãn nguyện. Phụng Phi Vũ cũng cởi quần áo bước vào thùng tắm. Hắn nhẹ nhàng để nàng dựa vào ngực hắn, dùng vải bông mềm chậm rãi chà xát trên làn da có chút khô nứt của nàng. Chiến trường khốc liệt, ăn uống không đầy đủ, đến ngủ cũng chẳng có thời gian, dù là da trắng thịt mịn cũng rất nhanh xuống sắc. Phụng Phi Vũ xót xa chạm nhẹ vào khuôn

mặt hơi xạm của nàng, nếu không phải hấn mang trọng trách bảo vệ an toàn cho hoàng thượng thì dù là đánh mê được khiến hấn ngủ mê một tháng, tỉnh dậy hấn cũng nhất quyết đuổi theo nàng đến cùng trời cuối đất, đem nàng an ổn bảo vệ dưới đôi cánh lớn của mình, không để nàng chịu ủy khuất dù chỉ là chút mưa gió.

Phụng Phi Vũ trước giờ chưa từng chăm sóc cho ai, nhưng với nữ nhân trong lòng hấn, tự khắc mọi hành động đều thuần thực như đã làm quen tay từ lâu lắm rồi. Hấn tắm rửa sạch sẽ cho nàng xong liền đặt nàng nằm ngay ngắn trên giường, cẩn thận đắp chăn, lau khô tóc cho nàng, cử chỉ yêu chiều đến ngọt ngào. Ôm lấy cơ thể thơm tho của nàng, hấn ẩn nhẫn trấn áp dục vọng đang dâng trào, vùi mặt vào hõm vai của nàng thắm thì.

“Linh Nhi, ta thật nhớ nàng.”

“Vũ, ta cũng nhớ chàng.”

Hồ Thủy Linh trong cơn mơ ngủ cũng mơ màng đáp lại. Nàng vòng tay ôm lấy hấn, úp mặt vào ngực hấn tìm mùi cơ thể quen thuộc, đôi môi mềm mại hôn nhẹ lên da thịt hấn trong khi hai mắt vẫn chưa hề mở dù chỉ một chút. Phụng Phi Vũ xa nàng đã lâu, gặp lại chẳng khác gì cá gặp nước, dĩ nhiên là muốn cùng nàng ân ái một phen cho thỏa nhớ mong, nhưng nhìn nàng một vẻ mệt mỏi mà vẫn cố chống chọi cơn buồn ngủ để đáp ứng hấn thì vừa thương lại vừa buồn cười. Hấn giữ cái đầu đang ngọ nguậy lười biếng của nàng lại, hôn lên khắp mặt nàng một cách trân trọng rồi điểm lên cánh môi đang hé mở đầy hấp dẫn chết người, thở nhẹ một tiếng bất đắc dĩ.

“Nàng đó... mau ngủ đi.”

“Được không?” Hồ Thủy Linh âm ừ hỏi, chỉ thấy môi mình bị Phụng Phi Vũ nuốt lấy, tức giận day day cắn cắn một hồi rồi mới buông tha.

“Ngủ đi.”

Nàng “ừm” nhẹ một tiếng, vùi đầu vào vòm ngực vững chãi của hấn, ngủ đến đầu giờ tối thì giật mình tỉnh giấc. Người bên cạnh đã biến mất nhưng hơi ấm trên nệm cùng chăn vẫn còn vương vấn, Hồ Thủy Linh lăn một vòng nằm lên chỗ của hấn, vùi đầu vào lớp chăn nệm hít một hơi thật sâu, mùi nam tính quen thuộc đầy áp trong khoang mũi khiến nàng thấy lòng bình an đến lạ. Cuối cùng cũng được về nhà, về với hấn, thật là hạnh phúc biết bao.

Hồ Thủy Linh lăn qua lăn lại một lát rồi dứt khoát bước chân xuống giường. Y Y cùng Y Yên dường như đã đợi sẵn từ lâu, nàng vừa đứng dậy đã thấy họ cùng gõ cửa rồi bước vào.

“Môn chủ.”

“Đã lâu không gặp, các người vẫn khỏe chứ?”

Hồ Thủy Linh mỉm cười nhìn hai chị em song sinh đứng ở cửa, ánh mắt hấp háy có chút trêu chọc. Y Y cùng Y Yên vờ không thấy cái nhìn ẩn ý kia của chủ nhân, cùng đồng loạt lên tiếng.

“Tạ môn chủ quan tâm, thuộc hạ vẫn khỏe.”

Động tác rập khuôn, cùng cúi đầu cùng ngẩng đầu, nếu không phải hai người mang hai vẻ đẹp đối lập nhau, nhiều khi nhìn vào cũng khó phân biệt được ai là chị ai là em. Y Y băng lãnh cùng Y Yên dịu dàng như nước nhanh nhẹn bước tới hầu hạ nàng mặc quần áo. Tóc nàng cũng đã dài quá vai từ lúc nào, Y Yên không cần hỏi liền đẩy nàng đến ngồi trước gương đồng, đôi tay mềm mại thoăn thoắt đem mái tóc vừa dài kia búi lên gọn gàng. Hồ Thủy Linh nhìn bản thân trong gương, vỗ vỗ lên da mặt hơi sần sùi của mình, thở dài một tiếng rồi hỏi.

“Vương Gia đâu rồi?”

“Bẩm môn chủ, từ sáng sớm Vương Gia đã vào triều cùng Hoàng thượng truy xét chuyện của Triệu gia.”

Hồ Thủy Linh “à” lên một tiếng, ngẫm nghĩ giây lát rồi cùng hai tỷ muội Y Y, Y Yên rời khỏi Vũ Viên cư. Chỉ còn vài ngày nữa là hết năm, tuyết vẫn đóng dày trên mặt đất, nhưng không khí trong Định Vương phủ

lúc này đã vô cùng nhộn nhịp. Hạ nhân bận rộn quét dọn, treo đèn, kết hoa, hành lang dài mọi khi chỉ lác đác vài người, giờ đi đâu cũng có người cúi đầu thi lễ cùng nàng.

Hồ Thủy Linh ngủ hơn một ngày, nàng đi được đến bếp thì cũng vừa lúc lên đèn. Hạ nhân thấy nàng đến thì vội vàng hành lễ, Lý tổng quản đang dặn dò đám hạ nhân phòng bếp chuẩn bị bữa tối cho Vương Gia nhanh như chớp chặn nàng ngay tại cửa.

“Hồ tiểu thư, tiểu thư đã tỉnh, Vương Gia có dặn tiểu thư cứ dùng bữa trước, hôm nay có thể Vương Gia sẽ về trễ.”

“Cảm ơn Lý tổng quản. Ta muốn vào trong một chút.”

Hồ Thủy Linh mỉm cười nói, chỉ chỉ bên trong, thái độ hòa nhã khác hẳn vẻ hách dịch khó chịu cách đây một tháng khiến Lý tổng quản có chút mờ mịt. Lão hân nhiên chẳng biết được chuyện nàng từng bị hoán đổi, chỉ đơn giản nghĩ có lẽ Hồ tiểu thư đã phục hồi trí nhớ, đầu vẫn cúi thấp, đúng mực nói.

“Tiểu thư, có gì cần cứ phân phó cho hạ nhân, tiểu thư vào bếp e rằng sẽ làm bẩn áo của tiểu thư.”

“Bẩn thì giặt lại là sạch, ta muốn làm ít thức ăn cho Vương Gia.”

Lý tổng quản không chờ nàng nói thêm câu nào, ngay lập tức ra lệnh hạ nhân dọn sạch một góc bếp cho nàng, sau đó phân phó hai nha hoàn nhanh tay lẹ chân ở lại phụ giúp. Hồ Thủy Linh ở Định Vương phủ dù là giả hay thật cũng ít khi xuất hiện ở những địa phương thế này, nên hạ nhân ở phòng bếp nhìn nàng có chút e sợ, tự động dạt hết ra một góc, không muốn chộc đến vị chủ tử tương lai còn chưa biết đáng sợ hay không này.

Hồ Thủy Linh cũng không phải dạng người xởi lởi thích làm quen, mặc ai nhìn thì nhìn, nàng vừa xắn tay áo làm ít thức ăn vừa nghĩ đến khuôn mặt vui vẻ của Phụng Phi Vũ, tâm trạng lại càng thêm phần hứng khởi, miệng vô thức lầm nhảm một bài hát nào đó nàng từng được nghe. Trời càng lúc càng tối, mấy món ăn của nàng cũng sắp xong, lũ hạ nhân từ e sợ chuyển sang tò mò, lại bị mùi thơm của thức ăn dẫn dụ, kẻ đứng người ngồi lại thêm mấy cái đầu lấp ló nhìn những đĩa thức ăn lạ mắt mà len lén nuốt nước miếng.

“Các người làm gì mà tụ tập ở đây thế? Mau đi làm việc, Vương Gia sắp về rồi.”

Lý tổng quản đáp tuyệt bước vào gian bếp, sẵn giọng ra lệnh. Hồ Thủy Linh nghe giọng hân cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt hồ phách long lanh vui vẻ. Nàng vội vàng dặn dò Y Y, Y Yên vài câu, sau đó cũng chẳng nhớ đến bộ dạng có chút lem luốc của mình, nhấc váy chạy vội ra cổng Định Vương phủ.

Phụng Phi Vũ vừa đặt chân bước xuống khỏi xe ngựa thì đã thấy một bóng dáng cao gầy nhào tới ôm cứng lấy hân.

“Vũ.”

Phụng Phi Vũ yêu chiều nhìn nàng làm nũng trong vòng tay hân, vuốt mái tóc hơi rối của nàng hỏi.

“Linh Nhi, đã ăn gì chưa?”

Hồ Thủy Linh lắc nhẹ đầu, ngược mắt nhìn hân, một dạng nũng nịu.

“Chưa, còn chờ chàng về. Không phải chàng nói sẽ về trễ sao?”

Phụng Phi Vũ buồn cười đưa tay gạt đám bột mì còn dính trên trán nàng.

“Nhớ nàng nên ta về sớm. Nàng làm gì mà như con mèo thế này?”

Hồ Thủy Linh lè lưỡi làm mặt xấu, sau đó vui vẻ nắm tay hân kéo về phòng, hấp háy mắt tinh nghịch.

“Về phòng đi rồi biết.”

Phụng Phi Vũ vừa bước vào phòng, thấy mấy món ăn lạ mắt đã được dọn sẵn thì hơi ngạc nhiên tính mở miệng hỏi thì đã bị nàng kéo ngồi xuống ghế. Hồ Thủy Linh rất ra dáng một người vợ đảm, tự tay cởi áo choàng của hân xuống đưa cho Y Y, sau khi phát tay bảo mọi người đi khỏi mới chậm rãi rót cho hân một ly rượu nóng.

“Vũ, hôm nay ta tự tay xuống bếp nấu cho chàng vài món, chàng ăn thử xem.”

Phụng Phi Vũ nhìn ly rượu trong tay nàng rồi lại nhìn Hồ Thủy Linh, đôi mắt ân oán nét ranh ma hiểm thấy, giọng hần lãnh đậm vang lên.

“Linh Nhi, nàng đây là muốn chuộc tội dám chuộc mê được bốn vương?”

Hồ Thủy Linh bị nói trúng tim đen, hơi giật mình một cái, rượu sóng sánh suýt đổ ra ngoài, khuôn mặt hồng hồng ngượng ngùng, nàng chớp mắt vô tội.

“Vương Gia, thiếp biết tội rồi.”

Chén rượu lại đưa đến gần nhưng đã bị Phụng Phi Vũ đẩy nhẹ ra. Hồ Thủy Linh biết lần này Phụng Phi Vũ giận không nhẹ, hần hiểm khi xưng bốn vương với nàng, nay lời cách xưng hô cao cao tại thượng kia ra rõ ràng muốn uy hiếp nàng. Đã ham vui gây họa cùng tên yêu nghiệt nào đó, Hồ Thủy Linh cũng chỉ có thể mềm mỏng vuốt giận cho hần, hơi bĩu môi ủy khuất.

“Vương Gia, thiếp biết tội rồi mà. Thiếp cũng đâu có nợ xa Vương Gia, nhưng mà Hoàng thượng bảo hai “người kia” chắc chắn sẽ xuất hiện ở kinh thành chờ xem kịch hạ màn, Vương Gia không thể vắng mặt. Mặc Kỳ Phong cùng Nguyệt đóng giả chàng cầm quân không phải chuyện lạ, nhưng trận ở Nam Sơn thành cũng quan trọng không kém, thiếp đi theo nhất định sẽ có thể nhờ đến quân Thanh Miêu, không thể không đi. Vương Gia, đừng giận nữa mà.”

Phụng Phi Vũ vẫn mặt lạnh lùng ngồi nghe nàng nói, một cái nhíu mày cũng không có. Hồ Thủy Linh mấy khi hai tay cùng kính dâng rượu như thế, cầm một hồi cũng mỏi nhưng cũng không dám bỏ xuống. Thấy hần vẫn không nhúc nhích, nàng hơi đảo mắt một vòng, giả chiêu ăn vạ khác.

“Ai da, con ơi, phụ thân con không chịu tha thứ ẹ, mẹ con biết làm sao đây?”

Hồ Thủy Linh đặt ly rượu xuống bàn, ôm bụng quy người xuống lớp thảm dày, khóc như thật. Phụng Phi Vũ chỉ tính lạnh mặt dọa nàng đôi chút, thấy nước mắt của nàng thì đã mềm nhũn, chưa kể nghe nàng gọi “con ơi” một tiếng thì giật mình, vội vội vàng vàng bước đến kéo nàng ôm vào lòng.

“Nàng... nàng vừa nói gì? Con... nàng... nàng đã...”

Hồ Thủy Linh phút trước còn khóc nháo phút sau đã nín bật hé khuôn mặt tinh nghịch ráo hoảnh đang giấu sau tay, lè lưỡi.

“Hi hi, chưa có...”

Phụng Phi Vũ chưa kịp mừng đã bị nàng tạt ngay một thùng nước lạnh, vẻ hân hoan liền biến sang giận dữ. Còn chưa kịp phát tác đã bị nàng vươn tay ôm cứng lấy cổ, đem câu nói lúc trước quăng trả lại cho hần.

“Chưa có rồi sẽ có.”

Hồ Thủy Linh thất sách mới dùng cách đem đứa con tưởng tượng ra dọa hần, thực tâm cũng hiểu Phụng Phi Vũ mong muốn có một gia đình thực sự của riêng hần như thế nào. Nàng thôi giỡn cợt, ôm xiết lấy hần, thâm tình nói.

“Vũ, ta xin lỗi chàng, đừng giận. Ta nhớ chàng vô cùng. Vũ.”

“Linh Nhi. Ta cũng rất nhớ nàng.”

Phụng Phi Vũ cuối cùng cũng đành đầu hàng, tiểu nhân nhi trong lòng hần quan trọng đến nhường nào, cầm trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, hần làm sao dám giận nàng lâu. Hần thở dài một tiếng rồi vòng tay ôm nàng thật chặt, như muốn khảm nàng vào tâm can, để nàng biết hần là có bao nhiêu yêu thương, nhớ nhung nữ nhân bất trị như nàng.

“Vũ, uống chút rượu cho ấm người đi.”

Hồ Thủy Linh ngồi nguyên trong lòng hần, hai tay nâng ly rượu đưa đến gần miệng. Chỉ thấy hần cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai tinh tế đáng yêu của nàng, thâm thì.

“Dùng miệng của nàng.”

Vành tai nhạy cảm của nàng nhanh như chớp đỏ ửng, nàng mím môi liếc hắt một cái, dùng khẩu hình miệng mắng “Sắc lang” nhưng cũng vô cùng ngoan ngoãn nâng ly rượu uống sạch, sau đó ngậm lấy môi hắt, chậm rãi mớm chỗ rượu kia cho hắt. Rượu nồng, tình say, rượu hắt đã nuốt từ lâu mà môi nàng hắt cũng chẳng chịu nhả. Phụng Phi Vũ dồn bao nhớ thương hờn giận vào nụ hôn cuồng nhiệt đầy cuồng quýt của mình, môi lưỡi dây dưa, càng hôn càng thấy cơ thể nóng bừng lên. Hồ Thủy Linh bị hôn đến mơ hồ, đến khi hắt rời khỏi môi nàng, nàng vẫn có chút luyến tiếc, rướn cổ ngậm lại môi hắt, dùng đầu lưỡi nghịch ngợm vẽ một đường.

“Tiểu quý!”

Phụng Phi Vũ run lên một cái, ở trong miệng nàng gặm lên nhẹ nhàng, cuối cùng cũng bị nàng chọc cho dục hỏa khó tắt, bỏ luôn cả bàn thức ăn ngon miệng, quyết định ôm nàng về giường chén sạch sẽ tiểu yêu tinh đáng ghét kia.

40. Chương 40: Vương Mặc Trong Lòng

Kích tình qua đi, Hồ Thủy Linh sung sướng để cho Phụng Phi Vũ bọc nàng trong chăn, ôm đến bên bàn, cẩn thận đút cho nàng ăn từng chút một. Nàng ngồi trong lòng hắt, cả người quấn chặt dày chẳng khác gì cái kén trắng, đôi chân trần du đưa một cách đầy thích thú.

“Vũ, ngon không?”

Hồ Thủy Linh dựa vào vai hắt, nhìn hắt chậm rãi ăn thì lên tiếng hỏi. Phụng Phi Vũ tao nhã nhai nuốt, ánh mắt ra vẻ thưởng thức, gật gù.

“Rất ngon, chỉ cần là nàng làm thì cái gì cũng ngon cả.”

Nàng mỉm cười hạnh phúc, càng rút sâu vào lòng hắt. Nàng nệm nệm hơi khác khiến thức ăn dậy mùi hơn, cũng giới trang trí lấp liếm sự đơn giản của thức ăn khiến người khác nhìn vào bị hấp dẫn chứ mấy món ấy thực ra vô cùng đơn giản, ít canh rau nóng, trứng đồ kiểu ốp-la hiện đại, thịt kho trứng cùng ít rau luộc ăn cùng cơm, chính là một bữa ăn gia đình vô cùng bình thường mà nàng vẫn bắt gặp mỗi khi đi làm nhiệm vụ. Nàng cùng Phụng Phi Vũ đều cùng khao khát một gia đình thực thụ, mà trong nhận thức của nàng, gia đình chính là một bữa ăn đơn giản nhưng tràn ngập yêu thương như lúc này vậy.

“Linh Nhi, ta đã nói với Hoàng thượng, vài ngày nữa sẽ thành thân cùng nàng.” Phụng Phi Vũ sau khi ăn xong đã ôm nàng về lại giường, thâm thì dựa đầu vào nhau tâm sự.

“Được, mọi sự theo ý chàng.”

Hồ Thủy Linh mỉm cười tin cậy, dù sao hôn lễ của cả hai cũng đã bị chậm lại cả tháng, lúc này không nhanh lên thì còn chờ đến khi nào.

“Lúc ta nghe được tin đồn nàng bị giết chết, nàng có biết ta lo đến thế nào không? Dù trong lòng vẫn biết đó hắt không phải là nàng, nhưng ta vẫn không thể không lo, nếu không phải Hoàng thượng lại đánh mê dược, có lẽ ta đã chạy đến chỗ nàng rồi.” Phụng Phi Vũ vừa vuốt ve tấm lưng mềm mại ấm áp của nàng vừa nói.

Hồ Thủy Linh khẽ ngược mắt nhìn hắt, trong lòng có chút đau xót. Nếu được tình huống ngược lại, hắt nàng cũng sẽ phản ứng y như thế. Nàng rút đầu vào ngực hắt thở ra nhẹ nhàng.

“Ta biết, ta biết mà. Người bị đâm trọng thương dĩ nhiên không phải và cũng sẽ không bao giờ là ta. Vũ, ta nguyện khoác chiến bào của chàng ra chiến trường, nguyện chịu đựng mọi vất vả gian khổ kia hoàn toàn không phải vì Lạc Thiên quốc, không phải vì Hoàng thượng. Mọi thứ ta làm đều vì chàng, vì ta muốn bảo vệ chàng...”

“Linh Nhi...” Phụng Phi Vũ mở miệng định nói đã bị nàng nhanh chóng điểm tay lên môi ngăn lại, trong ánh sáng mờ ảo của ngọn nến duy nhất trong phòng, đôi mắt nàng long lanh đầy kiên quyết cùng yêu thương nhìn sâu vào mắt hắn.

“Để ta nói hết đã. Vũ, ngay từ khi nhận ra tình cảm của ta dành cho chàng, giữa hai ta thực ra có một khoảng cách khá lớn. Ta sợ chàng vì căm ghét nữ nhân mà căm ghét luôn cả ta nên cứ chần chừ không dám nói, lúc đó ta cũng chưa biết rõ hoàn cảnh của chàng, nghĩ bản thân chàng đã có chính phi lại còn vô cùng sủng ái nàng ta, ta đâu có tư cách gì mà xen vào. Ta đã từng thề với lòng mình sẽ lặng lẽ yêu chàng, nguyện làm một kẻ im lặng đứng sau lưng chàng, bảo vệ chàng khỏi mọi sóng gió. Vũ, ta là người dám làm mọi thứ vì người mình yêu, nhưng khi chàng đáp lại tình cảm của ta, ta nhận ra một điều, nếu lúc trước ta dám hy sinh mạng sống vì chàng thì bây giờ ta phải bảo toàn mạng sống vì chàng. Ta không muốn chàng đau khổ, không muốn thấy chàng phải gặp bất cứ bất hạnh nào trong đời. Ta...”

Hồ Thủy Linh còn định nói tiếp đã bị Phụng Phi Vũ ngậm lấy môi nàng mà hôn. Hơi thở nóng bỏng của hắn phủ lên da thịt nàng, giọng hắn trầm thấp đầy xúc động.

“Linh Nhi, ta yêu nàng. Ta cũng sẽ trân trọng sinh mạng của mình, dùng cả đời này để yêu thương, che chở cho nàng. Chúng ta sẽ cùng nhau nắm tay đi về phía trước, được không?”

Hồ Thủy Linh ôm lấy mặt hắn, đôi mắt rưng rưng như cười hơi híp lại tạo thành hình trăng khuyết tinh tế, nàng cũng hôn lại hắn, gật đầu nói.

“Được, chúng ta sẽ cùng nhau nắm tay đi về phía trước, một đời một kiếp.”

“Linh Nhi, là vận đời vận kiếp ta cũng sẽ không buông tay nàng.” Phụng Phi Vũ vừa thắm thì vừa phủ những nụ hôn nóng bỏng thâm tình lên cơ thể nàng, tiếp tục đốt lên từng đợt lửa nóng kích tình. Hồ Thủy Linh ôm chặt lấy hắn, giữa cơn say, mơ mơ màng màng đáp.

“Được, là vận đời vận kiếp, mãi mãi bên nhau.”

Triệu gia tạo phản muốn soán ngôi vua nhưng thất bại, cửu tộc đều bị liên lụy, đến cả họ hàng xa cũng không thoát nổi tội. Hai ngày sau cơn binh biến, Triệu gia bị đem ra hành hình ở quảng trường lớn nhất trong kinh thành. Tất cả đều bị chém đầu sau đó treo trên tường thành ba ngày thị chúng, riêng Triệu Lập Minh chịu tội từng xẻo 999 nhát, xương cốt bị quăng cho lũ chó hoang trong rừng ăn. Ngày hôm ấy, máu nhuộm đỏ tuyết, tiếng kêu khóc la hét vang vọng khắp bốn bề. Văn lão đầu, một tay đao phủ nổi tiếng ở kinh thành, là người chịu trách nhiệm xử tử Triệu Lập Minh. Văn lão đầu năm nay đã 60 nhưng dáng người vẫn khỏe mạnh, vạm vỡ, tay cầm cây đao to khác người tỏa ra âm khí nồng đậm, chỉ cần nhìn cũng đủ biết cây đao kia đã uống máu biết bao tử tù.

Triệu Lập Minh bị Văn lão đầu xẻo từng miếng thịt, đau đớn la hét đến khản cả cổ, đến đúng nhát đao thứ 999 bổ xuống lấy đi miếng thịt cuối cùng, hắn mới trợn mắt nấc lên một tiếng rồi ngã gục xuống nền tuyết đã nhuộm đỏ máu từ lâu. Những tham vọng cùng ảo tưởng cuối cùng lại kết thúc trong một đồng lẩn lộn máu, thịt cùng nước mắt, cuộc đời của một con người lẽ ra là oanh liệt, cuối cùng lại chịu cảnh đời đời bị phỉ nhổ, vận kiếp bất phục.

Triệu Thái hậu sau khi biết được sự thật thì dở điên dở dại, suốt ngày khóc cười gọi tên ba đứa con không-phải-của-mình rồi lại ngân nga bài thơ ngày xưa tiên hoàng từng làm tặng bà ta. Thiếu nữ dù thông minh vạn trước khi đứng trước tình yêu vẫn chỉ là một kẻ khờ khờ bướng bỉnh, ngấm lại Triệu Thái hậu chỉ là một nạn nhân vô tội, nhưng những tội lỗi bà ta đã gây ra khó lòng tha thứ. Triệu Hương Tĩnh bị phế truất, nhốt trong lồng chó mang đi điều phố, sau đó bị ném đá đến chết.

Ngày Triệu gia bị hành hình, Văn Thuận Đế đồng thời ban chiếu phong Tinh Linh cô tử làm Thái hậu, ngay lập tức đón vào Viên Linh cung phụng dưỡng, làm tròn đạo hiếu. Một đạo thánh chỉ ban xuống khiến Lão Bất Tử giận đến bốc hỏa, khuôn mặt đỏ bừng nổi bần bật giữa lớp râu tóc trắng như tuyết, hắn xông thẳng vào ngự thư phòng, chỉ tay vào Văn Thuận Đế cùng Phụng Phi Vũ mắng.

“Nghịch tử, mau trả Tiểu Tinh Linh cho ta.”

Vân Thuận Đế một vẻ hồ ly đầy thích thú, ngồi ngay ngắn trên ghế, tay làm một động tác ra hiệu cho Doãn Trục lui ra rồi nhúng nhúng vai vẻ bất đắc dĩ, nói:

“Phụ hoàng, mẫu hậu vô cùng vui vẻ và tự nguyện vào cung, không tin người có thể đến Viên Linh cung mà hỏi, đạo thánh chỉ kia cũng là đã được mẫu hậu đồng ý, ta mới ban ra a~”

“Nghịch tử nhà ngươi, ta còn không biết các ngươi đang trả thù ta sao? Mau trả nàng cho ta.”

Lão Bất Tử nghiêng răng nghiêng lợi quát, lão thân là Tiên hoàng đã quy tiên, làm sao có thể xuất đầu lộ diện mà ra ra vào vào hoàng cung như chốn không người, đã vậy hai đứa con của lão lại thừa hưởng sự quý quyết của mẫu thân, bài trí rất nhiều cao thủ đại nội quanh Viên Linh cung, thậm chí cả ám quan cũng tập trung hết về đó, một con ruồi cũng không lọt nói gì một người to lớn như lão.

Thê tử của lão là hòn ngọc quý trên tay, lão không sống nổi nếu thiếu nàng một ngày, Phụng Phi Thiên liền dùng tình mẫu tử dụ dỗ nàng, khiến nàng đồng ý vào cung, bỏ lại lão một mình mặc kệ sống chết, thật sự là một phu quân vô cùng thất bại a

~ Phụng Phi Vũ từ đầu đến giờ vẫn không nói dù là một từ, trong hắc vẫn còn vướng mắc tâm lý vô cùng lớn. Dù lúc ở lại kinh thành, hắc, Vân Thuận Đế cùng Hải Nguyệt đã lên vào Hoàng lăng chịu tội bất hiếu mà lật mở cửa Phụ hoàng lên, cuối cùng phát hiện một sự thật động trời, Phụ hoàng vẫn chưa chết, nằm trong Hoàng lăng là một cái xác khác.

Từ lúc biết sự thật đó, hắc đã chuẩn bị tâm lý chờ gặp người thân sinh ra hắc, nhưng đến phút cuối hắc vẫn vô cùng chần chừ. Khác với Vân Thuận Đế cùng Phụng Khuynh Thành chấp nhận sự thật vô cùng nhẹ nhàng, hắc cho đến giờ vẫn không thể xem người kia là mẫu thân được dù nàng đã mấy lần cố tìm cách thân cận với hắc.

Lão Bất Tử nháo một hồi cùng Vân Thuận Đế, cuối cùng quay sang Phụng Phi Vũ, giọng điệu có chút đè nén.

“Vũ Nhi, dù sao mẫu hậu cũng là bất đắc dĩ, toàn bộ tội lỗi là do ta gây ra, ngươi có trách thì cứ trách ta, nàng hoàn toàn vô tội.”

“Nhi thần không dám.”

Phụng Phi Vũ nghe Lão Bất Tử nói thì nét mặt liền sa sầm, cúi đầu nặng nề nói. Lão Bất Tử nhìn đứa con mà phu thê lão lo lắng, yêu thương nhất đang ẩn nhẫn gồng mình đứng trước mặt, vươn tay vỗ nhẹ lên vai hắc.

“Vũ Nhi, ta xin lỗi con.”

Phụng Phi Vũ giật mình ngẩng lên nhìn phụ hoàng của mình, Khải Thụy Đế yêu thương con nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc, mấy câu xin lỗi hay dỗ dành rất ít khi thốt ra khỏi miệng hắc. Giờ nghe một câu như thế, lòng Phụng Phi Vũ như bị ai đó cắn xé, vừa đau lại vừa xót, hắc nắm tay thành quyền, xiết mạnh, sau đó dứt khoát quay qua Vân Thuận Đế nói.

“Hoàng thượng, thần đệ còn có việc, thần đệ xin cáo lui. Phụ hoàng, nhi thần thất lễ.”

Nói xong cũng không đợi ai cho phép, rũ áo bỏ đi. Lão Bất Tử nhìn theo bóng lưng đơn độc của hắc, thất bại thở dài một tiếng, khúc mắc này có lẽ những kẻ làm Phụ hoàng cùng Mẫu hậu vô trách nhiệm như họ không thể hóa giải được, chỉ có thể trông chờ vào một người khác.

Phụng Phi Vũ mang tâm trạng nặng nề rời khỏi ngự thư phòng, trong vô thức, hắc bắt giắc cất bước về phía một tiểu viện nằm khiêm tốn cạnh Phương Tĩnh Cung. Phi Hổ cùng Bạch Hổ theo sát phía sau, thấy chủ nhân thân người bước vào tiểu viện thì đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đồng loạt quay lưng, dừng chân chờ bên ngoài. Tiểu viện chỉ có một căn nhà ba gian nhỏ cùng một tầng gác, Phụng Phi Vũ khi còn nhỏ mỗi lần bị Triệu Thái hậu đánh đập vẫn thường trốn đến đây khóc thầm. Hắc chậm rãi ngược đầu nhìn lại chốn cũ, sau khi lên Hoàng Sơn cùng sự phụ hắc chưa từng đặt chân về đây. Tiểu viện dường như đã bỏ hoang từ lâu, bốn bề không có bóng một cung nữ thái giám nào chỉ có tiếng ửng của hắc đạp lên tuyết vang dội. Phụng Phi Vũ như nhớ lại thuở nhỏ, tiểu nam hài mặc áo gấm màu xanh nhạt thút thút ôm khuôn mặt đỏ bừng vì khóc chạy vào một góc trong tiểu viện, trên lưng lấm tấm những vệt máu đỏ chưa

kip khô sau trận đánh tàn nhẫn của người hán vẫn nghĩ là Mẫu thân của mình. Góc bên kia là một lần khi Triệu Thái hậu tình cờ đi ngang tiểu viện thấy hán đang nghịch đất một mình liền giận dữ nắm tai hán xách lên, tiểu nam hài nói chưa sỏi nhưng tiếng van nài đã thuộc nằm lòng.

“Mẫu hậu, đừng đánh, Vũ Nhi đau lắm, mẫu thân, đừng đánh.”

Phụng Phi Vũ bất giác quỵ xuống lớp tuyết dày, lòng hán đau đến không thể thở nổi. Trong ba huynh đệ, hán là người “gắn bó” với Triệu Thái hậu nhiều nhất, cũng là đứa con dễ bị tổn thương nhất. Hán đã mong chờ, đã hy vọng được một lần hưởng thụ sự yêu thương từ mẫu thân, đổi lại chỉ là những toan tính ác độc khiến tâm hồn hán tổn thương. Vì sao hán khó chấp nhận được người mẹ đích thực của mình ư? Đơn giản là vì ký ức của hán chưa từng có bà, ký ức của hán dù đau khổ nhưng cũng tràn ngập hình ảnh của người đàn bà độc ác kia, không có Tinh Linh cô tử nào cả. Tại sao nói yêu thương hán nhưng dù một lần xuất hiện cũng không có, một lần dù là vô tình cũng không tồn tại, trái tim của hán đã bị tổn thương sâu sắc đến thế, chẳng lẽ nói hán nhận hán liền nhận, đơn giản đến thế sao, cái thứ tình mẫu tử thiêng liêng hán ngày đêm mong ngóng chỉ có thể thôi sao?

Phụng Phi Vũ chống đỡ thân thể đang muốn quỵ ngã của mình, hơi thở khó nhọc, như thể có một thứ gì đó khổng lồ đang đè lên thân thể hán. Giữa quang cảnh tiêu điều trắng xóa một màu tuyết, quan phục gấm đen nổi lên bật bật càng gợi lên sự cô đơn đến tột cùng của hán. Nửa khuôn mặt lộ ra sau mặt nạ bạc nhăn nhúm lại vì đau đớn, hán cắn môi run rẩy, cả cơ thể lung lay như sắp đổ sập.

Vào lúc hán nghĩ mình không thể chịu đựng được nữa, một đôi hài chợt xuất hiện trước mặt hán. Hán ngược lên nhìn, đôi mắt mơ hồ nhận ra bóng dáng quen thuộc luôn mang lại sự bình an cho hán.

“Linh Nhi.”

Là mơ sao? Nơi này là hoàng cung, Linh Nhi của hán cơ bản không thể xuất hiện. Hán nghiêng răng cười một tiếng đầy mỉa mai, lòng lại ước gì đây là hiện thực, hán cần nàng, giờ phút này hán cần sự dịu dàng của nàng an ủi lòng hán, để đứa bé bất hạnh trong tâm hán ngừng khóc, hán cần nàng vô cùng.

“Vũ”

Tiếng gọi quen thuộc của nàng vang lên, đồng thời vòng tay ấm áp quen thuộc vươn ra ôm lấy hán. Hán dựa đầu vào khuôn ngực bình yên của nàng, cười thoải mái. Mơ cũng được, hán giờ đây đã lẫn lộn giữa hiện thực và ảo mộng, hán chỉ biết hán cần nàng. Phụng Phi Vũ ôm xiết lấy Hồ Thủy Linh, như một đứa bé sợ hãi nép vào lòng nàng, cả cơ thể run rẩy từng hồi. Hồ Thủy Linh đau xót ôm ghì lấy hán, hôn lên trán lên tóc hán, nhìn nam nhân kiên cường của nàng bị giằng xé giữa hiện thực và quá khứ mà không kìm nổi nước mắt.

“Vũ, ta đang ở đây, ta ở đây cùng chàng.”

“Linh Nhi.”

Phụng Phi Vũ nắm chặt lấy cánh tay nàng không buông, tiếng nói êm êm từ tổn của nàng an ủi trái tim đang đau khổ của hán. Là hiện thực sao, nàng thực đang ở trong cung, bên cạnh hán lúc này sao?

Hồ Thủy Linh vuốt mái tóc tán loạn của hán, nâng hán quỳ thẳng lên nhìn nàng rồi chậm rãi gỡ mặt nạ bạc của hán xuống. Nàng dùng những ngón tay mềm mại vuốt ve khuôn mặt đang rúm ró của hán, vuốt thẳng đôi lông mày đang nhíu chặt của hán, từng động tác vô cùng nhẹ nhàng cùng trân trọng. Đôi mắt trong suốt của nàng nhìn sâu vào mắt hán để hán biết được nàng thực sự đang ở đây cùng hán, đau cùng hán, khóc cùng hán.

“Vũ, nếu không chịu đựng được, chàng hãy khóc đi. Ta sẽ ở đây khóc cùng chàng. Đừng kìm nén, đừng đau một mình, để ta chia sẻ cùng chàng.”

“Linh Nhi, nam nhân không được khóc...” Phụng Phi Vũ trầm giọng nói, ngón tay chai sạn chạm nhẹ lên giọt nước mắt vừa chực trào nơi khóe mắt của nàng. Chỉ thấy nàng cười đầy bao dung, ôm xiết lấy hán, để hán dựa lên đôi vai gầy guộc của mình, tay nhẹ nhẹ vỗ lên lưng hán.

“Vậy để ta khóc thay chàng.”

Trong tiểu viện hoang vắng kỳ lạ của hoàng cung, hai bóng dáng cùng dựa sát vào nhau trên nền tuyết trắng, nam nhân cao lớn rũ bỏ hình tượng lạnh lùng, cao cao tại thượng, ghé đầu vào bờ vai gầy guộc mong manh của nữ nhân trong lòng mình, hai tay ôm chặt lấy lưng nàng, khuôn mặt tràn ngập vẻ thống khổ, cả cơ thể run lên nhẹ nhẹ. Cả hai cứ yên lặng quỳ trên tuyết, dùng thân thể sưởi ấm một góc tối vẫn còn đọng lại trong góc tâm hồn của nhau.

Hồ Thủy Linh cắn răng để nước mắt chậm rãi rơi xuống lớp quan phục của Phụng Phi Vũ. Giờ đây cả hai như đã hòa làm một, hắt đầu nàng cũng đau. Những suy nghĩ trong đầu hắt không cần nói nàng cũng hiểu. Hắt muốn khóc, nàng sẵn sàng cho hắt mượn vai, hắt không khóc được, nàng sẵn sàng khóc thay hắt.

Hồi lâu, bất giác trên vai nàng có một thứ chất lỏng ấm nóng thấm qua lớp áo mỏng manh chạm lên da thịt. Tay Phụng Phi Vũ vẫn ôm xiết lấy nàng, nhưng thân thể hắt không còn gồng cứng lên nữa mà thả lỏng hoàn toàn. Nàng biết, hắt cuối cùng cũng khóc được. Nước mắt nam nhân vô cùng quý giá, nước mắt nam nhân của nàng lại càng là trân bảo. Từ nay về sau, nàng tuyệt sẽ không bao giờ để hắt rơi nước mắt thêm một lần nào nữa. Hồ Thủy Linh vẫn vỗ nhẹ lên lưng hắt, miêng hơi ngân nga một giai điệu nào đó.

Thân thể Phụng Phi Vũ bất giác có chút động đậy, hắt ngẩng đầu nhìn nàng ngạc nhiên, đôi mắt hơi đỏ nhưng vẫn vô cùng anh khí cao ngạo.

“Linh Nhi, vì sao... vì sao nàng biết bài hát này?”

Hồ Thủy Linh âu yếm gạt lớp tóc rơi trên trán hắt, lau khô mắt hơi ẩm ướt của hắt, chậm rãi nói.

“Vũ, chàng còn nhớ bài hát này không?”

“Còn nhớ. Khi ta còn nhớ, có một nhũ mẫu trong cung thường hay ru ta ngủ bằng bài hát này.”

“Khi chàng bị Triệu Thái hậu đánh đập, chàng thường trốn đến đây khóc, vị nhũ mẫu đó cũng dùng bài hát này an ủi chàng, đúng không?”

“Đúng, làm sao nàng biết?”

Lúc đó hắt chỉ mới 2,3 tuổi, trừ Phụ hoàng, Hoàng huynh cùng Triệu Thái hậu, mọi khuôn mặt đều không nhớ rõ, chỉ mơ hồ nhớ đến một vị nhũ mẫu nào đó có đôi tay rất mềm mại thường ru hắt, vuốt lưng cho hắt ngủ, dễ dàng chăm sóc hắt mỗi khi hắt bị Triệu Thái hậu đánh mắng.

Hồ Thủy Linh cười càng sâu, đôi tay mát lạnh của nàng xoa lên khắp khuôn mặt hắt.

“Vũ, chàng là một đứa trẻ được sinh ra trong yêu thương, lớn lên trong yêu thương, chỉ là những người đó lại không chịu cho chàng biết họ yêu thương chàng đến thế nào mà thôi.”

“Nàng đang nói gì vậy?”

“Vũ, hôm nay ta vào cung là để gặp Thái hậu.”

Một câu nói bình thản của nàng liền đổi lấy vẻ biến sắc trên mặt hắt. Hồ Thủy Linh cũng hiểu hắt vô cùng nhạy cảm khi nhắc đến người mẹ bí ẩn của mình, nhưng hôn lễ của hắt và nàng cũng sắp đến, những khúc mắc cùng vướng bận trong lòng hắt tốt nhất nên giải quyết hết để hôn lễ của cả hai được trọn vẹn ý nghĩa. Nàng ôm lấy mặt hắt, để hắt nhìn sâu vào mắt nàng, giọng đầy vẻ cương quyết.

“Vũ, đừng trốn tránh, coi như chàng vì ta đi, vì ta có được không? Cho bà ấy một cơ hội để nói rõ cùng chàng, được không? Sau đó muốn nhận hay muốn bỏ, toàn bộ là tùy chàng. Được không, Vũ?”

41. Chương 41: Mãi Mãi Về Sau

Phụng Phi Vũ đưa tay cầm lấy đôi tay giá lạnh của nàng, dựa đầu vào trán nàng khép mắt suy tư. Hồi lâu im lặng, hắt hít sâu một hơi, gạt đầu dứt khoát.

“Được.”

Hắn nói xong liền đỡ nàng cùng đứng dậy, vừa chăm chú vừa phẩy lớp tuyết bám trên váy áo của nàng vừa nghiêng răng lạnh lùng lên tiếng.

“Ta đã chấp thuận rồi, còn không mau ra.”

Lúc hắn bình tĩnh lại liền nhận ra bên trong tiểu viện còn có một người nữa đang lặng lẽ núp bên trong, không cần nghĩ hắn cũng biết là ai. Tinh Linh Thái hậu một thân bạch y đơn giản chậm rãi xuất hiện, đôi mắt đau đáu nhìn về phía hắn, môi run run lúc khép lúc mở nói không nên lời.

Hồ Thủy Linh ý nhị định lui ra, không ngờ Phụng Phi Vũ đã nắm chặt tay nàng kéo lại.

“Ở lại cùng ta.” Hắn thâm tình nói rồi quay sang Tinh Linh Thái hậu, một vẻ lạnh lùng xa cách. “Mau nói.”

“Vũ Nhi, không phải ta bỏ con đâu, ta đã rất đau khổ khi rời xa các con nên đã được phụ hoàng của con an bài làm một nhũ mẫu trong cung Hoàng hậu, ngày đêm lặng lẽ bên cạnh chăm sóc, bảo vệ cho các con. Bài hát ru ấy... con còn nhớ đúng không? Ta đã hát ru con rất nhiều lần. Con là đứa trẻ đáng yêu nhất trong ba đứa, lúc nào cũng quấn quýt bên ta, con hay khóc nhưng cũng rất kiên cường. Mấy lần bị ả đàn bà kia hành hạ con vẫn một mực tin tưởng, yêu thương bà ta. Con có biết tâm ta đau đến thế nào không?”

Tinh Linh bước đến gần Phụng Phi Vũ, hơi đưa tay định chạm vào hắn lại thấy ánh mắt băng lãnh khó dò của hắn chiếu về phía mình thì buồn bã rút tay lại.

“Vũ Nhi, lần Triệu Thái hậu đến tiểu viện bắt gặp con đang nghịch đất không? Bà ta đã đánh con rất đau, ta đã chạy ra đỡ mấy roi, con nhớ không? Mẫu tử chúng ta đều bị đánh cho xây xước hết cả người nhưng khi bôi thuốc con không khóc lấy một tiếng. Con xem, tay ta đến giờ vẫn còn vết sẹo ngày đó.”

Nàng vừa nói vừa vén tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn mềm mại, một vết sẹo dài khoảng một gang tay dần lộ ra. Sắc mặt Phụng Phi Vũ khi thấy nhìn vết sẹo ấy thì đại biến. Hắn cũng vội vã vén tay áo lên đưa đến gần tay của nàng, trên cánh tay cường tráng chắc có một vết sẹo giống như thế nhưng ngắn hơn. Tinh Linh cảm động nhìn hắn, nghẹn ngào nói tiếp.

“Sau đó, phụ hoàng mang con lên Hoàng Sơn bái sư, ta cũng theo lên cùng con. Ta đóng giả làm một lão nô ở bên con. Con còn nhớ không?”

“Bà... là... Minh lão bá?”

“Phải, phải, là ta. Ta dịch dung làm Minh lão bá ở bên cạnh con mấy năm, cho đến khi phụ hoàng đến đưa tay qua về hoàng cung mới thôi. Vũ Nhi, ta không bỏ rơi con, ta không bỏ rơi bất cứ ai trong các con. Nếu không phải vì phụ hoàng của các con, ta cũng không làm những chuyện khiến con đau khổ như thế.”

Phụng Phi Vũ nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt mình, ký ức về quãng thời gian khổ sở trên Hoàng Sơn lại hiện về. Sư phụ rèn dạy hắn vô cùng khắc nghiệt, một đứa bé mới sáu tuổi ngày ngày dậy từ khi mặt trời còn chưa lên, gánh nước, chẻ củi, lau dọn nhà cửa chẳng khác gì một đứa trẻ con nhà nông. Thời gian đó, Minh lão bá hiền từ luôn ở cạnh hắn, động viên khích lệ hắn, lâu lâu lại kể hắn nghe những câu chuyện đầy thú vị về giang hồ nghĩa sĩ. Quãng thời gian ở Hoàng Sơn tuy vất vả nhưng nhờ có Minh lão bá mà hắn đã rất vui. Đến khi Minh lão bá bất ngờ biến mất, hắn đã buồn đến một tháng, mãi mới vực dậy được tinh thần. Thật không ngờ, đó lại chính là mẫu thân của hắn. Thì ra hắn không phải đứa trẻ bị vứt bỏ, bị chán ghét. Đúng như Linh Nhi của hắn đã nói, hắn là đứa trẻ được yêu thương, sinh ra để được yêu thương.

Phụng Phi Vũ bất thần quỳ sụp xuống tuyết, cúi đầu hành lễ, thẳng thốt hô lên.

“Mẫu thân, nhi thần bất hiếu.”

“Vũ Nhi, ngoan, Vũ Nhi của ta.”

Tinh Linh thái hậu cũng quỳ xuống, xúc động nghẹn ngào ôm lấy Phụng Phi Vũ vào lòng. Cuối cùng sau bao nhiêu năm mong chờ, bà cũng đã được ôm đứa con bất hạnh của mình, được nghe con gọi một tiếng “Mẫu thân”, quả thật vô cùng thỏa nguyện. Hồ Thủy Linh cũng quỳ xuống hành lễ theo hắn.

“Mẫu thân, Hồ Thủy Linh xin ra mắt người.”

Tinh Linh Thái hậu cảm động một tay ôm con trai, một tay vươn ra cầm lấy tay nàng đầy vẻ biết ơn, nước mắt hạnh phúc chảy dài trên khuôn mặt diễm lệ.

“Linh Nhi, cảm ơn con, cảm ơn con đã luôn ở bên cạnh Vũ Nhi của ta.”

Phụng Phi Vũ chịu nhận ra mẫu thân, mọi chuyện đều kết thúc viên mãn. Chỉ có mỗi Lão Bất Tử suốt ngày hậm hực ngồi ăn vạ ở ngự thư phòng đòi tề tử của mình, chỉ tiếc Tinh Linh Thái hậu được ở cạnh các con thì vui đến quên cả phu quân, Lão Bất Tử chờ đến nỗi điên, gào thét xông thẳng vào Viên Linh cung, náo loạn một hồi khiến hoàng cung chó bay gà sủa mất cả ngày. Kinh thành lại nháo nhào một tin đồn vô cùng... hú hồn, thích khách ngay giữa ban ngày xông vào cung hành thích Hoàng thượng cùng Thái hậu, cuối cùng chết không toàn thây trong cung Thái hậu. Về số phận của thích khách đó thì không ai biết, nhưng ai cũng bảo đó là thích khách ngốc nhất thiên hạ, ngay giữa ban ngày ban mặt lại động thủ ầm ĩ như thế, nói đi tự sát nghe còn hợp lý hơn. (Cat: Đúng lão ấy chết không toàn thây trong cung Thái hậu vì bị Thái hậu “ăn” hay là ngược lại nhỉ! hehe))

Hôn lễ của Định Vương gia cùng Hồ Thủy Linh cách giao thừa vài ngày khiến cho không khí trong kinh thành càng thêm phần gấp gáp, khẩn trương. Tộc trưởng Thanh Miêu đích thân mang của hồi môn đến kinh thành cùng các cự cụ của nàng, quang cảnh ngày ấy vô cùng náo nhiệt. Đoàn người đưa của hồi môn kéo dài từ cổng Định Vương phủ đến tận ngoài cổng thành. Giữa màu trắng xóa của tuyết, lớp vải nhiễu đỏ rực phủ của hồi môn của cô dâu trông càng thêm phần bắt mắt. Dân chúng bỏ cả mấy công việc đang làm dở, đứng hai bên đường trầm trồ chỉ trỏ. Lâu lâu vài ngọn gió thổi qua khiến lớp vải đỏ hơi bay lên để lộ mấy thứ trần bảo bên dưới liền làm lộ lên một tràng âm thanh cảm thán của hít thở không thông.

Đến Vân Thuận Đế khi nhìn tặng vật của tộc Thanh Miêu cũng cười đến không khép nổi miệng. Trong lòng cảm thán không thôi, cuộc hôn nhân này đúng là mang lại rất nhiều lợi ích cho Lạc Thiên quốc.

Tộc Thanh Miêu lâu nay luôn sống khép mình, giờ vì Hồ Thủy Linh mới chịu xuất đầu lộ diện liền khiến người khác được dịp mở mang tầm mắt. Bao quan niệm về tộc Thanh Miêu xấu xí, cao lớn, thô lỗ, nghèo nàn đều bị đánh bật không còn chút vết tích. Cứ lấy tộc trưởng Thanh Miêu làm ví dụ mà xem, dù đã hơn 70 tuổi nhưng dáng người vẫn vô cùng mạnh khỏe, gương mặt cương nghị với những đường nét hài hòa nam tính, rõ ràng là một nam nhân tuấn mỹ thời còn trẻ. Chưa kể các cự cụ của nàng cũng thừa hưởng nét đẹp từ phụ thân, ai ai cũng đều anh tuấn bất phàm. Dân chúng lại bắt đầu bàn tán xôn xao về tin đồn ngày trước về Hồ Thủy Linh, một bàn cá cược nhanh chóng được mở ra, cá xem cô dâu mới của Định Vương phủ là người có vẻ đẹp kiều sa lộng lẫy, dịu dàng ôn nhu như nước, hay mềm mại yếu đuối như cành liễu ven hồ. Không khí càng lúc càng thêm nhộn nhịp, náo động.

Cuối cùng, hôn lễ cũng đến. Vân Thuận Đế ban cho nàng một phủ đệ các Định Vương phủ không xa, nàng sẽ từ đó xuất giá. Từ sáng sớm, Hồ Thủy Linh đã thức dậy, Y Y cùng Y Yên hầu hạ nàng tắm rửa, thay quần áo rồi ăn chút điểm tâm. Hải Nguyệt cùng Tinh Linh Thái hậu dịch dung thành hai nha hoàn đi cùng mấy nữ quan đến thăm nàng trước khi xuất giá. Hải Nguyệt ngắm mỹ nhân xinh đẹp trong bộ giá y đỏ rực thêu hình phượng bằng chỉ vàng, trầm trồ thán phục không thôi. Tinh Linh Thái hậu cùng các nữ quan làm lễ chải tóc cho cô dâu mới, xong xuôi đầu đầy, bà nhanh nhẹn lấy từ ống tay áo ra một chiếc hộp ngọc được chạm trổ vô cùng tinh xảo, bên trong là một đôi bông tai hình giọt lệ bằng kim cương đỏ vô cùng quý hiếm. Trong lúc nàng còn ngỡ ngàng, Tinh Linh thái hậu đã chậm rãi đeo lên tai cho nàng.

“Linh Nhi, những gì con làm cho Vũ Nhi của ta, ta sẽ không bao giờ quên. Đôi hoa tai này là của mẫu thân của ta truyền lại cho ta, nay ta tặng lại cho con.”

“Linh Nhi đa tạ Thái hậu.”

Hồ Thủy Linh hơi cúi người nói, trên người là lớp lễ phục nặng nề khiến cử động của nàng có chút khó khăn. Tinh Linh Thái hậu vội đỡ tay nàng nâng lên, lắc lắc đầu ra hiệu không cần đa lễ sau đó liền rời đi.

Hải Nguyệt vẫn còn nán lại vui đùa cùng nàng chờ đến giờ lành. Nói qua nói lại, cuối cùng, Hồ Thủy Linh cũng đã đến chuyện “cần phải nói”.

“Hải Nguyệt, nghe Nhạc quân sư nói gần đây người rất chăm chỉ ở lại Tuyệt Mệnh môn, một bước cũng không rời khỏi kinh thành, mau nói, có chuyện gì rồi?”

Hải Nguyệt bị tấn công bất ngờ thì hơi giật mình, nàng quay lưng lại giấu vẻ bối rối của mình, lấp lửng chối.

“Làm... làm gì có. Chỉ là mùa đông lạnh, tuyết rơi nhiều, đi lại khó khăn nên muối ở lại thôi mà.”

“Ồ, ra là đi lại khó khăn.” Hồ Thủy Linh gật gù ra vẻ hiểu. “VẬY mà ta nghe báo lại Hải Nguyệt thần y mấy ngày trước còn vui vẻ cười ngửa ra ngoài thành chơi cùng một thuộc hạ của Định Vương gia...”

“Làm gì có. Tỷ tỷ, tỷ đừng nghe mấy lời đồn bậy bạ.” Hải Nguyệt liên tục lắc đầu, chối bay chối biến, khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ vô cùng mắc cười.

“Vậy sao? Vậy mà ta đang mừng thầm. Dù sao Song Hồ cùng Y Y, Y Yên sắp thành hôn rồi, ta cũng muốn nhân cơ hội nói Vũ tìm một thê tử cho Phi Hồ. Dù sao trong Tứ Hồ hẳn vẫn là người lớn tuổi nhất mà vẫn chưa có ai cả, haizzz, nếu không phải là người, vậy thì để ta tìm ai đó...”

“Gi? Ta không cho phép.” Hải Nguyệt nghe thế liền hung hăng trừng mắt gạt phăng ý tưởng của Hồ Thủy Linh, bộ dạng chẳng khác nào một nữ nhân đang ghen tuông. “Hắn mà dám có nữ nhân nào, ta... ta... ta thiếu...”

Hải Nguyệt kéo dài từ cuối cùng một cách hung dữ, giọng nàng lạnh lạnh vang lên khắp phòng, vừa lúc Phi Hồ cũng từ đâu xuất hiện trước cửa phòng này giờ vẫn rộng mở. Khuôn mặt băng giá ngàn năm có chút bối rối lại hơi hồng hồng, hẳn húng hắng ho vài tiếng.

“Vương phi, Vương Gia cử thuộc hạ đến đưa đồ cho Vương phi.”

Hồ Thủy Linh nén cười nhận lấy hộp gỗ từ tay Phi Hồ, len lén nhìn Hải Nguyệt đang xấu hổ đến muốn độn thổ ngắc ngứ lùi ra một góc không dám nhìn về phía Phi Hồ. Nàng chính là một kẻ tùy hứng, Phi Hồ lại khá khuôn phép, từ khi nhận thức nhau, nàng đã thu liễm bớt, tính bộp chộp cùng hung hăng khi xưa cũng tiết chế không ít. Nào ngờ cuối cùng lại bị đánh bầy của Hồ Thủy Linh, nàng ai oán liếc mắt về phía Hồ Thủy Linh thấy nàng ta một mặt làm ngơ, nhìn Phi Hồ thì hẳn đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng cố hữu đứng im ở cạnh cửa chờ lệnh, dường như không để ý lắm lời nói của nàng thì cơn giận liền bốc lên ngùn ngụt. Hải Nguyệt yêu một tảng băng ngàn năm chính hiệu cũng vô cùng khổ sở, tâm ý của hẳn nàng chẳng hiểu hết, hẳn thích gì nàng đều biết, nàng thích gì hẳn đều không biết, giờ đây nghe nàng nói hươu nói vượn hẳn cũng chẳng chút phản ứng, Hải Nguyệt giận đến nội thương, nói không được, phát tác không xong, cuối cùng dậm chân bỏ chạy. Phi Hồ thấy nàng chạy mất thì thoảng bối rối, nhưng Vương gia có lệnh không thể cãi, hẳn đành đứng im nhìn theo bóng nàng. Hồ Thủy Linh hiểu chuyện liền nói.

“Đi đi, mau đuổi theo nàng, Hải Nguyệt phải nhờ vào người.”

“Tạ ơn Vương phi.”

Hồ Thủy Linh nhìn bóng hẳn khuất dần thì môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười mãn nguyện. Vừa lúc Y Y mang đến một chén súp còn nóng hổi.

“Môn chủ, ngài dùng một ít để lấy sức, hôm nay sẽ rất mệt mỏi.”

Giờ lành đã đến, Phụng Phi Vũ cũng vừa lúc xuất hiện trước cổng. Hẳn hành lễ cùng gia gia và các cụ rồi được đưa đến phòng của nàng. Hồ Thủy Linh chờ hồi lâu đã có chút sốt ruột, vừa thấy bóng hẳn thì hai mắt liền sáng lên, vui vẻ reo to.

“Vũ.”

Phụng Phi Vũ một thân hỉ phục đỏ rực nhanh chóng bước vào phòng, lại một màn nhiều kẻ các loại lễ tiết phải làm khi rước dâu trôi qua, hẳn cuối cùng cũng bế bổng nàng trên đôi tay rắn chắc của mình, vững vàng đưa nàng ra khỏi cổng. Hẳn nhìn khuôn mặt hơi xanh xao của nàng, lo lắng hỏi khẽ.

“Linh Nhi, sao vậy? Trông nàng có vẻ mệt.”

“Hứ, cũng tại chàng.” Hồ Thủy Linh nằm gọn trong vòng tay hẳn, nhăn mũi hừ hẳn một cái rồi lại cười vui vẻ. “Tại chàng đến trễ a~, bộ đồ này nặng chết người.”

Phụng Phi Vũ yêu chiều hôn nhẹ lên trán an ủi nàng, mặc kệ hàng chục con mắt đang đổ dồn về phía bọn họ. Tộc Thanh Miêu vốn không nặng nề mấy chuyện lễ tiết, nhìn cảnh cháu gái cùng cháu rể ân ái mặn nồng thì ai nấy cũng cười đến híp cả mắt, gật gù đầy vẻ hài lòng.

Phụng Phi Vũ một đường ôm nàng ra cổng, cẩn thận đặt nàng ngồi vững vàng trên lưng ngựa, rồi hấn cũng phóng người lên ngồi sau lưng nàng, hai tay ôm trụ lấy thân hình mảnh khảnh đáng yêu của nàng. Tục rước dâu của Lạc Thiên quốc hơi khác biệt, tân nương không cần che mặt hay ngồi kiệu, có thể ngồi ngựa riêng hoặc cưỡi ngựa cùng tân lang về nhà chồng. Nữ tử được ngồi cùng ngựa với tân lang vô cùng hiếm, chỉ có người chồng vô cùng yêu chiều, sủng ái vợ mới ngồi cùng ngựa mà thôi, nó thể hiện sự ngang hàng ngang bậc giữa hai người. Tân lang cưỡi con ngựa lớn đi trước dắt theo một con ngựa nhỏ do tân nương cưỡi chính là để nhấn mạnh quyền lực của phu quân tương lai. Tân nương cả đời chỉ có thể đi theo sau tân lang, cả đời phục tùng nhà chồng.

Đám đông hai bên đường nhìn Định Vương Gia yêu chiều cưỡi chung ngựa cùng tân nương thì vô cùng ngưỡng mộ, tiếng hò reo hòa cùng tiếng kèn nhạc vui nhộn khiến không khí vô cùng sôi động. Hồ Thủy Linh dựa vào ngực Phụng Phi Vũ, tay khẽ níu nhẹ lấy tay áo hấn, phóng mắt nhìn về phía trước. Con đường này hằng ngày nàng vẫn đi từ phủ của nàng về Định Vương phủ giờ lại có chút xa lạ. Tim nàng bất giác đập nhanh đôi chút, giờ phút này nàng cảm nhận được rõ rệt ý nghĩa thiêng liêng của hôn lễ giữa một người nam và một người nữ. Nó chính là sự khẳng định đầy chắc chắn mối liên hệ gắn kết chặt chẽ không thể tách rời giữa nàng và hấn, hai cuộc đời, hai con người khác nhau cùng kết hợp, chia sẻ mọi ngọt bùi cay đắng, cùng nắm tay đi về phía trước xây dựng một gia đình của riêng mình. Nàng xúc động ngược mắt lên nhìn hấn thì liền giật mình thấy mặt nạ vàng quen thuộc đã bị hấn tháo xuống từ lúc nào.

“Vũ, chàng không đeo mặt nạ sao?”

“Linh Nhi, mặt nạ là để che giấu giấu ta sự yếu đuối bên trong, giờ đây ta đã có nàng chính là được truyền thêm sức mạnh, ta không còn yếu đuối, sợ sệt, có nàng ta sẵn sàng đối đầu với mọi thứ, có nàng ta không có gì để che giấu nữa.”

Tiếng hò reo cũng tiếng nhạc ồn ã xung quanh dường như chẳng tác động được đến cả hai. Trong mắt nàng có hấn, trong mắt hấn có nàng, yêu thương và tin cậy. Hồ Thủy Linh vươn tay chạm vào mặt hấn, vuốt ve những đường nét tinh tế mà nàng đã vô cùng quen thuộc, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc cùng xúc động, nàng vít cổ hấn xuống, hôn thật say lên môi hấn.

“Vũ, chàng chính là điều tuyệt vời nhất ta có được.”

Phụng Phi Vũ cũng không thêm quản hàng ngàn con mắt đang trợn trừng nhìn vị Vương Gia bí hiểm lần đầu lộ mặt đang ôn nhu hôn Vương Phi của hấn, nét cười hiện ra đẹp đến ngây ngất, thì ra Vương Gia khi cười hạnh phúc lại yêu mị quyến rũ đến thế. Đoàn rước dâu vẫn tiếp tục hướng về phía Định Vương phủ, Định Vương gia ôm chặt lấy Định Vương phi ngồi trên lưng ngựa đi về hướng của hạnh phúc, nơi có gia đình tương lai đầy ắp ấm áp của hai người bọn họ, nơi chỉ tràn ngập tiếng cười và không có chỗ cho sự đau khổ.

Lúc Phụng Phi Vũ còn đang say trong men hạnh phúc, Hồ Thủy Linh liền kéo đầu hấn đến gần thăm thì.

“Vũ, thực ra có chuyện này ta chưa nói với chàng...”

“Chuyện gì?” Phụng Phi Vũ nhìn sắc mặt nàng có chút nghiêm trọng mà khẽ biến, tay vô thức xiết chặt đôi chút.

“Đừng lo lắng, là chuyện vui.” Hồ Thủy Linh khẽ vỗ lên ngực hấn trấn an, hai má phỉm hồng lại càng thêm phần kiều diễm. Nàng cầm tay hấn đặt lên bụng mình, nói rõ ràng từng chữ. “Chàng sắp được làm cha rồi.”

Phụng Phi Vũ bị câu nói kia dọa đến ngây người, mãi một lúc mới kéo hồn về lại, vuốt vuốt bụng nàng, lấp ba lấp bấp hỏi.

“Thật sao? Ta sắp được làm cha rồi sao? Nàng chắc chứ? Bao lâu rồi?”

Hồ Thủy Linh gãi gãi trán, chép miệng bất đắc dĩ một cái rồi thận trọng đáp.

“Là... sáu tuần rồi.”

“Sáu tuần...”

Phụng Phi Vũ thăm thì tính toán. Giữa tiếng ồn ào náo nhiệt không dứt từ bốn phía dội về, trên lưng con ngựa cao lớn, Định Vương Gia mấy phút trước còn cười đến động lòng người mặt chợt tái xanh, giận dữ

rống lên át cả tiếng kèn trống.

“Hồ Thủy Linh, nàng dám mang con của bốn vương ra chiến trường. Xem bốn vương thu phục nàng như thế nào!”

Nơi nào đó có một người đang rung đùi ngồi chờ trên cao chợt hắt xì mấy tiếng, trên mình mặc hoàng bào cùng áo choàng ấm áp mà chẳng hiểu sao hắt lại thấy lạnh đến run rẩy, bất giác có dự cảm không lành, hình như hắt lại vừa gây họa...

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Người Bạn Bí Mật

Trong đồng sổ sách bừa bộn phủ đầy bụi ở mật thất của Tuyệt Mệnh môn tại kinh thành, ta vô tình phát hiện một bí mật vô cùng lớn. Khi đọc bản khế ước ấy, ta như muốn ngạt thở, tim đập nhanh đến điên cuồng. Thì ra là như thế... thì ra là như thế...

Không nói nhiều lời, ta liền cưỡi Tỳ Phong phóng như bay đến phường dệt nằm ở thôn Gia Tĩnh, cách kinh thành chưa đến nửa dặm. Lúc bước chân vào trong An Nhạc phường, ta quả thực vô cùng mù mờ, không biết mình nên tìm ai, nhưng trực giác mách bảo, hãy đi về phía hậu viện.

Phường dệt dĩ nhiên có rất nhiều cô nương, nhưng không ai chặn ta lại cũng chẳng ai tỏ vẻ thắc mắc không biết ta ở đây làm gì. Cứ thế, ta một đường đi thẳng, vừa đặt chân vào hậu viện liền có hai nam nhân cao lớn xuất hiện, khuôn mặt lạnh lùng cùng sát khí nhưng lời ăn tiếng nói lại đầy vẻ nhún nhường.

“Cô nương, nơi này không thể đi lại tùy tiện.”

Một khối lệnh bài màu xanh ngọc được giao ra, cả hai liền giật mình, không nói hai lời, cung kính thi lễ rồi bước sang một bên nhường đường cho ta tiến vào.

Hậu viện này quả thật khác xa với tiền viện. Cách bài trí đơn giản nhưng tinh tế, vừa nhìn đã biết chủ nhân hẳn là một người rất biết thưởng thức. Ta còn đang mãi ngắm nhìn thì đã nghe thấy tiếng gió rít bên tai kèm theo một luồng sát khí nồng đậm.

“Là ai?”

Tiếng quát đầy uy quyền thuộc về một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Nàng mặc một bộ váy áo màu nguyệt sắc thêu những đóa tuyết mai, trên tay là trường kiếm sáng loáng đang chĩa thẳng về phía ta.

Đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ, như muốn cướp hồn đoạt phách kia khiến ta có chút ngạc nhiên, thủ pháp này thật giống với cách đánh của Phi Vũ. Ta vội nhảy qua một bên tránh đòn, thân thể vẫn còn yếu sau quá trình giải độc cho Vũ khiến ta có chút chậm chạp.

“Cô nương, cô định sát hại Môn chủ của mình sao?”

Cô nương ấy vừa nghe ta lên tiếng lại thấy khối ngọc bội trong tay ta, khuôn mặt liền biến đổi. Trường kiếm nhanh chóng thu về, nàng vội vàng quỳ sụp xuống đất thi lễ, giọng nói có chút ần ần.

“Thuộc hạ nóng vội, xin Môn chủ trách phạt.”

“Ấy, ấy, đứng lên, dù sao cũng là chị dâu của Vũ, một cái lễ ấy sao ta dám nhận.”

Ha, chính thế, cô nương xinh đẹp như tiên kia chính là mùa xuân được giấu kín ở Tuyệt Mệnh Môn của Vân Thuận Đế.

Ta vội vàng bước đến nâng nàng đứng dậy. Nàng cũng hơi giật mình ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt có chút chưa hiểu lắm tình huống hiện tại. Ta xiết nhẹ tay nàng giải thích.

“Hello... à không, muội là Hồ Thủy Linh, là...” Ta hơi ngừng lại, trong đầu suy nghĩ không biết nên giới thiệu mình là gì với nàng cho đúng. Nào ngờ, nàng trở tay một cái, chụp lấy tay ta, xiết chặt, giọng nói vừa có chút cẩn trọng lại có chút không thể tin nổi.

“Cô... cô vừa nói gì?”

“Muội là Hồ Thủy Linh.” Ta máy móc nói.

“Không, trước đó.”

“Trước đó?”

Ta lặp lại, khó hiểu nhìn nàng. Bốn mắt giao nhau, ta mơ hồ cảm thấy một điều gì đó rất quan trọng. Nếu là trước đó, nếu là trước đó... chẳng lẽ nàng hiểu ta nói gì.

“He-llo”

Ta cẩn thận nói từng chữ, cảm giác từng mạch máu trong cơ thể như đông cứng lại, tim cuồng dã đập liên hồi trong lồng ngực. Đôi bàn tay mảnh khảnh của nàng xiết càng thêm chặt, nàng hít lấy một hơi, mắt nhìn ta không chớp, run rẩy nói.

“Do you understand what I’m saying?”

“Of course I do.”

Ta kinh hỉ đáp lại. Chúng ta bốn mắt nhìn nhau không chớp, sự vui mừng tràn ngập, cảm giác như những người bạn từ lâu lắm rồi chưa gặp lại.

“Oh My God! I can’t believe it! Cuối cùng cũng có người hiểu được ta a~”

Nàng xúc động ôm choàng lấy ta, cái ôm chặt đến độ suýt làm ta nghẹt thở. Ta cũng vui không kém, hân hoan đáp lại cái ôm của nàng. Sau đó, chúng ta xiết chặt tay nhau, nói những câu hết sức vô nghĩa, vừa nói vừa cười lại vừa nhảy như điên, cảnh tượng thật muôn phần khó coi. Sao ta lại nhảy loi choi, ta không biết, không biết đâu, ta chỉ biết ta đang vui, vui đến cả quên trời đất, ha ha ha.

Gì chứ, đến thế giới này, dù bên cạnh có Vũ, nhưng ta đôi khi cũng có chút cảm giác buồn tủi vì không có bạn bè.

Hải Nguyệt thì như gió, lúc đến lúc đi. Vũ bận rộn công vụ, tuy hân hạnh chiều chuộng yêu thương ta, cũng rất kiên nhẫn nghe ta nói những chuyện khó hiểu, nhưng không phải lúc nào chúng ta cũng có được tiếng nói chung.

Ta có thể cảm nhận được vô cùng mạnh mẽ, cô gái này chính là người bạn mà ta vẫn mong chờ lâu nay.

Sau một hồi vui mừng khôn xiết, chúng ta ngồi cạnh nhau trong một tiểu đình, tay nắm chặt tay, nỗi xúc động vẫn còn dâng trào không dứt. Hồi thăm mới biết, nàng khác với ta, linh hồn xuyên qua nhập vào một tiểu cô nương 4 tuổi tên Nhạc Nghi được sư phụ của Phụng Phi Vũ mang về nuôi, cũng chính là sư muội của hân.

Vân Thuận Đế lúc còn là thái tử trong một lần trốn lên núi thăm hoàng đệ vô tình gặp được Nhạc Nghi lúc đó mới 10 tuổi. Một Nhạc Nghi thông minh lại có cách suy nghĩ hành động hơi khác người đã thu hút trái tim đa tình của Vân Thuận Đế.

Năm nàng 16 tuổi cũng là lúc hân đăng cơ, một đêm nọ, hân bí mật đến tìm nàng, thổ lộ tâm tình của mình với nàng, đồng thời giải thích sự khó xử của hân ở tình thế hiện tại.

Một vị vua trẻ tuổi không thể được lòng triều thần, hân liền quyết định cầm quân mở mang bờ cõi, hân hỏi liệu nàng có chờ được hân trở về hay không?

Hân cũng giống phụ hoàng, chỉ muốn có một thê tử duy nhất, nhưng hậu cung của hân hiện giờ do Triệu Thái hậu nắm quyền, liệu nàng có thể hy sinh chịu đựng làm một cái bóng như mẫu thân của hân hay không, có chấp nhận nhìn hân trên hoa ghen nguyệt mà lòng vẫn vững tin vào tình cảm của hân hay không?

Đắn đo, suy nghĩ suốt một tuần trăng, cuối cùng, câu trả lời của nàng là chấp nhận. Một vị vua cao cao tại thượng lại âm thầm tổ chức một hôn lễ đơn sơ đến kinh ngạc, không có đèn hoa đón rước, không có kiệu vàng tám người khiêng, chỉ có một đôi nam nữ thâm tình nắm tay nhau thề nguyện dưới sự chứng kiến của đệ đệ hân cùng sư phụ nàng. Sau đó hân giao nàng lại cho Tuyệt Mệnh Môn bảo vệ, đổi lại Tuyệt Mệnh Môn sẽ được sự bảo hộ trong suốt thời gian trị vì của hân.

Mối tình đơn giản ấy lại kéo dài đến hơn 10 năm. Nhờ một đường hầm bí mật mà Vân Thuận Đế thuận lợi đến thăm nàng vài lần mỗi tháng. Kết quả của mối tình đẹp ấy là một tiểu Thái tử vô cùng đáng yêu đã được gần 9 tuổi, hiện đang được Vân Thuận Đế cùng Định Vương Gia bí mật nuôi dưỡng ở một nơi khác.

Ta nghe nàng kể lại, trong lòng ngưỡng mộ không thôi, cách nhìn nhận của ta về Vân Thuận Đế cũng thay đổi không ít. Ta với nàng càng nói lại càng hợp, cứ như tỷ muội thâm tình từ rất lâu rồi. Cứ thế, chúng ta ta một câu người một câu, đến lúc trời sụp tối, ta mới luyến tiếc ra về.

Từ đó, mỗi ngày, khi Vũ vào thiết triều, ta lại đến phòng dệt thăm nàng. Ta xuyên qua sau nàng 4 năm nên chúng ta càng có nhiều chuyện để kể. Nàng tò mò những chuyện của 4 năm sau, chuyện ta làm sát thủ như thế nào, ta đã chống đối Hồ tộc ra sao, vân vân và mây mây.

Biết ta chưa bao giờ có bạn, nàng liền hào hứng kể chuyện ngày trước của nàng. Nàng bảo nàng xuyên qua quá lâu nên những chuyện ngày trước nàng không nhớ nhiều lắm, nỗi nhớ gia đình bè bạn cũng đã vơi bớt, đôi khi chỉ là những hoài niệm hoặc đơn giản là những thước phim chiếu lại. Nếu không có ta xuất hiện, hẳn nàng cũng đã quên luôn cách nghĩ và sống của người hiện đại.

Nhạc Nghi rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, da thịt mềm mịn, nàng đã 26 tuổi nhưng bề ngoài chỉ như một thiếu nữ mười tám. Tính cách nàng có phần nhu mì, hiền thực nhưng những lúc cần thiết cũng rất mạnh mẽ, cương quyết.

Tình bạn của ta và nàng diễn ra trong bí mật, đôi khi ta cũng thấy vô cùng có lỗi với Vũ, nhưng ta sợ khi ta nói ra, thay vì mỗi chiều đợi ta quay về, hẳn sẽ chạy thẳng đến đây mà tìm ta, lúc đó mọi chuyện sẽ lại càng rắc rối.

Ta nói rắc rối ở đây không phải là sợ những kẻ chống lại Vân Thuận Đế biết, mà ta sợ những trò của ta với Nhạc Nghi sẽ dọa hấn chết đứng.

Ha, có một người bạn có cùng cách nghĩ, đến từ cùng một thời đại, dĩ nhiên có những điều hay ho kèm theo.

Chẳng hạn như ở chốn hậu viện vắng vẻ, ta liền cởi bỏ những bộ váy áo rườm rà, thoải mái mặc quần ngắn, váy ngắn, áo ngắn đi qua đi lại. Nàng nhìn ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ không hề che giấu, rồi nhìn vào lớp áo choàng dày cùi của mình mà thở dài tiếc nuối.

Chẳng hạn như ta và nàng trốn vào một căn phòng ấm áp, cả hai mặc những bộ quần áo thể thao ôm sát người được đặc chế từ tơ lụa, để lộ nào bụng, nào chân, nào tay, hì hục tập đánh boxing. Nhạc Nghi cực kỳ yêu thích bộ môn này, nàng nhéo nhéo vùng thịt có chút nhão ở bụng nói.

“Hậu quả sinh con đây, cái trò này giúp lên cơ phết.”

Chúng ta gặp nhau được vài tháng thì cơn binh biến xảy ra, rồi ta có thai. Phi Vũ như một ôn thần ác sát, nhất mực bắt ta ở lại phủ dưỡng thai, tận cho đến khi sinh con, một chút tin tức bên ngoài cũng đều bị hấn bưng bít, ta với nàng gần như mất liên lạc.

Khi ta ở cử xong thì cũng là lúc gặp lại nàng. Lúc này, nàng đã sắp trở thành Hoàng hậu của Lạc Thiên quốc. Chúng ta nắm tay nhau, nói không nên lời. Chuyện trò say sưa đến nỗi trời tối lúc nào cũng không hay.

Vân Thuận Đế ở trong cung mãi không thấy thê tử quay lại liền sốt ruột xuất cung bắt người, vừa thấy ta nắm tay nàng thân thiết trò chuyện, khuôn mặt mỹ nam liền sa sầm, nhanh như chớp cướp tay nàng khỏi tay ta, giọng nồng đậm cảnh cáo.

“Cấm người dạy hư nàng.”

Ta chớp mắt ngây thơ nhìn hấn, cúi người thi lễ hầu giấu đi nụ cười hồ ly.

“Thủy Linh không dám.”

Ha ha, đã muộn, đã muộn rồi...

43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Kế Hoạch Dạy Hư Hoàng Hậu – Câu Dẫn Là Một Nghệ Thuật

Ở một góc hoa viên rộng lớn, hai nữ nhân đang chụm đầu râm rì to nhỏ.

“Dạo gần đây hần thờ ơ với ta.”

“Có chuyện đó sao?”

Lại râm rì to nhỏ, kể lể, thở dài. Cuối cùng, một nữ nhân tinh nghịch híp mắt, ra vẻ cảm thông cầm tay nữ nhân còn lại xiết nhẹ.

“Hoàng tẩu, hần không thờ ơ với tỷ đâu, là do hần quá mệt mỏi, dạo gần đây sứ thần về châu quá nhiều, lại còn lo chu toàn lễ phong Hậu cho tỷ. Ta sẽ chỉ tỷ vài cách khiến hần muốn thờ ơ cũng không được.”

Hồ Thủy Linh nói xong lại nghĩ đến sắc mặt của Vân Thuận Đế lúc ấy không khỏi cười gian xảo, ha ha, Vân Thuận Đế, hôm nay Hồ Thủy Linh ta cho lão hồ ly nhà ngươi chết một cách oanh oanh liệt liệt.

Nhạc Vân Cung ngập tràn hơi nước, Vân Thuận Đế đứng như trời trồng giữa khung cảnh thập phần mờ ám. Cách hần vài bước chân, Nhạc Nghi đang ngâm mình trong bồn tắm, mái tóc dài đen nhánh vắt qua một bên vai để lộ mảnh da thịt trắng nõn mềm mại đầy quyến rũ, chiếc cổ thanh mảnh còn đọng những giọt nước mơ hồ càng thêm phần mời gọi khiến Vân Thuận Đế chợt thấy cổ họng khô khốc, bao mệt nhọc đều rũ nhau chạy mất không còn một mống.

“Thiên, chàng về rồi sao?”

Nhạc Nghi bất chợt quay lại nhìn hần. Nước nóng khiến da mặt nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh thu hút, đôi môi mọng đỏ ướn ắt, một dáng vẻ mềm mại, yêu mị khác hần ngày thường càng khiến toàn thân Vân Thuận Đế ngứa ngáy. Hần còn chưa kịp trả lời đã thấy đôi môi quyến rũ của nàng mấp máy.

“Có thể lấy giùm ta áo khoác được không?”

“Đ...được.”

Vân Thuận Đế khó khăn tìm được tiếng nói của mình, vội vàng cầm áo khoác bằng lụa mỏng đem đến cho nàng, trong lòng vẫn chưa hết kinh hỉ vì sự thay đổi quá đột ngột kia. Mọi khi nàng rất e thẹn, dù đã là phu thê hơn 10 năm, nàng vẫn thường hay xấu hổ mỗi khi gần hần, trong phòng dù có một ánh nến nhỏ bé cũng bắt phải tắt đi nhưng hần vẫn cảm nhận được sự ngượng ngùng của nàng. Nay giữa ánh sáng mờ ảo huyền bí, nàng lại dám chủ động quyến rũ hần. Chuyện này... chuyện này... cùng với Hồ Thủy Linh chắc hẳn là...

“Chàng không chuyên tâm...”

Mạch suy nghĩ trong Vân Thuận Đế vì tiếng nói nũng nịu cùng đôi bàn tay ẩm ướt mềm mại đang quần quanh eo hần cắt ngang. Từ trong bồn nước phủ đầy những cánh hồng đỏ rực, Nhạc Nghi chậm rãi đứng dậy, bằng một tư thế đầy mị hoặc vòng tay ôm lấy gả nam nhân hần còn đứng ngơ ngác trước mặt nàng, thân hình còn ướt nước mềm mại như rắn dựa hần lên cơ thể hần.

Nhạc Nghi tuy trong lòng vẫn còn rất e thẹn, nhưng nhớ lời Thủy Linh dặn dò, dồn hết dũng khí thực hiện theo những chỉ dẫn của nàng. Một mặt quyến rũ nam nhân của mình, một mặt âm thầm quan sát hần. Nàng mỉm cười hài lòng khi thấy cơ thể hần đang run lên nhè nhẹ, bên dưới đã mãnh liệt có phản ứng.

“Nghi Nhi, này là...?”

Một ngón tay thon dài chạm nhẹ lên môi hần, khuôn mặt nàng kẻ sát đầy vẻ trách móc, âm thanh ma mị.

“Suyt...”

Thân thể nàng mềm mại dựa sát, đôi môi quyến rũ hôn từng ngụm dịu dàng, lúc lại mút vào lúc lại mơn trớn khiến một kẻ tự tin định lực cao thâm như hần cuối cùng cũng gờ kiếm đầu hàng.

Vân Thuận Đế tức giận gầm lên một tiếng, kéo đầu nàng lại nuốt lấy đôi môi đang cố sức quyến rũ hắn. Nàng cũng rất phối hợp, quàng tay ôm lấy cổ hắn, một chân gác lên thành bồn vừa đứng chạm vào tiểu đệ đang hiên ngang ngẩng cao đầu của hắn.

Nhạc Nghi khẽ dung đưa thân mình, nửa thân trên khít khao dựa sát vào người hắn, đầu gối cọ xát nhẹ nhàng vào khối thịt đang nhô lên dưới lớp quần áo của hắn. Vân Thuận Đế bị chọc đến thất điên bát đảo, trước khi bế bổng nàng lên, hung hăng quát.

“Nhạc Nghi, dám quyến rũ ta, nàng sẽ trả giá rất đắt.”

Một đêm mê loạn kéo dài, Vân Thuận Đế trước khi mệt mỏi thiếp đi cũng không quên nghi vấn vẫn tồn tại từ đầu đến giờ. Hắn ôm thê tử vào lòng, hôn lên đôi mắt đang khép chặt của nàng, ngọt nhạt dụ dỗ.

“Nghi Nhi, là ai, ai đã chỉ nàng làm những chuyện này?”

Nhạc Nghi mệt đến độ chẳng buồn mở mắt, nàng tựa mình tìm một tư thế thoải mái trong lòng Vân Thuận Đế, mơ màng đáp lại.

“Câu dẫn... phu thê... quyến rũ là một nghệ thuật... Linh muội muội...”

Âm thanh ngày càng nhỏ dần, Nhạc Nghi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, bỏ lại Vân Thuận Đế lúc này đã tỉnh cả ngủ, gân xanh nổi đầy trán, Hồ Thủy Linh, dám dạy hư Hoàng hậu của trẫm, aaaaaaaaa~ (Cat: dạy hư như thế ai được lợi chứ, còn ở đó mà la hét, ta khinh -.-)

Vân Thuận Đế tuy hận Định Vương phi dạy hư Hoàng hậu của hắn, nhưng cuối cùng cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Dem nàng bắt vào cung chất vấn, hắn liền bị một câu của nàng làm cho câm miệng.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ người không hưởng thụ sao?” (Cat: đúng, đúng, đúng =)))

Cuối cùng, Hồ Thủy Linh oanh oanh liệt liệt ngẩng cao đầu xuất cung, mặc Vân Thuận Đế tức đến mặt đỏ phừng phừng, cuối cùng đem bao nhiêu giận dữ trút lên đầu Phụng Phi Vũ, bảo hắn quản thê tử cho đàng hoàng. Nào ngờ, lần thứ hai trong ngày hắn lại bị một câu làm cho hóa đá.

“Hoàng thượng, ngài nên quản thê tử của mình trước, là Hoàng hậu đến tìm Linh Nhi nhà thần đấy chứ.”

Định Vương Gia nói xong phất áo bỏ đi, mặc cho Vân Thuận Đế tức đến há hốc mồm, giờ hắn mới hiểu, thì ra hoàng đệ của hắn là kẻ có thù tất báo, đây chẳng phải là đang trả thù chuyện hắn để hoàng đệ muội ra trận khi đang hoài thai sao, thật tức chết hắn, tức chết hắn mà!!! TT.TT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-hay-de-ta-bao-ve-nguoi>